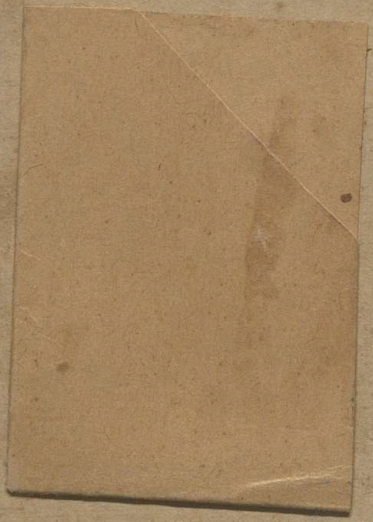
032:VN5
J9:1

032 VNS 1911 M. LA VALLA SAHITEKAD
IART ÄRMA

MUL
227396

Madras University Library

Call Number

Accession Number

Available for loan from

This book should be returned on or
the date last marked below.

25 JUL 1976

16 AUG 1976

30 APR 77

24 NOV 1986

O. 61

മലയാളസാഹിത്യം

ചരിത്രപരമായ വീക്ഷണം

പ്രസാധകർ:
ശ്രീ നരസിംഹവിലാസം ബുക്ക്ഡിപ്പോ,
തുറവൂർ, കേരളം

MALAYALAM

MALAYALA SAHITHYAM

(A Short History of Malayalam Literature)

By

SAHITHYAKUSALAN

A. D. HARI SARMA

FIRST EDITION OCTOBER 1959

SREE NARASIMHA VILASOM BOOK DEPOT

THURAVOOR —— KERALA STATE.

മലയാളസാഹിത്യം

UNIVERSITY LIBRARY
- 9 OCT 1964
MADRAS

സാഹിത്യകുശലൻ

ഏ. ഡി. ഹരിശർമ്മ

ശ്രീ നരസിംഹവിലാസം ബുക്ക്ഡിപ്പോ,
ഉറവൂർ, കേരളം

2.25
Indn. Grants Commission

FIRST IMPRESSION—OCTOBER 1959

COPIES 5000

Published
Under the Auspices of
Southern Languages Book Trust

227396
032:V N5
J9;1

Printed at
THE AZAD PRINTERS, QUILON.

ആമുഖം

വായനക്കാർക്ക് ഉത്തമഗ്രന്ഥങ്ങളിലുള്ള അഭിരുചിയെപ്പറ്റി ലക്ഷിണഭാഷാഗ്രന്ഥമണ്ഡലത്തിന്റെ പ്രഥമഗ്രന്ഥപരമ്പരയുടെ പ്രസാധനത്തിൽനിന്ന് നേടിയ പരിചയത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ രണ്ടാമതൊരുകൂട്ടം പുസ്തകങ്ങളും ദ്രാവിഡഭാഷകളിൽ അവതരിപ്പിക്കുകയാണ്. വളരെ ശ്രദ്ധയോടുകൂടിയാണ് ഈ പുസ്തകങ്ങളും തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുള്ളത്. വിവിധവിഷയങ്ങളെ പുരസ്കരിച്ചുള്ള പുസ്തകങ്ങളും ടിസ്റ്റ് തിരഞ്ഞെടുക്കുകയെന്നതു സ്വാഭാവികം മാത്രമാണല്ലൊ. ഭാരതീയനേതാക്കന്മാരെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഒരു വിഭാഗവും പദ്ധതിയിലുണ്ട്. നാടിന്റെ മഹത്വത്തിനും നാട്ടുകാരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുംവേണ്ടി വിലയേറിയ സേവനംചെയ്ത ഈ മഹാന്മാരെപ്പറ്റി ഭാവിതലമുറകൾ അറിഞ്ഞിരിക്കുകയെന്നതു് യുക്തം മാത്രമാണ്.

തത്വജ്ഞാനം, മതം, ശാസ്ത്രം, ക്ലാസിക്കുകൾ, ധനതത്വശാസ്ത്രം മുതലായവയ്ക്കെല്ലാം ഈ പരിപാടിയിൽ സ്ഥാനം കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ദൃശ്യകലകൾ, ശിൽപശാസ്ത്രം, പുരാണവസ്തുഗവേഷണം, അനശ്വരകലാസൃഷ്ടികളായ ലക്ഷിണേന്ത്യൻക്ഷേത്രങ്ങൾ മുതലായവയും പ്രതിപാദ്യവിഷയങ്ങളിലുൾപ്പെടുന്നു. ഭിന്നരുചികളായ വായനക്കാർക്ക് വേണ്ട വൈവിധ്യം ഈ പദ്ധതിയിലുണ്ടെന്നും അതു് അനേകരെ പുസ്തകപാരായണത്തിലേയ്ക്കാകർഷിക്കുമെന്നും എനിക്കുറപ്പുണ്ട്.

ലക്ഷിണേന്ത്യൻഭാഷകൾ തമ്മിലുള്ള സാഹിത്യകൈമാറ്റമാണ് ഈ പരിപാടിയുടെ ഒരു സവിശേഷത. ഇതിന്റെ പുരോഗതിയോടുകൂടി ഉത്തമസാഹിത്യത്തിൽ താൽപര്യമുള്ളവരുടെ എണ്ണം വളരെ വർദ്ധിക്കുന്നതാണ്. ലക്ഷിണഭാഷാഗ്രന്ഥമണ്ഡലത്തിനു് അതിന്റെ ഉത്കൃഷ്ടലക്ഷ്യങ്ങൾ അചിരേണ നിറവേറ്റാൻ കഴിയുമെന്നു ഞാൻ ആശിക്കുന്നു.

എ. എൽ. മുതലിയാർ.

ബുക് ട്രസ്റ്റിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച കൃതികൾ

1. ആദിമമനുഷ്യൻ	റോബിൻഡ്മാൻ
2. തിരഞ്ഞെടുത്ത നാടകങ്ങൾ	സമ്പാ: കുറ്റിപ്പുഴ
3. ഐൻസ്റ്റയിൻ	കാതറയിൻപീയറി
4. ഗാന്ധി	വിൻസൻറ് ഷീൽ
5. കോൺടിക്കിയാത്ര	തോർഹെയർഡാൽ
6. നീതികഥകൾ	സി. രാജഗോപാലാചാരി
7. ഹിമവ്യാഘ്രം	ടെൻസിംഗ്
8. അടുക്കളപ്പുസ്തകം	അന്നാജോഷ്വാ & രത്നം
9. സിദ്ധാർത്ഥൻ	ഹെർമൻഹെസ്സ്
10. കാലത്തിന്റെ കവിതകൾ	സമ്പാ: എസ്. കെ. നായർ
11. പ്രാചീനസുധ	സമ്പാ: എസ്. കെ. നായർ
12 കേഴുക പ്രിയനാടേ	അല്ലൻ പേറ്റൻ
13. കഥാസരിത്സാഗരം	സോമദേവൻ
14. എന്റെ ജീവിതവും ചിന്തയും	ഷൈച്ചറ്സർ
15. മലയാളകഥകൾ	സമ്പാ: കുറ്റിപ്പുഴ
16. പുരാണം ഭരണഘടനയും	എം. രത്നസ്വാമി
17. കാടിന്റെ വിളി	ജാക്ക് ലണ്ടൻ
18. വേടന്റെ മകൾ	(കുട്ടികൾക്ക്)
19. കമലാംബാൾ	പി. ആർ. രാജമയ്യർ
20. അഞ്ചു ശാസ്ത്രനായകന്മാർ	സാറാബോൾട്ടൻ
21. സോക്രട്ടീസ് സംസാരിക്കുന്നു	പ്ലേറോ
22. സുബണ്ണ	മാസ്തി വെങ്കടേശഅയ്യങ്കാർ
23. കടൽക്കരയിൽ ഒരു മിവസം	(കുട്ടികൾക്ക്)
24. ദക്ഷിണഭാഷാകഥകൾ	പത്തു കഥാകൃത്തുക്കൾ
25. ആനവിലിം	ജെ. എച്ച്. വില്യംസ്
26. ജപ്പാൻ അന്നും ഇന്നും	എഡ്വിൻ ഒ. റിഷോർ
27. പറക്കുന്ന പൈതൽ	കൽവി ഗോപാലകൃഷ്ണൻ
28. കുടുംബസംവിധാനം	ഡാക്ടർ ചന്ദ്രശേഖരൻ
29. മലയാളസാഹിത്യം	എ. ഡി ഹരിശർമ്മ

അവതാരിക

സാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ കുറവല്ല. ശ്രീ ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയാണ് ഈ വിഷയത്തിൽ നമുക്ക് വഴികാണിച്ചുതന്നതു്. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള തെളിച്ചെടുത്ത ഒറ്റയടിപ്പാത ശ്രീ നാരായണപ്പണിക്കരുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽ വിശാലമായ ഒരു രാജപഥമായിത്തീർന്നു. മഹാകവി ഉള്ളൂരിന്റെ സമ്പൂർണ്ണവും സുദീർഘവുമായ സാഹിത്യചരിത്രം പുറത്തുവന്നതോടെ ആ മാർഗ്ഗത്തിൽ ഇരുണ്ട മൂലകൾ മിയ്ക്കവാറും ഇല്ലെന്നായി. കുറേക്കൂടി സംക്ഷിപ്തങ്ങളായ രണ്ടു ഭാഷാസാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾ—ശ്രീ പി. കെ. പരമേശ്വരൻനായരുടേതും, ശ്രീ എൻ. കൃഷ്ണപിള്ളയുടേതും—ഈയ്യാണ്ടിൽ പ്രസിദ്ധംചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. സാഹിത്യത്തിന്റെ സാമാന്യചരിത്രത്തെപ്പറ്റിയാണിതുവരെ പറഞ്ഞതു്. വിഭിന്നസാഹിത്യശാഖകളുടെ ചരിത്രങ്ങളും പലരും എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്.

ദക്ഷിണേന്ത്യൻ സാഹിത്യങ്ങളുടെ നാതിവിസ്തരങ്ങളായ ചരിത്രങ്ങൾ പ്രസിദ്ധംചെയ്യണമെന്നു് ദക്ഷിണഭാഷാഗ്രന്ഥമണ്ഡലം തീരുമാനിക്കുകയുണ്ടായി. ഈ തീരുമാനം മലയാളത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നടപ്പിൽ വരുത്തിയതാണു് നിങ്ങളുടെ മുമ്പിലുള്ള ഈ ഗ്രന്ഥം. പണ്ഡിതന്മാരേയോ മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ സവിശേഷാദ്ധ്യയനം നടത്തുന്നവരേയോ ഉദ്ദേശിച്ചല്ല ഇതു നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതു്. സാധാരണവായനക്കാരാണു് നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തെപ്പറ്റി മൊത്തത്തിൽ ഒരു ധാരണയുണ്ടാക്കലാണു് ഇതിന്റെ ലക്ഷ്യം. ഒരു ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥംപോലെയല്ലാതെ, സരസമായ ഒരു സാഹിത്യകൃതിയെന്ന നിലയിൽ ഇതു വായിക്കാൻ കഴിയണമെന്നും വിചാരമുണ്ടായിരുന്നു. അതിനാൽ വിശദാംശങ്ങളും പലേടത്തും വിട്ടുകളഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. പണ്ഡിതന്മാക്കുമാത്രം പ്രിയംകരങ്ങളായ വാദപ്രതിവാദങ്ങളും കഴിയുന്നത്ര ഒഴിവാക്കിയിട്ടുമുണ്ടു്. മലയാളത്തിലെ സാധാരണവായനക്കാക്കു് ഈ കൃതി ഉപകരിക്കുമെന്നും അവർ ഇതു് വേണ്ടതുപോലെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുമെന്നും ഞാൻ ആശിക്കുന്നു.

കെ. പി. കേശവമേനോൻ

ഈ പുസ്തകമെഴുതുന്നതിൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ

അപ്പൻതമ്പുരാൻ	ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളും അവയുടെ ശാപരിണാമങ്ങളും.
അമ്മാമൻതമ്പുരാൻ	കൃത്തും കൃടിയാട്ടവും.
ഉള്ളൂർ	കേരളസാഹിത്യചരിത്രം.
കുഞ്ഞൻപിള്ള, ഇളംകുളം (പ്രസാ:)	ലീലാതിലകം
"	ഭാഷയും സാഹിത്യവും നൂറാണ്ടുകളിലൂടെ.
കൃഷ്ണൻനായർ പി.	ആട്ടക്കഥ.
കൃഷ്ണപിള്ള എൻ.	കൈരളിയുടെ കഥ.
കോവുണ്ണി നെടുങ്ങാടി	കേരളകൗമുദി.
ഗോവിന്ദപ്പിള്ള പി.	മലയാളഭാഷാചരിത്രം
ചുമ്മാർ ടി. എം.	ഭാഷാഗദ്യസാഹിത്യചരിത്രം
ജോർജ് കെ. എം. (പ്രസാ:)	സാഹിത്യചരിത്രം— പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ
ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി	വായനശാലയിൽ
നായർ എസ്. കെ.	'സചരരാഗസുധ'യുടെ അവതാരിക
നാരായണപ്പണിക്കർ ആർ.	കേരളഭാഷാസാഹിത്യചരിത്രം
പരമേശ്വരൻനായർ പി. കെ.	ആധുനികമലയാളസാഹിത്യം മലയാളസാഹിത്യചരിത്രം
"	
പോറ്റി എം. പി.	ചെറുകഥാപ്രസ്ഥാനം
ബാലകൃഷ്ണപിള്ള ഏ. മുതൽപേർ	ചങ്ങമ്പുഴക്കവിത
രവിവർമ്മ എൽ. ഏ.	പ്രാചീനകേരളലിപികൾ
ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ പി.	മലയാളസാഹിത്യചരിത്രസംഗ്രഹം

മുഖവുര

ഇരുന്നൂറിൽ ചില്വാനം പേജുകളിൽ ഒതുങ്ങുത്തക്കവണ്ണം മലയാളസാഹിത്യത്തിന്റെ ഒരു ചരിത്രസംക്ഷേപം എഴുതണമെന്നാണു് എനിക്കു കിട്ടിയ നിർദ്ദേശം. ഈ ചുരുങ്ങിയ പരിധിക്കുള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ടു്, വിപുലമായ നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തെപ്പറ്റി പറയാനുള്ളതു മുഴുവൻ എഴുതിത്തീർക്കുക സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാണു്. സാഹിത്യത്തിലെ എല്ലാ പ്രസ്ഥാനങ്ങളെപ്പറ്റിയും ചുരുക്കി വിവരിച്ചു് തത്സംബന്ധമായ ഒരു ജിജ്ഞാസു വായനക്കാരിൽ ജനിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുക മാത്രമേ അത്തരം ഒരു കൃതികൊണ്ടു സാദ്ധ്യമാകൂ. അതാണു്—അതു മാത്രമാണു്—ഞാൻ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. പല സ്ഥലത്തും ദിങ്മാത്രദർശനം കൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടേണ്ടിവന്നതിനുള്ള സമാധാനം ഇതിലടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന അംശങ്ങളൊന്നും വിട്ടുകളയാതിരിക്കാൻ കഴിയുന്നതു മനസ്സിരുത്തിട്ടുണ്ടു്; ശ്രമം മുഴുവൻ ഫലിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നറിഞ്ഞുകൂടാ. എങ്ങനെയായാലും, ഒരു സാധാരണക്കാരനു മലയാളസാഹിത്യത്തിന്റെ സാമാന്യസ്വരൂപം ഗ്രഹിക്കാൻ ഈ ലഘുഗ്രന്ഥം പ്രയോജനപ്പെടുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ശ്രീ പി. കെ. പരമേശ്വരൻനായരുടെ 'മലയാളസാഹിത്യചരിത്ര'വും ശ്രീ എൻ. കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ 'കൈരളിയുടെ കഥ'യും എന്നെ വളരെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആ രണ്ടു സ്നേഹിതന്മാരോടു ഞാൻ അത്യധികം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കൈയെഴുത്തുകോപ്പി സശ്രദ്ധം വായിച്ചുകേട്ടു് ഉചിതങ്ങളായ നിർദ്ദേശങ്ങളും നൽകി എന്നെ സഹായിച്ച ശ്രീ കെ. പി. കേശവമേനോൻ, പ്രൊഫസ്സർ പി. വി കൃഷ്ണൻനായർ, പ്രൊഫസ്സർ എസ്സ്. ഗുപ്തൻനായർ എന്നീ സ്നേഹിതന്മാരേയും ഞാൻ കൃതജ്ഞതയോടുകൂടി സ്മരിക്കുന്നു.

എ. ഡി. ഹരിശർമ്മ

തിരുത്തി വായിക്കുക

പുറം	വരി	തെറ്റ്	ശരി
18	31	സുക്കാനൻ	ബുക്കാനൻ
31	3	മലയാണ്മ	"മലയാണ്മ
33	21	രേച്ച്ഛ	രേച്ഛം
82	17	ഉച്ചൃംഖലതപം	ഉച്ഛൃംഖലതപം
92	6, 7	കുചേലപത്നിയിൽക്കൂടി തന്നെത്തന്നെയും	കുചേലപത്നിയിൽ ക്കൂടി തന്റെ പ്രണയിനിയേയും കുചേലനിൽക്കൂടി തന്നെത്തന്നെയും
99	11	പാരേമ്മാക്കൻ	പാരേമ്മാക്കൽ
117	16	സപ്രജ്ഞീതം	സപ്രജീവിതം
,,	21	പരമുവിലെ	പരമുവിനെ
138	25	വ്ശി	മിന്നി
164	27	ത്തിനധീതനായി	ത്തിനധീനനായി
165	23	നടന്നാൽ	കടന്നാൽ
176	12	ടീർചിന്തക	ടീർഘചിന്തക
186	17	കുഞ്ചിയമ്മയും പഞ്ചു—മേനവനും	പഞ്ചുമേനവനും കുഞ്ചിയമ്മയും
187	17	സി. വി.	സി. പി.
197	25	ബഞ്ചാസു	പഞ്ചാബു
207	30	മണ്ടിപിക	മണിടിപിക

ഉള്ളടക്കം

അദ്ധ്യായം പുറം

1. കേരളം: ഉത്പത്തിയും ചരിത്രവും 15—25

ആമുഖം 15. ദ്രാവിഡവർഗ്ഗം 16. കേരളശബ്ദം 17. പരശുരാമൻ 18. ദ്രാവിഡർ കേരളത്തിൽ 19. നായന്മാർ 20. ബ്രാഹ്മണരുടെ ആഗമനം 20. പെരുമാൾഭരണം 22. നമ്പൂരിമാരും വിദ്യാഭ്യാസവും 23. ആര്യസംസ്കാരം 23. മറു ചില മതങ്ങളും 25.

2. ഭാഷയുടെ ഉത്പത്തിയും മറ്റും 26—35

ദ്രാവിഡഗോത്രം 26. 'സംസ്കൃതഹിമഗിരിഗളിതാ' 26. ദ്രാവിഡം രണ്ടായിപ്പിരിഞ്ഞതു് 27. മലയാളത്തിന്റെ ഉത്പത്തി 27. മലയാഴ്മയും മലയാളഭാഷയും 30. മലയാളലിപി 31. ഘട്ടവിഭാഗം 33. മലയാളത്തിന്റെ സ്ഥാനം 34. ഇതരഭാഷാസമ്പർക്കം 35.

3. ഭാഷാസാഹിത്യത്തിനുമുൻപു് 36—40

കേരളവും ചെന്തമിഴും 36. ചിലപ്പതികാരം 36. മറു ചില കേരളീയർ 38. സംസ്കൃതസാഹിത്യം 39.

4. പ്രാചീനഗാനങ്ങളും 41—50

ഗദ്യവും പദ്യവും 41. നാടൻപാട്ടുകളും 41. കാലനിർണ്ണയനത്തിലുള്ള വൈഷമ്യം 43. ഗാനങ്ങളിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയങ്ങളും 44. സർപ്പപ്പാട്ടു് 46. കണ്ണകിത്തോറ്റം, മണിമേഖലത്തോറ്റം, സംഘക്കളി 47. മാവാരതംപാട്ടു് 48. പലതരം നാടൻപാട്ടുകളും 48. ഇടനാടൻ പാട്ടു് 49. വടക്കൻപാട്ടുകളും 49.

5. പാട്ടും മണിപ്രവാളവും 50—64

പാട്ടു് 50. രാമചരിതം 51. കണ്ണശ്ശകൃതികളും 54. മണിപ്രവാളം 55. ചില പരീക്ഷണങ്ങളും 58. ആദ്യകാലമണിപ്രവാളം: തോലൻ 60. വൈശികതന്ത്രം 61. ഉണ്ണിയച്ചിയും ഉണ്ണിച്ചിരുതേവിയും 61. ഉണ്ണിയാടിചരിതം 62. ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം 62. മറു സന്ദേശങ്ങളും 63. ചന്ദ്രോത്സവം 63.

അദ്ധ്യായം പുറം

6. ഒരു വഴിത്തിരിവ് 65—72

ചെറുശ്ശേരിയും പുനവും 65. കൃഷ്ണഗാഥ 65. ചമ്പുക്കൾ 68. രാമായണ ചമ്പു 69. ഭാരതചമ്പു 70. ഭാഷാനൈഷധചമ്പു 71 മറ്റു ചമ്പുക്കൾ 71.

7. ഭക്തിഗാഥ—എഴുത്തച്ഛനും പൂന്താനവും 73—79

എഴുത്തച്ഛൻ 73. അദ്ധ്യാത്മരാമായണം 74. എഴുത്തച്ഛന്റെ ഭക്തി 75. മറ്റു കിളിപ്പാട്ടുകൾ 77. പൂന്താനം 78. ജ്ഞാനപ്പാനയും മറ്റും 78.

8. കഥകളി 80—84

ഗീതഗോവിന്ദവും കൃഷ്ണനാട്ടവും 80. കോട്ടയത്തുതമ്പുരാൻ 81. ഉണ്ണായിവാരിയർ 81. മറ്റു് ആട്ടക്കഥകൾ 82. കഥകളിപരിഷ്കാരം 83. കലാമണ്ഡലം 84.

9. ഫാസ്യസമ്പ്രദായം 85—90

അന്നത്തെ സമുദായാന്തരീക്ഷം 85. നമ്പ്യാരുടെ സുധീരമായ കാൽവെയ്പു് 86. ഭാഷാലാളിത്യം 89. ഫലിതപരിഹാസങ്ങൾ 89.

10. പുതിയ നമ്പുകളും പഴയ കൈമുകളും 91—95

വഞ്ചിപ്പാട്ടു് 91. രാമപുരത്തുവാര്യർ 91 കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ടു് 93. മച്ചാട്ടിപ്പയറ്റു് 94. അയവിറക്കൽ: ചില കിളിപ്പാട്ടുകളും പാനകളും 95.

11. ഗദ്യശാഖ 96—100

പഴയ ഗദ്യരീതി 96. പാശ്ചാത്യരും മലയാളഭാഷയും 97. സ്വദേശീയരുടെ സംഭാവന 99.

12. ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ വരവിനുശേഷം 100—104

ആംഗലഭാഷാപ്രചാരം 100. അച്ചടിയന്ത്രം 101. നിഘണ്ടുവും വ്യാകരണവും 101. പാഠപുസ്തകക്കമ്മിറ്റിയും മറ്റും 102. പത്രങ്ങളും മാസികകളും 102.

13. നാടകങ്ങൾ 104—111

മണിപ്രവാളനാടകങ്ങൾ 104. ചക്കീചങ്കരം 105. സംഗീതനാടകങ്ങൾ 105. പ്രഹസനങ്ങൾ 106. ഗദ്യനാടകങ്ങൾ 106. ഇന്നത്തെ

അദ്ധ്യായം പുറം

നില 107. മൂന്നുതരം നാടകങ്ങളും 107. വീണ്ടും പഴമയിലേയ്ക്ക് 109. ഏകാങ്കങ്ങളും 109. ഭാഷാന്തരങ്ങളും 110.

14. ആഖ്യായിക 111—123

ഒന്നാമത്തെ നോവൽ 111. ചരിത്രാഖ്യായികകളും 112. സാമൂഹായികാഖ്യായികകളും 114. പുതിയ നാഴികക്കല്ല്: തകഴി 116. കേശവദേവ് 116. മുഹമ്മദ് ബഷീർ 117. പൊറ്റക്കാട് 118. പി. സി. കുട്ടിക്കൃഷ്ണൻ 119. മുട്ടത്തുവക്കി 119. ഓർമ്മിക്കേണ്ട ചില പേരുകളും 119. രാഷ്ട്രീയാഖ്യായികകളും 120. കുറാനേഷണാഖ്യായികകളും 121. പരിഭാഷകളും 121.

15. ചെറുകഥകളും 123—132

ചെറുകഥകളുടെ ഉത്ഭവം 123. ആദ്യത്തെ ചെറുകഥകളും 124. ഒരു വഴിത്തിരിവു്: ഇ. വി. കൃഷ്ണപിള്ള 126. ആധുനികഘട്ടം: തകഴി 126. കേശവദേവ് 127. പൊറ്റക്കാട് 127. കാരൂർ 128. ബഷീർ 129. പൊൻകുന്നംവക്കി 129. ലളിതാംബികാ അന്തർജ്ജനം 129. കെ. സരസ്വതിയമ്മ 130. പട്ടാളക്കഥകൾ: പാറപ്പുറത്ത്, നന്തനാർ, കോവിലൻ 130. നീണ്ട ചെറുകഥകളും 131. ചില കാഥികർ 131.

16. പുതുമഴയുടെ മുൻപു് 132—139

വെണ്മണിനമ്പൂരിമാർ 132. പൂരപ്രബന്ധം 132. മനോരമയിലെ കവിപംക്തി 134. കൊട്ടാരക്കരത്തമ്പുരാക്കന്മാരും മറ്റും 135. ഭാവഗീതങ്ങളും 136. മഹാകാവ്യങ്ങളും 138.

17. അമ്മാവനും മരുമകനും 140—144

സംസ്കൃതവും ഇംഗ്ലീഷും 140. അമ്മാവന്റെ സംസ്കൃതപ്രതിപത്തി 140. ലിത്യാക്ഷരപ്രാസവാദം 141. രാജരാജവർമ്മപ്രസ്ഥാനം 142. ബഹുമുഖമായ ഭാഷാപോഷണം 143.

18. ത്രിമൂർത്തികളും 144—159

കുമാരനാശാൻ 145. വള്ളത്തോളും 149. ഉള്ളൂർ 154.

അദ്ധ്യായം പുറം

19. പുതിയ തലമുറ 159—181

ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ് 159. ചങ്ങമ്പുഴ 164. ഇടപ്പള്ളിരാഘവൻപിള്ള 169. നാലപ്പാട്ടു നാരായണമേനോൻ 171. ബാലാമണിഅമ്മ 172. കുറിപ്പുറവും വെണ്ണിക്കുളവും 173. വൈലോപ്പിള്ളി 177. പള്ളത്തു രാമൻ 179. പി. കുഞ്ഞിരാമൻനായർ 180. മറ്റു കവികളും 180.

20. ഉപന്യാസശാഖ 182—189

പഴയ തലമുറ 182. പുതുമയിലേയ്ക്ക് 183. വിനോദപ്രാധാന്യമുള്ള കൃതികളും 184. വിമർശനസാഹിത്യം 186.

21. ചരിത്രശാഖ 190—198

ദേശചരിത്രം 190. ജീവചരിത്രം 191. ആത്മകഥ 194. തുലികാചിത്രങ്ങളും 195. യാത്രാവിവരണം 196.

22. പ്രമാണഗ്രന്ഥങ്ങളും 199—209

ആധുനികശാസ്ത്രം 199. മറ്റു ശാസ്ത്രങ്ങളും 200. ദർശനങ്ങളും 201. പുരാണേതിഹാസാദികളും 201. ഭാഷാശാസ്ത്രം 202. സാഹിത്യചരിത്രം 203. സാഹിത്യമീമാംസ 205. വ്യാകരണവും നിഘണ്ടുക്കളും 207. സാങ്കേതികനിഘണ്ടുക്കളും 208.

23. പലവക 209—212

പത്രങ്ങളും മാസികകളും 210. ഭാഷാപോഷിണിസഭ 210. ഭാരതവിലാസസഭയും മറ്റും 211. സാഹിത്യപരിഷത്ത് 211. പുരോഗമനസാഹിത്യസമിതി 212. സഹകരണസംഘങ്ങളും 212. മറ്റുചിലസ്ഥാപനങ്ങളും 213. ഉപസംഹാരം 213.

സൂചിക 213—232.

UNIVERSITY LIBRARY
9 OCT 1964
MADRAS

അദ്ധ്യായം 1

കേരളം: ഉത്പത്തിയും ചരിത്രവും

ആമുഖം

മലയാളഭാഷയും ആ ഭാഷയിലെ സാഹിത്യവും അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചുതുടങ്ങീട്ട് ശതാബ്ദങ്ങൾതന്നെ പലതു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മറ്റു് ഏതു ഭാഷയിലെ കൃതികളോടും കിടപിടിക്കത്തക്ക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ കേരളത്തിൽ ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടും വളരെക്കാലമായിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷേ, പുറമേയുള്ളവർ—ഉത്തരഭാരതീയർ പ്രത്യേകിച്ചും—മലയാളഭാഷയെപ്പറ്റി ഈ അടുത്തകാലം വരെ പറയത്തക്കവണ്ണം ഒന്നും മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നില്ല. ഭാരതം സ്വതന്ത്രമായിത്തീരുകയും, ഔദ്യോഗികമായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട 14 ഭാരതീയ ഭാഷകളിൽ മലയാളംകൂടി ഉൾപ്പെടുകയും ചെയ്തതിനുശേഷമാണു് ഈ നിലയ്ക്കു് ഒരു മാറ്റം വന്നിട്ടുള്ളതു്. ഇന്നു മലയാളഭാഷയേയും മലയാളികളുടെ സാഹിത്യത്തേയുംപറ്റിയുള്ള ജിജ്ഞാസ ഭാരതീയരിൽ പൊതുവേ അങ്കുരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാം. അതിനാൽ, ഇക്കാലത്തു് സാഹിത്യചരിത്രവിഷയകമായ ഒരു ലഘുഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആവിർഭാവം പലവിധത്തിലും പ്രയോജനകരമായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഏതു ഭാഷയുടേയും ചരിത്രം ദേശസ്ഥിതിയെക്കൂടി ആശ്രയിച്ചിരിക്കുമെന്നുള്ളതിനാൽ, കേരളത്തെപ്പറ്റിയുള്ള സാമാന്യവിവരണത്തോടുകൂടി ഗ്രന്ഥം ആരംഭിക്കുന്നതു കൂടുതൽ ഉചിതമായിരിക്കുമല്ലൊ.

ദ്രാവിഡവഗ്ഗം

ആര്യന്മാരുടെ ആഗമനത്തിനു മുൻപുതന്നെ ഭാരതത്തിൽ വസിച്ചിരുന്ന ഒരു ജനവിഭാഗമാണ് ദ്രാവിഡർ. അവർ ഇൻഡ്യ മുഴുവൻ വ്യാപിച്ചിരുന്നു. സിന്ധുതടസംസ്കാരത്തിന്റെ ജനയിതാക്കൾ ദ്രാവിഡരാണെന്നാണു പറയപ്പെടുന്നതു്. ആര്യന്മാർ ഇൻഡ്യയിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ അവർക്കു ദ്രാവിഡരുമായി ഏറെറമുട്ടേണ്ടിവന്നു. പരാജിതരായ ദ്രാവിഡർ ഉത്തരഭാരതത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു തെക്കോട്ടേയ്ക്കു നീങ്ങി. വടക്കു് ആര്യന്മാരുടെ ആധിപത്യം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. പ്രാബല്യവും ആധിപത്യവും ആര്യന്മാർക്കു സിദ്ധിച്ചതോടുകൂടി അവരുടെ സംസ്കാരത്തിന്റെ വേരുകൾ ആഴത്തിലും പരപ്പിലും നാടു മുഴുവൻ വ്യാപിച്ചുതുടങ്ങി. കാലക്രമത്തിൽ ഈ ആര്യ മണം ഭാഷകളുടെ കാര്യത്തിലും അനുഭവപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ ദ്രാവിഡസംസ്കാരവും ദ്രാവിഡഭാഷകളും വടക്കെഇൻഡ്യയിൽ അസ്തമിതപ്രായമായി; എങ്കിലും ദ്രാവിഡവഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട അപൂർവ്വം ചിലർ അവിടവിടെയായി അവശേഷിച്ചിരുന്നു. കുയി, ഗോണ്ഡി മുതലായ ഭാഷകൾ സംസാരിക്കുന്നവരായി ഉത്തരഭാരതത്തിൽ അങ്ങുമിങ്ങും കാണുന്ന പരിമിതമായ ജനവിഭാഗം ഇങ്ങനെ അവശേഷിച്ച ദ്രാവിഡഗോത്രക്കാരുടെ പിൻതുടർച്ചക്കാരത്രെ.

തെക്കോട്ടേക്കു നീങ്ങിയ ദ്രാവിഡർ ദക്ഷിണാപഥത്തിൽ വാസമുറപ്പിച്ചു. ഇവരുടെ അധിവാസം സഹ്യപർവ്വതത്തിനു കിഴക്കുവശംവരെ എത്തി. കാലാന്തരത്തിൽ ഓരോ കാരണങ്ങളാൽ ഇക്കൂട്ടർ പല വഗ്ഗക്കാരായി തിരിഞ്ഞു. ആന്ധ്രദേശക്കാർ, കണ്ണാടകദേശക്കാർ, തമിഴകക്കാർ എന്നുള്ള വിഭാഗം അങ്ങനെയുണ്ടായതാണ്. പുറനാനൂറു തുടങ്ങിയ സംഘസാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ 'തമിഴകം' എന്ന ഒരു ഭൂവിഭാഗത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നുണ്ടു്. ദക്ഷിണഭാരതത്തിൽ കണ്ണാടകവും ആന്ധ്രദേശവും ഉൾപ്പെട്ട ഉത്തരഭാഗമൊഴിച്ചു് തെക്കുള്ള ദേശത്തെയാണു് ഈ പേരുകൊണ്ടു വിവക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ('അകം' എന്നാൽ നാടെന്നർത്ഥം. തമിഴകം = തമിഴ്നാടു്). തൊൽക്കാപ്പിയമെന്ന ദ്രാവിഡവ്യാകരണഗ്രന്ഥത്തിനു് പനമ്പാരനാർ നിർമ്മിച്ച പ്രശസ്തിയിൽ 'തമിഴകത്തിന്റെ വടക്കേ അതിരു് തിരുപ്പതിമലയും തെക്കേ അതിരു് കന്യാകുമാരിയുമാണെന്നു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പുറനാനൂറിലെ ഒരു പാട്ടിൽനിന്നു് ആ ദേശത്തിന്റെ കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറും അതിരുകൾ സമുദ്രമായിരുന്നു എന്നും വ്യക്തമാകുന്നു. ഈ നാലതിരുകൾക്കുള്ളിൽപ്പെട്ട 'തമിഴകം', ചേര-ചോള-പാണ്ഡ്യനാമധേയങ്ങളായ മൂന്നു രാജവംശങ്ങളുടെ ആധിപത്യത്തിലാണു് വളരെക്കാലം വർത്തിച്ചിരുന്നതു്. ഈ മൂന്നു കൂട്ടരിൽ പ്രാധാന്യവും പ്രാമാണ്യവും ചേരരാജവംശത്തിനായിരുന്നു. 'മൂവരശു'

തെപ്പറ്റി ദ്രാവിഡസാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നതുതന്നെ ചേര—ചോള—പാണ്ഡ്യരെന്ന ക്രമമനുസരിച്ചാണ്. തമിഴകത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറു ഭാഗം ചേരക്കും, പൂർവ്വോത്തരഭാഗം ചോളക്കും, പൂർവ്വദക്ഷിണഭാഗം പാണ്ഡ്യക്കും അധീനമായിരുന്നു. ചേരശബ്ദമാണ് പിൽക്കാലത്ത് കേരളമായിത്തീർന്നത്. ചേരല് (ചേർച്ച) എന്ന പദത്തോട് അകം (നാട്ട്, ദേശം) ചേർന്നുണ്ടായ സമസ്തപദമാണ് ചേരലകം.' അതു ചുരുങ്ങി ചേരലമായി. ഒരുകാലത്ത് കടൽ പിൻവാങ്ങുകയാൽ കരയോട് ചേർന്ന പ്രദേശമാണല്ലോ ചേരലം. അതിന്റെ സംസ്കൃതരൂപമാണ് കേരളം.

കേരളശബ്ദം

കേരളശബ്ദത്തിന്റെ നിഷ്പത്തിയെപ്പറ്റി അഭിപ്രായഭേദമുണ്ട്. ചേരന്മാരുടെ രാജ്യം എന്ന അർത്ഥത്തിലുള്ള 'ചേരതലം' തകാരം ലോപിച്ചു ചേരലമായും പിന്നീട് കേരളമായും രൂപാന്തരപ്പെട്ടതാണെന്നാണ് ഒരഭിപ്രായം. 'ചേരദേശത്തിന്റെ അളം' എന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതാണ് യുക്തമെന്ന് മറ്റുചിലർ പറയുന്നു. 'അളം' എന്നാൽ അന്യപ്രദേശമെന്നർത്ഥം. ചേരനാട്ടിൽ സമുദ്രതീരത്തോടടുത്തായിട്ടാണല്ലോ കേരളത്തിന്റെ കിടപ്പ്. കേരളൻ എന്ന പദത്തോട് തുല്യാർത്ഥമായി 'ചേരലൻ' എന്ന ഒരു വാക്ക് ഗ്രണ്ടർട്ടിന്റെ നിഘണ്ടുവിൽ കാണുന്നുണ്ട്. "The king of ചേരനാട്" എന്നാണ് അതിനു അർത്ഥം പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. ചേരരാജാക്കന്മാരുടെ പൊതുപ്പേരാണത്. ചേരലൻ കേരളനാവുക എളുപ്പമാണല്ലോ. കേരളശബ്ദത്തിന്റെ ഉദ്ഭവത്തെപ്പറ്റി പലരും പലതും അനുമാനിക്കുന്നു എന്നുമാത്രമേ ഇതിൽനിന്നൊക്കെ തെളിയുന്നുള്ളൂ. ഏതെങ്കിലും ഒരഭിപ്രായം 'സിദ്ധാന്ത പക്ഷ'മായി സ്വീകരിക്കുന്നതിന് കൂടുതൽ തെളിവു കിട്ടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ, 'കേരാൻ ലാതി' (=കേരവൃക്ഷങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുന്നു) എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് കേരളശബ്ദം നിഷ്പന്നമായതെന്ന വാദം സ്വീകാര്യമായി തോന്നുന്നില്ല. കേരം (തെങ്ങ്) ഈ നാട്ടിൽ ഇടക്കാലത്തു കൊണ്ടുവരപ്പെട്ടതാണെന്നാണ് ചരിത്രകാരന്മാർ പറയുന്നത്. കേരളശബ്ദമാകട്ടെ, വളരെ പ്രാചീനവുമാകുന്നു. വാല്മീകിരാമായണം, മഹാഭാരതം, ഹരിവംശം മുതലായ പ്രാചീനകൃതികളിൽ കേരളത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രസ്താവമുണ്ട്. ദേശസംജ്ഞ എന്ന നിലയിൽ ബി. സി. മൂന്നാംശതകത്തിൽ കാത്യായനൻ കേരളശബ്ദം പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. അശോകമൗര്യൻ, ചോളപാണ്ഡ്യന്മാരേയും കേരളപുത്രനേയും പ്രത്യന്തവാസികളായ സ്വതന്ത്രരാജാക്കന്മാരായി കരുതിയിരുന്നുവെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു ശിലാശാസനത്തിൽ നിന്നു തെളിയുന്നു. ഗ്രീക്കുഭാഷയിൽ എഴുതപ്പെട്ട 'പെരിപ്ലസ്സ്' എന്ന

പ്രാചീനകൃതിയിലും കേരളത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രസ്താവമുണ്ട്. ഈവക കാരണങ്ങളാൽ, കേരവൃക്ഷങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട നിലയിൽ കേരളശബ്ദത്തെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതു് ശരിയാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല, തെങ്ങു് ഇവിടെ കൊണ്ടുവരപ്പെട്ടതിനുശേഷം, ചേരനാട്ടിലെ വൃക്ഷം എന്ന അർത്ഥത്തിൽ സംസ്കൃതക്കാർ അതിനു് കേരം എന്ന പേരു കൊടുത്തതാണെന്നപോലും ഒരഭിപ്രായമുണ്ടു്.

'കന്യാകുമാരി മുതൽ ഗോകർണ്ണം വരെ' എന്നു് കേരളത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ചൊല്ല പ്രസിദ്ധമാണു്. എന്നാൽ ചരിത്രപ്രകാരം ഈ നിർവ്വചനം പണ്ടുതന്നെ ശരിയല്ല എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ചന്ദ്രഗിരിപുഴയ്ക്കു വടക്കുവശത്തുള്ള ഭാഗം ഒരിക്കലും കേരളത്തിൽപ്പെട്ടിരുന്നില്ലല്ലൊ. പുതിയ കേരളസംസ്ഥാനം ഉടലെടുത്തതോടുകൂടി ഇവരെയും ചില ദേശതികർ വന്നുചേർന്നിട്ടുണ്ടു്. തിരുവിതാംകൂറിന്റെ തെക്കുഭാഗത്തുള്ള ചില താലൂക്കുകൾ ഇന്നു കേരളത്തിലില്ല. കേരളത്തിന്റെ കണ്ണായിരുന്ന കന്യാകുമാരി ഇപ്പോൾ മദ്രാസ്സ് സംസ്ഥാനത്തിലാണു്. പണ്ടു കർണ്ണാടകത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമായിരുന്നതും കർണ്ണാടകം മാതൃഭാഷയായിട്ടുള്ളവർക്കു ഭൂരിപക്ഷമുള്ളതുമായ കാസർകോട്താലൂക്കിന്റെ ഒരംശം പുതിയ കേരളസംസ്ഥാനത്തിനു കൂട്ടത്തലായി കിട്ടിയിട്ടുണ്ടു്. ഇപ്പോൾ ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായി നോക്കിയാൽ കേരളത്തിന്റെ അതിർത്തികൾ, വടക്കു് കർണ്ണാടകം മാതൃഭാഷയായ തെക്കൻകർണ്ണാടകവും തെക്കു് തമിഴർ ധാരാളമായി താമസിക്കുന്ന വിളവങ്കോടുതാലൂക്കും ആകുന്നു.

പരശുരാമൻ

പരശുരാമൻ സമുദ്രത്തിൽനിന്നു വീണ്ടെടുത്തതാണു് കേരളം എന്ന ഐതിഹ്യം പ്രസിദ്ധമാണു്. എന്നാൽ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും ചരിത്രകാരന്മാരും ഈ അഭിപ്രായത്തോടു പൂർണ്ണമായി യോജിക്കുന്നില്ല. പ്രകൃതിക്ഷോഭംനിമിത്തം കടൽ നീങ്ങി കരയായ ഒരു ദേശമാണു് കേരളം എന്നാണു് ഭൂഗർഭശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നതു്. "വരുണൻ തന്റെ പുതിയെ കേരളരാജാവിനു വിവാഹംകഴിച്ചുകൊടുത്തു" എന്നും മറ്റുമുള്ള കവിവാക്യങ്ങളും ഈ പരമാർത്ഥത്തിന്റെ കലാത്മകപത്തിലുള്ള അവതരണങ്ങളും മാത്രമായിരിക്കണം.

ഐതിഹ്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അഭിപ്രായഭേദം എങ്ങനെയിരുന്നാലും, കേരളത്തിനു് ഒരു പരശുരാമനുമായി എന്തോ ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ളതു തീർച്ചയാണു്. 'പരശുരാമാബ്ദം' എന്ന പേരിൽ ഒരു വർഷഗണന പണ്ടു കേരളത്തിൽ നിലവിലിരുന്നിരുന്നു ഡോക്ടർ സുക്കാനൻ, കണ്ണിങ്ഹാം, വാറൻ മുതലായ വിദേശീയർ എഴുതിയ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഈ അബ്ദത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പരാമർശമുണ്ടു്. ഈ പരശുരാമൻ ആരാണെന്നോ അദ്ദേ

ഹം ഏതു കാലത്താണ് കേരളത്തിൽ വന്നതെന്നോ തീർത്തുപറയാൻ നിവൃത്തിയില്ല. പരശുരാമന്മാർതന്നെ പലരുണ്ടായിരുന്നു എന്നു പറയുന്നവരും ഉണ്ട്.

ദ്രാവിഡർ കേരളത്തിൽ

ആ വാദം ഇരിക്കട്ടെ. സഹ്യനെ പടിഞ്ഞാറുഭാഗത്തായി സമുദ്രത്തിൽ നിന്നും ഉയർന്നുവന്ന കര (പിൽക്കാലത്തെ കേരളം) ജനവാസയോഗ്യമായപ്പോൾ, അതുവരെ ആ പർവ്വതത്തിനു കിഴക്കുവശത്തു താമസിച്ചിരുന്ന ദ്രാവിഡർ അവിടേയും കുടിയേറിപ്പാർത്തുതുടങ്ങി. ദ്രാവിഡരോടുകൂടി അവരുടെ ഭാഷയും കേരളത്തിലേയ്ക്കു കടന്നു എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. ശബ്ദശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഇതിലേയ്ക്ക് അനിഷേധ്യമായ ചില തെളിവുകൾ ഹാജരാക്കുന്നുണ്ട്. കിഴക്ക്, മേക്ക് എന്ന പദങ്ങളാണ് അവയിൽ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നത്. തമിഴ്നാട്ടിൽ കിഴക്കോട്ടു ചെല്ലുന്തോറും ഭൂമിയുടെ കിടപ്പ് (കീഴെ) താഴ്ന്ന നിലയിലായതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ആ ദിക്കിനു് 'കിഴക്കു്' എന്നു പേരുണ്ടായതു് എന്നാണ് ഡോക്ടർ കാൾഡ്വൽ പറയുന്നതു്. ഉയരം എന്നർത്ഥമുള്ള 'മേൽ' എന്ന പദത്തോടു ബന്ധപ്പെട്ട 'മേൽക്കു്' അഥവാ 'മേക്കു്' എന്ന ശബ്ദം പശ്ചിമദിഗ്വാചിയായി നടപ്പിൽവന്നതും ഇതുപോലെയാണെന്നു് അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. സഹ്യന്റെ പൂർവ്വഭാഗത്തു താമസിക്കുന്നവർക്ക് കിഴക്കേ അതിരു് സമുദ്രവും പടിഞ്ഞാറേ അതിരു പർവ്വതനിരയുമാണല്ലോ. കാലക്രമത്തിൽ രൂഢങ്ങളായിത്തീർന്ന ആ രണ്ടു ശബ്ദങ്ങളും കേരളത്തിൽ വന്നതിനുശേഷവും—അവിടത്തെ ഭൂസ്ഥിതി നേരേ വിപരീതമായിരുന്നിട്ടും—പണ്ടത്തെ അർത്ഥത്തിൽത്തന്നെ ആളുകൾ ഉപയോഗിച്ചുതുടങ്ങി. ഇന്നും അതുപോലെതന്നെ അവ നിലനിൽക്കയും ചെയ്യുന്നു.

പ്രാചീനദ്രാവിഡർ സാംസ്കാരികമായ കാര്യങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല, വ്യാപാരാദി വിഷയങ്ങളിലും വളരെ മുന്നിട്ടുനിന്നിരുന്നു. ബി. സി നാലായിരം കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുൻപുപോലും ദ്രാവിഡർ ഈജിപ്ത് മുതലായ രാജ്യങ്ങളുമായി വ്യാപാരബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നവരത്രെ. കേരളമായിരുന്ന ആ വാണിജ്യത്തിന്റെ മുഖ്യകേന്ദ്രം. 'മുചിരി' (കൊടുങ്ങല്ലൂർ) മുതലായ തുറമുഖങ്ങൾ ഈ വ്യാപാരപ്രാരമ്പര്യത്തെ പിന്നീടും വളരെക്കാലത്തേയ്ക്കു നിലനിർത്തിപ്പോന്നിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു സംഘകൃതികളിലും മറ്റും ധാരാളം തെളിവുകൾ ഉണ്ട്. 'മുരചീമാരുതോദ്ധൂതമഗമത് കൈതകം രജഃ' എന്ന രഘുവംശത്തിൽ കാളിദാസനും, 'മുരചീപത്തനം ചൈവ രമ്യം ചൈവ ജടാപുരം' എന്ന രാമായണത്തിൽ വാല്മീകിയും അനുസ്മരിക്കുന്നതു് ഈ 'മുചിരി'യെത്തന്നെയായിരിക്കണം.

നായന്മാർ

കേരളത്തിൽ കുടിയേറിപ്പാർത്ത നായന്മാർ നാഗവംശത്തിൽപ്പെട്ടവരാണെന്നു ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ദ്രാവിഡവർഗ്ഗക്കാരിൽ ഉൾപ്പെട്ടവരാണ് അവരും എന്നു പറയുന്നവരും ഇല്ലെന്നില്ല. നായഡു, നായ്ക്കർ മുതലായ പേരുകളുമായി നായർശബ്ദത്തിനുള്ള സാജാത്യവും സാരൂപ്യവും പ്രത്യേകം സ്മരണീയമാകുന്നു. നായന്മാർ പണ്ടുതന്നെ രണശൂരന്മാരായിരുന്നു സ്ഥിതിക്ക് 'നായകൻ' എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ആ ജാതിനാമം പ്രചാരത്തിൽ വന്നതാണെന്നും വരാം. കേരളത്തിൽ വന്നു താമസമുറപ്പിച്ചതിനുശേഷം മറ്റു ദ്രാവിഡരുമായുള്ള സാഹചര്യം ക്രമേണ കുറഞ്ഞുവന്നതിന്റെ ഫലമായി അവർ ഒരു പ്രത്യേകജനവിഭാഗമായിത്തീർന്നതായിരിക്കാനാണ് എളുപ്പം. സഹ്യനു കിഴക്കു താമസിച്ചിരുന്ന കാലത്തും നായന്മാരുടെ പ്രാമാണ്യത്തിനു കുറവുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒട്ടവിലത്തെ തമിഴ്സംഘത്തിലെ കവികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ 17 പേർ 'നായക'ന്മാരായിരുന്നു എന്നു ചില പഴയ ദ്രാവിഡഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ രേഖപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്. ഇവർ നായന്മാരുടെ പൂർവ്വികരായിരിക്കാനാണ് എളുപ്പം.

ദ്രാവിഡന്മാരുടെ പുരാതനമായ മായക്രമം മരുമക്കത്തായമായിരുന്നു എന്നും, ഈജിപ്ത്, ഏഷ്യാമൈനർ മുതലായ വിദൂരദേശങ്ങളിൽപോലും ആ സമ്പ്രദായം നിലവിലിരുന്നിരുന്നു എന്നും ചില നരവംശശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. എ. ഡി. രണ്ടാംനൂറ്റാണ്ടിനോടടുത്തുണ്ടായ 'മതുരൈ കാഞ്ചി' എന്ന കൃതിയിൽ, വാമനമൂർത്തി അവതരിച്ച തിരുവോണദിവസം നടന്ന പല ആഘോഷങ്ങളെ വർണ്ണിക്കുന്ന കൂട്ടത്തിൽ ഓണത്തല്ലിന്റെ പേരും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. കാലപ്രവാഹത്തിന്റെ ശക്തിനിമിത്തം തമിഴകത്തിന്റെ ഇതരഭാഗങ്ങളിൽ ഈവക ആചാരങ്ങളൊക്കെ നശിച്ചുപോയിട്ടും കേരളത്തിലെ നായന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഇന്നും നിലവിലിരിക്കുന്നു. ദ്രാവിഡർക്കു ഗാന്ധർവ്വവിവാഹമാണ് അഭിമതമായിട്ടുള്ളതെന്നുള്ള തെൽക്കാപ്പിയരുടെ അഭിപ്രായം ഇന്നു നടപ്പിലിരിക്കുന്നതും കേരളത്തിൽ മാത്രമാകുന്നു. കിഴക്കു പർവ്വതപംക്തിയാലും തെക്കും പടിഞ്ഞാറും സമുദ്രത്താലും ചുറ്റപ്പെട്ട കേരളം, മറുള്ളവർക്കു ദുഷ്പ്രവേശമായിത്തീർന്നതിനാൽ ഇതരസംസ്കാരങ്ങളുടെ സമ്മർദ്ദത്തിനു വിധേയമാകാതെ മിക്കവാറും ഒരു ദ്വീപെന്നപോലെ വർത്തിച്ചതായിരിക്കണം ഇതിനു കാരണം.

ബ്രാഹ്മണരുടെ ആഗമനം

നായന്മാർ കേരളത്തിൽ കടന്നു വളരെക്കാലം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷമാണ് പരശുരാമൻ ഇവിടെ പ്രവേശിച്ചതെന്നാണ് ആധുനികചരിത്രകാര

ന്മാരുടെ സിദ്ധാന്തം. ആര്യവംശജരായ ഒരു സംഘം ബ്രാഹ്മണരുടെ നേതാവായിട്ടായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ വരവ്. ആ ബ്രാഹ്മണരാണ് ഇന്നത്തെ നമ്പൂതിരിമാരുടെ പൂർവ്വികന്മാർ. വേദശാസ്ത്രാദികളിൽ അനിതരസാധാരണമായ പാണ്ഡിത്യം നേടിയിരുന്ന അവർക്ക്, അന്നു കേരളത്തിൽ വസിച്ചിരുന്നവരും മിക്കവാറും കർഷകവൃത്തികൊണ്ടും ആയോധനവിദ്യകൊണ്ടും ജീവിതം കഴിച്ചിരുന്നവരുമായ ജനവിഭാഗത്തിന്റെ ബഹുമാനാദരങ്ങൾ ആർജ്ജിക്കാൻ എളുപ്പം സാധിച്ചു. ക്ഷത്രിയന്മാർ, അമ്പലവാസികൾ, നായന്മാർ മുതലായ വർഗ്ഗക്കാരിൽനിന്നു ഭാര്യമാരെ സ്വീകരിക്കുന്ന സമ്പ്രദായംകൂടി നടപ്പിൽവന്നപ്പോൾ ആര്യന്മാരും ദ്രാവിഡരും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ശുദ്ധമൂലമായിത്തീർന്നു. കർമ്മനിഷ്ഠ, ആചാരതൽപരത മുതലായ പല നല്ല ഗുണങ്ങളും ആര്യബ്രാഹ്മണരിൽനിന്നു കേരളീയരിലേയ്ക്കു പകർന്നു.

കാലക്രമത്തിൽ ബ്രാഹ്മണരുടെ പ്രാബല്യം കേരളത്തിൽ വർദ്ധിക്കുകയും ഭരണാധികാരംപോലും അവർക്കധീനമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. കൈവശം വന്നുചേർന്ന അധികാരം അരക്കിട്ടുറപ്പിക്കുന്നതിനു വേണ്ട ഏർപ്പാടുകളും ചെയ്യാൻ അവർ മടിച്ചില്ല. ഗോകർണ്ണം മുതൽ കന്യാകുമാരി വരെയുള്ള ബ്രാഹ്മണർ യോജിച്ചു ഭാർഗ്ഗവക്ഷേത്രത്തെ 64 ഗ്രാമങ്ങളായി വിഭജിച്ചു പെരുമ്പുഴയ്ക്കു വടക്കും തെക്കുമായി 32 ഗ്രാമങ്ങൾവീതം സ്ഥാപിച്ചു. ഇങ്ങനെ വിഭജിച്ചു കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വടക്കുഭാഗത്തെ വ്യവഹാരഭാഷ തുളുവും തെക്കുഭാഗത്തേതു കൊടുന്തമിഴുമായിത്തീർന്നു. ഈ ഭാഷാഭേദം ഇരുകൂട്ടരേയും തമ്മിൽ അകറ്റി അകറ്റി, കാലാന്തരത്തിൽ ചാർച്ചവേഴ്ചകളും പോലുമില്ലാത്ത രണ്ടു വിഭിന്നവർഗ്ഗങ്ങളാക്കിത്തീർത്തു. ഔത്തരാഹന്മാരായ 32 ഗ്രാമക്കാർ എമ്പ്രാന്തിരിമാർ അഥവാ തുളുവബ്രാഹ്മണരായും, ദാക്ഷിണാത്യന്മാരായ 32 ഗ്രാമക്കാർ നമ്പൂരിമാർ അഥവാ കേരളബ്രാഹ്മണരായും വേർപിരിഞ്ഞു. കേരളചരിത്രത്തിൽ സുപ്രസിദ്ധമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള 64 ഗ്രാമങ്ങളിൽ 32 എണ്ണംമാത്രമേ വാസ്തവത്തിൽ കേരളത്തിൽപെട്ടതുള്ളൂ. ഈ 32 ഗ്രാമങ്ങളെ നമ്പൂരിമാർ ഭരണസൗകര്യത്തിനായി നാലു കഴകങ്ങളായിത്തിരിച്ചു. പെരിഞ്ചെല്ലൂർ, പയ്യന്നൂർ, പറപ്പൂർ, ചെങ്ങന്നൂർ ഇവയാണ് ആ കഴകങ്ങൾ. ഓരോ കഴകത്തിനും പ്രത്യേകം രക്ഷാപുരുഷന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. 'തളിയാതിരി' എന്നായിരുന്നു അവരുടെ നാമധേയം. ഓരോ ഗ്രാമത്തിനും ഓരോ പ്രധാനക്ഷേത്രം, ഓരോ ക്ഷേത്രത്തിലും വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള സൗകര്യം—ഇതായിരുന്നു അന്നത്തെ രീതി. ഗ്രാമങ്ങളെ ചെറിയ ചെറിയ തറകൾ അഥവാ കരകളായി വിഭജിച്ചിരുന്നു. ജനങ്ങളുടെ ക്ഷേമാഭിവൃദ്ധിക്കു വേണ്ടതു പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനും, അവരുടെ ഇടയിലുണ്ടാകുന്ന അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളും വഴക്കുകളും പറഞ്ഞുതീർക്കുന്നതിനുമായി ഗ്രാമങ്ങളിൽ ഗ്രാമ

സംഘങ്ങളും കരകളിൽ തറക്കൂട്ടങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്ന ജനങ്ങളെ ജനങ്ങൾതന്നെ ഭരിക്കുന്ന ഒരു സുവർണ്ണയുഗമായിരുന്നു അതു്—ഐശ്വര്യത്തിന്റേയും സമൃദ്ധിയുടേയും വിളയാട്ടക്കാലം!

പെരുമാൾഭരണം

എത്ര നല്ല ഏർപ്പാടുകളും കാലാന്തരത്തിൽ ദുഷിച്ചുപോവുക എന്നതു് ഒരു ചരിത്രസത്യമാണു്. കേരളത്തിൽ സംഭവിച്ചതും അതുതന്നെയായിരുന്നു. ആദ്യകാലത്തു് തളിയാതിരിമാരെ തിരഞ്ഞെടുത്തിരുന്നതു് മുമ്മൂന്നു കൊല്ലത്തേയ്ക്കു മാത്രമായിരുന്നു. 'മൂന്നുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞാൽ ഭരണത്തിൽനിന്നു് ഒഴിഞ്ഞുകൊള്ളാം' എന്നു പ്രതിജ്ഞചെയ്യിച്ചതിനുശേഷമേ അവരെ ആ സ്ഥാനത്തു് അവരോധിച്ചിരുന്നുള്ള. കുറെക്കാലത്തോളം ഈ പ്രതിജ്ഞ ശരിയായി നിർവ്വഹിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിരുന്നു അവസാനമായപ്പോൾ, കിട്ടിയ അധികാരം കൈവിടുന്നതിനു് ചിലർ വൈമനസ്യം കാണിച്ചുതുടങ്ങി. രാജ്യത്തിന്റെ രക്ഷയ്ക്കും ഉത്കർഷത്തിനുമായി ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന അധികാരം ധനസമ്പാദനത്തിനും സ്വജനപ്രീണനത്തിനുമായി ദുർവ്വിനിയോഗം ചെയ്യപ്പെട്ടു. അധികാരഗർവ്വംകൊണ്ടു് 'രക്ഷാപുരുഷ'ന്മാർതന്നെ പരസ്പരം മത്സരിച്ചുതുടങ്ങി. നാട്ടിലെ ഇടപ്രഭുക്കന്മാരും ധനികന്മാരും ചേരിതിരിഞ്ഞു മാത്സര്യത്തിനു മൂർച്ചകൂട്ടി. മത്സരം എപ്പോഴും നാശത്തിന്റെ വിത്താണല്ലൊ. കാലക്രമേണ എല്ലാം താറുമാറായി; നാടെങ്ങും അരാജകത്വവും കലാപവും വിളയാടി. ഇങ്ങനെയുള്ള വിഷമഘട്ടത്തിലാണു്, പരദേശത്തുനിന്നു് ചില രാജാക്കന്മാരെ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി പെരുമാക്കന്മാരായി വാഴിച്ചതു്. ഓരോ പെരുമാളിന്റെയും നിശ്ചയിച്ച കാലാവധി 12 കൊല്ലമായിരുന്നു. എല്ലാ ഗ്രാമങ്ങളിലേയും പ്രതിനിധികൾ ഉൾപ്പെടെ കേരളത്തിലെ വലിയ ഒരു ജനസമൂഹം ഒന്നിച്ചുകൂടി തിരുനാവാമണിപ്പുറത്തുവെച്ചു് ഓരോ പെരുമാളിനേയും അവരോധിച്ചുവന്നു. ഇതിലേക്കായി പന്ത്രണ്ടു കൊല്ലത്തിലൊരിക്കൽ അവിടെ നടന്നുവന്ന മഹോത്സവമാണു്, കേരളചരിത്രത്തിൽ സുപ്രസിദ്ധമായ 'മാമാങ്കം.' ജനങ്ങൾക്കു് അതുവരെയുണ്ടായിരുന്ന ആധിപത്യത്തിന്റെ ഗണ്യമായ കോട്ടംതട്ടിയെങ്കിലും, നാമമാത്രമായ ഒരധികാരം അന്നും അവരിൽ അവശേഷിച്ചിരുന്നു ഇങ്ങനെ ആകെ 36 പെരുമാക്കന്മാർ കേരളം ഭരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നാണു് പറയപ്പെടുന്നതു്. ഒടുവിലത്തെ പെരുമാൾ മക്കൾക്കും ബന്ധുക്കൾക്കുമായി കേരളം വീതിച്ചുകൊടുത്തതോടുകൂടി, ആ പഴയ ജനാധിപത്യഭരണസമ്പ്രദായം നാമാവശേഷമായി. ചേരരാജാക്കന്മാരുടെ ഭരണം അവസാനിച്ചപ്പോൾത്തന്നെ കേരളവും തമിഴ്നാടും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ശിഥിലമായിത്തുടങ്ങിയിരുന്നു. പെരുമാൾ വീഴ്ചയുടെ ഭരതവാക്യംകുറിച്ചു ചൊല്ലിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അതു നിശ്ശ്ലേഷം

നില്ച്ച കൂട്ടത്തിലായി. പിന്നീട് കുറച്ചുകാലത്തേയ്ക്കുകൂടി ചെന്തമിഴ്രാജാക്കന്മാരുടെ മേൽക്കോയ്മ ഇവിടെ നിലനിന്നിരുന്നതായി കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും, അതു് അവസാനത്തിന്റെ ഒരാരംഭം മാത്രമായിരുന്നു. കേരളത്തെ കൊച്ചുകൊച്ച ഖണ്ഡങ്ങളായി ഭാഗിച്ചു് അനേകം രാജാക്കന്മാർ ഭരണസാരഥ്യം കൈയേറ്റതാണ് ഇതിനു കാരണം. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ വേണാട്, പെരുമ്പടപ്പു്, നെടുവിരിപ്പു് എന്നീ രാജ്യങ്ങളിലെ രാജാക്കന്മാർ കാലാന്തരത്തിൽ പ്രബലന്മാരായി പരിണമിച്ചു.

നമ്പൂരിമാരും വിദ്യാഭ്യാസവും

നമ്പൂരിമാർ വേദശാസ്ത്രാദികളിൽ നിഷ്ണാതരായിരുന്നുവെന്നു് മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. തങ്ങളുടെ ആ പാരമ്പര്യം നിലനിർത്തുന്നതിനു വേണ്ട മുൻകരുതലൊക്കെ അവർ ചെയ്യാതിരുന്നില്ല. ബ്രാഹ്മണബാലന്മാരെ സംസ്കൃതം പഠിപ്പിക്കുന്നതിനു് അവർ പ്രത്യേകം സ്ഥാപനങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തി. സാധാരണവിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞാണ് വേദാദ്ധ്യയനം ആരംഭിക്കുക. ഇതു പൂർത്തിയാകാൻ ആറേഴുകൊല്ലം വേണ്ടിവന്നിരുന്നു. പിന്നെ പത്തുപന്ത്രണ്ടുകൊല്ലം ശാസ്ത്രപഠനമായിരിക്കും. ഇതിനിടയ്ക്കു പല പരീക്ഷകളുമുണ്ട്. എല്ലാ പരീക്ഷകളിലും ജയിച്ചാൽ ഒരു നമ്പൂരി ഭട്ടതിരി എന്ന പദവിക്ക് അർഹനായിത്തീരും. ഈവക ഏർപ്പാടുകൾ ശാശ്വതങ്ങളായിരിക്കണം എന്ന ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി നമ്പൂരിമാർ കേരളത്തിൽ 18 സഭാമാങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചിരുന്നു. വേദങ്ങൾ, വൈദികകർമ്മങ്ങൾ, ശാസ്ത്രങ്ങൾ എന്നിവ പഠിപ്പിക്കാൻ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം സഭാമാങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. വേദാദ്ധ്യയനത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു് സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട സഭാമാങ്ങളിൽ തൃശ്ശിവപേരൂർ, തിരുനാവാ എന്നീ രണ്ടിടങ്ങളിലെ രണ്ടെണ്ണം മാത്രമേ ഇന്നവശേഷിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ചൊവ്വന്നൂർ, ഇടക്കുളത്തൂർ, കുമ്പളം, ഉദയത്തുംശേരം എന്നിവ കേൾവികേട്ട ശാസ്ത്രസഭാമാങ്ങളായിരുന്നു. കുന്നംകുളത്തിനു സമീപമുള്ള ചൊവ്വന്നൂർ സഭാമാത്തിൽ ഇന്നും ശാസ്ത്രാഭ്യസനത്തിനുള്ള വ്യവസ്ഥയുണ്ട്. 18 സഭാമാങ്ങളും പ്രാബല്യത്തിലിരുന്നിരുന്ന കാലത്തും വിദ്യാഭ്യാസപരിപാടിയിൽ അദ്ധ്യേതാക്കൾക്കു വേണ്ടിവന്ന എല്ലാ ചെലവുകളും അതാതു മാങ്ങളുംതന്നെയാണു് വഹിച്ചിരുന്നതു്.

ആയ്വ് സംസ്കാരം

കേരളത്തിലെ മിക്ക പ്രധാനക്ഷേത്രങ്ങളുടേയും ഭരണാധികാരം നമ്പൂരിമാരുടെ കൈവശത്തിലായപ്പോൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു വേണ്ട സൗകര്യങ്ങളും അവർ അവിടെയും ഏർപ്പെടുത്തി. വേദപാഠത്തിനും ശാസ്ത്രപാഠത്തിനും വേണ്ട ഏർപ്പാടുകളും പല ഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങളിലും ഉണ്ടായിരുന്നു. പുതിയ ക്ഷേത്ര

ങ്ങളും പണിയിക്കുമ്പോൾ ക്ഷേത്രത്തിലെ പൂജാദികർമ്മങ്ങളും മുടങ്ങാതെ നടക്കുന്നതിനായി വസ്തുവകകളും നീക്കിവെയ്ക്കാറുള്ള ക്രമത്തിൽ, വിദ്യാഭ്യാസച്ചെലവിനായി പ്രത്യേകം സ്വത്തു നീക്കിവെച്ചിട്ടുള്ളതിനും ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുണ്ട്. അന്നത്തെ രാജാക്കന്മാരും ഇക്കാര്യത്തിൽ ഉദാരതയോടുകൂടി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു. തെക്കൻതിരുവിതാംകൂറിൽ ഇപ്പോൾ 'പാർത്ഥിവപുരം' എന്നു വിളിച്ചുവരുന്ന ഒരു സ്ഥലമുണ്ട്. 'പാർത്ഥിവശേഖരപുരം' എന്നായിരുന്നു അതിന്റെ പണ്ടത്തെപ്പേര്. അവിടെ ഏ. ഡി. ഒൻപതാംനൂറ്റാണ്ടിൽ പുതുതായി ഒരു വിഷ്ണുക്ഷേത്രം പണിയിക്കയുണ്ടായി. തത്സംബന്ധമായ ഒരു പ്രാചീനരേഖയിൽ, ആ ക്ഷേത്രത്തിൽ മൂന്നുവിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട 95 വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു വേദാദ്ധ്യയനം ചെയ്യുന്നതിനും ചെലവിലേയ്ക്കായി പ്രത്യേകം വസ്തുവകകൾ അന്നത്തെ രാജാവു വിട്ടുകൊടുത്തതായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. തിരുവനന്തപുരത്തു വലിയചാലയിലെ 'മയ്യാൽ' അന്നു സരിച്ചാണ് താൻ അങ്ങനെ ഒരേർപ്പാടു ചെയ്യുന്നതെന്ന് രാജാവ് ആ ശാസനത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതിൽനിന്ന്, തിരുവനന്തപുരം ക്ഷേത്രത്തിലും അത്തരം ഒരു വേദപാഠശാല ഉണ്ടായിരുന്നതായി ഊഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ക്രമത്തിൽ, കൂടിയാട്ടം മുതലായ കലകൾക്കും അന്നു ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ശരിയായ പ്രോത്സാഹനം ലഭിച്ചിരുന്നു. ഒരേ അവസരത്തിൽ വിജ്ഞാനവും വിനോദവും സിദ്ധിക്കാനുതകുന്ന കലകളാണല്ലൊ അവ. പുരാണകഥാപരിചയം ധർമ്മബോധത്തിനു പറ്റിയ ഒരേർപ്പാടാണെന്ന് അന്നുള്ളവർ കരുതിയിരുന്നതിനാൽ, രാമായണം ഭാഗവതം മുതലായവ പാരായണം ചെയ്യുന്നതിനു ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ വ്യവസ്ഥയുണ്ടായിരുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, അന്നത്തെ ക്ഷേത്രങ്ങൾ ശാസ്ത്രസങ്കേതങ്ങളും കലാകേദാരങ്ങളും ആയിരുന്നു. ആയുസ്സംസ്കാരം കേരളത്തിൽ പ്രചരിക്കുന്നതിനും ശ്രുദ്ധമൂലമായിത്തീരുന്നതിനും ഈവക ഏർപ്പാടുകൾ ഹേതുഭൂതങ്ങളായിത്തീർന്നു.

വേദം, വൈദ്യം, മന്ത്രവാദം മുതലായ ഓരോ ജ്ഞാനവും ചില ഇല്ലക്കാരുടെ കുലധർമ്മമെന്ന നിലയിൽ ബ്രാഹ്മണർ തിരിച്ചുവെച്ചതു് ആയുർവേദ ഓരോ ശാഖയുടേയും അഭിവൃദ്ധിക്കു കാരണമായിത്തീർന്നു. വൈദിക പ്രമുഖന്മാരും അഷ്ടവൈദ്യന്മാരും ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും മറ്റും നമ്പൂരിമാരുടെ ഇടയിലുണ്ടായതു് ഇങ്ങനെയാണ്. സ്വവർഗ്ഗീയരെ ഒഴിച്ചാൽ നമ്പൂരിമാരിൽനിന്നു് വിജ്ഞാനം ആദ്യമായി പകർന്നതു് അമ്പലവാസികളിലായിരുന്നിരിക്കണം. ക്ഷേത്രങ്ങളുമായും തദാചാരനമ്പൂരിമാരുമായും ഉണ്ടായ സമ്പർക്കമാണ് ഇതിനു കാരണം. കൃഷികൊണ്ടും ആയുധവിദ്യകൊണ്ടും കാലയാപനം ചെയ്തിരുന്ന നായന്മാർക്കു് വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു സമയം ദുർല്ലഭമായിരുന്നു; എങ്കിലും അവരുടെ ഇടയിലും സംസ്കൃതഭാഷ തീരെ

പ്രചരിക്കാതിരുന്നില്ല. ഈഴവരിൽ പലരും അഷ്ടാംഗഹൃദയാദി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അഭ്യസിച്ച വൈദ്യന്മാരായിത്തീർന്നു. ശിൽപ്പശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ പഠിച്ച ആശാരിമാരും ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം അഭ്യസിച്ച കണിയാന്മാരും അങ്ങുമിങ്ങും ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങി. എ. ഡി. പതിമൂന്നാംശതകത്തിൽ കേരളത്തിലെത്തിയ മാർക്കോപോളോ ഇവിടെ നല്ല വൈദ്യന്മാരും ജ്യോത്സ്യന്മാരും ഉണ്ടായിരുന്നതായി രേഖപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്.

മറ്റു ചില മതങ്ങൾ

ആര്യബ്രാഹ്മണരുമായിട്ട മാത്രമല്ല, ബുദ്ധമതക്കാരും ജൈനമതക്കാരുമായിട്ടും കേരളത്തിനാ സമ്പർക്കമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, മറ്റു ദ്രാവിഡദേശങ്ങളിൽ സിദ്ധിച്ചിടത്തോളം സ്വാധീനശക്തി, എന്തുകൊണ്ടോ, കേരളത്തിൽ അവർക്കു ലഭിച്ചില്ല. തമിഴ്നാട്ടിലും ആന്ധ്രദേശത്തും ബുദ്ധമതസാഹിത്യത്തിനും ജൈനസാഹിത്യത്തിനും ഗണ്യമായ പരിപോഷം സിദ്ധിക്കയുണ്ടായി. അവിടങ്ങളിലെ ചില രാജാക്കന്മാരുൾപ്പെടെ പല പ്രമാണികളും ആ മതങ്ങളിൽ വിശ്വസിക്കയും അവയുടെ പ്രചാരണത്തിനായി പരിശ്രമിക്കയും ചെയ്തു. ഒടുവിൽ ആ രണ്ടു മതങ്ങളുടേയും പ്രചാരത്തെ തടയുന്നതിനു വേണ്ടി ആ നാട്ടുകാർക്കു സംഘടിതമായ ശ്രമംതന്നെ ചെയ്യേണ്ടിവന്നു. ആ ശ്രമത്തിൽ പരിപൂർണ്ണമായ വിജയം കൈവരിച്ച ജ്ഞാനസംബന്ധർ, അപ്പർ, സുന്ദരമൂർത്തി, മാണിക്കവാചകർ എന്നീ ശിവഭക്തന്മാരെ 'ശൈവസമയാചാര്യന്മാർ' എന്ന പേരിൽ ദ്രാവിഡദേശീയർ ഇന്നും പുകഴ്ത്തിവരുന്നു. കേരളത്തിലെ സ്ഥിതി ഇതിൽനിന്നു ഭിന്നമായിരുന്നു. ബൗദ്ധന്മാക്കോ ജൈനന്മാക്കോ ഇവിടെ അടിയുറച്ചുനിൽക്കാൻ ഒരുകാലത്തും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അവർ ഇവിടേയും വരികയും കുറെക്കാലം ഇവിടെ കഴിഞ്ഞുകൂടുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു മാത്രം. അങ്ങുമിങ്ങുമായി ചില ബുദ്ധവിഗ്രഹങ്ങളും 'ചിതറാൽ' മുതലായ ഒന്നുരണ്ടു ക്ഷേത്രങ്ങളും മാത്രമേ, ആ മതങ്ങളുടെ അവശിഷ്ടങ്ങളായി ഇന്നു കേരളത്തിൽ കാണുന്നുള്ളൂ. മതപ്രചാരണം, വ്യാപാരം, സാമ്രാജ്യവികസനം മുതലായ ഉദ്ദേശങ്ങളോടുകൂടി പല വിദേശികളും കേരളത്തിൽ വരികയും ഇവിടെ സ്ഥിരതാമസക്കാരായിത്തീരുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ക്രിസ്ത്യാനികളും മുഹമ്മദീയരുമാണ് അവരിൽ പ്രധാനികൾ. എ. ഡി. ഒന്നാംശതകത്തിൽത്തന്നെ ക്രിസ്തുവിന്റെ ശിഷ്യന്മാരിൽ ഒരാൾ ഗുരുവിന്റെ സന്ദേശവുംകൊണ്ട് കേരളത്തിൽ എത്തിയതായി പറയപ്പെടുന്നു. ഏലം, കുരുമുളക്, ആനക്കൊമ്പ് മുതലായ വനവിഭവങ്ങൾ വിദേശികളായ വ്യാപാരികളെ അനേകം ശതാബ്ദങ്ങൾക്കു മുൻപുതന്നെ കേരളത്തിലേയ്ക്കാകർഷിച്ചിരുന്നു എന്നു ചരിത്രം ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നു.

അദ്ധ്യായം 2

ഭാഷയുടെ ഉത്പത്തിയും മാറ്റവും

ദ്രാവിഡഗോത്രം

ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ അഭിപ്രായപ്രകാരം ഇൻഡ്യയിലെ പ്രധാന ഭാഷകളെല്ലാം രണ്ടു ഗോത്രങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു: ഇൻഡോയൂറോപ്യൻ ഗോത്രവും ദ്രാവിഡഗോത്രവും. സംസ്കൃതവും തജ്ജന്യങ്ങളായ ഹിന്ദി, ബംഗാളി, മഹാരാഷ്ട്രി മുതലായ ഭാഷകളും ഒന്നാമത്തെ ഗോത്രത്തിലും, തെലുങ്ക്, കണ്ണാടകം, തമിഴ്, മലയാളം മുതലായവ രണ്ടാമത്തെ ഗോത്രത്തിലും പെടുന്നു.

ആര്യന്മാരുടെ വരവിനുശേഷം തെക്കോട്ടേയ്ക്കു നീങ്ങിയ ദ്രാവിഡർ ലക്ഷിണഭാരതത്തിൽ വാസമുറപ്പിച്ചതായി മുന്നദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അവർ സംസാരിച്ചിരുന്ന ഭാഷയുടെ പൊതുവായ പേർ 'തമിഴ്' എന്നായിരുന്നു. ആ തമിഴാണ് പിൽക്കാലത്തു കണ്ണാടകം, തെലുങ്ക്, തമിഴ് മുതലായ പല ഭിന്നഭാഷകളായിത്തീർന്നതു്. ഇന്നത്തെ തമിഴിൽ നിന്നു് വേർതിരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ആ മൂലദ്രാവിഡഭാഷയെ നമുക്കു് 'പഴന്തമിഴ്' എന്ന നാമധേയംകൊണ്ടു വ്യവഹരിക്കാം. ഈ പഴന്തമിഴിൽ നിന്നുതന്നെയാണു് മലയാളവും ഉദ്ഭവിച്ചതു്.

'സംസ്കൃതഹിമഗിരിഗളിതാ'

ഭാരതീയഭാഷകളെല്ലാംതന്നെ സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നാണു് ഉദ്ഭവിച്ചതു് എന്നഭിപ്രായപ്പെടുന്ന ചില വിദ്വാന്മാർ നമ്മുടെ ഇടയിലുണ്ടു്. "പ്രകൃതിസ്സംസ്കൃതം; തത്ര ഭവം തത ആഗതം വാ പ്രാകൃതം" (=മൂലഭാഷ സംസ്കൃതമാകുന്നു; പ്രാകൃതഭാഷകളെല്ലാം അതിൽനിന്നുണ്ടായവയത്രെ) എന്നു് അവരഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. മഹാരാഷ്ട്രി, ശൗരസേനി, മാഗധി, അപഭ്രംശം മുതലായി പ്രാകൃതഭാഷകൾ പലതരമുള്ളതിൽ അപഭ്രംശം എന്ന ഇനത്തിൽ അന്തർഭവിച്ചതാണു് ദ്രാവിഡഭാഷകൾ എന്നതെ അവരുടെ സിദ്ധാന്തം. ആഡ്റവൈയാകരണനായ കേതനൻ ഈ അഭിപ്രായക്കാരനാകുന്നു. ഇതേ ആശയമാണു് "കേരളഭാഷാ ഗംഗ സംസ്കൃത ഹിമഗിരിഗളിതയും ദ്രാവിഡവാണീകളിന്ദജാമിളിതയും ആണെന്നുള്ള കോവുണ്ണിനെടുങ്ങാടിയുടെ സിദ്ധാന്തത്തിൽ നാം പ്രതിധ്വനിച്ചു കേട്ടതു്.

രണ്ടു ഭാഷകളുടേയും ഗോത്രംതന്നെ ഭിന്നമാണെന്നു സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞ സ്ഥിതിക്കു്, ഈ വാദത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കേണ്ട ആവശ്യമേ ഇല്ലാതായിരിക്കുന്നു.

ദ്രാവിഡം രണ്ടായിപ്പിരിഞ്ഞതു്

പഴന്തമിഴു് എന്നു നാം നാമകരണംചെയ്ത മൂലദ്രാവിഡഭാഷ കാലക്രമത്തിൽ ഉത്തരദ്രാവിഡമെന്നും ദക്ഷിണദ്രാവിഡമെന്നും രണ്ടായിപ്പിരിഞ്ഞു. ഉത്തരദ്രാവിഡഭാഷ കന്നഡകം എന്ന പേർ കൈയ്ക്കൊണ്ടു. കറുത്ത എന്നർത്ഥമുള്ള 'കറു' എന്ന വാക്കും ദേശാത്മകമായ 'നാഡു' എന്ന ശബ്ദവും ചേർന്നുണ്ടായതാണു് 'കർനാഡു' എന്ന പദമെന്നും, അതിൻറെ പരിണതരൂപമാണു് 'കന്നഡ'മെന്നും ഡോക്ടർ ഹുണ്ടട്ട് പറയുന്നു. ദക്ഷിണഭാരതത്തിൻറെ പൂർവ്വോത്തരഭാഗങ്ങളിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്ന കന്നഡകം കാലക്രമത്തിൽ തെലുങ്കായിത്തീർന്നു. തമിഴിനും ഈ ഉത്തരദ്രാവിഡഭാഷകൾക്കും തമ്മിൽ ഇന്നു ചില കാര്യങ്ങളിൽ അൽപ്പം ഒരകൽച്ച വന്നിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു ശരിതന്നെ. എങ്കിലും, പല അംശങ്ങളിലും ഇന്നും സാജാത്യം കാണുന്നുണ്ടു്. താഴെ കാണിക്കുന്ന വാക്യങ്ങൾ പരിശോധിക്കുക:

1. സിംഹവു മൃഗരാജനെന്നു കരെയൽപ്പെട്ടത്തടെ. പൂർവ്വകാലമല്ലി അനേകദേശഗളല്ലി സിംഹഗളു ഇദ്ദവു. (കന്നഡകം)

2. സിങ്കം മിരുകരാചനെൻറു ക്രുറപ്പെട്ടകിറതു്. പൂർവ്വകാലത്തിൽ അനേകദേശങ്കളിൽ സിങ്കങ്കൾ ഇരുന്തന. (തമിഴ്)

3. സിംഹം മൃഗരാജനെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. പൂർവ്വകാലത്തിൽ അനേകദേശങ്ങളിൽ സിംഹങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. (മലയാളം)

മലയാളത്തിൻറെ ഉത്പത്തി

ഇതിനെപ്പറ്റിയുള്ള വാദപ്രതിവാദം ഇനിയും ഒരു തീരുമാനത്തിലെത്തി എന്നു പറയാറായിട്ടില്ല. "മലയാളവും തമിഴും തമ്മിൽ ആദ്യമുണ്ടായിരുന്ന വ്യത്യാസം അൽപം മാത്രമായിരുന്നുവെങ്കിലും, അതു ക്രമേണ വർദ്ധിച്ചുവന്നതിനാൽ, ഇന്നു് അതിനെ വെറും ഒരു ഭാഷാഭേദമായിട്ടല്ല ഒരു സഹോദരഭാഷയായിത്തന്നെ ഗണിക്കേണ്ടതാണു്" എന്നായിരുന്നു ഡോക്ടർ കാൾഡ്വലിൻറെ അഭിപ്രായം. "ദ്രാവിഡഗോത്രത്തിൽപ്പെട്ട ഒരേ അംഗത്തിൻറെ രണ്ടുപശാഖകളാണു് തമിഴും മലയാളവും" എന്ന നിഗമനത്തിലാണു് ഡോക്ടർ ഹുണ്ടർട്ട് എത്തിച്ചേർന്നതു്. "മലയാളം തമിഴിൻറെ ഒരു ഉപഭാഷയാണെന്നും, തമിഴിനു ദേശഭേദമനുസരിച്ചു് പല വ്യത്യസ്തരൂപങ്ങളുണ്ടായിരുന്നതിൽ ഒന്നാണു് ഒടുവിൽ മലയാളമായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടതെന്നും, അന്നു

നാസികാതിപ്രസരം, താലവ്യാദേശം, പുരുഷഭേദനിരാസം തുടങ്ങിയ ആറു നയങ്ങളനുസരിച്ചാണ് അതു തമിഴിൽനിന്നും വേർപിരിഞ്ഞതെന്നും, പഴയ തവ്യവധാനം, അഴ്ത്ത്രാവിഡസങ്കരം മുതലായ ചില കാരണങ്ങളാലാണ് ആ വേർപാടു ക്രമമൂലമായിത്തീർന്നതെന്നും ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. (ഈ വേർപാടുണ്ടായതു് കൊല്ലവർഷാരംഭത്തോടടുത്തായിരുന്നുവെന്നാണ് അദ്ദേഹം പറയുന്നതു്.) രാജരാജവർമ്മ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്ന ആറു നയങ്ങളിലെ പ്രാചീനരൂപം തമിഴിനേറെയല്ല, മലയാളത്തിനേറെയാണെന്നാണ് ആറൂർ കുഞ്ഞുപിഷാരടിയുടെ വാദം. അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ ഉപസംഹരിക്കുന്നു: ".....ഇതുകൊണ്ടു് ചോളപാണ്ഡ്യഭാഷയും ഇപ്പോൾ തമിഴെന്നു സാധാരണ പറഞ്ഞുവരുന്നതുമായ ചെന്തമിഴാണ് മലയാളത്തിന്റെ ആദിരൂപം എന്നു പറയുന്നവരുടെ യുക്തികൾ നല്ല ശരിയാകുന്നതല്ലെന്നായല്ലോ. നേരേമറിച്ചു്, മൂലദ്രാവിഡഭാഷയുടെ ഒരു സ്വതന്ത്രശാഖയാണ് മലയാളമെന്നും അതിനാൽ അതിന്റെ ആദിരൂപം മൂലദ്രാവിഡഭാഷതന്നെയാണെന്നും സാധിപ്പാൻ വേണ്ടിടത്തോളം യുക്തികളും തെളിവുകളും കാണുന്നതുമുണ്ടു്." ഡോക്ടർ ഗോദവർമ്മയും ഇതേ അഭിപ്രായക്കാരനാണു്. അദ്ദേഹം പറയുന്നു: "അതിപ്രാചീനമായ കാലത്തിൽപോലും കേരളത്തിലെ ഭാഷ മലയാളമായിരുന്നു എന്നല്ലാതെ, തമിഴോ തമിഴിന്റെ ഒരു ഉപശാഖയോ ആയിരുന്നുവെന്നു വിചാരിക്കുന്നതു് അസംഗതമാണു്." ഉള്ളൂരിന്റെ അഭിപ്രായവും ഇതിൽനിന്നു ഭിന്നമല്ല. "തമിഴ് ഒരു സാഹിത്യഭാഷയായി വികസിച്ചതു് ബി. സി. നാലാംശതകത്തോടടുത്തായിരുന്നു. (അതിനു രണ്ടുമൂന്നു നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പാണെന്നും ഒരഭിപ്രായമുണ്ടു്) സാഹിത്യഭാഷയ്ക്കു് ചെന്തമിഴെന്നും നാടോടിഭാഷയ്ക്കു് കൊടുന്തമിഴെന്നും ആയിരുന്നു പേർ. കേരളത്തിൽ നിലവിലിരുന്ന കൊടുന്തമിഴാണ് ഒടുവിൽ മലയാളമായിത്തീർന്നതു്. ഇങ്ങനെ തമിഴും മലയാളവും തമ്മിൽ പിരിഞ്ഞതു് ചെന്തമിഴിന്റെ ഉദയത്തിനു മുൻപാണു്. മുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, പഴന്തമിഴിൽനിന്നു പുതിയ തമിഴ്—ചെന്തമിഴ് – ഉടലെടുക്കുന്നതിനു മുൻപുതന്നെ മലൈനാട്ടുതമിഴ് അഥവാ മലയാളം ആവിർഭവിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു." ഉള്ളൂർ പറഞ്ഞതിന്റെ രത്നച്ചുരുക്കമാണിതു്.

ഇളങ്കുളം കുഞ്ഞൻപിള്ള ഈ അഭിപ്രായത്തോടു യോജിക്കുന്നില്ല. കേരളത്തിലും മറ്റും ആദ്യകാലത്തു നിലവിലിരുന്ന ഭാഷയ്ക്കു 'കൊടുന്തമിഴ്' എന്ന പേരുകൊടുക്കുന്നതുതന്നെ ശരിയല്ലെന്നും ചെന്തമിഴതന്നെയാണ് അന്നു വിടെ നിലവിലിരുന്നതെന്നും അദ്ദേഹം പറയുന്നു. ഉത്തരദ്രാവിഡദേശത്തു നിലവിലിരുന്ന വടതമിഴ്, സംസ്കൃതം പാലി പ്രാകൃതം എന്നീ ഭാഷകളുടെ സങ്കലനംനിമിത്തം രൂപാന്തരപ്പെട്ടുതുടങ്ങിയപ്പോൾ ദക്ഷിണദ്രാവിഡത്തിലെ ഭാഷയെ അതിൽനിന്നു വേർതിരിച്ചു കാണിക്കുന്നതിനായി 'നല്ല

തമിഴ്' എന്ന അർത്ഥത്തിൽ 'ചെന്തമിഴ്' എന്നു് അതിനെ വ്യവഹരിച്ചതുടങ്ങിയതാണെന്നും, തിരുപ്പതിമുതൽ കന്യാകുമാരിവരെ അന്നു പ്രചരിച്ചിരുന്നതു് ഈ ചെന്തമിഴ്തന്നെയാണെന്നും, നമ്പൂരിമാരുടെ മിശ്രഭാഷയും നാട്ടുകാരുടെ ഈ ചെന്തമിഴും ഒന്നുചേർന്നു് ഏ. ഡി. 800-ാമാണ്ടോടുകൂടി ഉടലെടുത്തതാണു് മലയാളഭാഷയെന്നും ആണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാദം. രാജരാജവർമ്മയുടെ മതത്തോടു വളരെ അടുപ്പമുള്ള അഭിപ്രായമാണു് ഇതെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലൊ.

ഡാക്ടർ കെ. എം. ജോർജ്ജ് ഇളങ്കുളവുമായി വിയോജിക്കുന്നു: "രണ്ടു ഭാഷകളുടെ സമ്പർക്കംമൂലം അന്യോന്യം പടസമ്പത്തു കൈമാറുകയും രണ്ടും പുഷ്ടിപ്പെടുകയും ചെയ്ക എന്നുള്ളതു് സർവ്വസാധാരണമാണു്. പക്ഷേ, അതുമൂലം രണ്ടു ഭാഷകളുടേയും വ്യാകരണം ഇടകലരുന്നു് മൂന്നാമതൊരു ഭാഷ ഉണ്ടാവുക എന്നതു് ചരിത്രമോ ഭാഷാശാസ്ത്രമോ അംഗീകരിക്കുന്ന ഒരു സിദ്ധാന്തമല്ല" എന്നാണദ്ദേഹം പറയുന്നതു്. പല തെളിവുകളും യുക്തികളും കാണിച്ചശേഷം അദ്ദേഹം ഈ നിഗമനത്തിലെത്തിച്ചേരുന്നു: "അനേകം നൂറ്റാണ്ടുകൾ സ്വതന്ത്രമായി കഴിഞ്ഞുകൂടിയ ഒരു സമുദായമാണു് കേരളീയരെന്നതിനു് ധാരാളം തെളിവുകളുണ്ടു്. അങ്ങനെ സ്വതന്ത്രമായി വളർന്നുവന്ന ഒരു ജനതയ്ക്കു് സ്വന്തമായ ഒരു ഭാഷ ഇല്ലാതിരിക്കുന്നതെങ്ങനെ? ഈ ജനത മുപ്പതോ അതിലധികമോ ശതവർഷങ്ങളിലായി ക്രമേണ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവന്ന ഒരു വ്യവഹാരഭാഷയാണു് മലയാളം. ചുരുക്കത്തിൽ, ദ്രാവിഡഗോത്രത്തിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞു് കേരളത്തിലെ പ്രത്യേകപരിതഃസ്ഥിതികളിൽ രൂപംകൊണ്ടു വളർന്നതും, തമിഴ് തെലുങ്ക് കന്നടം എന്നീ ഭാഷകളെപ്പോലെ വ്യക്തിത്വവും അതിൽ കുറയാത്ത പ്രാചീനതയും അവകാശപ്പെടാവുന്നതുമായ ഒരു ഭാഷയാണു് മലയാളം."

പുതിയ അഭിപ്രായങ്ങൾ ഇനിയും പുറപ്പെടാൻ പാടില്ലെന്നില്ല ഇതേവരെ നടന്ന അഭിപ്രായപ്രകടനങ്ങളിൽനിന്നു് അസന്ദിഗ്ദ്ധമായി തെളിയുന്ന കാര്യം ഒന്നുമാത്രമാണു്: മലയാളം ദ്രാവിഡഗോത്രത്തിൽപെട്ട ഒരു ഭാഷയാണു്; അതിനു തമിഴിനോടുള്ള അടുപ്പവും ബന്ധവും ഒരിക്കലും നിഷേധിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. അതിപ്രധാനമായ മറ്റൊരു കാര്യം കൂടി പ്രത്യേകം ഓർത്തിരിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. മലയാളഭാഷയ്ക്കു മുമ്പായിരുന്നതോളം കൊല്ലത്തെ പഴക്കമുണ്ടെന്നു വാദിക്കുന്നവർപോലും, ആ ഭാഷയിൽ സാഹിത്യകൃതികൾ ആദ്യമായുണ്ടായതു് കൊല്ലവർഷാരംഭത്തിനുശേഷമാണെന്നു സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ള പരമാർത്ഥമാണതു്. സാഹിത്യചരിത്രം പഠിക്കാൻ പുറപ്പെടുന്ന ഒരാൾക്കു് അതാണു് പ്രധാനമായി അറിയേണ്ടതും.

മലയാണ്മയും മലയാളവും

'തമിഴ്' എന്ന വാക്കിനു് വ്യാപകമായ അർത്ഥത്തിൽ 'ഭാഷ' എന്നാണു് വിവക്ഷ. പ്രസ്തുത പദത്തിന്റെ ആഗമവും ആരംഭകാലചരിത്രവും എന്തൊക്കെയായിരുന്നാലും, ഭാഷ എന്ന പൊതുവായ അർത്ഥത്തിൽ അതു പ്രയോഗിച്ചുതുടങ്ങിട്ടു കാലം വളരെയായിരിക്കുന്നു. മലനാട്ടമിഴ്, കരിനാട്ടമിഴ്, ചോളത്തമിഴ്, പാണ്ടിത്തമിഴ് എന്നും മറ്റുമുള്ള പ്രയോഗങ്ങളും പഴയ തമിഴ് ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽതന്നെ കാണുന്നുണ്ടു്. നിരണംകവികളിൽ ഒരാളായ രാമപ്പണിക്കരുടെ ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണത്തിൽ "ശ്രീ വേദവ്യാസമഹർഷി അരുളിച്ചെയ്ത ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണത്തിൽ മദ്ധ്യമഭാഗത്തെ ഇതാ ഞാൻ തമിഴായ്ക്കൊണ്ടീടിയിക്കുന്നേൻ" എന്നാണു് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്. പത്തൻപതു കൊല്ലം മുൻപുവരെ ഇതേ അർത്ഥത്തിൽ ഈ പദം പ്രയോഗിച്ചിരുന്നുവെന്നുള്ളതിനു് 'അമരം തമിഴ്ക്കുള്ളു്' മുതലായ ഗ്രന്ഥസംജ്ഞകളും ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണു്. ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും, ആ ശബ്ദം തമിഴ്നാട്ടുകാരുടെ ഭാഷ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ രൂഢമായിത്തീർന്നതിനാൽ, തങ്ങളുടെ ഭാഷയെ തമിഴെന്ന പേരുകൊണ്ടു വ്യവഹരിക്കുന്നതു ശരിയല്ലെന്നു തോന്നിയ കേരളീയർ ആ പുതിയ ഭാഷയ്ക്കു് 'മലയാണ്മ' അഥവാ 'മലയാഴ്മ' എന്ന നവീനമായ ഒരു പേരു കൽപിച്ചു, 'മ' ഭാഷയിലെ ഒരു ഭാവപ്രത്യയമാണു്. മലയാണ്മ എന്നാൽ 'മലയാളത്തിലെ രീതി' എന്നർത്ഥം. ഭാഷയെ മാത്രമല്ല, ഇവിടെ നിലവിലിരുന്ന ഒരുതരം ലിപിയേയും അതേ പേരുകൊണ്ടാണു് വിദ്വാന്മാർ വ്യവഹരിച്ചിരുന്നതു്. കുറേക്കൂടിക്കഴിഞ്ഞിട്ടാണു് 'മലയാളം' എന്ന വാക്കുണ്ടായതു്. പ്രാരംഭകാലത്തു് അതു് ദേശവാചിയായ ഒരു ശബ്ദമായിരുന്നു. മലകൾക്കും ആഴിക്കും ഇടയിൽക്കിടക്കുന്നതു് എന്ന അർത്ഥത്തിലാണു് ആ പദം രൂപമെടുത്തതെന്നു ചിലർ പറയുന്നു. ചേരലകം ചേരലമായതുപോലെ മലയാളകം മലയാളമായിത്തീർന്നതാണെന്നാണു് മറ്റു ചിലരുടെ അഭിപ്രായം. 'ആളം' എന്നതു് ദേശവാചിയായ ദ്രാവിഡപദമാണെന്നും മലൈനാട്ടു്, മലനാട്ടു് എന്നീ പദങ്ങൾകൊണ്ടു് ഉദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്ന അർത്ഥത്തിൽത്തന്നെയാണു് 'മലയാളം' എന്ന പദവും പ്രയോഗിച്ചുതുടങ്ങിയതെന്നും മൂന്നാമതൊരു കൂട്ടർ പറയുന്നു. ആഗമം എന്തുതന്നെയായാലും, ആദികാലത്തു് അതു ദേശവാചിയായ ഒരു ശബ്ദമായിരുന്നു എന്നുള്ളതു നിസ്സംശയമാണു്. ഇംഗ്ലീഷുവിദ്യാഭ്യാസം ഇവിടെ പ്രചരിച്ചുതുടങ്ങിയതിനുശേഷമാണു് അതു ഭാഷാവാചകമായിത്തീർന്നതു്. അതിനുശേഷവും കുറെക്കാലത്തേയ്ക്കു് ഭാഷ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ 'മലയാണ്മ' എന്ന വാക്കുതന്നെ പ്രചാരത്തിലിരുന്നിരുന്നു. 1027–ലെ ഒരു ഗവർമ്മെണ്ടു റിക്കാർട്ടിൽ "ഇംഗ്ലീഷും മലയാണ്മയുംകൂടിയുള്ള ഡിക്ലറേഷൻ" എന്നും

1030–ലെ തിരുവിതാംകൂർഗസറ്റിൽ "മലയാണ്മയുടെ ഒരു വ്യവച്ഛേദക വ്യാകരണം" എന്നും, 1066–ൽ അച്ചടിച്ച ഒരു ശബ്ദകോശത്തിൽ മലയാണ്മ–ലത്തിൽ–ഇംഗ്ലീഷ് അകാരാദി" എന്നും രേഖപ്പെടുത്തിക്കാണുന്നുണ്ട്. പുതുമക്കാരനായ മലയാളം തന്റെ സ്ഥാനം അപഹരിച്ചതിനു ശേഷം, ആ പഴയ ഭാഷാതി 'പ്രാചീനമലയാളം' എന്ന ഒരു പുതിയ അർത്ഥം സ്വീകരിച്ചു ഒതുങ്ങിക്കഴിയുകയാണു.

മലയാളലിപി

പണ്ടു മലയാളഭാഷ എഴുതിയിരുന്നതു് ഇന്നു നാം ഉപയോഗിക്കുന്ന ലിപിയിലല്ല. ഗ്രന്ഥവട്ടെഴുത്തു്, ചേരപാണ്ഡ്യലിപി, നാനംമോനം എന്നുകൂടി പേരുകളുള്ളതും, വട്ടെഴുത്തു് എന്ന പേരിൽ സാധാരണമായി അറിയപ്പെട്ടിരുന്നതുമായ ഒരുതരം ലിപിയാണു് അന്നു നിലവിലിരുന്നതു്. ആനയുടെ കാൽച്ചുവട്ടുപോലെ വളവുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടാണു് 'ഗ്രന്ഥവട്ടെഴുത്തു്' എന്ന പേരുണ്ടായതു്. കേരളത്തിനു പുറമെ ചേരരാജ്യത്തിൽപ്പെട്ട മറ്റു ചിലകളിലും പാണ്ഡ്യരാജ്യത്തുംകൂടി നടപ്പിലിരുന്നതിനാൽ 'ചേരപാണ്ഡ്യലിപി' എന്ന പേർ പ്രചാരത്തിൽ വന്നു. മലയാളം അഭ്യസിക്കുവാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ 'ഹരിഃ ശ്രീ ഗണപതയേ നമഃ' എന്നു പഠിക്കുന്നതുപോലെ, വട്ടെഴുത്തഭ്യസിക്കുമ്പോൾ 'ഓം നമോ നാരായണായ' എന്നാണു് ആദ്യമായി പഠിപ്പിച്ചിരുന്നതു്. 'ന' എന്നും 'മോ' എന്നുമുള്ള അക്ഷരങ്ങളെ തമിഴിൽ 'നാന'മെന്നും 'മോന'മെന്നും വ്യവഹരിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തിൽനിന്നു് 'നാനം മോന'മെന്ന പേരും ഉണ്ടായി

പ്രാചീനകാലത്തു് ഭാരതത്തിൽ നടപ്പിലിരുന്ന 'ബ്രാഹ്മി'യിൽനിന്നാണു് വട്ടെഴുത്തിന്റെ ഉദ്ഭവം. അശോകചക്രവർത്തിയുടെ ദക്ഷിണഭാരത ശാസനങ്ങളിൽ ഈ ബ്രാഹ്മി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതായി കാണുന്നുണ്ടു്. ഇതു വട്ടെഴുത്തായി രൂപമെടുത്തതു് എന്നാണെന്നു കൃത്യമായി പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ല. എന്നാൽ ഏ. ഡി. എട്ടാംശതകത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ പാണ്ഡ്യരാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്ന ജടിലവർമ്മപരാന്തകന്റെ ഒരു ശിലാശാസനത്തിൽ ഈ ലിപി ഉപയോഗിച്ചുകാണുന്നുണ്ടു്. അന്നു പ്രസ്തുത ലിപിക്കു സിദ്ധിച്ച വികാസം നോക്കിയാൽ, അതിനു രണ്ടുമൂന്നു നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പുതന്നെ അതിന്റെ പ്രചാരം ആരംഭിച്ചിരുന്നിരിക്കണമെന്നു് ന്യായമായി അനുമാനിക്കാം. ഏ. ഡി. പതിനഞ്ചാംശതകത്തോടുകൂടി വട്ടെഴുത്തു് പാണ്ഡ്യരാജ്യത്തുനിന്നു് അന്തർദ്ധാനം ചെയ്കയും, ചോളദേശലിപിയായ തമിഴ് ആ സ്ഥാനത്തു് അവരോധിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ കേരളത്തിൽ മലയാളലിപി രൂപമെടുത്തതിനുശേഷവും വട്ടെഴുത്തിന്റെ പ്രചാരം

പതിനെട്ടാംശതകത്തിന്റെ അവസാനംവരെ നിലനിന്നു. ശാസനങ്ങളും, ഗ്രന്ഥവരികളും, കൈമാറ്റപ്രമാണങ്ങളും മുതലായവയെല്ലാം വട്ടെഴുത്തിലാണ് അന്നെഴുതിയിരുന്നത്. അക്കാലത്ത് കുട്ടികളും മലയാളവും തമിഴും പഠിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ, പള്ളിക്കൂടങ്ങളിലെ ആശാന്മാർ അവരെ വട്ടെഴുത്തുംകൂടി പഠിപ്പിച്ചുവന്നിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷുവിദ്യാഭ്യാസം ആരംഭിച്ചതിനുശേഷമാണ് ഈ നിലയ്ക്ക് ഒരു മാറ്റം സംഭവിച്ചത്.

വട്ടെഴുത്തിൽനിന്നു കാലാന്തരത്തിൽ 'കോലെഴുത്ത്' എന്ന മറ്റൊരുതരം ലിപിയുണ്ടായി. ഒരു സാധാരണക്കാരനു വ്യത്യാസം കണ്ടുപിടിക്കാൻ സാധിക്കാത്തവിധം സാദൃശ്യമുള്ളവയാണ് ആ രണ്ടുതരം ലിപികളും. സംവൃതോകാരം, ഏ, ഓ എന്നാ ദീർഘാക്ഷരങ്ങളും എന്നീ ലിപികൾക്കു കൂട്ടത്തിലുണ്ടെന്നുള്ള മെച്ചം കോലെഴുത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. വട്ടെഴുത്തിൽനിന്നു തന്നെ പിൽക്കാലത്തു രൂപമെടുത്ത മറ്റൊരു ലിപിയാണ്, കോലെഴുത്തുമായി ഈഷദ്വ്യത്യാസം മാത്രമുള്ള 'മലയാണ്മ.' കോലെഴുത്തിന് കൊച്ചിക്കു വടക്കും മലയാണ്മയ്ക്ക് തിരുവനന്തപുരത്തിനു തെക്കുമായിരുന്നു കൂടുതൽ പ്രചാരം. കൊല്ലം 979 വരെ കോലെഴുത്തിലും, കൊല്ലം 988 വരെ മലയാണ്മയിലും ഉണ്ടായ രേഖകൾ കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടുണ്ട്.

കൂട്ടക്ഷരങ്ങൾ ഇല്ലെന്നുള്ളതായിരുന്നു ഈ മൂന്നുതരം ലിപികൾക്കും ഉള്ള ഏറ്റവും വലിയ വൈഷമ്യം. 'എപ്പോർപ്പെട്ട' എന്ന വാക്ക് അന്നെഴുതിയിരുന്നത് "എപപെരപപെടട" എന്നാണ്. കോലെഴുത്തിനും മലയാണ്മയ്ക്കും ദേശവ്യത്യാസമനുസരിച്ചും മറ്റും ചില രൂപഭേദങ്ങൾകൂടി ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നതു. ഈവക കാരണങ്ങളാൽ പഠിക്കാനും വായിക്കാനും കൂടുതൽ സൗകര്യം വട്ടെഴുത്തിനാണെന്നാണ് പറയപ്പെടുന്നത്.

വട്ടെഴുത്തും മറ്റും നിലവിലിരുന്ന കാലത്തുതന്നെ മറ്റൊരു വശത്തുകൂടി ഇന്നത്തെ മലയാളലിപി രൂപംപ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്നു. സംസ്കൃതഭാഷയുമായുണ്ടായ സമ്പർക്കം ഇതിന് ഒരു പ്രേരകമായിത്തീർന്നിരിക്കണം. നമ്പൂരിമാരുടെ വരവോടുകൂടി സംസ്കൃതപദങ്ങൾ ഭാഷയിൽ കടന്നുതുടങ്ങിയിരുന്നുവല്ലൊ. അതിഖരമൃദുഘോഷങ്ങളും ഊഷ്മാക്കളും (ഖ ഛ ഠ ഥ ഫ, ഗ ജ ഡ ദ ബ, ഘ ഝ ഢ ധ ഭ, ശ ഷ സ ഹ) ഇല്ലാത്ത വട്ടെഴുത്തിലും മറ്റും സംസ്കൃതവാക്കുകൾ ശരിയായ രൂപത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തുക സാദ്ധ്യമല്ല. ഈ വൈഷമ്യം പരിഹരിക്കുന്നതിനാവേണ്ടിയാണ് ആദ്യമായി ഇവിടെ 'ഗ്രന്ഥാക്ഷരങ്ങൾ' ഉപയോഗിച്ചുതുടങ്ങിയത്. ഈ അക്ഷരങ്ങളുടെ ഉത്പത്തിസ്ഥാനവും ബ്രാഹ്മി തന്നെയാണ്. ഏ. ഡി. നാലും അഞ്ചും ശതകങ്ങളിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന പല്ലവരാജാക്കന്മാരുടെ ശാസനങ്ങളിൽ ഗ്രന്ഥാക്ഷരം ഉപയോഗിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. സംസ്കൃതഭാഷയിലുള്ള ശാസനങ്ങളും മറ്റും പൂഴ്ത്താ

നാണ് ഈ അക്ഷരം ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതു്. കാലക്രമത്തിൽ ഈ ലിപി ദക്ഷിണഭാരതം മുഴവൻ വ്യാപിച്ചു. സംസ്കൃതവാക്കുകൾ എഴുതേണ്ടതിനു മാത്രമായിട്ടെങ്കിലും കേരളീയർക്കും ഇതു സ്വീകരിക്കേണ്ടിവന്നു. ആദ്യകാല ത്തൊക്കെ വട്ടെഴുത്തിലുള്ള പ്രമാണങ്ങളുടെ ഇടയ്ക്കു് സംസ്കൃതപദങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തേണ്ട ടിക്കിൽ മാത്രമേ ഗ്രന്ഥാക്ഷരം ഉപയോഗിച്ചിരുന്നുള്ള. കൊല്ലവർഷാരംഭത്തിൽ കേരളം ഭരിച്ചിരുന്ന രാജശേഖരചക്രവർത്തിയുടെ വാഴപ്പള്ളിശാസനത്തിൽ ഇങ്ങനെ വട്ടെഴുത്തും ഗ്രന്ഥാക്ഷരവും കൂട്ടിക്കലർത്തി എഴുതീട്ടുള്ളതായി കാണുന്നുണ്ടു്. കാലാന്തരത്തിൽ, ആ ഗ്രന്ഥാക്ഷരങ്ങൾ തന്നെ രൂപപ്പെടുത്തി എടുത്തതാണു് നാം ഇന്നുപയോഗിക്കുന്ന മലയാള ലിപി. ഇതിനുള്ള ശ്രമം കൊല്ലവർഷത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽത്തന്നെ തുട ങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അന്നത്തെ ഇവിടത്തെ ഔദ്യോഗികഭാഷ തമിഴും, അതെഴുതാൻ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ലിപി വട്ടെഴുത്തും ആയിരുന്നതിനാൽ, പുതിയ ലിപിയുടെ രൂപവത്കരണം സാവധാനത്തിലേ നടന്നിരിക്കാൻ ഇടയുള്ളൂ. എങ്കിലും കൊല്ലവർഷം രണ്ടാംശതകത്തോടടുക്കുമ്പോൾ അതു് ഒരു വിധം രൂപംപ്രാപിച്ചിരിക്കണം. അഞ്ചാംശതകമായപ്പോഴാകട്ടെ താമ്രശാസന ങ്ങളിൽപ്പോലും മലയാളലിപി ഉപയോഗിച്ചു തുടങ്ങിയിരുന്നു. (കൊ: വ: 426–ലെ ആറൂർ താമ്രശാസനം നോക്കുക.) കൊല്ലം 549–ൽ മലയാള ലിപിയിൽ പകർത്തിയ 'ഉത്തമവാക്യം പ്രബന്ധ'വും കണ്ടുകിട്ടീട്ടുണ്ടു്. അന്നത്തെ ലിപിയുടെ വടിവു് ഇന്നത്തേതിൽനിന്നു് അൽപം ഭിന്നമായിരുന്നു എന്നതു ശരിതന്നെ. അതു സാരമില്ല. മനുഷ്യൻ എപ്പോഴും പരിഷ്കാരേച്ഛുവാണു്. ലിപിപരിഷ്കാരത്തിനുള്ള ശ്രമം ഇന്നും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കയാണല്ലൊ.

ഘട്ടവിഭാഗം

സാഹിത്യത്തെ പല ഘട്ടങ്ങളായി വിഭജിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഭാഷാചരിത്രകർത്താവായ പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയുടെ കാലം മുതൽക്കുതന്നെ ആരംഭിച്ചതാണു്. പലരും പല ഉപാധികളനുസരിച്ചാണു് വിഭജനം നടത്തിയിട്ടുള്ളതു്. എല്ലാ വിഭജനത്തിലും അതിർത്തികടന്നുള്ള അതിക്രമണം കാണാം. സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി ഓരോരുത്തർ ഓരോതരത്തിലുള്ള വിഭജനസമ്പ്രദായം അംഗീകരിക്കുന്നു എന്നു മാത്രം. ഇവിടെയും ആ തരത്തിലുള്ള ഒരു വിഭജനക്രമമാണു് സ്വീകരിക്കുവാനുദ്ദേശിക്കുന്നതു്. ദ്രാവിഡപ്രഭാവകാലം, സംസ്കൃതപ്രഭാവകാലം, നവോത്ഥാനകാലം, ആംഗലപ്രഭാവകാലം എന്നു് മലയാളസാഹിത്യത്തെ നാലു ഘട്ടങ്ങളായി വിഭജിക്കുന്നതു് കൂടുതൽ ഉചിതമായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു.

ഭാഷയുടെ ഉത്പത്തിമുതൽ തമിഴിന്റെ പ്രഭാവത്തിൽ ഗാനപ്രധാനമായി കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്ന കാലഘട്ടമാണ് ഒന്നാമത്തേത്; മണിപ്രവാളത്തിനു പ്രചാരം സിദ്ധിച്ച കാലഘട്ടം സംസ്കൃതപ്രഭാവകാലം; ഈ രണ്ടു രീതികളും ക്രമീക്കലർന്ന് ഭാഷ പുതിയ ഒരു രൂപം കൈക്കൊള്ളുന്നതുമുതൽക്കാണ് മൂന്നാമത്തെ ഘട്ടം ആരംഭിക്കുന്നത്; ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയുടെ പ്രഭാവം മലയാളത്തിൽ പ്രതിബിംബിച്ചുതുടങ്ങിയതിനുശേഷമുള്ളതു് ആംഗലപ്രഭാവകാലവും മറ്റൊരുവിധം പറഞ്ഞാൽ കൊല്ലവർഷം നാലാം ശതകത്തിന്റെ അവസാനംവരെ ദ്രാവിഡപ്രഭാവകാലം; അതു കഴിഞ്ഞു് എഴുത്തച്ഛന്റെ കാലം തുടങ്ങുന്നതുവരെ സംസ്കൃതപ്രഭാവകാലം; എഴുത്തച്ഛന്റെ കാലം മുതൽ വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ കാലം വരെ നവോത്ഥാനകാലം; അതിനുശേഷമുള്ളതു് ആംഗലപ്രഭാവകാലം.

ഈ വിഭജനം സർവ്വഥാ നിർദ്ദോഷമാണെന്നു് ഇവിടെ അഭിപ്രായമില്ല. 'സ്മാലംഘനം' ഇതിലും കണ്ടേക്കാം. ഒരു പരിവർത്തനം കഴിഞ്ഞാൽ അതുവരെയുള്ള പാരമ്പര്യത്തിന്റെ നിഴലാട്ടം പിന്നെയും കുറെക്കാലത്തേയ്ക്കുകൂടി നിലനിൽക്കുക എന്നതു് എവിടെയും ഏതു കാര്യത്തിലും ഉള്ള ഒരു പതിവാണ്. ആ സമാധാനം ഈ വിഷയത്തിലും അംഗീകരിക്കയേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. മറ്റു് ഏതുവിധത്തിൽ നോക്കിയാലും, മേൽക്കാണിച്ച വിഭജനത്തിൽ അനൗചിത്യമൊന്നും ആരോപിക്കാനൊക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

മലയാളത്തിന്റെ സ്ഥാനം

ഭാരതത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിക്കുശേഷം പുതിയ ഭരണഘടനയനുസരിച്ചു് കേന്ദ്രഗവർമ്മെന്റു് ഔദ്യോഗികമായി അംഗീകരിച്ച 14 ഭാഷകളിൽ മലയാളവും ഉൾപ്പെട്ടുന്നു. ജനസംഖ്യാനുപാതികമായി നോക്കിയാൽ മലയാളം ഇക്കൂട്ടത്തിൽ എട്ടാമത്തെ സ്ഥാനത്താണ് നിൽക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ദക്ഷിണേൻഡ്യൻഭാഷകളെമാത്രം എടുത്തു നോക്കുന്നപക്ഷം 1951—ലെ ജനസംഖ്യയനുസരിച്ചു് ഇങ്ങേയറ്റത്തെ—നാലമത്തെ—സ്ഥാനമേ നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കു ലഭിക്കുന്നുള്ളൂ എന്നു് താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന കണക്കിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം.

തെലുങ്കു സംസാരിക്കുന്നവർ	3	കോടി	29	ലക്ഷം
തമിഴ് ,,	2	,,	70	,,
കണ്ണാടകം ,,	1	,,	44	,,
മലയാളം ,,	1	,,	33	,,

കണക്കു് ഇങ്ങനെയാണെങ്കിലും സാക്ഷരതാനിലവാരത്തിന്റെ ആധിക്യം, വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രചാരം, സംസ്കൃതഭാഷയുമായുള്ള സമ്പർക്കം,

ആംഗലസാഹിത്യത്തിന്റെ സ്വാധീനശക്തി മുതലായ കാരണങ്ങളാൽ കേരളത്തിലെ ഭാഷയും സാഹിത്യവും ലക്ഷിണാപഥത്തിലെ ഇതരഭാഷാസാഹിത്യങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു വളരെ പുരോഗമിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു് അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട ഒരു പരമാർത്ഥം മാത്രമാണു്.

ഇതരഭാഷാസമ്പർക്കം

ഓരോ കാലഘട്ടങ്ങളിൽ ഓരോ ഉദ്ദേശങ്ങളോടുകൂടി പല മതക്കാരും കേരളത്തിൽ വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു മുന്നധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ. അങ്ങനെയുള്ള എല്ലാ കൂട്ടരിൽനിന്നും കൈരളിക്കു ചില നേട്ടങ്ങളുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ബുദ്ധമതത്തേയോ ജൈനമതത്തേയോ സംബന്ധിച്ചു പറയത്തക്ക സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളൊന്നും, തമിഴിലും മറ്റും ഉണ്ടായതുപോലെ, ഇവിടെ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു ശരിതന്നെ. എന്നാൽ അവരുമായുള്ള സമ്പർക്കംനിമിത്തം പാലി മുതലായ പ്രാകൃതഭാഷകളിൽനിന്നു പല പദങ്ങളും മലയാളഭാഷയിലേയ്ക്കു പകർന്നിട്ടുണ്ടു്. അറബി, പേർഷ്യൻ മുതലായ ഭാഷകളിലെ പദങ്ങളും മലയാളത്തിൽ സംക്രമിക്കുന്നതിനു് മഹമ്മദീയരുടെ വരവും കാരണമായിത്തീർന്നു. സുഖം, ദുഃഖം, നഖം, മുഖം മുതലായ സംസ്കൃതപദങ്ങളും പന്തി, പത്രി തുടങ്ങിയ പ്രാകൃതപദങ്ങളും ചുക്കാൻ, ബാക്കി, വക്കീൽ എന്നിത്യാദി അറബിവാക്കുകളും സവാരി, സാമാനം എന്നു തുടങ്ങിയ പേർഷ്യൻവാക്കുകളും ഇതരഭാഷകളിൽനിന്നു സംക്രമിച്ചവയാണെന്നു തിരിച്ചറിയാൻ സാധിക്കാത്തവിധം "നീരക്ഷീരന്യായേന" മലയാളത്തിൽ അലിഞ്ഞുചേർന്നു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ഒരുവിധം നോക്കിയാൽ, "കേരളഭാഷാഗംഗ" എന്ന കോവുണ്ണി നെടുങ്ങാടിയുടെ അലങ്കാരപ്രയോഗം വളരെ അർത്ഥവത്താണു്. അനേകം തോടുകളിൽക്കൂടിയും ഉപനദികളിൽക്കൂടിയും പ്രവഹിച്ചുവരുന്ന ജലം ഗംഗയിൽ ലയിച്ചു് ആ നദിയെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ, നാടനും മറുനാടനുമായ അനേകം ഭാഷകളിൽനിന്നു പകർന്ന ശതക്കണക്കിനുള്ള പദങ്ങളും മലയാളത്തിൽ ലയിച്ചു് ആ ഭാഷയേയും പോഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാണു്. പരിതുലയിയുടെ കാര്യത്തിലും കേരളഭാഷ ഒട്ടും പിന്നോക്കമല്ല.

അദ്ധ്യായം 3

ഭാഷാസാഹിത്യത്തിനു മുൻപു്

കേരളവും ചെന്തമിഴും

മലയാളം വ്യക്തിഭാഷയുള്ള ഒരു ഭാഷയായി പരിണമിക്കുന്നതിനു മുൻപും കേരളത്തിൽ ഭാവനാസമ്പന്നന്മാരും പ്രതിഭാശാലികളുമായ പണ്ഡിതന്മാർ ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. അന്നത്തെ രാജഭാഷയായ ചെന്തമിഴിലും വിദ്വൽ ഭാഷയായ സംസ്കൃതത്തിലുമായിരുന്നു അവർ ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണം ചെയ്തിരുന്നതു്. ചേരരാജാക്കന്മാരിൽ പലരും വിദ്വാന്മാരും വിദ്വത്പ്രോത്സാഹകന്മാരും ആയിരുന്നു എന്നതിനും തെളിവുണ്ടു്. 'പതിറ്റുപ്പത്തു്' എന്ന സുപ്രസിദ്ധചെന്തമിഴ്കൃതി, കേരളം ഭരിച്ചിരുന്ന പത്തു ചേരരാജാക്കന്മാരെ പ്രശംസിച്ചുകൊണ്ടു്, അതായതു കാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്ന പത്തു കവികളെഴുതിയ പാട്ടുകളുടെ ഒരു സമാഹാരമാകുന്നു. ഈ രാജാക്കന്മാർ ഏ. ഡി. ഒന്നാംശതകത്തിന്റെ ആരംഭം മുതൽ മൂന്നാംശതകത്തിന്റെ അവസാനം വരെ രാജ്യം ഭരിച്ചവരാണെന്നാണു് ഗവേഷകന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. രത്നവും സ്വർണ്ണവും സ്ഥാനമാനങ്ങളും കൊടുത്തു് അവർ കവികളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചിരുന്നതായി പതിറ്റുപ്പത്തിലെ ചില പാട്ടുകളിൽനിന്നു വ്യക്തമാകുന്നു. ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണംകൊണ്ടും ഗാനരചനകൊണ്ടും സ്വതന്ത്രം കവനകലാകുശലത വ്യക്തമാക്കിയ ചേരരാജാക്കന്മാരും അപൂർവ്വമല്ല. അത്തരം രാജകവികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രശസ്തൻ, ചെങ്കുട്ടുവൻ എന്ന ചേരരാജാവിന്റെ സഹോദരനായ ഇളംകോവടികളാണു്. ചെന്തമിഴിലെ പഞ്ചമഹാകാവ്യങ്ങളിൽ ഒന്നായ 'ചിലപ്പതികാര'ത്തിന്റെ കർത്താവാണു് അദ്ദേഹം.

ചിലപ്പതികാരം

പ്രസ്തുത കൃതിയിലെ ഇതിവൃത്തം ഇങ്ങനെ സംക്ഷേപിക്കാം:— "കാവേരിപ്പൂമ്പട്ടണത്തിലെ ഒരു വണിക്കായ കോവലൻ മാധവി എന്ന വേശ്യയുടെ വലയിൽപ്പെട്ടു് ഭാര്യയും സതീരത്നവുമായ കണ്ണകിയെ വിസ്മരിച്ചു. കുറേക്കാലം കഴിഞ്ഞു പശ്ചാത്താപിക്കാനിടയായപ്പോൾ അദ്ദേഹം തിരികെ കണ്ണകിയെ സമീപിക്കയും രണ്ടുപേരുംകൂടി മധുരയിൽ പോയി താമസിക്കാൻ തീരുമാനിക്കയും ചെയ്തു. മധുരയിലെത്തിയ കോവലൻ ഭാര്യയുടെ കാലിൽ കിടന്ന പൊൻചിലമ്പുകളിൽ ഒന്നു വിൽക്കാൻ പുറപ്പെട്ടു. വഞ്ചകനായ ഒരു തട്ടാന്റെ കാപട്യംനിമിത്തം മധുരയിലെ രാജാവു്

മോഷണക്കുറ്റം ചുമത്തി ആ സാധുയുവാവിനെ കൊല്ലാനായി. വിവരമറിഞ്ഞ കണ്ണകി ക്രോധാവിഷ്ടയായി കൊട്ടാരത്തിലെത്തി, തന്റെ കൈവശമുണ്ടായിരുന്ന മറ്റേ ചിലമ്പു കാണിച്ചു് കാര്യത്തിന്റെ സത്യസ്ഥിതി വെളിപ്പെടുത്തി. പശ്ചാത്താപവിവശനായ രാജാവു് അധർമ്മമതിനിമിത്തം പ്രാണത്യാഗം ചെയ്തു. കണ്ണകി തന്റെ ഇടത്തേ മുല പറിച്ചെറിഞ്ഞു്, 'മധുര അഗ്നിക്കിരയാകട്ടെ' എന്നു ശപിച്ചു. ഐശ്വര്യസമൃദ്ധമായിരുന്ന ആ രാജധാനി തത്ക്ഷണം വെന്തു വെണ്ണീറായി. കണ്ണകി മധുരയിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടു വൈകയാറിന്റെ തീരത്തുക്കൂടി പടിഞ്ഞാട്ടു നടന്നു് മലകയറി മുരുകവേൾക്കുന്നിലെത്തി, അനേകം കുറവർ നോക്കിനിൽക്കെ, ദിവ്യരൂപനായ കോവലനോടുകൂടി ഇന്ദ്രരഥത്തിൽ കയറി സ്വർഗ്ഗത്തിലേയ്ക്കു പോയി. അത്ഭുതകരമായ ഈ സംഭവം കുറവർ തങ്ങളുടെ രാജാവായ ചെങ്കുട്ടുവനെ അറിയിച്ചു. വിസ്മിതനായിത്തീർന്ന ആ രാജാവു് 'പത്തിനിക്കടവു്'ളിന്റെ ആരാധനത്തിനായി ഹിമവൽപർവ്വതത്തിൽനിന്നു കൊണ്ടുവന്ന ഒരു ശില വിഗ്രഹമാക്കി പുതിയ ഒരു ക്ഷേത്രം പണിയിച്ചു." നാം ഇന്നു കൊടുങ്ങല്ലൂർഭഗവതിയായി സങ്കൽപിച്ചാരാധിക്കുന്നതു് അന്നു ചെങ്കുട്ടുവൻ പ്രതിഷ്ഠിച്ച കണ്ണകിയുടെ ഈ വിഗ്രഹത്തെയാണു്. ആ ദേവിക്കു് 'ഒറ്റമുലച്ചി' എന്നും ഒരു പഴ്മൊഴിയുണ്ടു്. പല ദേവീക്ഷേത്രങ്ങളിലും പാടിവരുന്ന തോറ്റംപാട്ടുകളിൽ ഈ കഥ ഏതെങ്കിലും രൂപത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നതു കാണാം.

പുകാർകാണ്ഡം, മധുരൈകാണ്ഡം, വഞ്ചികാണ്ഡം എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു ഖണ്ഡങ്ങളായി വിഭജിച്ചിരിക്കുന്ന ചിലപ്പതികാരം, യഥാക്രമം ചോള—പാണ്ഡ്യ—ചേരരാജാക്കന്മാരുടെ രാജധാനികളെ അതാതു സ്ഥലത്തു വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ടു്. കൃതിയിൽ ആകെ മുപ്പതു ഗാഥകൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. കോവലനും കണ്ണകിയുംകൂടി കാവേരിപ്പൂമ്പട്ടണത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടു് 'പൊരുനൽക്കിള്ളി' എന്ന ചോഴൻ വാഴുന്ന ഉറയൂർനഗരത്തിൽ ചെന്നുചേരുന്നതുവരെയുള്ള പത്തു ഗാഥകൾ പുകാർകാണ്ഡത്തിലും, മധുരയിലേയ്ക്കുള്ള യാത്രയിൽ അരണ്യസന്ദർശനംമുതൽ കണ്ണകിയുടെ സ്വർഗ്ഗാരോഹണംവരെയുള്ള പതിമൂന്നു ഗാഥകൾ (11—23) മധുരൈകാണ്ഡത്തിലും, അതു കഴിഞ്ഞു് കണ്ണകിയുടെ പ്രതിഷ്ഠവരെയുള്ള ഏഴു ഗാഥകൾ (24—30) വഞ്ചികാണ്ഡത്തിലും ഉൾപ്പെട്ടുന്നു.

അവസാനത്തെ വഞ്ചികാണ്ഡത്തിലാണു് ചേരരാജാവിന്റെ രാജധാനിയായ തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തെ വർണ്ണിക്കുന്നതു്. കേരളത്തെസ്സംബന്ധിച്ച പല സൂചനകളും ആ ഭാഗത്തിലുണ്ടു്. പ്രതിഷ്ഠയ്ക്കുവേണ്ട ശില കൊണ്ടുവരുന്നതിനായുള്ള ഹിമാലയയാത്ര കഴിഞ്ഞു തിരികെ വരുമ്പോൾ ചെങ്കുട്ടുവൻ

പറവൂർചാക്യാരുടെ കൃത്തു കണ്ടതിനെപ്പറ്റി വിവരിക്കുന്ന ഭാഗം ഇക്കൂട്ടത്തിൽപ്പെട്ട ഒന്നാണു്. കൂവർ ചെങ്കുട്ടുവനു കാഴ്ചവെയ്ക്കുന്ന സാധനങ്ങളിൽ ഏലം, ക്രുവനീറു്, തേങ്ങ, പഴത്തചക്ക, കമുകിൻകുല മുതലായവയാണു് പ്രധാനം. ഈവക സാധനങ്ങളും കേരളവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടവയാണെന്നു് ആക്കാണാറിഞ്ഞുകൂടാത്തതു്? ഇതിനെല്ലാറ്റിനും പുറമേ, പ്രസ്തുത മഹാകാവ്യത്തിന്റെ പ്രാചീനവ്യാഖ്യാതാക്കന്മാരിൽ പലരും അതിലെ ഭാഷയിൽനിന്നു് 'മലനാട്ടവഴക്കം' (മലനാട്ടിലെ സമ്പ്രദായമനുസരിച്ചുള്ള ഭാഷാഭേദം) എന്നു പറഞ്ഞു് അനേകം പ്രയോഗങ്ങളും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതും പ്രത്യേകം സ്മരണീയമാണു്.

മറ്റു ചില കേരളീയർ

'പുറപ്പൊരുൾ വെൺപാമാലൈ' എന്ന ലക്ഷണഗ്രന്ഥം നിർമ്മിച്ച അയ്യനരിതനാർ സംഘകാലത്തിനുശേഷം ജീവിച്ചിരുന്ന ചെന്തമിഴ്സാഹിത്യകാരനായ മറ്റൊരു ചേരരാജാവത്രെ. ശൈവമതോദ്ധാരണത്തിനായി അത്യദ്ധ്വാനംചെയ്ത ഭക്തശിരോമണികളായ 63 നായനാന്മാരിൽ വിറന്മിണ്ടനായനാർ, ചേരമാൻപെരുമാൾനായനാർ എന്നിവർ കേരളീയരാണു്. ഇവരിൽ ഒന്നാമൻ ചെങ്ങന്നൂക്കാരനാണത്രെ. വലിയ ശിവഭക്തനായിരുന്ന ചേരമാൻപെരുമാൾനായനാർ, സുപ്രസിദ്ധ ശൈവസമയാചാര്യനായ സുന്ദരമൂർത്തിനായനാരുടെ സമകാലികനും ഉത്തമസുഹൃത്തുമായ ഒരു ചേരരാജാവായിരുന്നു. ഭക്തിമയങ്ങളായ അനവധി ഗാനങ്ങളും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ വകയായിട്ടുണ്ടു്. ഈ രണ്ടു ഭക്തന്മാരുടേയും വിഗ്രഹങ്ങളും തിരുവഞ്ചിക്കുളംക്ഷേത്രത്തിൽ ഇന്നും കാണാം. പണ്ടത്തെ ഒരു തിരുവിതാംകൂർ രാജാവായിരുന്ന വേണാട്ടടികളും 'തിരുവിശൈപ്പാവു്' എന്ന പേരിൽ ചിലംബരം നടരാജനെപ്പറ്റി ചില പാട്ടുകളും നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പേരുകേട്ട ഒരു സംസ്കൃതപണ്ഡിതനും മുകുന്ദമാല മുതലായ കൃതികളുടെ കർത്താവുമായ കുലശേഖര ആഴ്വാർ രചിച്ചതാണു്, 'പെരുമാൾതിരുമൊഴി' എന്ന പേരിൽ ചെന്തമിഴ്സാഹിത്യത്തിൽ സുവിദിതമായ നൂറഞ്ചു പാട്ടുകളും. ഇദ്ദേഹവും ഒരു ചേരരാജാവായിരുന്നു.

മധുര അഗ്നിക്കിരയായശേഷം അവിടത്തെ പല പണ്ഡിതന്മാരും തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തു വന്നു്, വിദ്വൽപ്രോത്സാഹകനായ അന്നത്തെ ചേരരാജാവിനെ ആശ്രയിച്ചു താമസിച്ചിരിക്കണം. ചാത്തനാർ, കപിലൻ, കുലവാണിയൻ മുതലായ പലരും ഇക്കൂട്ടത്തിൽ പെടും. ചിലപ്പതികാരത്തിന്റെ തുടർച്ചയായ മണിമേഖലയും (ചാത്തനാർ) അകനാനൂറു്, പുറനാനൂറു് മുതലായ തമിഴ്ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഇവരുടെ കൃതികളായിട്ടുണ്ടു്.

"ചേരരാജവംശത്തിന്റെ അധഃപതനത്തിനുശേഷവും ചെന്തമിഴ്പാഠക്രമം ഉടനടി കേരളത്തിൽനിന്നു തിരോഭവിച്ചു എന്നു വിചാരിക്കുവാൻ ന്യായമില്ല. കമ്പരുടെ പുരസ്കർത്താവായ ചടയപ്പന്റെ പുത്രൻ പിള്ളൈപ്പെരുമാളെ പ്രശംസിക്കുന്ന രണ്ടു ചെന്തമിഴ്പ്പാട്ടുകൾ തഞ്ചാവൂർജില്ലയിൽപ്പെട്ട മൂവലൂർ എന്ന ക്ഷേത്രത്തിൽ ശിലയിൽ കൊത്തിവെച്ചിരിക്കുന്നു. ആ രേഖയിൽ 'അഖിലകലാവല്ലഭൻ ചേരമാൻപെരുമാൾ വഞ്ചിമാത്താണ്ടൻ' എന്നിങ്ങനെ പ്രണേതാവിന്റെ പേരും കാണുന്നുണ്ടു്" * പണ്ടു മുതൽക്കുതന്നെ കേരളത്തിനു ചെന്തമിഴ്സാഹിത്യവുമായുണ്ടായിരുന്ന ദൃഢബന്ധമാണല്ലൊ ഇതിൽനിന്നൊക്കെ തെളിയുന്നതു്.

സംസ്കൃതസാഹിത്യം

നമ്പൂരിമാരുടെ വരവോടുകൂടി കേരളത്തിൽ സംസ്കൃതത്തിന്റെ ബീജാവാപം കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ചുരുങ്ങിയതു് ഏ. ഡി. നാലാം ശതകം മുതൽക്കെങ്കിലും ആ ഭാഷയും സാഹിത്യവും ഇവിടെ തഴച്ചുവളർന്നുതുടങ്ങിയിരിക്കണം. ഗണിതം, മീമാംസ, ധർമ്മശാസ്ത്രം മുതലായ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി കേരളീയരായ നമ്പൂരിമാർ എഴുതിയ പല പ്രാചീനഗ്രന്ഥങ്ങളും കണ്ടുകിട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഗണിതശാസ്ത്രോപയോഗിയായ വാക്യവും പരൽപ്പേരും എഴുതിയ വരരുചി, കേരളത്തിൽ പൂർവ്വമീമാംസാമതത്തിന്റെ പ്രചാരത്തിനു വേണ്ടി ഇടംപ്രഥമമായി പ്രയത്നിച്ച മേഴത്തോൾ അഗ്നിഹോത്രി, പ്രസ്ഥാനമതം ഇവിടെ വേരുന്നാൻ ഹേതുഭൂതനായ പ്രഭാകരമിശ്രൻ മുതലായവരുടെ നാമധേയങ്ങളും ഈ അവസരത്തിൽ സ്മരണീയങ്ങളാണു്. സംസ്കൃതകൃതികൾക്കു സംസ്കൃതത്തിൽ വ്യാഖ്യാനങ്ങളും നിർമ്മിച്ച പണ്ഡിതന്മാരും അപൂർവ്വമല്ല. ഒരുവിധം നോക്കിയാൽ അക്കാലത്തു് കവികളെക്കാളധികം വ്യാഖ്യാതാക്കന്മാരല്ലേ ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നതു് എന്നുപോലും തോന്നിപ്പോകുന്നു. ജൈമിനിസൂത്രങ്ങളുടെ വൃത്തികാരനായ ഭവദാസൻ, ശ്രൗതസൂത്രങ്ങളും ഗൃഹ്യസൂത്രങ്ങളും വ്യാഖ്യാനിച്ച മാധവത്തൻ മുതലായ പണ്ഡിതന്മാർ വ്യാഖ്യാതാക്കളുടെ നിലയിൽ പേരുകേട്ടവരത്രെ. ഇവരെല്ലാം നമ്പൂരിമാരായിരിക്കണമെന്നു പേരുകളിൽനിന്നുതന്നെ ഊഹിക്കാം.

കാലക്രമത്തിൽ ദ്രാവിഡരും സംസ്കൃതം പഠിച്ചുതുടങ്ങുകയും അവരുടെ ക്ലൃപ്തത്തിലും പണ്ഡിതന്മാരും കവികളും ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്തു. കുലശേഖരാഴ്വാരുടെ പേരാണു് ഇവിടെ ഒന്നാമതായി സ്മരണയിൽ വരുന്നതു്. ചെന്തമിഴ്സാഹിത്യത്തിലെന്നപോലെ സംസ്കൃതത്തിലും പ്രശസ്തനായ

---

* ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം. വാ: 1, പുറം 64.

പാണ്ഡിത്യം നേടിയ ഒരാളായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ആ ഭക്തശിരോമണി നിർമ്മിച്ചതാണു്, സുപ്രസിദ്ധവും അത്യുത്തമവുമായ 'മുകുന്ദമാല' എന്ന വിഷ്ണുസ്തോത്രം.

അവിടന്നിങ്ങോട്ടേയ്ക്കു നോക്കിയാൽ, സംസ്കൃതത്തിലെ കവികളുടേയും വ്യാഖ്യാതാക്കളുടേയും സഞ്ചാരസരണി വിസ്തൃതമായ ഒരു രാജപാതയായി വളർന്നുവന്നിരിക്കയാണെന്നു കാണാം. അതിൽക്കൂടി സഞ്ചരിച്ചവരിൽ മിക്കവരും നമ്പൂരിമാരാണെതാനും. യുധിഷ്ഠിരവിജയം, ത്രിപുരദഹനം, ശൗരികഥ, നളോദയം മുതലായ യമകകാവ്യങ്ങളുടെ കർത്താവായ വാസുദേവഭട്ടതിരി, ആശ്ചര്യചൂഡാമണി എന്ന ഒരൊറ്റ നാടകംകൊണ്ടു വിശ്വവിഖ്യാതിനേടിയ ശക്തിഭദ്രൻ, ശുകസന്ദേശംവഴി കേരളീയവിദ്വാന്മാർക്കു സുപരിചിതനായ ലക്ഷ്മീദാസൻ, ശ്രീകൃഷ്ണകർണ്ണാമൃതകർത്താവായ ലീലാശുകൻ എന്നു തുടങ്ങിയ കവിശ്രേഷ്ഠന്മാരെല്ലാം കേരളബ്രാഹ്മണവർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ടവരാണല്ലൊ. വാസുദേവഭട്ടതിരിയെ പിന്തുടർന്നിരുന്ന ഒരു യമകകവി അതിനു മുൻപോ പിൻപോ സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിലുണ്ടായിട്ടില്ല. മുകളിൽ പേരുപറഞ്ഞ ആദ്യത്തെ മൂന്നു കാവ്യങ്ങളിലും ഈരണ്ടു പാദങ്ങളിൽമാത്രമേ യമകമുള്ളു. നാലാമത്തേതായ നളോദയത്തിലാകട്ടെ, നാലു പാദങ്ങളിലും യമകമീക്ഷയുണ്ടു്.

ഏകദേശം ഇതേ കാലഘട്ടത്തിൽത്തന്നെ അനവധി വ്യാഖ്യാതാക്കന്മാരും നമ്പൂരിമാരുടെ ഇടയിലുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. കവി, ശാസ്ത്രകാരൻ, വ്യാഖ്യാതാവു് എന്നു തുടങ്ങിയ എല്ലാ നിലകളും ഒത്തിണങ്ങി, നക്ഷത്രങ്ങളുടെ ഇടയ്ക്കു ചന്ദ്രനെപ്പോലെ, അന്നു് സംസ്കൃതസാഹിത്യനഭോമണ്ഡലത്തിൽ പ്രശോഭിച്ചിരുന്ന ഒരു മഹാനാണു് ശ്രീ ശങ്കരാചാര്യർ.

അദ്ധ്യായം 4

പ്രാചീനഗാനങ്ങൾ

ഭാഷ കുറെക്കാലം വ്യവഹാരദശയിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടിയതിനുശേഷമാണല്ലൊ സാഹിത്യപദവിയിലേയ്ക്കുയരുക. ഇതു് എല്ലാവരും സമ്മതിക്കുന്ന പരമാർത്ഥമാണു്. എന്നാൽ സാഹിത്യം ആദ്യമായി രൂപംകൊള്ളുന്നതു് ഗദ്യമായിട്ടോ പദ്യമായിട്ടോ എന്ന കാര്യത്തിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടു്. പദ്യമായിട്ടാണെന്നു വാദിക്കുന്നവർക്കാണു് ഭൂരിപക്ഷം. ഒരുതിത്തിയോളമേ ഇതു ശരിയാവൂ എന്തുകൊണ്ടാണെന്നു പറയാം. ഭാഷയുടെ ആരംഭം ഗദ്യരൂപത്തിലാണെന്നുള്ളതു നിസ്സംശയമാണല്ലൊ. ഭാവനാസമ്പന്നരായ വല്ല വ്യക്തികളും സംഭാഷണാവസരങ്ങളിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കാനിടയുള്ള ചില വാക്കുകളോ വാചകങ്ങളോ അർത്ഥപുഷ്ടി, ശബ്ദഭംഗി, താളലയങ്ങൾ മുതലായ എന്തെങ്കിലും ചില കാരണങ്ങളാൽ ചമൽകാരജനകങ്ങളായി ഇതരന്മാർക്കു തോന്നുകയും, അവർ അവയെ സന്ദർഭോചിതം സ്വയം ആവർത്തിക്കാൻ ആരംഭിക്കയും ചെയ്ത കാലത്തല്ലേ വാസ്തവത്തിൽ സാഹിത്യം ജന്മമെടുത്തതു്? അനുകരണം മനുഷ്യന്റെ സഹജമായ സ്വഭാവമായതുകൊണ്ടു്, ഇത്തരത്തിലുള്ള പ്രയോഗങ്ങളുടെ സംഖ്യ ക്രമേണ വർദ്ധിച്ചുവരാൻ ഇടയായെങ്കിൽ അതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. അനേകം തലമുറകളിൽക്കൂടി ആവർത്തനരൂപത്തിൽ നിലനിന്നുപോന്ന ആ പഴയ പ്രയോഗവിശേഷങ്ങളാണു് നമ്മുടെ പഴഞ്ചൊല്ലുകളും കടങ്കഥകളും. കാലാന്തരത്തിൽ പൂർണ്ണമയുടെ കാൽപ്പാടുകൾ പതിയുകയും സംഖ്യയിൽ വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അവയിൽ ചിലതു് ഭാഷയുടെ പ്രാചീനതയിലേയ്ക്കുള്ള ചൂണ്ടുപലകകളായി ഇന്നും നിലനിൽക്കുന്നുണ്ടു്. അച്ചിക്കു കൊഞ്ചുപക്ഷം നായർക്കു് ഇഞ്ചി പക്ഷം, ഇക്കര നിൽക്കുമ്പോൾ അക്കരപ്പച്ച, അരചൻ ചത്താൽ പട തീർന്നു, അരാനമുണ്ടെങ്കിലേതാനമുണ്ടു്, താൻപാതി തൈവംപാതി—എന്നു തുടങ്ങിയ പഴമൊഴികൾ നോക്കുക. പദ്യത്തെ ഗദ്യത്തിൽനിന്നു വ്യാവർത്തിപ്പിക്കുന്ന പ്രധാനധർമ്മം താളലയങ്ങളാണെങ്കിൽ, പദ്യത്തിന്റെ പ്രാഥമികമായ പ്രാകൃതരൂപവും ഈവക പഴഞ്ചൊല്ലുകളിൽ മൊട്ടിട്ടുകഴിഞ്ഞു എന്നു പറയാം.

സാഹിത്യത്തിന്റെ അടുത്ത പടിയാണു് നാടൻപാട്ടുകൾ. ആനന്ദമാണല്ലൊ കലകളുടെ ഉറവിടം. വിശ്രമവും ആനന്ദവും ചില മൂളിപ്പാട്ടുകൾ പാടാൻ പൂർവ്വികരെ പ്രേരിപ്പിച്ചിരിക്കാം. കേരളത്തിലെ രാജഭാഷയും നാട്ടുഭാഷയുമായിരുന്ന തെന്തമിഴിൽ എത്രയോ ദൗർഭാഗ്യകരമായ മുൻപുതന്നെ

സാഹിത്യം ഉടലെടുക്കുകയും ആ സാഹിത്യത്തിലെ ഗാനശാഖ പരിപുഷ്ടമായിത്തീരുകയും ആവക ഗാനങ്ങളുമായി കേരളീയർ ധാരാളം പരിചയപ്പെടുകയും ചെയ്തുകഴിഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ, തമിഴ്പ്പാട്ടുകളുടെ രീതികൊണ്ടു മലയാളഭാഷയുടെ ഉടച്ചുപണിയിക്കേണ്ട ആവശ്യം മാത്രമേ അവശേഷിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. അങ്ങനെ തമിഴ്വാക്കുകളുടെ സ്ഥാനത്തു് ഗ്രന്ഥലിപികളൊപ്പിച്ചുള്ള മലയാളവാക്കുകളുപയോഗിച്ചു നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടവയായിരിക്കണം—തമിഴിന്റെ അനുകരണമായിരിക്കണം—നമ്മുടെ ആദ്യത്തെ പാട്ടുകൾ കാർഷികജീവിതം, സാമൂഹ്യാചാരങ്ങൾ, ഇഷ്ടദേവതാസ്തുതികൾ എന്നിങ്ങനെ പല വിഷയങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന അനവധി ഗാനങ്ങൾ അക്കാലത്തുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചാൽ പ്രാചീനഗാനങ്ങളിലധികവും ജീവിതവുമായി അടുത്ത ബന്ധം പുലർത്തിയിരുന്നുവെന്നു കാണാം. ഭാഷയിലും വേഷത്തിലും കാലത്തിനൊത്ത ചില മാറ്റങ്ങൾ വന്നുചേർന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും; പ്രതിപാദ്യത്തിൽ ചൂടേറിയ ജീവിതത്തിന്റെ തെളിഞ്ഞ പാടുകൾ അണിഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നെയാണു് ഇന്നും അവ ജീവിക്കുന്നതു്.

സംസ്കൃതത്തിൽ വലിയ പാണ്ഡിത്യമൊന്നുമില്ലാത്ത പ്രാചീന കേരളീയർ നിർമ്മിച്ച ആ ഗാനങ്ങൾ അവയുടെ തനിരൂപത്തിൽ കിട്ടിയിരുന്നെങ്കിൽ മലയാളഭാഷയുടെ അന്നത്തെ സ്വരൂപവും സ്വഭാവവും നമുക്കു് എളുപ്പത്തിൽ ഗ്രഹിക്കാമായിരുന്നു. പക്ഷേ, അക്ഷരാഭ്യാസംപോലുമില്ലാത്ത സാധാരണജനങ്ങളുടെ വായ്പ്പാഠംവഴി വളരെക്കാലം ജീവിക്കേണ്ടിവന്നതുകൊണ്ടും, ഓരോ കാലത്തു് ഓരോരുത്തർ കാലത്തിനൊത്ത പരിഷ്കാരം വരുത്തിയതുകൊണ്ടും, ജനിച്ച വേഷത്തിലല്ല അവ നമ്മുടെ കൈവശം വന്നുചേർന്നിട്ടുള്ളതു്. മൂന്നുപ്രാവശ്യം പകർത്തുമ്പോഴേയ്ക്കും മുഹൂർത്തം മൗതമാക്കിത്തീർക്കുന്ന ഗ്രന്ഥമെഴുത്തുകാരുടെ 'കൈക്കുറ്റപ്പാടു്' അക്കാര്യത്തിൽ വളരെയുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. "ഒരു നാണയം അനേകം പ്രാവശ്യം കൈമാറപ്പെടുമ്പോൾ അതിലെ മുഖരേഖകൾ തേഞ്ഞുമാഞ്ഞുപോകുന്നതുപോലെ"യാണു്, പല തലമുറകളിൽക്കൂടി ചെവിക്കുചെവിയായി പകർന്നുവരുന്ന നാടൻപാട്ടുകളുടെ സ്വരൂപത്തിലും മാറ്റം- സംഭവിക്കുന്നതെന്നു് പ്രൊഫസ്സർ കപ്പിള്ളിക്കോച്ചു് എന്ന പണ്ഡിതൻ രേഖപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളതു് വളരെ അർത്ഥവത്താണു്. ഉപമയേക്കാൾ വ്യതിരേകമായിരിക്കും ഇക്കാര്യത്തിൽ കൂടുതൽ യോജിക്കുന്നതെന്നു തോന്നുന്നു. നാണയത്തെസ്സംബന്ധിച്ചു്, മുഖരേഖകൾ തേഞ്ഞുമാഞ്ഞുപോകുന്നതുകൊണ്ടു് അതിന്റെ ശരിയായ രൂപം കണ്ടുപിടിക്കാൻ സാധിക്കാതെപോകുന്നു എന്നേയുള്ളൂ; പാട്ടുകളുടെ കാര്യത്തിലാകട്ടെ, ഭാഷയുടെ പഴയരൂപം മാറുക മാത്രമല്ല, പുതുമ കലരുകകൂടി ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു്, കാലനിഷ്ഠയവിഷയത്തിലും മറ്റും പല കഴപ്പങ്ങളും സംഭവിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ.

പാട്ടുകളുടെ രീതി തമിഴിൽനിന്നായിരിക്കണം മലയാളിക്കു കിട്ടിയതെന്നു സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലൊ. ഈ അനുമാനത്തിനു് ഉപോൽബലകങ്ങളായ ചില തെളിവുകൾ ചിലപ്പതികാരത്തിൽ കാണുന്നുണ്ടു്. വഞ്ചികാണ്ഡത്തിന്റെ അവസാനത്തിലുള്ള പരിശിഷ്ടം ഇങ്ങനെയാണു് അവസാനിക്കുന്നതു്: "കീർത്തിയുടെ പതികളായ മൂന്നു രാജാക്കന്മാരിൽ (ചോള—പാണ്ഡ്യ—ചേരന്മാർ) പടിഞ്ഞാറെദേശം വാണു് നാട്ടാരെ കോട്ടംതട്ടാതെ ശാസിച്ചു് പുകഴാന്ന ചേരരാജപാലന്മാരുടെ വംശത്തിൽ ജാതനായി.....മലനാട്ടിൽ കുടികളുടെ ധനപുഷ്ടിയും ആഹാരസാധനങ്ങളുടെ സമൃദ്ധിയും വരുത്തി, വരിക്കുത്തും കുരവക്കുത്തും സർവ്വത്ര നടത്തിച്ചു്, ധർമ്മാധർമ്മവിവേകം കലന്നും കടലിനെ പിറകോട്ടകററിയും വാണരുളുന്ന ചെങ്കുട്ടുവന്റെ തുല്യമായ വഞ്ചികാണ്ഡം സമ്പൂർണ്ണമായി." നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള പ്രാചീനഗാനസമൂഹത്തിൽപ്പെട്ട ഓലപ്പുവക്കുത്തും മറ്റും ചിലപ്പതികാരകർത്താവു സൂചിപ്പിക്കുന്ന കൃത്തുകളുടെ അനന്തരാവകാശികളല്ലെന്നു് എങ്ങനെയാണു് തീർത്തുപറയുക? പ്രസ്തുതനായ ചേരരാജാവു് കേരളത്തിൽപ്പെട്ട തിരുവഞ്ചിക്കുളത്താണു് വാണിരുന്നതു്; ചിലപ്പതികാരകർത്താവായ ഇളംകോവടികളും ജീവിച്ചിരുന്നതും കേരളത്തിൽതന്നെ. ആ സ്ഥിതിക്കു് വരിക്കുത്തും കുരവക്കുത്തും കേരളീയങ്ങളാണെന്നതു സ്പഷ്ടമല്ലേ?

പ്രാചീനഗാനങ്ങളുടെ കാലനിർണ്ണയം അസാദ്ധ്യമായിത്തീർന്നിരിക്കയാണു്. ഇതിനുള്ള കാരണങ്ങളിൽ ചിലതു മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അതിനേക്കാൾ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന രണ്ടു കാരണങ്ങളാണു്, ഗാനരചയിതാക്കളുടെ ദേശഭേദവും ജാതിഭേദവും. ഈ രണ്ടു് ഉപാധികൾക്കു് ഇന്നും ഭാഷയിൽ വലിയ സ്വാധീനശക്തിയുണ്ടെന്നു നമുക്കറിയാം. കേരളത്തിന്റെ തെക്കേഅറ്റത്തും വടക്കേഅറ്റത്തും താമസിക്കുന്ന രണ്ടു സാധാരണ വ്യക്തികൾ തമ്മിൽ നടത്തുന്ന സംഭാഷണം ഇരുകൂട്ടർക്കും സുഗ്രഹമല്ലാതെ വരിക അസാധാരണമല്ല. ഉച്ചാരണത്തിന്റെ നീട്ടലും കുറുക്കലും മാത്രമല്ല, ഇരുകൂട്ടരുടേയും ഭാഷകളെ തമ്മിൽ വേർപെടുത്തുന്നതു്. ചില വാക്കുകൾതന്നെ പ്രദേശികങ്ങളെന്ന നിലയിൽ ശുദ്ധമൂലങ്ങളായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. വൈയാകരണന്മാർ 'ദേശ്യങ്ങൾ' എന്ന പേരിൽ ഇവയ്ക്കു സാധുത്വം കൽപ്പിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്. ഒരു ദിക്കിൽ സഭ്യമായ ഒരർത്ഥത്തിൽ പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്ന പദങ്ങൾ മറെറാരു ദിക്കിൽ അശ്ലീലമായ മറെറാരർത്ഥത്തിൽ പ്രചരിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതിനും തെളിവുകൾ ഇല്ലാതില്ല. ഇതുപോലെതന്നെ ഗവേഷകന്മാരെപ്പോലും കുഴപ്പത്തിൽ ചാടിക്കുന്നതാണു് ജാതിഭേദംനിമിത്തമുണ്ടാകുന്ന ഭാഷാവ്യത്യാസവും. കുറവർ, പുലയർ തുടങ്ങി സമുദായത്തിന്റേയും വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റേയും താണപടികളിൽ നിൽക്കുന്ന കൂട്ടർ

നിർമ്മിച്ച ഗാനങ്ങളും, സമകാലികങ്ങളും അഭ്യസ്തവിദ്യരായ ഉയർന്ന ജാതിക്കാർ രചിച്ചവയുമായ പാട്ടുകളെ അപേക്ഷിച്ച് ഭാഷയുടെ കായ്വ്വത്തിൽ വളരെ വ്യത്യസ്തങ്ങളായി കാണപ്പെടുന്നതു് ഇതിനു തെളിവാകുന്നു. ഭാഷയുടെ സൂക്ഷ്മരൂപത്തിലും കാണാം, ഇവരെസ്സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ചില പ്രത്യേകതകൾ. ഈവക കാരണങ്ങളാൽ പഴയ പാട്ടുകളുടെ കാലം മാത്രമല്ല, പൂർവ്വാപര്യക്രമംപോലും നിർണ്ണയിക്കുക അസാദ്ധ്യമായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. ഭാഷാവിഷയകമായി വളരെയൊക്കെ ഗവേഷണം നടത്തുകയും അനവധി പഴയ പാട്ടുകൾ ശേഖരിക്കുകയും ചെയ്ത മഹാകവി ഉള്ളൂർ, താൻ ഉദ്ധരിക്കുന്ന ഗാനങ്ങളെല്ലാം പ്രാചീനങ്ങളാണെന്നു തനിക്കഭിപ്രായമില്ലെന്നും, പഴയ പാട്ടുകളിൽ പല മാറ്റങ്ങളും ഇടക്കാലത്തു വന്നുചേർന്നിട്ടുള്ളതിനാൽ, ആവക ഗാനങ്ങളുടെ കാലഗണന അസാദ്ധ്യമാണെന്നും പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണു് കേരളസാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ നാടോടിപ്പാട്ടുകളെപ്പറ്റി വിവരിച്ചതുടങ്ങുന്നതു്.

പ്രാചീനഗാനങ്ങളിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി സാമാന്യമായി മുകളിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അപ്പൻതമ്പുരാൻ വളരെ നിഷ്കൃഷ്ടമായി പരിശോധന നടത്തിയതിനുശേഷം, ആവക വിഷയങ്ങളെ പന്ത്രണ്ടായി തരംതിരിച്ചിട്ടിരിക്കുന്നു. (1) പുരാണം, (2) സ്തോത്രം, (3) സദാചാരം, (4) ശാസ്ത്രം, (5) വീരചരിതം, (6) ദേശചരിത്രം, (7) തൊഴിലായ്മ, (8) വിനോദം, (9) ഋതുകം, (10) വൈഷയികം, (11) രാഷ്ട്രീയം, (12) സാമുദായികം ഇവയാണു് ആ വിഭാഗങ്ങൾ. ഇവയിൽ ഏതുതരം പാട്ടുകളാണു് ആദ്യമുണ്ടായതെന്നു നിർണ്ണയിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. എന്നാൽ, മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ പ്രാഥമികവികാരങ്ങൾക്കു് ജാതി, മതം, ദേശം, വർണ്ണം മുതലായ വ്യത്യാസങ്ങൾ ബാധകമല്ലാത്തതിനാൽ, സാമാന്യബുദ്ധികൊണ്ടു ചിന്തിക്കുന്ന ഒരാൾക്കു് ഊഹിക്കാൻ കഴിയുന്നതു്, ഗാർഹികങ്ങളായ ഏതെങ്കിലും കായ്വ്വങ്ങളെ വിഷയീകരിക്കുന്ന ഗാനങ്ങളായിരിക്കാം ആദ്യമായി രൂപമെടുത്തതെന്നാണു്. ഉദാഹരണത്തിനു താരാട്ടുതന്നെ എടുക്കുക. അന്നൊരിക്കൽ, വാത്സല്യപൂർണ്ണമായ മാതൃഹൃദയം, ഓമനപ്പൈതൽ സുഖസുഷുപ്തിയിൽ ലയിക്കുന്നതു കാണാൻ വെമ്പൽപൂണ്ടു് തൊട്ടിലാട്ടിയപ്പോൾ മൂളിയ 'രാരിരാരാരോ' എന്ന നിരർത്ഥകമായ അക്ഷരാവർത്തനമായിരിക്കണം, ഇന്നത്തെ താരാട്ടുകളുടെ ആദിമരൂപം.

'എന്മകനൊറങ്ങൊറങ്ങു്—എന്റെ
കണ്മണിയൊറങ്ങൊറങ്ങു്'

എന്നിങ്ങനെ അർത്ഥയുക്തങ്ങളായ ചില വാക്കുകളിൽക്കൂടി അതു രണ്ടാമത്തെ പടിയിലേയ്ക്കു കാൽവെച്ചു. കാലക്രമത്തിൽ, 'നേരം പാതിരാവായി.

എന്നോ 'കണ്ണേ, കരയാതുറങ്ങു' എന്നോ അതു പരിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കാം. അതുയും കഴിഞ്ഞതിനുശേഷമായിരിക്കണം താരാട്ടുകളിൽ പുരാണകഥകളും മറ്റും കടന്നുകൂടിയതു്. ഒടുവിൽ ആ രീതി പരിഷ്കരിച്ചു പരിഷ്കരിച്ചു്,

"ഓമനത്തിങ്കൾക്കിടാവോ— നല്ല
കോമളത്താമരപ്പൂവോ?"

എന്നിങ്ങനെ അലംകൃതവും വർണ്ണശബളവുമായിത്തീർന്നു് ഉത്തമസാഹിത്യ പദവിയിലേയ്ക്കുയർന്നതു നമുക്കറിയാമല്ലൊ.

പാട്ടുകൾ ആവിർഭവിച്ച കാലത്തു് അവയിലെ ഭാഷ ഗദ്യത്തിൽനിന്നു് അതു അധികമൊന്നും അകന്നിരിക്കാൻ ഇടയില്ല. പാട്ടിന്റെ രീതിയിൽ വാങ്മയത്തായ ഗദ്യം എന്നോ പറയാൻ നിവൃത്തിയുള്ള. മലയാളികളെഴുതിയ പാട്ടുകളുടെ സ്വരൂപം കുറെ അധികംകാലത്തേയ്ക്കു് ഈ രീതിയിൽത്തന്നെയായിരുന്നു. വടക്കൻപാട്ടുകളുടെ കാലത്തോളം ഈ രീതി നിലനിന്നിരുന്നു എന്നു് താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന വരികളിൽനിന്നു വ്യക്തമാകും.

"നിലയറവാതിൽക്കൽ ചെന്നുനിന്നു
താക്കോലുംകൂട്ടം എടുത്തുകൊണ്ടു്
നിലയറവാതിൽ തുറക്കുന്നുണ്ടു്
മെയ്യാഭരണപ്പെട്ടി തുറന്നുവെച്ചു്
ചമയങ്ങളും വേഗത്തിലെടുത്തു കോമൻ
പൂക്കച്ചമാറാപ്പും അഴിക്കുന്നുണ്ടു്."

ഗാർഹികങ്ങളായ വിഷയങ്ങളും കഴിഞ്ഞാൽ മനുഷ്യനെ ഏറ്റവുമധികം ആകർഷിക്കുന്നതു മതമാകുന്നു. ഭാഷയിലെ പ്രാചീനഗാനങ്ങളിൽ അധികവും പഴക്കം ഭദ്രകാളീപരമായ തോറ്റങ്ങളാണെന്നു ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതു് ഈ തത്ത്വമനുസരിച്ചായിരിക്കാം. ആര്യദ്രാവിഡസങ്കരം വേരുറയ്ക്കുന്നതിനു മുൻപു് കേരളീയരുടെ ഇടയിൽ പൊതുവേയും, അതിനുശേഷം ശൂദ്രാദികളുടെ ഇടയിലും ഭദ്രകാളി, അയ്യപ്പൻ, നാഗങ്ങളും മുതലായ ദേവതകളെപ്പറ്റിയുള്ള വിശ്വാസമാണു് നിലനിന്നിരുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് മേൽ പറഞ്ഞ അഭിപ്രായത്തിൽ സത്യാംശം തീരെ ഇല്ലെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. പക്ഷേ, പുലയരുടെ ഇടയിൽ ഞാറുപാട്ടും, ആദിമവർഗ്ഗക്കാരായ മലയരുടെ ഇടയിൽ കാണിപ്പാട്ടും അതിനു മുൻപുതന്നെ ജന്മമെടുത്തിരിക്കാൻ പാടില്ലായ്കയില്ല.

"മാരിമഴകൾം ചൊരിഞ്ഞേ—ചെറു—
വയലുകളൊക്കെ നിറഞ്ഞേ
പൂട്ടിയൊരുക്കിപ്പുറഞ്ഞേ—ചെറു—
ഞാറുകൾം കെട്ടിയെറിഞ്ഞേ

ഓമല ചെന്തില മാല—ചെറു—
കണ്ണമ്മ കാളി കറുമ്പി
ചാത്ത ചടയമാരായ—ചെറു—
മച്ചികളെല്ലാരും വന്നേ
വന്നുനിരന്തവർ നിന്നേറ—കെട്ടി
ഞാറെല്ലാം കെട്ടിപ്പകത്തേ
ഒപ്പത്തിൽ നട്ടകരേറാ—നവർ
കത്തിയുടത്തു കനിഞ്ഞേ."

ഈ പുലയർപാട്ടിലെ ഭാഷയ്ക്കു കൂട്ടതൽ പഴക്കം തോന്നിക്കുന്നുണ്ട്. സംസ്കൃതപദങ്ങളുടെ—തൽഭവരൂപത്തിൽപോലും—അഭാവം പ്രത്യേകിച്ചും ശ്രദ്ധേയമാണ്.

ഇതുപോലെ പഴക്കം തോന്നിക്കുന്ന ഒന്നാണ് സർപ്പപ്പാട്ട്. ഒരുകാലത്ത് സർപ്പങ്ങളുടെ ഉപദ്രവം കേരളത്തിൽ ധാരാളം ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. സർപ്പഭീതിയാണല്ലൊ നാഗാരാധനയുടെ ഉറവിടം. സർപ്പപ്രീതിക്കായി പാടുപാടുന്ന സമ്പ്രദായം പുള്ളുവർ ഒരു കലത്തൊഴിലായി സ്വീകരിച്ചത് ഏതു കാലംമുതൽക്കാണെന്നു നിശ്ചയമില്ല. എന്നാൽ അവർ പാടുന്ന പാട്ടുകളിൽ നല്ല പഴക്കം തോന്നിക്കുന്ന ചില വരികൾ ഉണ്ടെന്നതു പരമാർത്ഥമാണ്.

"അയ്യാ എങ്ങേങ്ങു പോകുന്നൊൻ കാളസർപ്പമേ!
മുട്ടയ്ക്കു പൊരിഞ്ഞിട്ടു പോകുന്നതാണെന്തെ.
അയ്യാ കാളിയമ്മയൊരു കല്ലുമയില്ലല്ലൊ
ഈക്കിത്തൊള്ളായിരം മൊട്ടയിട്ട
നാങ്കി ന്യറായിരം കുഞ്ഞു വിരിയുന്നു.
അയ്യോ! ഇക്കണ്ട മുട്ടയൊക്കെ വിരിഞ്ഞുകണ്ടാൽ
ചൊറാകൊടി ചെറുമനുഷ്യക്കു പൊറുതിയില്ലല്ലൊ."

ചില അപഭ്രംശങ്ങൾ ഇതിൽ കടന്നുകൂടിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. എങ്കിലും പാട്ടിന്റെ പഴക്കം നിശ്ചയിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ അവ പ്രതിബന്ധമായി നിൽക്കുന്നില്ല. പ്രത്യേകം തയാറാക്കിയ പന്തലിൽ പല നിറത്തിലുള്ള പൊടികളുപയോഗിച്ച് സജീവങ്ങളെന്നു തോന്നിക്കത്തക്കവിധം അതതു തനിയതപ്രത്തോടെ, കൂടിപ്പിണഞ്ഞുകിടക്കുന്ന രൂപത്തിൽ രണ്ടു സർപ്പങ്ങളെ അഭിമുഖമായി വരച്ചാണ് പുള്ളുവർ സർപ്പപ്പാട്ടു നടത്താറുള്ളത്. ഇതിന് 'കളമിടുക' എന്നു പേർപറയുന്നു. പാട്ടു പാടുന്നതിലും മറ്റും പുള്ളുവനെ സഹായിക്കാൻ ഒരു പുള്ളുവത്തിയും കൂടെയുണ്ടായിരിക്കും.

കണ്ണകിത്തോറാവും മണിമങ്കെത്തോറാറവും ചിലപ്പതികാരത്തിലെ കണ്ണകിയുടെ അപദാനത്തെ വർണ്ണിക്കുന്ന രണ്ടു ഗാനങ്ങളാകുന്നു. ചേരൻ ചെങ്കുട്ടുവന്റെ കാലത്തുതന്നെ ദിവ്യയായിത്തീർന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്ന ആ 'പത്തിനിക്കടവു'ളിനെപ്പറ്റി അന്നുമുതൽക്കേ ആരാധനാരൂപത്തിലുള്ള ഗാനങ്ങൾ ആവിർഭവിച്ചിരിക്കാൻ ഇടയുണ്ട്. അതൊക്കെ തമിഴിലായിരുന്ന എന്നോയുള്ള, നമുക്കു കിട്ടിയിട്ടുള്ള ഗാനങ്ങൾ അത്ര പ്രാചീനങ്ങളാണെന്നു പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ല. 'മണിമങ്കെത്തോറാ'ത്തിലെ ഏതാനും വരികൾ ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം.

"മാളികമുകളിൽ കേറുന്നല്ലോ
പടപൊരുതാമ്മുടെ പാണ്ടിമന്നൻ
കൂടെക്കേറി വെട്ടുന്നല്ലോ
ലോകം വാഴും പകവതിയോ
ഇഞ്ചപ്പെട്ടേൽ ചാടുന്നല്ലോ
പടപൊരുതാമ്മുടെ പാണ്ടിമന്നൻ
കൂടെച്ചാടി വെട്ടുന്നല്ലോ
ലോകം വാഴും പകവതിയോ."

ഈ ഗാനം മുൻപുദ്ധരിച്ച ഗാനങ്ങളേക്കാൾ അൽപംകൂടി നവീനവും പരിഷ്കൃതവുമാണെന്നു തോന്നുന്നു.

അബ്രാഹ്മണരായ കേരളീയരുടെ ഇടയിൽ ഇത്തരം പ്രാകൃതഗാനങ്ങൾ ആവിർഭവിച്ച കാലത്തോ അതിനടുത്തകാലത്തോ നമ്പൂരിമാരുടെ വകയായും ആ സാഹിത്യശാഖയ്ക്കു ചില സംഭാവനകൾ ലഭിക്കാതിരുന്നില്ല. സംഘക്കളിയിൽ കൊട്ടിച്ചൊല്ലുകൾ, നാലുപാടം, കയ്മളുടെ വരവ്, പാന മുതലായ ഭാഗങ്ങളിൽ ചില ഭാഷാഗാനങ്ങൾ പാടേണ്ടതായുണ്ട്. പാനയിൽനിന്നു ചില വരികളുദ്ധരിക്കാം. സന്ധ്യ കഴിഞ്ഞു വഞ്ചിപ്പാട്ടു പാടിക്കൊണ്ടു നെടുമ്പുറയിലെത്തി ചാത്തിരനമ്പൂരിമാർ കെട്ടിയുടുത്തിരുന്നു കേളികൊട്ടിത്തീർന്നാൽ ഏതെങ്കിലും രാഗം പാടി മേളം കൊട്ടും. അതാണു പാന.

"ഗണപതിഭഗവാനേ, നമ്മ ഞാനൊന്നിരുപ്പൻ
തുണപെട്ട ശിവപുത്തിരാ തുയ പാച്ചോറു തന്നോൻ
പണമുടയരവുതന്മേൽ പള്ളികൊള്ളുന്ന മായോൻ
ഇണയടി തൊഴുതിരന്നേനിമ്പമായ് നിൽക്കെനിക്കു."

സംസ്കൃതപദങ്ങളും ദ്രാവിഡശബ്ദങ്ങളും ഇടകലർത്തി പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ള സമ്പ്രദായം നോക്കുക. തത്ഭവരൂപത്തിലും തത്സമരൂപത്തിലുമുള്ള

സംസ്കൃതപദങ്ങളും ഇതിൽ കാണാം. തന്തോൻ, ഇരന്തോൻ എന്ന ക്രിയാപദങ്ങളിൽ തമിഴ്രീതിയനുസരിച്ച പുരുഷപ്രത്യയം ചേർത്തിട്ടുള്ളതും ശ്രദ്ധേയമാണ്.

കാലം മൂന്നോട്ട കടന്നപ്പോൾ കേരളീയർ ആര്യന്മാരുടെ പുരാണേതിഹാസാദികളിൽ പരിചയം നേടിത്തുടങ്ങി. അതോടുകൂടി അവർ പുരാണകഥകളിൽ കൈവെച്ച എന്നുമാത്രമല്ല, വിഷ്ണു, ശിവൻ, ഗണപതി, സുബ്രഹ്മണ്യൻ മുതലായ ആര്യദേവതകളെ അംഗീകരിക്കയും ചെയ്തു. പിൽക്കാലത്തുണ്ടായ പല പാട്ടുകളിലും ഈ പുത്തൻവിശ്വാസത്തിന്റെ അതിപ്രസരം നിഴലിച്ചുകാണാം. മാവാരതംപാട്ടും മറ്റും ആ കാലത്തുണ്ടായതായിരിക്കണം. അതെങ്ങനെയായാലും, ആ പാട്ടെഴുതിയ കാലത്ത് അതിന്റെ കർത്താവിന് മഹാഭാരതകഥ ശരിക്കു ഗ്രഹിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നില്ലെന്നുള്ളതു് ഒരു പരമാർത്ഥം മാത്രമാണ്. ദുര്യോധനൻ ഒരു കാവനെക്കൊണ്ട് ചില ആഭിചാരകർമ്മങ്ങളും ചെയ്യിച്ച് പാണ്ഡവന്മാരെ ദ്രോഹിക്കുന്നതും, പാണ്ഡവപക്ഷപാതിയായ ആ കാവന്റെ ഭാര്യ ചില പ്രതിക്രിയകളും നടത്തി പാണ്ഡവന്മാരെ ആപത്തിൽനിന്നു രക്ഷിക്കുന്നതുമായ 'നിഴൽക്കുത്ത്' കഥ ഈ പാട്ടിന്റെ ഒരംശമത്രെ. അബദ്ധജടിലമായ രീതിയിലാണ് കഥാപ്രതിപാദനം. കാന്തകാരിയാണ് കുരുനാട്ടിലെ രാജ്ഞി. കുഞ്ചുതേവി കുരുനാട്ടിലെ രാജ്ഞിയും. പാണ്ഡവന്മാരിൽ ഏറ്റവും ഇളയതു് കുഞ്ചുപീമനത്രെ. കൗരവന്മാർ, തൊണ്ണൂറിൽപതുപേരേയുള്ള. അവരൊക്കെ 'തുരിയോതനരാ'ണെന്നാണ്. സൗഗന്ധികാഹരണത്തിനു പുറപ്പെട്ട ഭീമനെ മാർഗ്ഗമദ്ധ്യേ തടുക്കുന്നതു് ഹനുമാനല്ല, ഒരു നാഗത്താനാണ്—ഇങ്ങനെ പലതും. നോക്കുക.

"കുരുനാട്ടിലമ്മ കാന്തകാരി
കുരുനാട്ടിലമ്മ കുഞ്ചുതേവി
കുഞ്ചുതേവി പെറ്റ മക്കളെച്ചൊല്ലാം
അഞ്ചും മുടിവെച്ച പാണ്ഡവന്മാർ
കാന്തകാരി പെറ്റ മക്കളെച്ചൊല്ലാം
തൊണ്ണൂറൊൻപതുല്ലോ തുരിയോതനർ."

ദുര്യോധനൻ തുരിയോതനരാകുന്നതു് വളരെ പ്രയാസമുള്ള കാര്യമല്ല. പക്ഷേ, ഗാന്ധാരി കാന്തകാരിയാകുന്നതും, കുന്തി കുഞ്ചുതേവിയാകുന്നതും അത്രതന്നെ എളുപ്പമല്ല.

കളമ്പാട്ട്, ഓലപ്പാവക്കൂത്ത്, ഏഴാമത്തുകളി, പൂരക്കളിപ്പാട്ട്, കല്യാണപ്പാട്ട്, ഭദ്രകാളിപ്പാട്ട്, കണ്ണകിത്തോറ്റം, പാനത്തോറ്റം, ശാസ്താംപാട്ട്, വാവർസ്വാമിപ്പാട്ട് എന്നുതുടങ്ങി ആരാധനാപ്രധാനങ്ങളും മണ്ണാൻപാട്ട്,

മലയർപാട്ട്, വേലർപാട്ട്, കുറവർപാട്ട്, പാണർപാട്ട് എന്നുതുടങ്ങി സമുദായപ്രാതിനിദ്ധ്യത്തെക്കൂടി സൂചിപ്പിക്കുന്നവയുമായി എണ്ണൂറോ പാട്ടുകൾ കേരളത്തിൽ വേറെയുമുണ്ട്. ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ വക പള്ളിപ്പാട്ടുകളും കല്യാണപ്പാട്ടുകളും മുസ്ലീംസമുദായത്തിന്റെ വക പലതരത്തിലുള്ള മാപ്പിളപ്പാട്ടുകളും ശ്രദ്ധാർഹങ്ങളായി ഇതിനു പുറമേ വേറെയും കിടക്കുന്നു.

ഇഷ്ടദേവതാസ്തുതിരൂപങ്ങളായ ഗാനങ്ങളെത്തുടങ്ങി വീരാരാധനാരൂപത്തിലുള്ള ഗാഥകൾ അവിർഭവിച്ചു. സമുദായത്തേയോ രാജ്യത്തേയോ ഏതെങ്കിലും ആപത്തിൽനിന്നു രക്ഷിച്ച — അസാധാരണമായ വീര്യപരാക്രമങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിച്ച — വ്യക്തികളുടെ അപദാനങ്ങളാണ് ഇത്തരം വീരഗാഥകളിലെ പ്രതിപാദ്യം. ദേവതകൾക്കു പകരം വീരപുരുഷന്മാരായി ആരാധനാകേന്ദ്രം. കിട്ടിയിടത്തോളം വീരഗാഥകൾക്ക് അത്ര അധികം പഴക്കം കാണുന്നില്ല. ഇടപ്പള്ളിക്കാരനും പരാക്രമശാലിയുമായ അതിയാരുപിള്ള എന്ന ഒരു പുലയന്റെ അപദാനങ്ങളെ പ്രകീർത്തിക്കുന്ന വീരചരിതമാണ് അവയിലൊന്ന്. അമ്പലപ്പുഴ മാമലശ്ശേരി രാമച്ചപ്പണിക്കരുടെ ശിഷ്യനും അതിധീരനും അഭ്യാസിയുമായ ഇടനാടൻ എന്ന പുലയയുവാവിനെപ്പറ്റിയുള്ള 'ഇടനാടൻപാട്ടാ'ണ് മറ്റൊന്ന്. ഇടനാടൻ ഒരിക്കൽ തമ്പുരാനെ കാണാൻ പുറപ്പെട്ടതും കോട്ടവാതിൽക്കൽ നിന്നിരുന്ന കാവൽക്കാരനായാളെത്തള്ളിത്തുറന്നും വാതിൽ ചവിട്ടിപ്പൊളിച്ച് ആ പരാക്രമി കോട്ടയ്ക്കുള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചതും മറ്റുമാണ് പാട്ടിലെ ഇതിവൃത്തം. മാതൃക കാണിക്കാനായി ഏതാനും വരികൾ താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

"കുന്നിക്കുരുവൊത്ത കണ്ണും തികട്ടി
നെഞ്ചത്തെ രോമങ്ങൾ തത്തിച്ചുകൊണ്ട്,
കാലിക്കരിന്തുട തുള്ളിച്ചുംകൊണ്ട്
എലിവാലൻ പുലിമീശ വലിച്ചുനിരത്തി,
മൂന്നു ചുവട്ട പുറകോട്ട മാറി,
നാലാം ചവിട്ടാൽ തൊഴിയും കൊടുത്തു
വെടിപോലെ മുഴങ്ങിക്കതകും തെറിച്ചു
കോട്ടയ്ക്കകത്തവൻ കേറുകയോ ചെയ്തു."

ആരോമൽച്ചേകവർ, ഉണ്ണിയാർച്ച, അരോമുണ്ണി, ഒതേനൻ, തച്ചോളിച്ചന്തു, പാലാട്ട കോമപ്പൻ മുതലായ വീരരെ പുകഴ്ത്തുന്ന വടക്കൻപാട്ടുകളും കന്നടിയൻപോര്, ഉലകുടൈപെരുമാൾപാട്ട്, ആഞ്ചുതമ്പുരാൻപാട്ട്, ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ളപ്പോര് തുടങ്ങിയുള്ള തെക്കൻപാട്ടുകളും മലയാളഭാഷയിലെ വീരഗാഥകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ സർവ്വഥാ പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്നവയാകുന്നു.

ശരിക്കു കാലനിർണ്ണയംചെയ്യുന്നു ഗാനങ്ങളെ വെവ്വേറെ അതിൽത്തിക്കുകയും മാറിനിൽക്കുക അസാദ്ധ്യമായതുകൊണ്ടാണു്, ഈ അദ്ധ്യായത്തിനു് പ്രാചീനഗാനങ്ങൾ എന്നു നാമകരണംചെയ്യാമെന്നു വെച്ചതു്. ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ളപ്പോരു് മുതലായ ചില കൃതികളുടെ കാലനിർണ്ണയം സാദ്ധ്യമാണെങ്കിലും, * കവിതാഗുണംകൊണ്ടു പ്രത്യേകമായി തരംതിരിക്കത്തക്ക ഒരു നില അവയ്ക്കില്ലാത്തതിനാൽ, ആവക പാട്ടുകളും ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി എന്നുമാത്രം. സംക്ഷിപ്തമായ ഒരു സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ 'അതിവിസ്തരം' അനുചിതമായിത്തീരുമല്ലൊ.

അദ്ധ്യായം 5

പാട്ടും മണിപ്രവാളവും

പാട്ടു്

മുന്നദ്ധ്യായത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ അപൂർവ്വം ചില നാടോടിപ്പാട്ടുകൾ ഇവിടെ ഉണ്ടായി എങ്കിലും അവയ്ക്കു സാഹിത്യപദവിയിലേയ്ക്കു് ഉയരാൻ കഴിഞ്ഞതില്ല. ഏ. ഡി. പന്ത്രണ്ടാംശതകത്തിന്റെ ആരംഭത്തോടുകൂടിയാണു് മലയാളത്തിൽ ആദ്യമായി സാഹിത്യകൃതികൾ ആവിർഭവിക്കാൻ തുടങ്ങിയതു്. കിട്ടിയിടത്തോളം തെളിവുകൾവെച്ചു നോക്കുകയാണെങ്കിൽ, പഴയ പാട്ടുകളാണു് നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രാരംഭരൂപം. "ദ്രമിഡസംഘാതാക്ഷരനിബദ്ധമെതുകാമോനവൃത്തവിശേഷയുക്തം പാട്ടു്" എന്ന ലീലാതിലകത്തിലെ നിർവ്വചനമനുസരിച്ചുള്ള ഗാനാത്മകപദ്യങ്ങളെയാണു് ഇവിടെ 'പാട്ടു്' എന്ന വാക്കുകൊണ്ടു വിവക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളതു്. തമിഴിലെ അക്ഷരങ്ങൾകൊണ്ടെഴുതാവുന്ന വാക്കുകൾമാത്രം അടങ്ങിയതും എതുക, മോന, വൃത്തവിശേഷം ഇവയോടുകൂടിയതുമാണു് പാട്ടു് എന്നാണു് മേലുദ്ധരിച്ച 'സൂത്ര'ത്തിന്റെ അർത്ഥം. രണ്ടു പാദങ്ങളിലും രണ്ടാമത്തെ അക്ഷരം ഒരുപോലെ ഇരിക്കുന്ന സമ്പ്രദായമാണു് എതുക; ഇതിനു പാദാനുപ്രാസമെന്നും പേരുണ്ടു്. പാദങ്ങളിലെ ആദ്യത്തെ അക്ഷരങ്ങൾക്കു യോജിപ്പുവരുന്നതു്

---

* കൊല്ലവർഷം ഒൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പൂർവ്വാർദ്ധത്തിൽ തിരുവിതാംകൂറിൽ നടന്ന ചില ചരിത്രസംഭവങ്ങളാണു് ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ളപ്പോരിലെ പ്രതിപാദ്യം.

മോന. വസന്തതിലകം മുതലായ സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളിൽനിന്നു ഭിന്നമായ ഛന്ദോബന്ധമാണ് വൃത്തവിശേഷം. ഇവയിൽ എഴുകയും മോനയും തമിഴിൽനിന്നു കടമെടുത്തതത്രെ. "ഇരണ്ടാമെഴുത്തൊൻറിയൈവതേ യെഴുകൈ" എന്നു് എഴുകയ്ക്കും, "മുതലെഴുത്തൊൻറി മുടിവതു മോനൈ" എന്നു മോനയ്ക്കും, 'യാപ്പരുങ്കലം' എന്ന തമിഴ് വൃത്തശാസ്ത്രത്തിൽ ലക്ഷണം കൽപിച്ചിട്ടുണ്ട്. "നല്ല ചിലോകം പദ്യം ചില ചില വൃത്തവിശേഷം കഥചനഭാഗേ" എന്നു് ബാണയുദ്ധം ചമ്പുവിൽ പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്നതിൽ നിന്നു്, സംസ്കൃതത്തിലെ ഛന്ദശ്ശാസ്ത്രത്തിൽ വിധിച്ചിട്ടില്ലാത്ത വൃത്തങ്ങളെ 'വൃത്തവിശേഷം' എന്ന ശബ്ദംകൊണ്ടാണ് അടുത്തകാലംവരെ നിർദ്ദേശിച്ചിരുന്നതു് എന്നു തെളിയുന്നുണ്ടല്ലൊ.

തിരുവനന്തപുരം ശ്രീപദ്മനാഭസ്വാമിയെ സ്തുതിക്കുന്നതും 'തരതലന്താനാനന്താ' എന്നാരംഭിക്കുന്നതുമായ ഒരു ഗാനമാണ് പാട്ടിനുദാഹരണമായി ലീലാതിലകത്തിൽ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഈ ഗാനം ഒരു മുക്തകമാകാം; അഥവാ അക്കാലത്തുണ്ടായ വല്ല കൃതിയിലേയും പ്രാരംഭപദ്യമാണെന്നും വരാം. രണ്ടാമതു പറഞ്ഞതാണു് വാസ്തവമെങ്കിൽ ആ കൃതി ഇന്നു കണ്ടുകിട്ടേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു. മണിപ്രവാളത്തിനു ലക്ഷണം കൽപിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി നിർമ്മിച്ചതാണു് 'ലീലാതിലകം.' പ്രാസംഗികമായി ഗ്രന്ഥകർത്താവു പാട്ടിനെ സ്മരിക്കുന്നു എന്നുമാത്രമേയുള്ളു. അതുകൊണ്ടു് പാട്ടിനു ക്രൂരതൽ ഉദാഹരണങ്ങളും ആ കൃതിയിൽ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടില്ല. എങ്കിലും പാട്ടിനു ലക്ഷണം കൽപിക്കുകയും അതിനെ വിസ്തരിച്ചു നിർവ്വചിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള സ്ഥിതിക്കു്, അന്നു് അത്തരത്തിലുള്ള പാട്ടുകൾ ധാരാളം ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നിരിക്കണം എന്നു നമുക്കു ന്യായമായി ഊഹിക്കാം. പക്ഷേ, അതൊന്നും നമുക്കു കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. എ. ഡി. പന്ത്രണ്ടാംശതകത്തിന്റെ അവസാനകാലത്തോടടുത്തുണ്ടായതാണെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്ന 'രാമചരിത'മാണ് പാട്ടിനു് ഉദാഹരണമായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കത്തക്കവണ്ണം നമുക്കു കിട്ടിയിട്ടുള്ള ആദ്യത്തെ കൃതി.

രാമചരിതം

കാനനങ്കളിലരൻ കളിവുമായ് കരിണിയായ്
കാർനെടുങ്കണ്ണുമ തമ്മിൽ വിളയാടിനടന്ന—
ന്നാനനം വടിവുള്ളാനവടിവായവതരി—
ത്തായിയേ! നല്ല വിനായകനെയൊരമലനേ!

ഞാനിതൊന്നു ചൂനിയിന്നതിനെൻ മാനതമെന്നും
നാളതാർതന്നിൽ നിരന്തരമിരുന്തരുൾ തെളി—
ന്നുനമറവിവെനിക്ക വന്നതിക്കംവണ്ണമേ—
യുഴിയേഴിനും നിറന്ത മാതൊനപൊരുളേ!

രാമചരിതത്തിലെ ആദ്യത്തെ പദ്യമാണിത്. ലീലാതിലകത്തിൽ പാട്ടിനു പറഞ്ഞ ലക്ഷണങ്ങളെല്ലാം ഇതിൽ പൂർണ്ണമായി യോജിക്കുന്നുണ്ട്. ആദി, മാനസം, ഉദിക്ക മുതലായ സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങളെ 'ദ്രമിഡസംഘാതാക്ഷരനിബദ്ധ'മാക്കാൻവേണ്ടി ആതി, മാനതം, ഉതിക്ക എന്നും മാറ്റം ശ്രുപാന്തരപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളതു നോക്കുക. ലീലാതിലകത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ലക്ഷണത്തിനു പുറമേ, 'അന്താദിപ്രാസം' എന്ന ഒരു പ്രത്യേകതകൂടി രാമചരിതത്തിൽ കാണുന്നുണ്ട്. ഒരു പാട്ടിന്റെ അവസാനത്തിലുള്ള ഏതെങ്കിലും ഒരു പദം കൊണ്ട് അടുത്ത പാട്ടാരംഭിക്കുന്നതാണ് 'അന്താദിപ്രാസം.' ആദ്യത്തെ പാട്ട് 'ഞാനപൊരുളേ' എന്നാണല്ലൊ അവസാനിക്കുന്നതു. രണ്ടാമത്തെ പാട്ടാരംഭിക്കുന്നതു 'ഞാനമെങ്കൽ വിളയിച്ച' എന്നിങ്ങനെയാണ്. തമിഴിലെ 'അന്താതി' എന്ന ഇനത്തിലുള്ള ലഘുസ്തോത്രങ്ങളിൽനിന്നായിരിക്കാം രാമചരിതകർത്താവു് ഈ സമ്പ്രദായം സ്വീകരിച്ചതു്.

യുദ്ധകാണ്ഡത്തിലെ കഥ മാത്രമേ രാമചരിതത്തിൽ വിവരിക്കുന്നുള്ള. 'ഇരാമചരിതത്തിലൊരു തെല്ലുഴിയിൽ ചൊറിയവക്കറിയുമാറുചെയ്വാ'നാണ് താനുദ്ദേശിക്കുന്നതെന്നു് കവി ഗ്രന്ഥാരംഭത്തിൽ, സ്പഷ്ടമാക്കീട്ടുണ്ട്. പ്രസ്തുത കൃതി വായിച്ചാൽ 'ഇകലിൽ വെൻറി വിളയും' എന്ന ഗ്രന്ഥാവസാനത്തിൽ കവി പറയുന്ന ഈ ഫലശ്രുതിയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി തിരുവിതാംകൂറിലെ സൈന്യവ്യൂഹത്തിന്റെ ആവശ്യത്തിലേയ്ക്കായിട്ടാണ് പ്രസ്തുതകൃതി നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതെന്നു് ചിലർ ഊഹിക്കുന്നു. ഗ്രന്ഥകർത്താവാരാണെന്നു് ഇനിയും തെളിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ല; എങ്കിലും "ആതിതേവനിലമിഴ്ന്ത മനകാമ്പുടയ ചീരാമനൻപിനൊടിയമ്പിന തമിഴ്ക്കവി വല്ലോർ" എന്ന ഗ്രന്ഥാവസാനത്തിലെ പദ്യത്തിൽനിന്നു് അതു ഒരു 'ചീരാമ'നാണെന്നു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്. ശ്രീരാമന്റെ തത്ഭവരൂപമാണ് ചീരാമൻ. പേരിനോടു ചേർത്തുപയോഗിച്ചിട്ടുള്ള 'ശ്രീ'ശബ്ദം, ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആരംഭത്തിലും അവസാനത്തിലും കാണുന്ന 'പോകിപോകശയന' എന്ന പദപ്രയോഗം, 'ഇകലിൽ വെൻറി വിളയും' എന്ന ഫലശ്രുതി, ഇവയെല്ലാം കൂട്ടിച്ചേർത്താലോചിച്ചാൽ, കവി ഒരു വേണാട്ടരാജാവായിരിക്കാനിടയുണ്ടെന്നും, അതു് എ. ഡി. 1195 മുതൽ 1208 വരെ വേണാടു ഭരിച്ച മണികണ്ഠചന്ദ്രദാലംകൃതനായ ശ്രീ വീരരാമവർമ്മയായിരിക്കണമെന്നും മഹാകവി ഉള്ളൂർ അഭിപ്രായപ്പെ

ട്ടുന്നു. തക്കതായ തെളിവുകളോ യുക്തികളോ കാണിച്ചു് ഈ അഭിപ്രായത്തെ ഇതേവരെ ആരും എതിർത്തുകണ്ടിട്ടില്ല.

മലയാളവും തമിഴും ചേർന്ന മിശ്രഭാഷാരീതിയാണു് രാമചരിതത്തിലേതു്. 'ദ്രമിഡസംഘാതാക്ഷരനിബദ്ധതപം' പരിപാലിക്കണമെങ്കിൽ, തമിഴുമായി കൂടുതൽ അടുക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ലല്ലൊ. തമിഴ്ഭാഷയുടെ ഈ അതിപ്രസരം, രാമചരിതം ഒരു തമിഴഭാഷാകൃതിയാണെന്നുള്ള അഭിപ്രായത്തിനുപോലും വഴി തെളിയിച്ചു. "ഇതു് (രാമചരിതം) തമിഴ്കാവ്യമോ മലയാളകാവ്യമോ എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ചില പ്രയോഗങ്ങളും മലയാളത്തെ അനുസരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും ഉത്പത്തിസ്ഥാനം കേരളമായതുകൊണ്ടും മലയാളകാവ്യമെന്നു പറയാമെങ്കിലും, സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചാൽ ഇതിലെ ഭാഷ തമിഴാണെന്നു് എളുപ്പം ബോധപ്പെടുന്നതാണു്" എന്നു് ടി. ഏ. ഗോപിനാഥറാവു ചെന്തമിഴ്മാസികയിലെഴുതിയ ഒരു ലേഖനത്തിൽ പറയുന്നു. ഈ അഭിപ്രായത്തെ അനുകൂലിക്കുന്നവരായി വേറേയും ചിലരുണ്ടു്. എന്നാൽ, തമിഴ്ഭാഷയിൽ പ്രയോഗിക്കാത്ത പല മലയാളപദങ്ങളും രാമചരിതത്തിലുണ്ടെന്നു് ഗോപിനാഥറാവുതന്നെ സമ്മതിക്കുന്നു. വിവാദവിഷയമായ കൃതിയിൽ മലയാളികർക്കുള്ള ഉടമസ്ഥാവകാശത്തിനു് ഇതു് ഒരു ശക്തിവായി സ്വീകരിച്ചുകൂടേ?

മലയാളത്തിലെ സാഹിത്യഭാഷ തമിഴിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞു സ്വതന്ത്രമായിത്തുടങ്ങിയ കാലത്തുണ്ടായ ഒരു കൃതിയാണു് രാമചരിതമെന്നും, അതു മലയാളത്തിന്റെ ഒരു അമൂല്യനിധിയാണെന്നും ഉള്ളൂർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. രാമചരിതത്തിലെ ഭാഷയിൽ തമിഴിന്റേയും മലയാളത്തിന്റേയും പടങ്ങൾ മാത്രമല്ല വ്യാകരണവ്യവസ്ഥകളും കലർത്തിയിരിക്കുന്നതായി കാണുന്നതിനാൽ സ്വാഭാവികമിശ്രഭാഷയായിട്ടല്ല, കൃത്രിമമിശ്രഭാഷയായിട്ടാണു് അതിനെ ഗണിക്കേണ്ടതെന്നാണു് ഡാക്ടർ കെ. എം. ജോർജ്ജു പറയുന്നതു്. ഇതിൽ ഏതഭിപ്രായമാണു് ശരിയായിട്ടുള്ളതെന്നു മുകളിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന വാക്കുകളിൽ പറഞ്ഞുതീർക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. ഈ പറഞ്ഞ മൂന്നുകൂട്ടരും ഒരു കാര്യത്തിൽ യോജിക്കുന്നുണ്ടു്. രാമചരിതത്തിൽ തമിഴ്ഭാഷയുടെ സ്വാധീനം ധാരാളമുണ്ടെന്നുള്ളതാണു് ആ കാര്യം. മലയാളത്തിൽ സാഹിത്യകൃതികൾ ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങിയതു് പന്ത്രണ്ടാംനൂറ്റാണ്ടിൽ മാത്രമാണെന്നു മി: ജോർജ്ജ് മറ്റൊരിടത്തു സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടു്. പിന്നെ വാദവിഷയമായി ശേഷിക്കുന്നതു് രാമചരിതത്തിലെ ഭാഷാമിശ്രണം സ്വാഭാവികമോ കൃത്രിമമോ എന്നുള്ള പ്രശ്നം മാത്രമാണു്. അതു ഭാഷാശാസ്ത്രപിപഠിഷുക്കൾക്കു വിട്ടുകൊടുത്തു്, രാമചരിതം മലയാളത്തിന്റെ പ്രാരംഭഘട്ടത്തിലുണ്ടായ ഒരു സാഹിത്യകൃതിയാണെന്നു മാത്രം മനസ്സിലാക്കി നമുക്കു മുന്നോട്ടു പോകാം.

കണ്ണശ്ശകൃതികൾ

രാമചരിതത്തിനുശേഷം കുറെക്കാലത്തേയ്ക്കു പാട്ടിനെസ്സംബന്ധിച്ചു വലിയ ഒരു വിടവാണനുഭവപ്പെട്ടുന്നതു്. പതിന്നാലാംശതകത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിനും പതിനഞ്ചാംശതകത്തിന്റെ പൂർവ്വാർദ്ധത്തിനുമിടയ്ക്കു് ജീവിച്ചിരുന്ന കണ്ണശ്ശപ്പണിക്കർമാരുടെ കൃതികളാണു് പിന്നീടു നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള പ്രധാനപ്പെട്ട പാട്ടുകൾ. ഭഗവദ്ഗീത, ഭാരതമാല, രാമായണം, ഭാരതം, ഭാഗവതം, ശിവരാത്രിമാഹാത്മ്യം എന്നിവയാണു് കണ്ണശ്ശകൃതികളിൽ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നവ. ഒരേ കുടുംബത്തിൽപ്പെട്ട മൂന്നംഗങ്ങളുടെ വകയാണു് ഈ കൃതികൾ. മാധവപ്പണിക്കർ, ശങ്കരപ്പണിക്കർ, രാമപ്പണിക്കർ ഇവയായിരുന്നു അവരുടെ നാമധേയങ്ങൾ. തിരുവല്ലാത്തഭൂമിക്കിൽപ്പെട്ട നിരണമാണു് ജന്മദേശം. രാമപ്പണിക്കരുടെ മാതാമഹനും ഉദ്ദണ്ഡകവീശ്വരനുമായ കണ്ണശ്ശൻ എന്ന പൂർവ്വികനിൽനിന്നാണു് കുടുംബസംജ്ഞ ആവിർഭവിച്ചതെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു.

കൃതികളുടെ എണ്ണംകൊണ്ടു മാത്രമല്ല, കവിതയുടെ ഗുണംകൊണ്ടു നോക്കിയാലും രാമപ്പണിക്കരാണു് പ്രമുഖൻ. രാമായണം, ഭാരതം, ഭാഗവതം, ശിവരാത്രിമാഹാത്മ്യം ഇവ ആ കവിയുടെ കൃതികളാകുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാമായണം—കണ്ണശ്ശരാമായണം—മലയാളഭാഷയിലെ എണ്ണപ്പെട്ട കൃതികളിൽ ഒന്നായിട്ടാണു് കണക്കാക്കപ്പെടുന്നതു്. മൂലകൃതിയായ വാല്മീകിരാമായണത്തെ സന്ദർഭംപോലെ ചമത്കരിച്ചു പ്രയോഗിക്കുന്നതിനുള്ള കഴിവു രാമപ്പണിക്കർക്കുണ്ടായിരുന്നു.

> 'ഇടിവെട്ടിടംവണ്ണം വിൽമുറിഞ്ഞൊച്ച കേട്ടു
> നടുങ്ങി രാജാക്കന്മാരുരഗങ്ങളെപ്പോലെ
> മൈഥിലി മയിൽപ്പേടപോലെ സന്തോഷം പൂണ്ടാൾ'

എന്നു് പിൽക്കാലത്തു് അദ്ധ്യാത്മരാമായണം കിളിപ്പാട്ടിൽ എഴുത്തച്ഛൻ അക്കാര്യത്തിൽ മാർഗ്ഗദർശനം ചെയ്തതു്,

> 'നരപാലകർ ചിലരതിനു വിറച്ചാർ
> നലമുട ജാനകി സന്തോഷിച്ചാൾ
> അരവാദികൾ ഭയമീടിടുവാനായാൽ
> മയിലാനന്ദിപ്പതുപോലെ'

എന്ന കണ്ണശ്ശരാമായണത്തിലെ വരികളാണു്. വാല്മീകിരാമായണത്തിലോ അദ്ധ്യാത്മരാമായണത്തിലോ ഇതിനോടു സാദൃശ്യംവഹിക്കുന്ന ഒരാശയം ഉള്ളതായി കാണുന്നില്ല. മലയാളകവിതയെ സംസ്കൃതസാഹിത്യവുമായി

പൂർവ്വാധികം അടുപ്പിച്ചു് സംസ്കൃതാനഭിജ്ഞരായ കേരളീയർക്കു് പുരാണേതിഹാസാദികളിലെ ആശയം സുഗ്രഹമാക്കിത്തീർത്ത കവിശ്രേഷ്ഠൻ എന്ന നിലയിൽ രാമപ്പണിക്കരുടെ നാമധേയം എന്നും സ്മരണീയമായിരിക്കും. അബ്രാഹ്മണർക്കു് അനധിഗമ്യവും ഉപനിഷത്സാരസർവ്വസ്വവുമായ ഭഗവദ്ഗീത ഒന്നാമതായി മലയാളത്തിലേയ്ക്കു വിവർത്തനംചെയ്ത മാധവപ്പണിക്കരും പ്രത്യേകപരിഗണനയെ അർഹിക്കുന്നു. മാതൃഭാഷാപ്രണയികൾക്കു തീർച്ചയായും അഭിമാനിക്കത്തക്ക ഒരു വസ്തുതയാണല്ലൊ ഇതു്.

കണ്ണശ്ശന്മാരുടെ കാലശേഷം, അത്തരം പാട്ടുകളും പുതിയ ഗാനരീതികളും സ്ഥലമൊഴിഞ്ഞുകൊടുത്തതായി വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, രാമചരിതത്തെപ്പോലെയോ കണ്ണശ്ശകൃതികളെപ്പോലെയോ ഉള്ള പാട്ടുകളും പിന്നീടുണ്ടായതായി കാണുന്നില്ല.

മണിപ്രവാളം

ആര്യന്മാരുടെ വരവോടുകൂടിത്തന്നെ സംസ്കൃതഭാഷ ദ്രാവിഡഭാഷകളുടെമേൽ നിഴൽ വീശിത്തുടങ്ങിയിരുന്നു. കാലക്രമത്തിൽ ഈ സ്വാധീനശക്തി വർദ്ധിച്ചുവർദ്ധിച്ചു്, ആദ്യം തത്ഭവരൂപത്തിലും പിന്നീടു തത്സമരൂപത്തിലും സംസ്കൃതപദങ്ങളും ദ്രാവിഡഭാഷകളിൽപകരുക എന്ന നിലയിലേയ്ക്കു് ഉയർന്നു. ക്രിസ്താബ്ദാരംഭത്തിനു വളരെ മുൻപുണ്ടായതാണെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്ന 'പേരകത്തിയം' എന്ന തമിഴ്വ്യാകരണഗ്രന്ഥത്തിലെ സൂത്രങ്ങളിൽ തത്ഭവരൂപത്തിലുള്ള സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങളും അപൂർവ്വമായിട്ടെങ്കിലും ഉപയോഗിച്ചുകാണുന്നുണ്ടു്. ബി. സി. രണ്ടാം ശതകം മുതൽ എ. ഡി. ഏഴാം ശതകം വരെയുള്ള സംഘകാലത്തു വിരചിതങ്ങളായ ചെന്തമിഴ്കൃതികളിലാകട്ടേ, ഇത്തരത്തിലുള്ള തൽഭവരൂപങ്ങളും ധാരാളം കാണാം. അന്നത്തെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന അകനാനൂറിലെ മദ്ധ്യഭാഗത്തിനു് 'മണിമിടൈ പവളം' എന്നാണത്രെ പേരു്. 'ഇന്ദ്രനീലത്തോടു ചേർത്തു കോർക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പവിഴ'മെന്നാണു് അതിന്റെ അർത്ഥം. എ. ഡി. പതിനൊന്നാംശതകത്തിൽ വിരചിതമായ 'വീരചോഴിയം' എന്ന ചെന്തമിഴ്വ്യാകരണത്തിൽ 'എഴുകൂ'യും മറ്റും കൂടാതെ സംസ്കൃതവും തമിഴും കലർത്തി എഴുതുന്ന രീതിക്കു് 'മണിപ്പിറവാളം' എന്നുതന്നെ പേർ കൽപ്പിച്ചുകാണുന്നുണ്ടു്. വ്യാകരണത്തിൽ അങ്ങനെ ഒരു നിയമം എഴുതിച്ചേർത്തതിൽനിന്നു്, അക്കാലത്തു് 'തമിഴ്സംസ്കൃതയോഗം' അസാധാരണമായിരുന്നില്ല എന്നു തെളിയുന്നുണ്ടല്ലൊ. താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന പദ്യം നോക്കുക:

"മാണിക്കങ്കളിരണ്ടിനാൽ മരകതൈരഷ്ടാഭിരുഷ്ണാംശുഭിഗ്—
വൈരൈരെട്ടിരുന്യറൈാടൊമ്പതുശതാട്ടഭ്ധം ത്രിമുക്തൈർല്ലസത്
പൊന്നെഞ്ഞൂറൈാട്ട മുക്കഴഞ്ചിൽ മകുടം പാടസ്യ പാകാധികം
പായാൽ ചെമ്പിയ മങ്കെ മന്നിയ തിരുക്കൈലാസിനോ വഞ്ചിരം"

ഏ. ഡി പത്താംശതകത്തിൽ (കൊല്ലവർഷം 163) തഞ്ചാവൂർജില്ലയിൽ ചെമ്പിയൻമഹാദേവീക്ഷേത്രത്തിൽ കൊത്തിവെച്ച ശിലാശാസനത്തിൽ കാണുന്നതാണ് ഈ പദ്യം. ഇതിലെ ഒന്നരണ്ടക്ഷരങ്ങൾ മാറിയാൽ, ലീലാതിലകത്തോടടുത്ത കാലത്തു് കേരളത്തിലെ നമ്പൂരിമാരിലാരോ എഴുതിയ ഒരു മണിപ്രവാളപദ്യമാണ് ഇതെന്നേ തോന്നുകയുള്ളൂ.

പദ്യത്തിൽ മാത്രമല്ല ഗദ്യത്തിലും ഈ 'യോഗം' നടന്നിരുന്നു. "തൽക്ഷണത്തിലേ ജിനപവനമാകിയതൊരു ചെമ്പകവിരുക്ഷം പുഷ്പിത്തതു. ഉദ്യാനത്തിൽ സകല കോകിലങ്കളും കൂവിന. നകരസമീപമാകിയ മനോകരമെന്നും ഉദ്യാനത്തു് സഹസ്രകൂടമെന്നും തടാകമും സലിലപരിപൂർണ്ണമായിറ്റു." ഏ. ഡി. എട്ടാംശതകത്തിലുണ്ടായ ശ്രീപുരാണം എന്ന ജൈനഗദ്യഗ്രന്ഥത്തിലെ ഒരു ഭാഗമാണിതു്. ഈ രീതി ക്രമേണ പുരോഗമിച്ചു്, "ശ്രീയഃപതിയാന വെൻപെരുമാൻ പരമകാരുണികനെയാലേ ആഴ്വാർകളെ അവതരിപ്പിത്തു അമ്മുകത്താലെ ദ്രാവിഡസംസ്കൃത പ്രാകൃതഗ്രന്ഥങ്കളെച്ചെയ്തു് സകല വേദാന്തസാരഭൂതമാന രഹസ്യത്രയസമ്പ്രദായത്തെ അരുൾതരും.... ....." (തിരുവായ്മൊഴിയുര. ഏ ഡി പതിമൂന്നാംശതകം) എന്നിങ്ങനെ വിഭക്ത്യന്തങ്ങളായ സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങൾ ഗദ്യത്തിൽ പ്രയോഗിക്കാമെന്ന നിലവരെയെത്തി കോയമ്പത്തൂർക്കാരനായ ഒരു വിശ്വനാഥകവി 'കീചകവധം മണിപ്രവാളം' എഴുതിട്ടു് അധികം കാലമായിട്ടില്ല.

"മത്തുക്കളുമിഹ നൽപ്പറയങ്കളും—
മൊത്തുക്കലത്തു തമിഴാലപി സംസ്കൃതേന
എത്തിക്കിലും ഭവതു ഹാരലതേവ ബദ്ധാ
പുത്തിക്കു മൽകൃതിരിയം സുദൃശാം വിഭൂഷാ."

എന്നാണ് കവി അതിൽ പറയുന്നതു്. ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും, തമിഴരുടെ സംസ്കൃതാസഹിഷ്ണുത ഈ മണിപ്രവാളശൈലിയെ പൊതുവേ അംഗീകരിക്കയോ പരിപോഷിപ്പിക്കയോ ചെയ്യുന്നതിൽ വൈമുഖ്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചതിനാൽ അതു് ഒരു പ്രസ്ഥാനമെന്ന നിലയിൽ പരിപുഷ്ടമാകാതെപോയി. ജൈനബൗദ്ധമതങ്ങളുടെ പ്രചാരക്കുറവും മണിപ്രവാളരീതിയെ ക്ഷീണിപ്പിച്ചു. തെലുങ്കു്, കന്നഡകം എന്നീ ഭാഷകളും തമിഴിനെപ്പോലെതന്നെ അക്കാര്യത്തിൽ പരാജയപ്പെട്ടകയാണുണ്ടായതു്.

എന്നാൽ മലയാളഭാഷയുടെ സ്ഥിതി ഇതിൽനിന്നു ഭിന്നമായിരുന്നു. സംസ്കൃതപദങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചുതുടങ്ങിയ സമ്പ്രദായം തമിഴിലെപ്പോലെ തന്നെയായിരുന്നു എങ്കിലും, അതിനുശേഷമുള്ള നില വളരെ വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. രണ്ടു ഭാഷകളും തമ്മിലുള്ള യോഗം സുദ്ധവും സുശ്ലിഷ്ടവുമായ രീതിയിൽ വളരെവേഗം പുരോഗമിക്കയാണു് ഇവിടെ ഉണ്ടായതു്. കേരളത്തിലെ സാമൂഹ്യരീതി ഇതിനു് അത്യന്തം സഹായകമായിരുന്നു. നമ്പൂരിമാരും കേരളീയരും തമ്മിലുള്ള അടുപ്പം വിവാഹബന്ധംവരെ ഉയർന്നതായി നാം കണ്ടുവല്ലൊ. മലയാളത്തിന്റേയും സംസ്കൃതത്തിന്റേയും സുശ്ലിഷ്ടതയ്ക്കു് ഈ ബന്ധം പ്രബലമായ ഒരു പിൻതാങ്ങായിത്തീർന്നു.

ഭാഷയും സംസ്കൃതവും കലർത്തി എഴുതുന്ന സമ്പ്രദായത്തിനു് ഭാഷാമിശ്രം, മിശ്രഭാഷ എന്നൊക്കെയാണു് ആദ്യകാലത്തു് പേർ പറഞ്ഞുവന്നിരുന്നതു്. അക്ഷരാഭ്യാസത്തിൽ പിന്നോക്കം നിന്നിരുന്ന സമുദായക്കാർക്കു് അത്തരത്തിലുള്ള ഭാഷാരീതി സുഗ്രഹമായിരുന്നില്ല. തന്നിമിത്തം അക്കൂട്ടർ ആ മിശ്രണസമ്പ്രദായത്തെ ആക്ഷേപിച്ചിരുന്നു. അഭ്യസ്തവിദ്യരിലും ചിലർ അതിനെ ആക്ഷേപിക്കാതിരുന്നില്ല. ഇംഗ്ലീഷു കൂട്ടിക്കലർത്തി സംസാരിക്കുന്നവരെ ഇന്നു പലരും ആക്ഷേപിക്കാറില്ലേ, അതുപോലെതന്നെ. 'ഭാഷാമിശ്രമിതെൻറികഴാതേ' (സംസ്കൃതവാക്കുകൾ കലർത്തി എഴുതിയതാണൊന്നുവെച്ചു് ഈ കൃതിയെ ആക്ഷേപിക്കരുതേ!) എന്നു ശിവരാത്രിമാഹാത്മ്യത്തിൽ കണ്ണശ്ശപ്പണിക്കർ പറയുന്നതു് ഇതുകൊണ്ടായിരിക്കണം.

തമിഴിൽ കണ്ടതുപോലെ, 'മണിപ്രവാളം' എന്നതിനും വരത്തക്ക ഒരു വിവരണം ഇടക്കാലത്തു മലയാളത്തിലും ഉണ്ടായി. "തമിഴ്മണി സംസ്കൃതപവഴം കോക്കിൻറേൻ വൃത്തമാന ചെന്യൻമേൽ" എന്ന യോഗപഞ്ചശതത്തിലെ പദ്യം നോക്കുക. ഭാഷാസംസ്കൃതയോഗത്തിനു് ഇണമാല, കർണ്ണകമാല എന്നീ പേരുകൾ കൽപ്പിക്കാനുള്ള ശ്രമവും നടക്കാതിരുന്നില്ല *. ഒടുവിൽ 'മണിപ്രവാളം' എന്ന പേരുതന്നെ ശുദ്ധമൂലമായിത്തീർന്നു; എന്നു

---

* 1. തമിഴ് സംസ്കൃതമെൻറുള്ള
സുമനസ്സുകൾകൊണ്ടൊരു
ഇണമാല തൊടുക്കിൻറേൻ
പുണ്ഡരീകാക്ഷപൂജയായ്. (അനന്തപുരവർണ്ണനം.)

2. സംസ്കൃതമായിന ചെങ്കഴിനീരും
നറമിഴിയായിന പിച്ചകമലരും
ഏകകലർന്ന കർണ്ണകമാലാം
വൃത്തമനോജ്ഞാം ഗ്രഥയിഷ്യേഹം. (അജ്ഞാതകർത്തൃകം)

മാത്രമല്ല, 'മണിപ്രവാളത്തിനു ലക്ഷണവും ഉദാഹരണങ്ങളും മറ്റും വിധിക്കുന്ന ഒരു ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥംതന്നെ നിർമ്മിക്കേണ്ട ആവശ്യം നേരിടത്തക്കവിധം, അതു് ഒരു പുത്തൻപ്രസ്ഥാനമായി വളരുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെയാണു് എ. ഡി. പതിനാലാംശതകത്തിൽ 'ലീലാതിലകം' ആവിർഭവിച്ചതു്. "ഭാഷാസംസ്കൃതയോഗോ മണിപ്രവാളം" എന്ന സുപ്രസിദ്ധമായ ലക്ഷണവാക്യം ഈ ലീലാതിലകത്തിലുള്ളതാണു്.

ചില പരീക്ഷണങ്ങൾ

മണിപ്രവാളത്തിൽ ആദ്യകാലത്തു് മൂന്നു തരത്തിലുള്ള പദ്ധതികൾ ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. (1) ലളിതങ്ങളായ മലയാളപദങ്ങളും വിഭക്ത്യന്തങ്ങളായ സംസ്കൃതപദങ്ങളും കലർത്തി ഉപയോഗിക്കുക, (2) മലയാളപദങ്ങളെ സംസ്കൃതീകരിക്കുക, (3) സംസ്കൃതത്തെ അനുകരിച്ചു മലയാളത്തിലും വിശേഷണവിശേഷ്യങ്ങൾക്കു വിഭക്തിപ്പൊരുത്തം വരുത്തുക ഇവയാണു് ആ മൂന്നു പദ്ധതികൾ. ഇവയിൽ ഒന്നാമത്തെ ഇനം മാത്രമാണു് വിജയശ്രീലാളിതമായിത്തീർന്നതു്. ബാക്കി രണ്ടു പരിശ്രമങ്ങളും പരാജയമടഞ്ഞു. ഓരോന്നിനെപ്പറ്റിയും ചുരുക്കി വിവരിക്കാം.

(1) "മണിപ്രവാളത്തിൽ ഭാഷപോലെ പ്രസിദ്ധവും സുകുമാരാക്ഷരവുമായ സംസ്കൃതപദങ്ങളെ മാത്രമേ ഉപയോഗിക്കാവൂ..... അത്തരത്തിലുള്ള ചേർച്ചയുടെ സൗഷ്ഠവത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനാണു് മണിപ്രവാളം എന്ന പേരു നൽകീട്ടുള്ളതു്. ഒരേ നൂലിൽ കോർത്ത മാണിക്കവും പവിഴവും ഒരേ രീതിയിലുള്ള നിറംകൊണ്ടു് ഒന്നെന്നപോലെ തോന്നും. മണിപ്രവാളത്തിൽ ഭാഷയും സംസ്കൃതവും, മാണിക്കവും പവിഴവുമെന്നപോലെ ഇണങ്ങിച്ചേർന്നിരിക്കണം. അൽപ്പംപോലും നിരപ്പുകേടു തോന്നരുതു്" എന്നാണു് ലീലാതിലകകാരൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്. ഇത്തരത്തിലുള്ള യോഗംതന്നെയാണു് ആദ്യകാലത്തെ മണിപ്രവാളത്തിൽ കണ്ടിരുന്നതും. സംസ്കൃതത്തിനു് ലാളിത്യമില്ലാതെ വരികയോ ഭാഷയ്ക്കു ന്യൂനത്വം സംഭവിക്കയോ ചെയ്താൽ മണിപ്രവാളം അധമമായിപ്പോകുമെന്നുകൂടി ലീലാതിലകത്തിൽ വിധിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

'ഭാഷാസാഹിത്യത്തിലെ ഉദയതാരം'എന്നു പറയാവുന്ന രാമചരിതത്തിൽത്തന്നെ 'ഭാഷാസംസ്കൃതയോഗം' കാണാം. അവിരതം, അനവരതം, വാചി, വിയതി, നിയതം, ചരണേ, കേകിനാം മുതലായ സംസ്കൃതപദങ്ങൾ ആ കൃതിയിൽ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കണ്ണശ്ശരാമായണത്തിൽ, സംസ്കൃതപദങ്ങളുടെ സംഖ്യ വർദ്ധിക്കയും ഭാഷ തമിഴിന്റെ പടിയിൽ

227396
032:0N5
J9;1

നിന്നും ഒന്നുകൂടി മുക്തമാവുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.* പിൽക്കാലത്തുണ്ടായ വൈശികതന്ത്രം, ഉണ്ണിയച്ചീചരിതം, ഉണ്ണിയാടീചരിതം, ഉണ്ണിച്ചിരുതേവീ ചരിതം, ഉണ്ണനീലിസന്ദേശം, ചന്ദ്രോത്സവം മുതലായ കൃതികളും പരിശോധിച്ചാൽ തമിഴിന്റെ പിടിയിൽനിന്നുള്ള മുക്തിയും, അനുക്രമം വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന സംസ്കൃതഭാഷയുടെ ശക്തിയും, തെളിഞ്ഞുകാണാം. ഇങ്ങനെ ആദ്യംമുതൽക്കേ ആരംഭിച്ച ആ സംസ്കൃതസമ്പർക്കം കേരളീയർക്കും കൈരളിക്കും ഭാവിശ്രേയഃപിതൃനശകനമായിട്ടാണ് കലാശിച്ചതു്. ആ ശ്രേയഃപരമ്പരയിൽ ഒന്നുമാത്രമാണ് മണിപ്രവാളരീതി.

(2) മലയാളപദങ്ങളെ സംസ്കൃതീകരിക്കുന്നതും ഒരു പരിഷ്കാരമായിട്ടാണ് അന്നു കരുതിയിരുന്നതു്. സംസ്കൃതപദങ്ങളിൽ മലയാളപ്രത്യയങ്ങളും ചേർത്തു് കവിതയിലുപയോഗിക്കാമെങ്കിൽ എന്തുകൊണ്ടു മലയാളപദങ്ങളിൽ സംസ്കൃതപ്രത്യയങ്ങളും ചേർത്തുപയോഗിച്ചുകൂടാ? ഇതായിരുന്നിരിക്കണം അവരുടെ ചിന്താഗതി. ചിലർ അതു പരീക്ഷിച്ചുനോക്കി. വെയ്യുവായ, അങ്കിയായ, തിരുമേനിയായ എന്നും മറ്റുമുള്ള സംസ്കൃതീകൃതപ്രയോഗങ്ങളും രാമചരിതത്തിൽ കാണാം. വൈശികതന്ത്രം, ആലത്തൂർ മണിപ്രവാളം, ഉണ്ണനീലിസന്ദേശം മുതലായ അനേകം കൃതികളിൽ ഇത്തരം പ്രയോഗങ്ങളും ധാരാളമുണ്ടു്. അതെല്ലാം മണിപ്രവാളക്കാരെ കളിയാക്കിക്കൊണ്ടെഴുതിയതാണെന്നു പറയുന്നതു ശരിയല്ല. അങ്ങനെയുള്ള വല്ല ഒറ്റശ്ലോകങ്ങളും—"താരം പൂട്ടയന്തി തകരാഃ കറികൊയ്യശേഷാഃ" എന്നു തുടങ്ങിയുള്ളവ—കൂട്ടത്തിൽ കണക്കാക്കാമെന്നേയുള്ളൂ. ഒരു ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥമായ ലീലാതിലകത്തിൽ 'സന്ദർഭേ സംസ്കൃതീകൃതാ ച' എന്നു് വിധിക്കുകയും അതിനു പല ഉദാഹരണങ്ങളും ഉദ്ധരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതിൽനിന്നു് അത്തരം പ്രയോഗങ്ങളും അന്നു് പരീക്ഷണഘട്ടത്തിൽ വർത്തിച്ചിരുന്നു എന്നല്ലേ തെളിയുന്നതു്? കാലാന്തരത്തിൽ ആ പരീക്ഷണം പരാജയപ്പെട്ടു. അതുകൊണ്ടാണു് ആവക പ്രയോഗങ്ങളും നമുക്കിന്നു പരിഹാസ്യങ്ങളായി തോന്നുന്നതു. 'ഭാഷാസംസ്കൃതയോ[illegible]യപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നുവരികിൽ, മണിപ്രവാളവു[illegible]യിതോന്നുമായിരുന്നു.

MUL
227396

(3) വിശേഷണവിശേഷ്യ[illegible]ം വരുത്താൻ ശ്രമിച്ചതിന്റെ കഥയും ഇതിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമല്ല. "മലർവില്ലിയെയനുനയനെ"—"മഴിമാൻ തൊഴുന്ന മിഴിയാരംഗനൽ ചാനകിക്ക" എന്നും മറ്റും

---

* ശ്ലോകങ്ങളിലെ ഭാഷാസംസ്കൃതയോഗത്തെ മാത്രമേ ലീലാതിലകകർത്താവു് 'മണിപ്രവാള'മായി കരുതിയിരുന്നുള്ളൂ.

UNIVERSITY LIBRARY

രാമചരിതകാരൻ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. അനന്തരഗാമികളും ഇതിനെ അനുകരിച്ചു. "കണ്ടം വണ്ടിൻനിറമുടയനെങ്കുങ്കുമരോട തിങ്കൾത്തുണ്ടം ചാത്തും പരനെ വരമാതിനു മെയ്പാതിയോനെ" എന്ന ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശപദ്യം നോക്കുക. പ്രസ്തുതകൃതി ഒരു പരിഹാസകവിതയാണെന്നു വാദിക്കുന്നവർ ഇതു് ഒരു നിർദ്ദോഷമായ തെളിവായി അംഗീകരിക്കയില്ലായിരിക്കാം. പക്ഷേ,

"പാതിപ്രത്യേജജലാംഗിക്കഖിലഗ്രഹണനിധിക്കംഗനാമൗലിമാല—
യ്ക്കാതുംഗാഭോഗപീനസ്തനഭരവിനമന്മദ്ധ്യവല്ലിക്കകാണ്ഡേ
ചൂതത്താർബാണലീലാമൃതരസലഹരിക്കംബുജാക്ഷിക്കു നേരേ
സീതയ്ക്കുത്തമാമരേ പോന്നവനിഭരണബീജം തദാ പ്രാദുരാസീൽ"

എന്ന രാമായണചമ്പൂപദ്യം ഒരു പരിഹാസകവിതയാണെന്നു് ആരും പറയുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ആ പരിഷ്കാരവും ചിലർ ഒന്നു പരീക്ഷിച്ചുനോക്കി എന്നുമാത്രം. പക്ഷേ, അതും പരാജയപ്പെടുകയാണുണ്ടായതു്. ഇന്നു ചിലക്കു് അതു പരിഹാസ്യമായിത്തോന്നുന്നു. ഇതു സുധാരണമാണല്ലൊ. ഏതെങ്കിലും വിപ്ലവത്തിൽ ജയിക്കുന്നവരെ എല്ലാവരും പുകഴ്ത്തുന്നു, ബഹുമാനിക്കുന്നു. തോൽക്കുന്നവരാകട്ടെ, വിസ്മരിക്കപ്പെടുന്നു; മാത്രമല്ല പലപ്പോഴും പരിഹസിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. 'മണിപ്രവാള'ത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ സംഭവിച്ചതും അതുതന്നെയാണു്.

ആദ്യകാലമണിപ്രവാളം: തോലൻ

ആദ്യകാലത്തെ മണിപ്രവാളത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ തോലന്റെ പേരാണു് ഒന്നാമതായി ഓർമ്മയിൽ വരുന്നതു്. ക്രടിയാട്ടത്തിൽ * നായകനും മറ്റും ചൊല്ലുന്ന സംസ്കൃതശ്ലോകങ്ങൾക്കു പകരം വിദൂഷകൻ ഫാസ്യരസപ്രധാനങ്ങളായ ചില ഭാഷാശ്ലോകങ്ങളും ചൊല്ലാറുണ്ടു്. അവയെല്ലാം തോലന്റെ വകയാണെന്നാണു് വെയ്പു്. പക്ഷേ, തോലൻ എഴുതിയ പദ്യങ്ങളിൽ ചാക്യാന്മാർ പിൽക്കാലത്തു് വല്ല മാറ്റങ്ങളും വരുത്തിട്ടുണ്ടോ എന്നു നിശ്ചയമില്ലാത്തതുകൊണ്ടും, നാടകാഭിനയക്രമം വിവരിച്ചുകൊണ്ടു് എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പ്രാചീനമായ 'ആട്ടപ്രകാര'ങ്ങളിൽ, അരനൂറ്റാണ്ടുമുൻപുവരെ ഉണ്ടായ പദ്യങ്ങളും ഉൾപ്പെടുത്തിക്കണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നു് ഉള്ളൂർ പറയുന്നതുകൊണ്ടും, അന്നത്തെ മണിപ്രവാളരീതിയുടെ യഥാർത്ഥസ്വഭാവം നിർണ്ണയിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെയാണിരിക്കുന്നതു്.

* ചാക്യാന്മാരും നങ്ങ്യാർമാരും ചേർന്നുള്ള സംസ്കൃതനാടകാഭിനയമാണു് ക്രടിയാട്ടം.

വൈശികതന്ത്രം

കണ്ടുകിട്ടീട്ടുള്ളതിൽ ഏറ്റവും പ്രാചീനമായ മണിപ്രവാളകൃതി 'വൈശികതന്ത്ര'മാണു്. അനംഗസേന എന്ന വേശ്യയ്ക്കു് മാതാവു് നൽകുന്ന ഉപദേശമാണു് അതിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയം. ന്യൂനാധികൃടി നടക്കുന്നതിനേക്കാൾ ന്യൂനമടങ്ങു വൈഷമ്യമേറിയതാണു് വേശ്യാവൃത്തിയെന്നു് ആ മാതാവു് ഉപക്രമമായി പറയുന്നു. പിന്നീടു മുറയ്ക്കു മാറു 'തന്ത്ര'ങ്ങളും ഉപദേശിക്കുന്നു. പിൽക്കാലത്തു് വെണ്മണിപ്രസ്ഥതികളെഴുതിയ 'അംബോപദേശ'ങ്ങളുടെ രീതിതന്നെ. വൈശികതന്ത്രകർത്താവു് ശയ്യാഗ്രഹണത്തിൽ വെണ്മണിനമ്പൂരിമാരെ കവച്ചുവെയ്ക്കുന്നു. സന്ദർഭോചിതങ്ങളായ അലങ്കാരങ്ങളും പ്രയോഗിക്കുന്ന വിഷയത്തിലും ആ കവി ഒട്ടും പിന്നോക്കമല്ല താഴെ കാണിക്കുന്ന പദ്യങ്ങളും നോക്കുക.

"ഒരുത്തനെക്കൊണ്ടുപകാരമില്ലെ—
ന്നൊരിക്കലും തോഴി നിനയ്ക്കുലാ കാൺ;
ഉരുട്ടിവെക്കും പിതൃപിണ്ഡമുണ്മാ—
നൊരിക്കലക്കാകനെ വേണമല്ലൊ."

"പണം കണക്കല്ല, പഴിക്കലാകാ
ഗുണജ്ഞരെക്കാമിനിയൊന്നുകൊണ്ടും;
ഫലം പൊഴിക്കും വളർമാവിനെപ്പോയ്
വലത്തുവെപ്പീലരയാലെയെന്നി."

ലീലാതിലകത്തിൽ ഈ കൃതിയിൽനിന്നു പല പദ്യങ്ങളും ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഭവനം മുടേഥാഃ, ഉപ്പുപോലെ കറിഷു, നിൽപ്പോരു വള്ളീം എന്നിത്യാദി സംസ്കൃതകൃതിപദ്യങ്ങളും വൈശികതന്ത്രത്തിലും കാണാം.

ഉണ്ണിയച്ചിയും ഉണ്ണിച്ചിരുതേവിയും

എ. ഡി. 13—ംശതകത്തിലുണ്ടായ രണ്ടു ചമ്പുക്കളാണു് ഉണ്ണിയച്ചീചരിതവും ഉണ്ണിച്ചിരുതേവീചരിതവും. 'തേവൻ ചിരീക്കുമാൻ' എന്ന ഒരാളാണു് ആദ്യത്തെ കൃതിയുടെ കർത്താവെന്നു് അതിലെ അവസാനപദ്യത്തിൽനിന്നു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടു്. രണ്ടാമത്തേതിന്റെ കർത്താവാരാണെന്നു് അറിഞ്ഞുകൂടാ. കോലത്തുനാട്ടിലെ തിരുമരുതൂർക്ഷേത്രത്തിൽ നർത്തകിയായിരുന്ന ഉണ്ണിയച്ചിയെക്കാണാൻ ഒരു ഗന്ധർവയുവാവു ഭൂമിയിലേയ്ക്കു വരുന്നതാണു് കാവ്യവിഷയം. ഭൂമിയിലെത്തിയ ഗന്ധർവനെ ഉണ്ണിയച്ചിയുടെ കഥ വണ്ണിച്ചുകേൾപ്പിക്കുന്നതു് ഒരു ചട്ടൻ (ചാരൻ = ബ്രാഹ്മണവിദൂഷി) ആണു്. ഗന്ധർവൻ നായികയുടെ 'കോയിലക'ത്തെത്തിയപ്പോൾ വൈദ്യന്മാർ,

ജ്യോത്സ്യന്മാർ, കച്ചവടക്കാർ, ചരക്കുകാർ തുടങ്ങി അനേകംപേർ അവിടെ കാത്തുകെട്ടിക്കിടക്കുന്നതു കണ്ടുവത്രെ.

വള്ളുവനാട്ടിൽപ്പെട്ട ചോകിരം എന്ന ഗ്രാമത്തിലെ ഉണ്ണിച്ചിരുതേവി എന്ന സൗന്ദര്യധാമത്തെപ്പറ്റിയുള്ള വർണ്ണനം കേട്ട മയങ്ങിപ്പോയ ഇന്ദ്രൻ ആ 'കൃത്തത്തകുലമണി'യുടെ 'കോയിക്കൽ' ചെല്ലുന്നതും ആധ്യന്ത്രാഹ്മണരും ചരാതരും മാടമ്പിമാരും നായന്മാരും മറ്റും അവിടെ സമയംകാത്തുകിടക്കുന്നതു കണ്ടു് മടങ്ങിപ്പോകുന്നതുമാണു് രണ്ടാമത്തെ ചമ്പുവിലെ പ്രതിപാദ്യം. കാവ്യഗുണത്തിൽ പ്രസ്തുത കൃതി ഉണ്ണിയച്ചീചരിതത്തെ പിന്നിലാക്കുന്നു. ഈ രണ്ടു കാവ്യങ്ങളും ദേവദാസികളെ വർണ്ണിക്കുന്നവയാണെങ്കിലും, പിൽക്കാലത്തെ കൃതികളിലെപ്പോലെ അതിരുകടന്ന ശൃംഗാരവർണ്ണന ഇവയിൽ കാണുന്നില്ല.

ഉണ്ണിയാടീചരിതം

14-ാം ശതകത്തിലുണ്ടായ ഒരു കൃതിയാണിതു്. ഓടനാട് ഭരിച്ചിരുന്ന ഇരവികേരളവർമ്മന്റെ സഭാസ്യനായിരുന്ന ദാമോദരച്ചാക്യാരാണു് ഇതിന്റെ കർത്താവു്. 'കണ്ണിന്നമൃതവും മാനേൽക്കണ്ണി'യുമായ ഉണ്ണിയാടിയെ വർണ്ണിക്കയാണു് കാവ്യോദ്ദേശമെന്നു കവി തുറന്നുപറയുന്നുണ്ടു്. കണ്ടിയൂർക്ഷേത്രത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറുവശത്തായിരുന്നുവത്രെ ആ നായികയുടെ വസതിയായ ചെറുകര ഇല്ലം. നായികയുടെ ഗാനമാധുര്യം കേട്ടു് 'മാരജ്വരപരവശ'നായ ചന്ദ്രൻ അവളെപ്പറ്റിയുള്ള സൂക്ഷ്മവിവരം അറിഞ്ഞുവരാനായി രണ്ടു ഗന്ധർവന്മാരെ ഭൂമിയിലേക്കയയ്ക്കുകയുണ്ടായി. അവർ നേരേ ദാമോദരച്ചാക്യാരുടെ അടുക്കലെത്തുന്നു. അദ്ദേഹമാകട്ടേ, അവളെ വർണ്ണിക്കുവാനുള്ള വാക്സാമർത്ഥ്യം തനിക്കില്ലെന്നു പറഞ്ഞു് അവരെ ഉണ്ണിയാടിയുടെ വീട്ടിലേയ്ക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുന്നു. അവിടെയുമുണ്ടു്, പടിക്കൽ കാത്തുകിടക്കുന്ന ആരാധകന്മാരുടെ ഒരു സംഘം. ഈ കൃതിയും മുഴുവൻ കണ്ടുകിട്ടീട്ടില്ല.

ദേവദാസികളും അല്ലാത്തവരുമായ പല നായികമാരേയും വർണ്ണിക്കുന്ന അനേകം ലഘുകാവ്യങ്ങളും മുക്തകങ്ങളും അക്കാലത്തുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. മല്ലിനിലാവു്, ചെറിയച്ചി, ഉത്തരാചന്ദ്രിക, നാരണീനന്ദന, ഇട്ടിയച്ചി, മാരലേഖ, ചന്ദ്രിക, മേലിനീവെള്ളിലാവു് മുതലായവരാണു് ആ നായികമാർ.

ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം

പ്രസ്തുത കാവ്യതല്ലജത്തെ 'മണിപ്രവാളമാലയുടെ മദ്ധ്യമണി'യായി കണക്കാക്കാം. പതിനാലാംശതകത്തിലാണു് ഇതിന്റെ ആവിർഭാവം. കടത്തുരുത്തിയിൽ നായികയുടെ സമീപത്തു കിടന്നുറങ്ങുവെ യക്ഷിയാൽ

അപഹൃതനും പിന്നീട് മുക്തനുമായ നായകൻ ശ്രീപത്മനാഭസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിനു സമീപം നിലംപതിക്കുന്നു; രാവിലെ സ്വാമിദർശനത്തിനായി ക്ഷേത്രത്തിലെത്തിയ ആദിത്യവർമ്മയെ സന്ദേശഹരനാക്കി നായികയുടെ അടുക്കലേയ്ക്കയയ്ക്കുന്നു. ഇതാണ് മൃഗുക്കത്തിൽ പ്രസ്തുത കൃതിയിലെ കഥ. മലയാളത്തിലെ സന്ദേശകാവ്യങ്ങളിൽ "പ്രാചീനതമം ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശമാണ്. കേരളത്തിലെ ഭൂപ്രകൃതിയും സൗന്ദര്യവിലാസവും, അനുഭവരസികതയോടും വൈചിത്ര്യഭംഗിയോടുംകൂടി ഇതിൽ വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശം ചെയ്യുന്നിടത്തു തിരുവനന്തപുരം മുതൽ കടത്തുരുത്തി വരെയുള്ള സ്ഥലങ്ങളുമായി കവിക്കുള്ള പരിചയം വ്യക്തമായി കാണാം." കവിതയാകട്ടെ, അത്യന്തം മനോഹരമായിരിക്കുന്നു. കവി ആരാണെന്ന കാര്യം അജ്ഞാതമാണ്.

മറ്റു സന്ദേശങ്ങൾ

മനോഹരമായ ഒരു വസ്തുവിനു് അനുകരണങ്ങളും ധാരാളമുണ്ടാകുമല്ലൊ. പതിനാലും പതിനഞ്ചും ശതകങ്ങളിൽ അനേകം സന്ദേശങ്ങളും ഉണ്ടായതായി വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അവയിൽ 'കോകസന്ദേശം' മാത്രമേ അപൂർണ്ണമായ രീതിയിലെങ്കിലും കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടുള്ളു. ഉച്ചയ്ക്ക് പൊട്ടിത്തെറിഞ്ഞായ മോഹാലസ്യത്തിനിടയിൽ, ഭാര്യാവിരഹവും സന്ദേശപ്രേഷണവും നടന്നതായിട്ടാണ് അതിലെ കൽപ്പന. നായകൻ ഉറങ്ങുന്നില്ല, സ്വപ്നം കാണുന്നുമില്ല. മോഹാലസ്യത്തിനിടയ്ക്കു സ്വപ്നം കണ്ടതായി തോന്നുക മാത്രമാണ്. സന്ദേശഹരൻ ചക്രവാകമാണത്രെ! മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശം വളരെ വിസ്തരിച്ച മട്ടിലാണ്. കൽപ്പനാശക്തിയിൽ ഉണ്ണുനീലിയുടെ പിന്നിലാണെങ്കിലും, വർണ്ണനകളിലും ഭാവനാശക്തിയിലും ഒരടി മുന്നോട്ട കടക്കുന്നില്ലേ എന്നു സംശയിക്കണം.

മറ്റു സന്ദേശകാവ്യങ്ങളൊന്നും ഇതേവരെ കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടില്ല. ലീലാതിലകത്തിൽ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ള ഉദാഹരണപദ്യങ്ങളിൽ പലതും ഏതോചില സന്ദേശകാവ്യങ്ങളിലേതായിരിക്കണമെന്നൂഹിക്കാൻ മാർഗ്ഗം കാണുന്നുണ്ട്. എന്നുമാത്രമല്ല, സന്ദേശകാരന്മാരെ കളിയാക്കിക്കൊണ്ട് 'കാകസന്ദേശം' എന്ന ഫാസ്യനുകരണം എഴുതാൻ ഒരു കവിക്കു തോന്നണമെങ്കിൽ, മേൽപറഞ്ഞ രണ്ടു കൃതികൾക്കും പുറമേ വേറേയും സന്ദേശകാവ്യങ്ങൾ അന്നു ധാരാളം ഉണ്ടായിക്കാണണമല്ലൊ.

ചന്ദ്രോത്സവം

പ്രാചീനമണിപ്രവാളകാവ്യസ്രംഖലയിലെ അവസാനത്തെ കണ്ണിയാണ് 'ചന്ദ്രോത്സവം.' എ. ഡി. 1500–നോടടുത്ത കാലത്താണ് ഈ കൃതി

ആവിർഭവിച്ചതെന്നു് ഉള്ളൂർ പറയുന്നു. ഇതുവരെ പറഞ്ഞ കാവ്യങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു് പ്രസ്തുത കൃതിയിൽ സംസ്കൃതപദപ്രയോഗം കുറെ കൂടുതലായി കാണുന്നു. ഈ വ്യത്യാസം ആശയത്തിലും കാണാം. ദേവദാസികളുടെ അഴിഞ്ഞാട്ടങ്ങളെ നാണമില്ലാതെ വർണ്ണിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ചന്ദ്രോത്സവകർത്താവിനെ വല്ലാതെ വെറുപ്പിച്ചിരിക്കണം. അത്തരം കവികളെ അങ്ങേയറ്റം കളിയാക്കാനായിട്ടാണു് ചന്ദ്രോത്സവം നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതെന്നു തോന്നുന്നു. കഥ വായിച്ചാൽ അങ്ങനെയാണു് തോന്നുക. തുഞ്ചിവപേരുരിന്നുള്ള ചിറ്റിലിപ്പള്ളിയിൽ, കഥാനായികയായ മേടിനീവെണ്ണിലാവു നടത്തുന്നതാണു് ചന്ദ്രോത്സവം. മാനവീമേനക, മാരചേമന്തിക മുതലായ പേരുപെറ്റ വേശ്യാമാരോടുകൂടിയായിരുന്നു നായികയുടെ ഉത്സവദർശനത്തിനായുള്ള 'എഴുന്നള്ളത്തു്.' രാജമാഗ്ഗത്തിന്റെ ഇരുവശങ്ങളിലും നിരന്നുനിന്ന മഹാജനങ്ങളുടെ 'ജയജയശബ്ദം'കൊണ്ടു് ആകാശം മുഖരിതമായി. പുനം, രാഘവൻ തുടങ്ങിയ കവീന്ദ്രന്മാരുടെ സ്തുതിഘോഷം ഈ ശബ്ദത്തിൽ ലയിച്ചു. കവികളും പ്രഭുക്കന്മാരും മഹാരാജാക്കന്മാരും ആധ്യക്ഷ്യാഹമണം അടങ്ങിയ ഒരു വലിയ ജനസംഘത്താൽ അനുയാതരായിട്ടാണു് വാരസ്ത്രീകളുടെ വരവു്. മേനാവു മുതലായ വാഹനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുത്താൻ മാത്രം ധനശക്തിയില്ലാത്ത ചില ഗണികകളും "യുവജനമുതുകെന്നും പൊന്മണിത്തണ്ടിൽ" കയറിയാണത്രെ ഉത്സവത്തിനു വന്നെത്തിയതു്. കാമുകന്മാരെ ഇതിലധികം എങ്ങനെയാണു് കളിയാക്കുക?

മണിപ്രവാളപ്രസ്ഥാനം ലീലാതിലകകാരൻ വിഭാവനംചെയ്ത മട്ടിൽ ഒരു ശൈലീവിശേഷമെന്നതിലും കവിഞ്ഞു് ഒരു സാമൂഹ്യസ്വഭാവവിശേഷമായിത്തീർന്നു എന്നു നാം കണ്ടു. എങ്കിലും, സംസ്കൃതവും മലയാളവും തമ്മിലുള്ള ആ സമ്മോഹനസമ്മേളനത്തിന്റെ വശ്യത പിന്നീടും വളരെക്കാലത്തേയ്ക്കു നമ്മുടെ കവികളെ പ്രലോഭിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെയിരുന്നു. ഏകദേശം വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ കാലംവരെ ഈ മണിപ്രവാളശൈലീപ്രയോഗത്തിലിരുന്നതായി നമുക്കു കാണാം.

ഒരു വഴിത്തിരിവ്

ചെറുശ്ശേരിയും പുനവും

കഴിഞ്ഞ അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ച മണിപ്രവാളകൃതികളിൽ അന്നത്തെ സാമൂഹ്യജീവിതമാണ് പൊതുവേ പ്രതിഫലിച്ചുകാണുന്നതു്. വിഷയാസക്തിക്കും സുഖലോലുപതയ്ക്കും അന്ന് അമിതമായ പ്രാധാന്യം കൽപിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ ഇരുൾനിറഞ്ഞ വശങ്ങളിലേയ്ക്ക് കവികൾ ഒന്നെത്തിനോക്കുകപോലും ചെയ്തിരുന്നില്ല. പ്രിയതമാവിരഹം ഒന്നു മാത്രമേ അവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ സന്താപകാരണമായിട്ടുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. സമ്പൽസമൃദ്ധിയിലും, ക്ലേശം കണികാണുകപോലും ചെയ്യാത്ത പരിതഃസ്ഥിതിയിലും ജീവിച്ചുവന്ന കവികൾ തങ്ങളുടെ അനുഭൂതികൾക്കു രൂപംകൊടുക്കുകയായിരുന്നു, വാസ്തവത്തിൽ അന്നും. ജീവിതത്തെസ്സംബന്ധിച്ച അനുഭൂതികൾ മാത്രമല്ല, അന്നത്തെ മറ്റുചില ചുറ്റുപാടുകളും ആ പ്രാചീനകൃതികളിൽ പ്രതിഫലിച്ചുകാണാം. ഇരുളടഞ്ഞുകിടക്കുന്ന രാജ്യചരിത്രം, ദേശചരിത്രം, സമുദായചരിത്രം മുതലായ വിഷയങ്ങളിലേയ്ക്കു നേരിയ വെളിച്ചം വീഴ്ത്തുന്ന ചില പ്രസ്താവനകൾ അവയിൽ സ്ഥലംപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. സന്ദേശകാവ്യങ്ങളിലെ മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശഘട്ടങ്ങളിലാണ് ഇതു പ്രകടമായി കാണുന്നതു്. ചമ്പുക്കളിലെ ചില സ്ഥലവർണ്ണനകളും ഇതിലേയ്ക്ക് ഉദാഹരിക്കാവുന്നതാണ്.

പതിനഞ്ചാംശതകത്തിന്റെ പകുതിയോടുകൂടി ഈ നിലയ്ക്ക് ഒരു മാറ്റം സംഭവിച്ചു. കവിതയുടെ വിഷയം യാഥാർത്ഥ്യത്തിൽനിന്നു സങ്കൽപത്തിലേയ്ക്കു കടന്നു എന്നുള്ളതാണ് ഈ മാറ്റത്തിന്റെ പ്രധാനമായ പ്രത്യേകത. മറ്റെന്തെല്ലാം ദോഷങ്ങളുണ്ടായാലും, അതുവരെയുള്ള കവിതയിൽ ജീവിതാന്തരീക്ഷത്തിന്റെ ചൂടും വെളിച്ചവും നാമമാത്രമായിട്ടെങ്കിലും അനുഭവപ്പെട്ടിരുന്നു. അതു ക്രമേണ കുറഞ്ഞുവന്നു. രണ്ടു കേരളബ്രാഹ്മണരാണ് ഈ വ്യതിയാനത്തിനു ഹേതുഭൂതരായിത്തീർന്നതു്—ചെറുശ്ശേരിയും പുനവും.

കൃഷ്ണഗാഥ

ഉത്തരകേരളത്തിൽ കോലത്തുനാട് ഭരിച്ചിരുന്ന ഒരു ഉദയവർമ്മരാജാവിന്റെ ആശ്രിതനായ ചെറുശ്ശേരിനമ്പൂരിയാണ് കൃഷ്ണഗാഥയുടെ കർത്താവു്. ഭാഗവതം ഭാഷാസ്സന്ധത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ള ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ ലീലകളാണ്

അതിലെ പ്രതിപാദ്യം. രാമചരിതാദികളിൽ കണ്ട പാട്ടോ, മണിപ്രവാളകത്താക്കാം സ്വീകരിച്ച സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളോ അല്ല, കേരളത്തിൽ പണ്ടത്തെന്നെ നിലവിലിരുന്ന ചില നാടൻപാട്ടുകളിലെ രീതിയാണ് ചെറുശ്ശേരി സ്വീകരിച്ചത്. അതു കൂടുതൽ ഗാനാത്മകമാണെന്നാണ്. ഭാഷാരീതി തികച്ചും പ്രശംസയെ അർഹിക്കുന്നു; അന്നത്തെ സ്ഥിതിക്കു പ്രത്യേകിച്ചും. തമിഴിനേറെയും സംസ്കൃതത്തിനേറെയും പിടിയിൽനിന്നും അകന്നതും ഇന്നത്തെ നല്ല മലയാളത്തോടു വളരെ അടുത്തതുമായ ഭാഷാരീതിയാണ് കൃഷ്ണഗാഥയിലേത്. സംസ്കൃതപ്രചുരമായ രാമായണാദി ചമ്പുക്കളോടു സമകാലികതപം വഹിക്കുന്ന ഒരു കൃതിയിൽ ഇത്ര ലളിതമായ ഭാഷാരീതി കാണുന്നതു് ഒരു വിധം നോക്കിയാൽ അത്ഭുതാവഹമായി തോന്നുന്നു. അതുവരെ മലയാളത്തെ അത്ര കായ്മമായി കരുതാതെ സംസ്കൃതത്തിൽത്തന്നെ മുഴുകിക്കഴിഞ്ഞിരുന്ന കേരളബ്രാഹ്മണവർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട ഒരാൾക്ക് കൃഷ്ണഗാഥയെപ്പോലെ ശുദ്ധമലയാളത്തിൽ ഒരു ഗ്രന്ഥം നിർമ്മിക്കാൻ തോന്നിയതു്, ഭാഷാചരിത്രകർത്താവായ പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള പറയുന്നതുപോലെ, 'ഭാഷയുടെ ഭാഗ്യോദയംതന്നെയായിരുന്നു. ഭാഷ മാത്രമല്ല ആ വൃത്തവും മലയാളത്തിനു് വളരെ സഹായകമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. ആധുനികഖണ്ഡകവിതാപ്രസ്ഥാനത്തിൽ മഞ്ജരീവൃത്തം * ചെലുത്തീട്ടുള്ള സ്വാധീനശക്തി കുറച്ചൊന്നുമല്ല.

അക്ലിഷ്ടകോമളതയും സ്വാഭാവികമായ അർത്ഥാലങ്കാരങ്ങളുമാണ് കൃഷ്ണഗാഥയുടെ മറ്റൊരു ഗുണം. അർത്ഥഗ്രഹണത്തിനുവേണ്ടി രണ്ടാമതു വായിച്ചുനോക്കേണ്ടിവരുന്ന ഒരൊറ്റ വരിപോലും ആ കൃതിയിലില്ല. സംസ്കൃതകാവ്യങ്ങളിൽ സാധാരണ കാണുന്നമാതിരി പാരമ്പര്യപ്പട്ടികയിൽപ്പെട്ട അലങ്കാരങ്ങളും കൃഷ്ണഗാഥയിൽ വളരെ കുറച്ചേയുള്ളൂ. സ്വാഭാവികങ്ങളും ചമത്കാരജനകങ്ങളുമായ അലങ്കാരങ്ങളാണ് അധികവും. കണക്കുവിട്ട് അലങ്കാരങ്ങളണിഞ്ഞ സുന്ദരിയായ ഒരു യുവതിയുടെ പ്രതീതിയാണ് കൃഷ്ണഗാഥ വായിച്ചാലുണ്ടാവുക. അർത്ഥാന്തരന്യാസം, രൂപകം മുതലായ വേറെയും പല അലങ്കാരങ്ങളും ചെറുശ്ശേരി പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഉപമയിലും ഉത പ്രേക്ഷയിലുമാണ് കൂടുതൽ താത്പര്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

തുലികാചിത്രരചനയിൽ ചെറുശ്ശേരി പൂർവ്വകവികളെയെല്ലാം പിന്നിലാക്കുന്നു. കലാഭംഗി തികഞ്ഞവയും ഭാവമധുരങ്ങളുമായ അനേകം തുലികാചിത്രങ്ങൾ ആ കൃതിയിൽ കാണാം. അമ്പാടിയിൽ കളിയാടിക്കൊണ്ടിരുന്ന ബാലഗോപാലന്റെ വർണ്ണന ഇതിനു് ഒരു ഉത്തമോദാഹരണമാണ്. സ്വന്തം ഇല്ലത്തോ ഉദയവർമ്മരാജാവിന്റെ കോവിലകത്തോ വിഹരിച്ചിരു

* കൃഷ്ണഗാഥയിലെ വൃത്തത്തിനു് കേരളപാണിനി 'വൃത്തമഞ്ജരി'യിൽ കൽപിച്ച പേരാണതു്.

ന്ന ഉണ്ണികളെ മനസ്സിൽ കണ്ടുകൊണ്ടാണ്‌ കവി ആവക ചിത്രങ്ങൾ വരച്ച തെന്നു തോന്നുന്നു.

ഫലിതരസികതയും പരിഹാസചതുരതയും നമ്പൂരിമാർക്കു സഹജമാണല്ലോ. ഈ രണ്ടു ഗുണങ്ങളും കൃഷ്ണഗാഥയിൽ കാണാം. നമ്പ്യാരുടെ തുള്ളലുകളിലെന്നപോലെ അവ പ്രകടമോ വികടമോ ആകുന്നില്ലെന്നുമാത്രം. സുഭദ്രാഹരണഘട്ടത്തിലെ ഒരു ഭാഗം പരിഹാസത്തിനു നല്ല ദൃഷ്ടാന്തമാണ്‌. സുഭദ്രയിൽ അനുരക്തനായ അർജ്ജുനൻ സന്യാസിവേഷത്തിൽ ദ്വാരകയിലെത്തുന്നു. അർജ്ജുനനിൽ അനുരക്തയായ സുഭദ്ര സന്യാസിയെ ശുശ്രൂഷിക്കാൻ നിയോഗിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. പരിഭ്രമത്തിനിടയിൽ സുഭദ്രപാത്രത്തിലെ ചോറു മുഴുവൻ ഇലയിൽ വിളമ്പുന്നു; വാഴപ്പഴം രണ്ടെണ്ണത്തിനു പകരം ആ തൊലിയാണ്‌ ഇലയിൽ വെച്ചുകൊടുക്കുന്നതു്. കന്യകയുടെ മുഖത്തുനിന്നു് കണ്ണു പിൻവലിക്കാൻ അശക്തനായ അർജ്ജുനൻ ചോറുവിലക്കുകയോ പഴത്തൊലി വിളമ്പിയതു കാണുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. എന്നുമാത്രമോ? പഴത്തിനു പകരം ആ തൊലിയെല്ലാം എടുത്തു തിന്നുകയുംചെയ്യുന്നു. ഒരു കാമകോമരത്തെ ഇതിലധികം എങ്ങനെയാണ്‌ കളിയാക്കുക?

മണിപ്രവാളകൃതികളിൽ കണ്ടതുപോലുള്ള നഗ്നശൃംഗാരം കൃഷ്ണഗാഥയിൽ സാർവ്വത്രികമായി കാണുന്നില്ലെങ്കിലും, കവി ഒരു ശൃംഗാരപ്രിയനാണെന്നു തെളിയിക്കാൻ പ്രയാപ്തമായവിധം അതു് അങ്ങിങ്ങു മുഖംകാണിക്കുന്നുണ്ടു്—പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഒരു നേരിയ വാങ്ങൽ!

"മാനിനിതന്നുടെ മേനി നിവർന്നപ്പോൾ
മാരനു വില്ലു വളഞ്ഞു ചെമ്മേ"

എന്നിത്യാദി വരികൾ വായിച്ചാൽ വൈശികതന്ത്രത്തിന്റെ ഓർമ്മയാണു് വരിക. അമ്പാടിയിലെ ഗോപയുവതികൾ മുലകുടി മാറാത്ത ശ്രീകൃഷ്ണനെ എടുത്തു താലോലിച്ച അവസരത്തിൽ "എന്നുപോലൊന്നിവൻ യൗവനമാളുന്നതു്" എന്നാണത്രെ ഉള്ളിൽ വിചാരിച്ചതു്. 'രാസക്രീഡ'യിൽ 'മാന്മഥമായകണമായി'ങ്ങളും 'കൗതുകകാഴ്ച്ച'കളും രൂപകാതിശയോക്തിരൂപത്തിൽ വർണ്ണിക്കുന്ന ഘട്ടവും കുറെ അധികം 'പച്ച'യായിപ്പോയിട്ടുണ്ടു്. പാദാദികേശം, കേശാദിപാദം, എന്നിത്തരത്തിൽ പല കവികളും സ്ത്രീകളെ വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ചെറുശ്ശേരിയെപ്പോലെ ഒരു പ്രത്യംശവർണ്ണന വേറേ ഏതെങ്കിലും കേരളീയകവി നടത്തീട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണു്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ,

"ഒന്നഞ്ഞൂറായിരം മാരന്മാർ മേന്മേലേ
നന്നായി നിന്നു മുളപ്പതിന്നായ്"

മോഹനമായൊരു ലാവണ്യമാകുന്ന
മോഹമാം പൂങ്കൊരു കേദാര—"

മായ അൽക്കിടത്തെപ്പോലും കവി വർണ്ണിക്കാതെ വിട്ടിട്ടില്ല. പേരിനുമാത്രം ഇങ്ങനെ ചില ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ എടുത്തുകാണിക്കാനെങ്കിലും അതുവരെയുള്ള പാരമ്പര്യവുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തിനോക്കിയാൽ, കൃഷ്ണഗാഥാകർത്താവു് അക്കാര്യത്തിൽ തന്റെ മുൻഗാമികളിൽനിന്നു വളരെ അകന്നാണു് നിൽക്കുന്നതെന്നു നിസ്സംശയമായി പറയാം.

രാമചരിതകർത്താവും കണ്ണശ്ശന്മാരും പുരാണങ്ങളെ ഉപജീവിച്ചാണു് കവിതകളെഴുതിയതു്. അപൂർവ്വം ചില ദിക്കുകളിൽ അവർ മൂലകഥയിൽ നിന്നു വ്യതിചലിച്ചിട്ടില്ലെന്നുമില്ല. എന്നാൽ, കൃഷ്ണഗാഥാകർത്താവിനെപ്പോലെ തികഞ്ഞ വ്യക്തിത്വം പ്രദർശിപ്പിക്കാൻ അവർക്കു സാധിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണു്. പിൽക്കാലത്തെ കാര്യം പരിശോധിച്ചാലും, തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛനു മാത്രമേ ആ വിഷയത്തിൽ ചെറുശ്ശേരിയെ കവച്ചുവെയ്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ.

ശൃംഗാരത്തിൽ മുഴുകിക്കിടന്നിരുന്ന ജനതയുടെ മുമ്പിൽ ഭക്തിയുടെ ഒരു ചെറിയ തിരി കത്തിച്ചുവെച്ചു എന്നുള്ളതാണു് കൃഷ്ണഗാഥയെപ്പറ്റി പറയേണ്ട പ്രധാനമായ ഒരു പ്രത്യേകത. മുക്തകങ്ങളായിട്ടും മാറും ചില സ്തോത്രങ്ങളും അതിനു മുൻപുതന്നെ ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിലും, അവയ്ക്കു സാമാന്യജനങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ വേരുറപ്പാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഭാഷയുടെ ലാളിത്യവും ഗാഥയുടെ ഗാനാത്മകതയുംനിമിത്തം കൃഷ്ണഗാഥയ്ക്കു വളരെവേഗം സാധാരണജനങ്ങളെ ആകർഷിക്കാൻ സാധിച്ചു. ദക്ഷിണകേരളത്തിൽ എഴുത്തച്ഛന്റെ രാമായണത്തെപ്പോലെതന്നെ ഉത്തരകേരളത്തിൽ ചെറുശ്ശേരിയുടെ കൃഷ്ണഗാഥ ഇന്നും ജനസാമാന്യത്തിന്റെ ഭക്ത്യാദരങ്ങളെ ആർജ്ജിച്ചുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നതു്.

ഭാഷാരീതി നവീനമാണെങ്കിലും തിട്ടതി, പട്ടാങ്ങു്, അഞ്ചനം, അങ്കി, ആരം, ഇതം, കാരിയം മുതലായി പഴമയെ ഉദാഹരിക്കുന്ന അപൂർവ്വംചില പദങ്ങളും പ്രസ്തുത കൃതിയിൽ കാണുന്നുണ്ടു്.

ചമ്പുക്കൾ

നല്ല മലയാളഭാഷയിൽ കൃഷ്ണഗാഥ ഉണ്ടായ കാലത്തുതന്നെയാണു് പുനംനമ്പൂരി സംസ്കൃതപ്രചുരമായ ഭാഷാചമ്പുക്കളെഴുതിയതു്. "മത്തുമതമണമോലും ഗദ്യപദ്യൈരനേകൈർമ്മമയതി പുനമിന്നം ഭ്രരി ഭ്രചക്രവാളം" എന്നു് ചന്ദ്രോത്സവകർത്താവു് ബഹുമാനപൂർവ്വം സ്മരിക്കുന്നതു് ഇദ്ദേഹത്തെ

യാണു്. കോഴിക്കോട്ടസാമൂതിരിയുടെ വിദ്വത്സദസ്യരായിരുന്ന 'പതിനെട്ടരക്കവി'കളിലെ 'അരക്കവി'യും ഇദ്ദേഹംതന്നെ. സംസ്കൃതഭാഷയിൽ മറ്റുള്ളവരെപ്പോലെ പാണ്ഡിത്യമില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണത്രെ പുനം 'അരക്കവി'യായതു്. അതു ശരിയാണെങ്കിൽ, ഭാഷയുടെ ഭാഗ്യംകൊണ്ടാണു് അദ്ദേഹം അരക്കവിയായതെന്നു് നമുക്കഭിമാനിക്കാം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, സംസ്കൃതത്തിൽ വളരെയൊക്കെ എഴുതിട്ടുള്ള മുഴക്കവികളായ ആ പതിനെട്ടു പേരിൽ ഒരുത്തനിൽനിന്നെങ്കിലും ഒരൊറ്റ വരിപോലും മലയാളഭാഷയ്ക്കു നേട്ടമായിക്കിട്ടിയിട്ടില്ലല്ലൊ.

പുനം ആദ്യമായി സാമൂതിരിപ്പാടിനെ കണ്ട അവസരത്തിൽ തിരുമുൽക്കാഴ്ചവെച്ചതാണു് താഴെ കാണുന്ന പദ്യം.

"താരൽത്തനുചീകടാക്ഷാഞ്ചലമധുപകുലാരാമ, രാമാജനാനാം
നീരിൽത്താർബാണ, വൈരാകരനികരമോമന്ദഭാഗ്യാന്ധഭാനോ,
നേരെത്താതോരു നീയാം തെറ്റുകരി കളയായ കെന്നമേഷാ കളിക്കു—
ന്നേരത്തിന്നിപ്പുറം വിക്രമനൃവര! ധരാ ഹന്ത കൽപാന്തതോയേ."

മലയാളകവികളെല്ലാം "പ്രായേണ വൃത്തഹീനന്മാരും സ്ഥൂലാലോകത്തിൽ നിരസ്തഗോപ്രസരന്മാരുമാണെ"ന്നു തെറ്റിദ്ധരിച്ചു് ഔദ്ധത്യത്തോടുകൂടി അവരെ വെല്ലുവിളിച്ചുകൊണ്ടു് കേരളത്തിൽ കാലെടുത്തുകുത്തിയ ഉദ്ഭണ്ഡശാസ്ത്രികൾ, ഈ ശ്ലോകം കേട്ട ഉടനേ 'അന്ത ഹന്തയ്ക്കിന്ത പട്ട്' എന്നു പറഞ്ഞു്, രാജസമ്മാനമായി തനിക്കു കിട്ടിയ വലയേറിയ പട്ടു് പുനംനമ്പൂരിക്കു സമ്മാനിച്ചുവത്രെ!

രാമായണചമ്പു

മേല്പറഞ്ഞ പദ്യത്തിൽനിന്നു പുനത്തിന്റെ ഉദ്ധതമായ ഭാഷാശൈലിയുടെ സ്വരൂപം മനസ്സിലാക്കാമല്ലൊ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചമ്പുക്കളിൽ കാണുന്നതും ഈ ശൈലിതന്നെയാണു്. രാമായണചമ്പു പുനത്തിന്റെ വകയാണെന്നാണു് സാഹിത്യചരിത്രകാരന്മാരുടെ ഏകകണ്ഠമായ അഭിപ്രായം. കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടുള്ള രാമായണചമ്പുവിൽ രാവണോദ്ഭവം, രാമാവതാരം, താടകാവധം, അഹല്യാമോക്ഷം, സീതാസ്വയംവരം, പരശുരാമവിജയം, വിച്ഛിന്നാഭിഷേകം, ഖരവധം, സുഗ്രീവസഖ്യം, ബാലിവധം, ഉദ്യാനപ്രവേശം, അംഗുലീയാങ്കം, ലങ്കാപ്രവേശം, രാവണവധം, അഗ്നിപ്രവേശം, അയോദ്ധ്യാപ്രവേശം, പട്ടാഭിഷേകം, സീതാപരിത്യാഗം, അശ്വമേധം, സ്വർഗ്ഗാരോഹണം—എന്നിങ്ങനെ ഇരുപതു വിഭാഗങ്ങളാണു് അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു. വാല്മീകിരാമായണമാണു് ചമ്പുവിന്റെ പ്രധാനമായ അവലംബം. ആശ്ചര്യചൂഡാമണി, ഉത്തരരാമചരിതം മുതലായി രാമായണകഥാപ്രതിപാദകങ്ങളായ ഇതരഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നു് ഉചിതങ്ങളായ അംശങ്ങളും സ്വീകരി

ച്ച് കഥയെ മിന്നുപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ട്. അതിനു പുറമേ ചില സംസ്കൃതകവികളുടെ പദ്യങ്ങളും അതേ രൂപത്തിൽ കടംവാങ്ങിട്ടുമുണ്ട്.

കൃഷ്ണഗാഥാകർത്താവിനെപ്പോലെതന്നെ സാമൂഹ്യവിഷയങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ച് പുരാണേതിഹാസങ്ങളെ ആശ്രയിച്ച എന്നതാണ് പുനത്തെഴുത്തച്ഛനും പറയാനുള്ള പ്രത്യേകത. കേരളീയർ സംസ്കൃതഭാഷയുമായി കൂടുതൽ അടുക്കുന്നതിനു് ഇതു കാരണമായിത്തീർന്നു. നമ്പ്യന്മാർ കൂത്തുപറയുന്നതിനു് രാമായണചമ്പു ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. "ചാക്കിയാന്മാരെപ്പോലെതന്നെ നമ്പിയാന്മാരും ഒരുകാലത്തു കൂത്തു നടത്തിവന്നിരുന്നു എന്നും, അതിനു തമിഴെന്നു പറയുന്ന ചില ഭാഷാപ്രബന്ധങ്ങളാണ് അവർ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതെന്നും, നാം ലീലാതിലകത്തിൽനിന്നു ഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടല്ലൊ. പുനവും മറ്റും സരസങ്ങളായ മണിപ്രവാളപ്രബന്ധങ്ങളും നിർമ്മിച്ചപ്പോൾ നമ്പിയാന്മാർ പഴയ പ്രബന്ധങ്ങളെ പരിത്യജിച്ച് അവയെ രംഗത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചുതുടങ്ങിയെന്ന് അനുമാനിക്കുന്നതിൽ അസാംഗത്യമില്ല" എന്നാണ് ഉള്ളൂർ പറയുന്നതു്. ഭാഷാചമ്പുക്കളുടെ ആരംഭത്തിൽ കഥാസൂചകമായ ഓരോ ശ്ലോകം ചേർത്തുകാണുന്നതു് ഉള്ളൂരിന്റെ ഈ അഭിപ്രായത്തിനു് ഉപോദ്ബലകമായിരിക്കുന്നു.

സംസ്കൃതപദങ്ങളും ധാരാളം പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, കവിതാരീതി മനോഹരമായിരിക്കുന്നു. ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ അനുക്രമമായ പുരോഗതിയെ കാണിക്കുന്ന ചരിത്രത്തിൽ പുനംനമ്പൂരിക്കുള്ള സ്ഥാനം അതിപ്രധാനമായ ഒന്നായിരിക്കും. ഏതു കാര്യത്തിനും നാം വിലയിരുത്തുന്നതു് സമകാലികസംഭവങ്ങളെക്കൂടി നോക്കീട്ടു വേണമല്ലൊ.

ഭാരതചമ്പു

കർത്താവാരാണെന്നു തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ഒരു കൃതിയാണിതു്. ഇതും പുനംനമ്പൂരിതന്നെ നിർമ്മിച്ചതാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിൽ അപാകമൊന്നുമില്ലെന്നു ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. പക്ഷേ, കവിതയുടെ ഗുണംകൊണ്ടു നോക്കിയാൽ രാമായണചമ്പുവിന്റെ പിന്നിൽ നിൽക്കാനുള്ള യോഗ്യത മാത്രമേ ഈ കൃതിക്കുള്ളൂ. സംസ്കൃതപക്ഷപാതം കൂടുതൽ പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതും ഭാരതചമ്പുകർത്താവാണ്. പദ്യങ്ങളും മാത്രമല്ല, ചില ഗദ്യങ്ങളുംപോലും സംസ്കൃതമയങ്ങളായിരിക്കുന്നു. യതിഭംഗം മുതലായ കവിതാദോഷങ്ങളും ഇതിൽ ധാരാളമുണ്ട്. രാമായണചമ്പുവിന്റെ മെച്ചം കണ്ടു വ്യാമോഹിച്ച ഏതോ ഒരു കവി നിർമ്മിച്ചതായിരിക്കാം ഭാരതചമ്പു.

ബകവധം, ദ്രൗപദീസ്വയംവരം, സുഭദ്രാഹരണം, ഖാണ്ഡവദാഹം, രാജസൂയം, വനവാസം, കിരാതം, കീചകവധം, ഉദ്യോഗം, ദൂതവാക്യം,

ജയദ്രഥവധം, സുയോധനവധം, അശ്വമേധം, സ്വർഗ്ഗാരോഹണം എന്നീ ങ്ങനെ ഭാരതചമ്പുവിനെ പതിനാലു വിഭാഗങ്ങളാക്കിയാണു് തുഞ്ചൻ ഈടുവെയ്പിലുള്ള കിരാതംപ്രബന്ധത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിക്കാണുന്ന രണ്ടു പദ്യങ്ങളിൽനിന്നു തെളിയുന്നതു്. ഭാരതത്തിലെ കഥകളെ ഉപജീവിച്ചെഴുതപ്പെട്ടുള്ള വേറെയും ചില ചമ്പുക്കൾ കണ്ടുകിട്ടിട്ടുണ്ടു്. അവ ഒരുപക്ഷേ മറുവല്ല കവികളും എഴുതിയതായിരിക്കാം.

ഭാഷാനൈഷധചമ്പു

പുനത്തിന്റെ കാലശേഷം ചമ്പുപ്രസ്ഥാനത്തിൽ ഗണ്യമായവിധം പ്രവർത്തിച്ച കവി മഴമംഗലംനമ്പൂരിയാണു്. (പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടു്.) ഭാഷാനൈഷധചമ്പുവാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാനകൃതി. സംസ്കൃതഭാഷയിൽ അസാമാന്യമായ പാണ്ഡിത്യമുണ്ടായിരുന്നിട്ടും, രാമായണഭാരതാദിചമ്പുക്കളുടെ കർത്താക്കന്മാർ ചെയ്തതുപോലെ പൂർവ്വസൂരികളുടെ പദ്യങ്ങളെ നിർല്ലോഭമായി ഉദ്ധരിക്കുന്നതിനു മഴമംഗലം ഒരുങ്ങാതിരുന്നതു് അന്നത്തെ നിലയ്ക്കു നോക്കിയാൽ അസാധാരണമാണു്. ഭാഷാരീതി സംസ്കൃതപ്രചുരമാണെങ്കിലും, കവിത മനോഹരമായിട്ടുണ്ടു്. ഭാവനാശക്തിയിലും വർണ്ണനാചാതുര്യത്തിലും മഴമംഗലം പുനത്തെ അതിശയിക്കുന്നു.

മറ്റു ചമ്പുക്കൾ

കാമദഹനം, കൊടിയ വിരഹം, രാജരത്നാവലീയം, ചെല്ലൂർനാഥോദയം, തൈക്കൈലനാഥോദയം, നാരായണീയം, പാരിജാതഹരണം, ഗജേന്ദ്രമോക്ഷം, കാളിയമർദ്ദനം, രാസക്രീഡ, കചേലവൃത്തം, ലക്ഷയാഗം, ത്രിപുരദഹനം എന്നിങ്ങനെ അനേകം ഭാഷാചമ്പുക്കൾ പതിനഞ്ചും പതിനാറും ശതകങ്ങളിലായി ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. പുരാണം, ഇതിഹാസം, ക്ഷേത്രമാഹാത്മ്യം, ചരിത്രം മുതലായവയാണു് മിക്ക ചമ്പുക്കളുടേയും വിഷയം. കൽപ്പിതകഥകളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി എഴുതിയ ചമ്പുക്കളും ഇല്ലെന്നില്ല. ചെല്ലൂർനാഥോദയം, തൈക്കൈലനാഥോദയം, നാരായണീയം എന്നിവ യഥാക്രമം പെരുഞ്ചെല്ലൂർ, തൃശ്ശൂർ, തൃപ്പൂണിത്തുറ ഈ ക്ഷേത്രങ്ങളുടെ മഹിമയെ വർണ്ണിക്കുന്നവയാണു്. രാജരത്നാവലീയം 1565–ാം 1595–ാം ഇടയ്ക്കു കൊച്ചിരാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്ന രാമവർമ്മമഹാരാജാവിന്റെ അപദാനങ്ങളെ പ്രകീർത്തിക്കുന്നു. സംഗീതകേതു എന്ന ക്ഷത്രിയയുവാവും ശൃംഗാരചന്ദ്രിക എന്ന യുവതിയും തൃശ്ശൂർപൂരത്തിനിടയ്ക്കു തമ്മിൽ കണ്ടുമുട്ടുന്നതും അവർ തമ്മിലുള്ള വിവാഹവും തുടർന്നുണ്ടാകുന്ന വിരഹവും പുനസ്സമാഗമവുമാണു് 'കൊടിയവിരഹ'ത്തിലെ പ്രതിപാദ്യം. മറ്റു ചമ്പുക്കളിൽ പലതും

യാതൊരു പ്രാധാന്യവും ഇല്ലാത്തവയും മിക്കതും അജ്ഞാതകർത്തൃകങ്ങളുമാണു്. പറയത്തക്ക കവിതാഗുണവും കാണുന്നില്ല.

ചമ്പുക്കളെല്ലാം എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു് മണിപ്രവാളഭാഷയിലാണെന്നാണു് പൊതുവേയുള്ള ധാരണ. പരമാർത്ഥം പറഞ്ഞാൽ, ലീലാതിലകകാരന്റെ നിർവ്വചനമനുസരിച്ചുള്ള മണിപ്രവാളവും ചമ്പുക്കളിൽ കണ്ടേക്കാമെങ്കിലും, അതിനെ അവഗണിക്കുന്ന മട്ടിലുള്ള ഉദാഹരണങ്ങളാണു് അധികവും. 'അധമ'മായ മണിപ്രവാളവിഭാഗത്തിനു് ലീലാതിലകകാരൻ കൊടുത്തിട്ടുള്ള ഉദാഹരണത്തിൽ നാലോ അഞ്ചോ ഭാഷാപദങ്ങളെങ്കിലും കാണുന്നുണ്ടു്. അതിലെ സംസ്കൃതപദങ്ങളാകട്ടേ, ഒട്ടുമുക്കാലും സൂക്ഷ്മാരാക്ഷാനിബന്ധങ്ങളുമാണു് മേൽക്കാണിച്ച ചമ്പുക്കളിൽ തനി സ്സംസ്കൃതശ്ലോകങ്ങളും, മേൻപൊടിക്കുമാത്രം ഒരു മലയാളപദമോ അഥവാ മലയാളപ്രത്യയംമാത്രമോ ഉപയോഗിച്ച പദ്യങ്ങളും കാണാൻ പ്രയാസമില്ല. ഒടുവിലൊടുവിൽ ഉണ്ടായ ചമ്പുക്കളിൽ കർക്കശമായ രചനാരീതിയും സാധാരണമായിത്തീർന്നു.

1. "തസ്മിൻ വേശ്മനി പൂർണ്ണവിശ്രവിഭവേ പൂജ്യാൻ സമാരാധയൻ
പ്രേയസ്യാ ഗുണപൂർണ്ണയാ ഗുണവതാ പുത്രേണ മിത്രേണ ച
സഭ്യം പ്രാവൃഷി കേരളേഷു നിവസൻ ഭക്ത്യാ സമാകർണ്ണയൻ
ലീലാം രാഘവകൃഷ്ണയോഃ ക്ഷപയതേ കാലം സ ധന്യോ ജനഃ"

2. "സ്നിഗ്ധാ ശൈവാലമാലാ ശശികലയമുഭേ കാമകോദണ്ഡവല്യൗ
ലോലേ നീലോൽപലേ നിർമ്മലമണികുകരേ മല്ലികാപല്ലവോപി
പൂർണ്ണേന്ദുഃ സപൂർണ്ണകുംഭഃ സരസിജമുകളൗ ഭേ ലതേ സൂക്ഷ്മതന്തുർ—
ഭംഗാളീ സൈകതം കോമളകളഭയുഗം പങ്കജം കിംകിമേതൽ?"

ഒന്നാമത്തെ പദ്യം സംസ്കൃതമയമാണു്. രണ്ടാമത്തേതിലാകട്ടേ, 'ശശികലയും' എന്ന ടിക്കിൽ 'ഉം' എന്ന ഒരു മലയാളസമുച്ചയം മാത്രമേയുള്ള. 'ശശികല' സംസ്കൃതമാണല്ലോ. ഈവക പദ്യങ്ങൾക്കൊക്കെ മണിപ്രവാളപരിധിക്കുള്ളിൽ പ്രവേശം അനുവദിക്കാമോ എന്നു സംശയമുണ്ടു്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, കാലക്രമത്തിൽ മണിപ്രവാളരീതി ദുഷിച്ചുപോയതിനു ദൃഷ്ടാന്തമാണു് അവസാനകാലത്തെ ചമ്പുക്കൾ. ലീലാതിലകകർത്താവു ജീവിച്ചിരുന്നു എന്നുവരികിൽ, താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന ചമ്പുശ്ലോകം, മണിപ്രവാളത്തിന്റെ 'അധമാധമ'വിഭാഗത്തിൽപോലും പെടുത്താതെ പുറന്തള്ളുമായിരുന്നു.

"ക്രോധാദ്ധത്കൃത്യ പാശാന്മുഖരഖരഖുരോത്ഖാതശൃംഗാഗ്രഘാതൈ—
ർദ്ധ്വോദ്ധാൻ വിദ്രാവയന്തീ ത്വടിതി പരിവൃതാൻ ഘോര'ഹമ്പാ' നിനാലാ
നാസാഗ്രന്യസ്തഹസ്താംഗുലിഷു സകലലോകേഷു പശ്യത്സു, വിശ്വ—
ത്രാതുഃക്ഷോഭം വളത്തുജ്ജ്വലവിപുലവപുർവ്യോമവീഥീം പ്രപേദേ"

ഭക്തിഗാഥ—എഴുത്തച്ഛനും പൂന്താനവും

ഭാഷയും സാഹിത്യവും രണ്ടു ശാഖകളായി പിരിഞ്ഞു് മുന്നോട്ടു നീങ്ങുന്ന കാഴ്ചയാണു് കഴിഞ്ഞ അദ്ധ്യായത്തിൽ നാം കണ്ടതു്. ഒന്നു്, ഭാഷാപ്രധാനമായ ഗാനശാഖ; രണ്ടു്, സംസ്കൃതപ്രധാനമായ മണിപ്രവാള ശാഖ. അഭ്യസ്തവിദ്യന്മാരിൽ അധികവും ബ്രാഹ്മണരും അവരെ ചുറ്റി പ്പറ്റി നിന്ന സവർണ്ണസമുദായക്കാരുമായിരുന്നതിനാൽ, മണിപ്രവാളകൃതികളാണു് എണ്ണത്തിലും വണ്ണത്തിലും മുന്നിട്ടുനിന്നതു്. പക്ഷേ, സാമാന്യജനങ്ങൾക്കു് അതു് അനധിഗമ്യമായിരുന്നു. അതിന്റെ ഫലമായി ഗാനശാഖയിലും അങ്ങുമിങ്ങും ചില കൃതികൾ ഉണ്ടാകാതിരുന്നില്ല. മുന്നൊരദ്ധ്യായത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ച പ്രാചീനഗാനങ്ങളിൽ ചിലതു് ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ ഉണ്ടായതായിരിക്കണം.

എഴുത്തച്ഛൻ

അങ്ങനെയിരിക്കേയാണു് പതിനാറാംശതകത്തിന്റെ മദ്ധ്യഘട്ടത്തോടടുത്തു ഭാഷയ്ക്കും സാഹിത്യത്തിനും ഒരു 'നവോത്ഥാന'മുണ്ടായതു്. ഈ നവോത്ഥാനത്തെഴുത്തച്ഛന്റെ ആവിർഭാവമാണു് ഇതിനു കാരണം. വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ കാലത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. പതിനഞ്ചുമുതൽ പതിനേഴു വരെയുള്ള ശതകങ്ങളിൽ ഭാരതത്തിലെ കവിതാരീതി പൊതുവേ ഭക്തിപ്രധാനമായിരുന്നു. തുളസീദാസ്, സൂരദാസ്, കബീർദാസ്, കൃഷ്ണചൈതന്യൻ, തുക്കാറാം മുതലായവർ അക്കാലത്തു ഭക്തിപ്രസ്ഥാനത്തിനു നൽകിയ സംഭാവന ചെറുതൊന്നുമല്ല. ഇതിന്റെ ചിറകോളങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷമായും പരോക്ഷമായും കേരളത്തിലും എത്തി. അന്നത്തെ ഇവിടത്തെ സാമൂഹ്യസ്ഥിതി അത്തരം ഒരു പ്രസ്ഥാനത്തെ സ്വാഗതംചെയ്യാൻ സർവ്വഥാ സന്നദ്ധമായി നിൽക്കയായിരുന്നു. ചെറിയ ചെറിയ ഖണ്ഡങ്ങളായി വിഭജിക്കപ്പെട്ട കേരളം അതാതു് ചെറുരാജാക്കന്മാരുടെ വാഴ്നിലമായിത്തീർന്നിരുന്നു. കച്ചവടത്തിനായി ഇവിടെ എത്തിയിരുന്ന അറബികളുടേയും പോർട്ടുഗീസുകാരുടേയും സാന്നിദ്ധ്യം ഇവരിൽ കലഹങ്ങൾക്കു വളംവെച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. അതിനു പുറമേ, സാമൂഹ്യികമായ തകർച്ചയും അതു കാരണമായിത്തീർന്നു. ഇങ്ങനെ പലവിധത്തും അധഃപതിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ജനതയെ നേർവഴിക്കു നയിക്കാൻ കെൽപ്പുള്ള ഒരാചാര്യന്റെ ആവശ്യം നേരിട്ട കാലത്തായിരുന്നു തുഞ്ച

ത്തെഴുത്തച്ഛന്റെ അവിഭാവം. കാവ്യശാസ്ത്രാദികളിൽ മാത്രമല്ല, വേദവേദാന്താദികളിലും അവഗാഢമായ പാണ്ഡിത്യം നേടിയിരുന്ന അദ്ദേഹം, സാധാരണന്മാരുടെ ഹൃദയത്തെ ഗാഢമായി സ്പർശിക്കത്തക്ക ഒരു മാർഗ്ഗം സ്വീകരിച്ചാൽ മാത്രമേ ജനങ്ങളെ എളുപ്പം മാനസാന്തരപ്പെടുത്താൻ സാധിക്കയുള്ളുവെന്നും, ചിരസ്ഥായിയായ ഫലത്തെ പ്രദാനംചെയ്യുന്ന സാഹിത്യമാണ് അതിനു പറ്റിയ ഉപാധിയെന്നും മൻസ്സിലാക്കി കണ്ടു. ഭാഷയേയും സംസ്കൃതത്തേയും സമഞ്ജസമായി സംയോജിപ്പിക്കുന്നതു് കേരളീയരെ മുഴുവൻ ആകർഷിക്കാൻ സഹായകമായിരിക്കുമെന്നും അദ്ദേഹത്തിനു നേരത്തേ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. കൃതൃതൽ ഗാനാത്മകങ്ങളായ വൃത്തങ്ങൾതിരഞ്ഞെടുത്തതിലും ആ കവി വളരെ ഔചിത്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചു. ഈ ഭാഷാലാളിത്യവും ഗാനാത്മകതയുമാണ് എഴുത്തച്ഛന്റെ കിളിപ്പാട്ടുകളെ കേരളീയരുടെ പൊതുസ്വത്താക്കിത്തീർത്തതു്. കിളിയെക്കൊണ്ടു കഥപറയിക്കുന്ന സമ്പ്രദായവും അവർക്കൊരു പുതുമയായിരുന്നു.

അപ്രധാനമല്ലാത്ത മറ്റൊരു സംഗതിയും എഴുത്തച്ഛന്റെ വിജയത്തിനു കാരണമായിത്തീർന്നു. ഉയർന്ന സമുദായങ്ങളിൽപ്പെട്ടവർ മാത്രമേ അതുവരെ സാധാരണമായി സാഹിത്യരചനയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നുള്ളു. അബ്രാഹ്മണർ പുരാണങ്ങളും ഇതിഹാസങ്ങളും പഠിക്കുന്നതുതന്നെ വളരെ ചുരുക്കമായിരുന്നു. അങ്ങനെയിരിക്കെ, അവരിൽ ഒരാൾ അത്തരം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പഠിക്കയും മനോഹരമായ ഗാനരീതികളിൽ അതു പരിഭാഷപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തതു് അബ്രാഹ്മണവർഗ്ഗത്തിനു മുഴുവൻ അഭിമാനകാരണമായി. ചില ബ്രാഹ്മണർ എഴുത്തച്ഛനെ എതിർക്കുകപോലും ചെയ്തപ്പോൾ ആ അഭിമാനത്തിനു ശക്തി കൂടി. എഴുത്തച്ഛന്റെ കിളിപ്പാട്ടുകൾക്കു് എളുപ്പത്തിൽ പ്രചാരം ലഭിക്കുന്നതിനു് ഇതും ഒരു കാരണമായിത്തീർന്നു. കേട്ടു തഴമ്പിച്ച പഴയ സമ്പ്രദായത്തിൽനിന്നു ഭിന്നവും ഭക്തിനിർഭരവും തത്തോപദേശപൂർണ്ണവുമായ എഴുത്തച്ഛന്റെ കഥാകഥനരീതി അത്യന്തം ആകർഷകമായി ജനങ്ങൾക്കനുഭവപ്പെട്ടു. കൃഷ്ണഗാഥ ഭഗവത്കഥാപ്രതിപാദകമാണെങ്കിലും, സാമ്പ്രദായികമായ ശൃംഗാരവും ഹാസ്യവും അതിന്റെ ഗൗരവത്തെ വളരെ കുറച്ചിരുന്നു. എഴുത്തച്ഛൻ സന്ദർഭത്തിനു യോജിച്ചവിധം എല്ലാ രസങ്ങളേയും സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ശകുന്തളോപാഖ്യാനം, യയാതിചരിതം മുതലായ ഭാഗങ്ങളിൽ ശൃംഗാരരസത്തേയും വേണ്ടപോലെ ബഹുമാനിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ, തന്റെ ആത്മപ്രവർത്തനി തട്ടത്തക്കവിധം ഒരൊറ്റ വരിപോലും അദ്ദേഹം എഴുതീട്ടില്ല.

ഹരിനാമകീർത്തനം, ഉത്തരരാമായണം, ഭാഗവതത്തിലെ ചില സ്കന്ധങ്ങൾ എന്നു തുടങ്ങി വേറെയും ചില കൃതികൾ എഴുത്തച്ഛന്റെ വകയായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അദ്ധ്യാത്മരാമായണവും ഭാരതവുമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖ്യ

കൃതികളിൽ. രാമായണം അദ്ധ്യത്തെ പരിഭാഷയായതുകൊണ്ടോ എന്തോ, ഒട്ടു മുക്കാലും മൂലഗ്രന്ഥാനുകാരിയായിട്ടാണ് കാണപ്പെടുന്നതു്. ഭാരതത്തിന്റെ കഥ അതല്ല. ഏകാഗ്രതയ്ക്കു ലോപംവരുത്താതെ മുഖ്യഭാഗങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിച്ചും, അമുഖ്യഭാഗങ്ങളെ ചിലപ്പോൾ ത്യജിച്ചും ചിലപ്പോൾ സംക്ഷേപിച്ചും, രസഭാവാദികളിലും ഔചിത്യത്തിലും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധപതിച്ചും ആണ് ആ കൃതി തർജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ലക്ഷത്തിയിരുപതിനായിരം പദ്യങ്ങളുള്ള ഒരു മഹാഗ്രന്ഥത്തിലെ കഥ തന്റെ ചെറിയ കിളിപ്പാട്ടിൽ ഉൾക്കൊള്ളിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ എഴുത്തച്ഛൻ പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള പാടവം വിസ്മയാവഹമാണു്. തൂണാഗ്രത്തിൽ തുങ്ങിനിൽക്കുന്ന ഒരുത്തുള്ളി വെള്ളത്തിൽ ചുറ്റുമുള്ള പ്രകൃതി മുഴുവൻ പ്രതിബിംബിച്ചു കാണുന്നതുപോലെയാണു് ഭാരതം കിളിപ്പാട്ടിൽ മൂലകഥ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു്.

തനിക്കു സിദ്ധിച്ച ആദ്ധ്യാത്മികസംസ്കാരത്തിനു യോജിച്ചവിധം തത്ത്വചിന്തകൾക്കുകൂടി ഇടംകിട്ടുന്നവയും ഭക്തിക്കോ ശാന്തിക്കോ സ്ഥായിയായ സ്ഥാനമുള്ളവയുമായ ഇതിവൃത്തങ്ങളെ മാത്രമേ എഴുത്തച്ഛൻ അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളു. വാല്മീകിരാമായണത്തെ അവഗണിച്ചു് തർജ്ജമയ്ക്കായി അദ്ധ്യാത്മരാമായണത്തെ സ്വീകരിച്ചതു് കലാപരമായ ഒരു പരാജയമായിപ്പോയി എന്നു വാദിക്കുന്ന കൂട്ടർ ഈ പരമാർത്ഥത്തിന്റെ നേരെ കണ്ണടയ്ക്കുകയാണു്. സംസ്കാരപരമായ വിജയം കൈവരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി—തന്റെ ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണോദ്ദേശം സാധിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി—ആ കവിവര്യൻ അദ്ധ്യാത്മരാമായണത്തെ കൂടുതൽ ബഹുമാനിക്കയാണുണ്ടായതെന്നുള്ള സത്യാംശത്തെ ഇക്കൂട്ടർ മനഃപൂർവ്വം മറക്കുകയോ മറയ്ക്കുകയോ ചെയ്യുന്നു.

സന്ദർഭവശാൽ ഈശ്വരനാമം ഉപയോഗിക്കേണ്ട ഘട്ടം വന്നാൽ, അനേകം വിശേഷണപദങ്ങൾ കൂട്ടിച്ചേർത്തു് അതിനു് ഒരു സ്തോത്രത്തിന്റെ രൂപം കൊടുക്കുന്നതു് എഴുത്തച്ഛന്റെ ഭക്തിക്കുള്ള മറ്റൊരു ദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നു. ആ മട്ടിൽ മൂലഗ്രന്ഥത്തിൽ ശ്രീരാമൻ എന്നോ ശ്രീകൃഷ്ണൻ എന്നോ ഒരൊറ്റപ്പദം മാത്രമേ കാണുകയുള്ളു. അങ്ങനെ ഒരു പദംപോലും പ്രയോഗിച്ചിട്ടില്ലാത്ത സന്ദർഭങ്ങളിലും ഇത്തരത്തിലുള്ള സ്തോത്രങ്ങൾ എഴുതിച്ചേർത്തിട്ടുള്ളതിനും ഭാരതത്തിൽ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുണ്ടു്. ഭക്തിപാരവശ്യംകൊണ്ടു് ചിലപ്പോൾ കഥാസന്ദർഭത്തേയും തന്നെത്തന്നെയും വിസ്മരിക്കാറുണ്ടെന്നുള്ളതിനും ഉദാഹരണങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാൻ കഴിയും. കാളിയമർദ്ദനത്തിൽ കാളിയൻ ശ്രീകൃഷ്ണനെ മംഗിച്ചതായി വർണ്ണിക്കുന്ന ഘട്ടത്തിൽ, 'കലമഷമാക്കുതോന്നുമല്ലോ' എന്നു സങ്കടപ്പെട്ടു്, വീണ്ടും ആ ദുഷ്ടജന്തുവിന്റെ മംഗനമേൽക്കാതിരിക്കാനായി "തെളിഞ്ഞെൻ മനഃപങ്കജേ വാഴ്ക പോകായ കേതും" എന്നു് എഴുത്തച്ഛൻ ശ്രീകൃഷ്ണനെ തന്റെ ഹൃദയക്ഷേത്രത്തിലേയ്ക്കു

ക്ഷണിക്കുന്ന ഭാഗം ഇതിന് ഒന്നാന്തരം ദൃഷ്ടാന്തമാണ്. "നിറഞ്ഞ പീലികളും നിരക്കവേ കത്തി" എന്നു തുടങ്ങുന്ന പ്രസിദ്ധവർണ്ണന ഒന്നാംക്ലാസ്സുമുതൽക്കു തന്നെ നമുക്കു സുപരിചിതമാണല്ലൊ.

എഴുത്തച്ഛന്റെ കിളിപ്പാട്ടുകളിൽ ഭക്തിയെപ്പോലെതന്നെ പ്രധാനമാണ് തത്ത്വോപദേശവും. ചില ഭിക്ഷുകളിൽ സന്ദർഭത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകൊണ്ട് ആവക ഉപദേശങ്ങളും വായനക്കാരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ തുളച്ചുകയറുന്നതായി കാണാം. ശൃംഗാരത്തിൽ മുഴുകി സുഖലോലുപന്മാരായി കഴിഞ്ഞിരുന്ന അന്നത്തെ ആളുകളെ എഴുത്തച്ഛന്റെ തത്ത്വോപദേശം ഇരുത്തിച്ചിന്തിപ്പിച്ചിരിക്കണം. ഉപദേശങ്ങളുടെ ശ്ലിഷ്ടതകൊണ്ട് കവിത നിരസമായിത്തീർന്നതിനുള്ള ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും ഇല്ലെന്നില്ല.

കരുണരസത്തിനു് ഉത്തമനിദർശനമായ ഗാന്ധാരീവിലാപത്തിലെ കവിതഭംഗിനിറഞ്ഞ ഭാഗങ്ങളും കിളിപ്പാട്ടുകളിൽ കാണാം. ആ വിലാപം അർജ്ജുനപുത്രനായ അഭിമന്യുവിൽ ആരംഭിച്ച് സ്വപുത്രനായ ദുര്യോധനനിൽ കൊണ്ടവസാനിപ്പിക്കുന്നതിൽ കവി പ്രദർശിപ്പിച്ച കലാപാടവം പ്രത്യേകിച്ചും ശ്ലാഘനീയമാണ്. മൂലത്തിൽപ്പോലും ഈ ഔചിത്യം ലക്ഷിച്ചുകാണുന്നില്ല.

എഴുത്തച്ഛന്റെ ഭാഷാരീതിയെപ്പറ്റി അധികമൊന്നും പറയേണ്ടതായിട്ടില്ല 'നല്ല മലയാളം' എന്ന പദംകൊണ്ട് അതിനെ വ്യവഹരിക്കാം.

"തേരും കൊടിയും കുടയും കുതിരയും
പോരിലഴിഞ്ഞിതു വില്ലും മുറിഞ്ഞിതു
രണ്ടുപരിഷയ്ക്കു,മപ്പോളതു കണ്ടു
കൊണ്ടോടിനാർ കണ്ടുനിന്നവരൊക്കവേ.

വാളും പരിചയും കൈക്കൊണ്ടിരുവരും
ചീളെന്നു പൊങ്ങിനാരാകാശവീഥിയിൽ
ചിത്രയുദ്ധം ചെയ്ത ചിത്താനലംബുസൻ
ചത്തിതു ചിത്തവും കൗരവക്കുന്നേരം."

ഇരുപതാംനൂറ്റാണ്ടിലെ കവികളുപയോഗിക്കുന്ന ഭാഷയ്ക്കും ഈ ഭാഷയ്ക്കും തമ്മിൽ എന്താണൊരു വ്യത്യാസം? സംസ്കൃതപദങ്ങളും കൂട്ടുതലുപയോഗിച്ചിട്ടുള്ള ചില വരികളും എഴുത്തച്ഛന്റെ കൃതികളിൽ കണ്ടേക്കാം. പക്ഷേ, അക്കാലത്തിൽ ഒരു വിധി കൽപിക്കുന്നതിനു മുൻപു്, എഴുത്തച്ഛന്റെ സമകാലികരായ ചമ്പുകർത്താക്കളുപയോഗിച്ചതായി കഴിഞ്ഞ അദ്ധ്യായത്തിൽ നാം കണ്ട മണിപ്രവാളഭാഷയോടു് അവയെ താരതമ്യപ്പെടുത്തുന്നതു നന്നായിരിക്കും.

എഴുത്തച്ഛൻ നവോത്ഥാനത്തിന്റെ വിധാതാവാണെന്നു പറയുന്നതു് നല്ല മലയാളത്തിൽ കവിത എഴുതിയതുകൊണ്ടാണെന്നാണു് പരക്കെയുള്ള വിശ്വാസം. എന്നാൽ ഒരു പുതിയ ധാർമ്മികവ്യവസ്ഥയുടെ ആചാര്യനായിത്തീർന്നു എന്നതാണു് അതിലേറെ പ്രാധാന്യമുള്ള വസ്തുത. ആ കവികുലഗുരുവിന്റെ കൃതികൾക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള പ്രചാരം വിസ്മയാവഹമാണു്. രാമായണത്തിനും ഭാരതത്തിനും ഇതേവരെ ആകെ എത്ര പതിപ്പുകൾ കഴിഞ്ഞുവെന്നോ, അവയുടെ എത്ര കോപ്പികൾ ചെലവായിട്ടുണ്ടെന്നോ, ആക്കെങ്കിലും പറയാൻ കഴിയുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്നാൽ, പ്രാചീനനോ നവീനനോ ആയ മറ്റു യാതൊരു കവിയുടെ കൃതികളും ഇത്ര അധികം വിറ്റഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു തീർച്ച.

മറ്റു കിളിപ്പാട്ടുകൾ

എഴുത്തച്ഛന്റെ ശിഷ്യന്മാരും പ്രശിഷ്യന്മാരുമായി അനേകംപേർ അനവധി കിളിപ്പാട്ടുകൾ പിൽക്കാലത്തെഴുതുകയുണ്ടായി. മിക്കതും പുരാണങ്ങളുടെ പരിഭാഷകൾതന്നെ. ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം, ശിവരാത്രിമാഹാത്മ്യം, സ്കാന്ദപുരാണം, വേദാന്തസാരം, വൈരാഗ്യചന്ദ്രോദയം, ഏകാദശീമാഹാത്മ്യം, ചിത്രഭാഗുപ്തചരിതം, കൃഷ്ണലീല, രാമാശ്വമേധം, മാർക്കണ്ഡപുരാണം, നാഗാനന്ദം, പുത്രകാമേഷ്ടി, കേരളവർമ്മരാമായണം എന്നുകൂടി പേരുള്ള വാല്മീകിരാമായണം മുതലായവ അക്കൂട്ടത്തിൽ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു. കവിതാഗുണത്തിൽ എഴുത്തച്ഛൻകൃതികളുടെ വളരെ പിന്നിൽ നിൽക്കാനുള്ള യോഗ്യത മാത്രമേ ഇവയിൽ മിക്കതിനുമുള്ള എന്നാൽ കോട്ടയം കേരളവർമ്മ തമ്പുരാന്റെ വാല്മീകിരാമായണം മാത്രം തുഞ്ചത്തു ഗുരുനാഥന്റെ കാൽപടികളെ സവിനയം പിൻതുടരുന്നു.

ആദ്യം കുറേക്കാലത്തേയ്ക്കു് ഭക്തിവിഷയകങ്ങളായ കൃതികൾക്കു മാത്രമേ കിളിപ്പാട്ടുവൃത്തം ഉപയോഗിച്ചിരുന്നുള്ള. പിൽക്കാലത്തു് ആ നിലയ്ക്കു മാറ്റം സംഭവിച്ചു. സ്ഥലപുരാണങ്ങളും, ചരിത്രം മുതലായവയ്ക്കും ആ വൃത്തം ഉപയോഗിച്ചുതുടങ്ങി. ഹയ്ക്ഷമാസസമരോത്സവം, പടപ്പാട്ടു്, മാമാങ്കോദ്ധാരണം എന്നിവ ചരിത്രപരങ്ങളായ മൂന്നു കിളിപ്പാട്ടുകളാണു്. ഒന്നാമത്തേതു് കണ്ണിയൂർ, മറ്റം എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലെ ഓണപ്പുലയെ വർണ്ണിക്കുന്നു. പതിനേഴാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ കൊച്ചിയിൽ നടന്ന ചില സംഭവങ്ങളെ വിവരിക്കുന്നതാണു് പടപ്പാട്ടു്. മാമാങ്കോദ്ധാരണത്തിലാകട്ടെ, ക്ഷയോന്മുഖമായ മാമാങ്കമഹോത്സവത്തെ ഉദ്ധരിക്കാൻ 1695—ൽ ഒരു സാമൂതിരിപ്പാട് ചെയ്ത ശ്രമമാണു് വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. ഈ മൂന്നു കൃതികളിലും സാഹിത്യാംശത്തേക്കാൾ ചരിത്രാംശത്തിനാണു് പ്രാധാന്യം.

പൂന്താനം

തുഞ്ചത്താചാര്യന്റെ ഭക്തിഗാഥകളുടെ പ്രതിധ്വനി അന്തരീക്ഷത്തിൽ നിന്നും വിട്ടുമാറുന്നതിനു മുൻപുണ്ടായ മറെറാരു ഭക്തകവിപുംഗവനാണു് പൂന്താനംനമ്പൂരി—ഭക്തിയിൽ മുഴുകി സ്വയം വിസ്മരിച്ചു് 'കണ്ണനാമുണ്ണി' യുടെ അപദാനങ്ങളും പാടിപ്പാടി സ്വർഗ്ഗത്തോളം ഉയർന്നുപറന്ന ഒരു കവികോകിലം. ശ്രീകൃഷ്ണകർണ്ണാമൃതം, സന്താനഗോപാലം, ജ്ഞാനപ്പാന എന്നിവയാണു് പ്രധാനകൃതികൾ. വേറെയും അനേകം കീർത്തനങ്ങളും എഴുതീട്ടുണ്ടു്. കർണ്ണാമൃതം സംസ്കൃതവൃത്തത്തിലാണെങ്കിലും, സംസ്കൃതപദങ്ങളും അതിൽ വളരെ കുറച്ചേയുള്ള. ബാക്കി രണ്ടു കൃതികളും നല്ല മലയാളത്തിലാണു്. 'ഭക്തിയും വിഭക്തിയും' എന്ന ഐതിഹ്യം ഉദ്ഘരിച്ചു് സംസ്കൃതഭാഷാനഭിജ്ഞനായിരുന്നു പൂന്താനം എന്നു് ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഇതിൽ സത്യാംശം അധികമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അദ്ദേഹം സംസ്കൃതഭാഷയിലെഴുതിയ ചില സ്തോത്രങ്ങളും കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടുണ്ടു്. അക്കാലത്തെ മറു നമ്പൂരിമാരെപ്പോലെ വ്യാകരണാദിശാസ്ത്രങ്ങളിൽ വലിയ പാണ്ഡിത്യം ഇല്ലാത്ത ആളായതുകൊണ്ടു് പൂന്താനത്തെപ്പറ്റി അത്തരത്തിൽ ഒരൈതിഹ്യം പ്രചരിച്ചതായിരിക്കണം.

ഭക്തിയിൽ ഇത്രമാത്രം ഉയർന്ന ഒരു കവി കേരളത്തിൽ വേറെ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെയായിരിക്കാം, ചില സംഹൃദയന്മാർ അദ്ദേഹത്തെ 'മലയാളഭാഷയിലെ വിലപ്രമംഗലം' എന്നു പറയുന്നതു്. കൃഷ്ണന്റെ ഓരോ ലീലകളും 'കൺമുമ്പിൽ കാണുമാറാകണം' എന്നാണു് ആ ഭക്തശിരോമണിയുടെ പ്രധാനമായ പ്രാർത്ഥന. 'കണ്ണനാമുണ്ണിയെക്കാണുമാറാകണം കാർമേഘവർണ്ണനെക്കാണുമാറാകണം' എന്നു തുടങ്ങിയ കീർത്തനം സുപ്രസിദ്ധമാണല്ലൊ. മിക്ക സ്തോത്രങ്ങളിലും—കൃഷ്ണകർണ്ണാമൃതത്തിൽപ്പോലും—ഇത്തരം പ്രാർത്ഥന കാണാം. 'കാണാകേണം സ്തോത്രം' 'കാണേണമേ സ്തോത്രം' എന്നുള്ള പേരുകളിൽത്തന്നെ പൂന്താനം ചില കീർത്തനങ്ങളും എഴുതീട്ടുണ്ടത്രെ. സന്താനഗോപാലം പാനയിലെ സ്വർഗ്ഗവർണ്ണന വായിച്ചാൽ, പൂന്താനം ആ സ്ഥലം നേരിട്ടുകണ്ടു് എഴുതിയതാണെന്നേ തോന്നൂ. അത്രയ്ക്കുണ്ടു് അതിന്റെ താദാത്മ്യപ്രതീതി. "പച്ചക്കൽകൊണ്ടു വിഷ്ണുസത്രപമായ് കൊത്തിവെച്ചോരു പാവകളെപ്പോലെ"യാണത്രെ അവിടെ ഭക്തന്മാർ നിശ്ചലന്മാരായി ഭഗവദ്ധ്യാനത്തിൽ ലയിച്ചിരിക്കുന്നതു്!

ഭക്തിയിൽ മാത്രമല്ല, തത്ത്വചിന്തയുടെ കാര്യത്തിലും പൂന്താനം എഴുത്തച്ഛന്റെ കാലടികളെത്തന്നെയാണു് പിൻതുടർന്നതു്.

"കണ്ടുകണ്ടങ്ങിരിക്കും ജനങ്ങളെ—
ക്കണ്ടില്ലെന്നു വരുത്തുന്നതും ഭവാൻ
രണ്ടുനാലു ദിനംകൊണ്ടൊരുത്തനെ—
ത്തണ്ടിലേറ്റി നടത്തുന്നതും ഭവാൻ
മാളികമുകളേറിന മന്നനെറ
തോളിൽ മാറാപ്പു കേറുന്നതും ഭവാൻ"

എന്നു തുടങ്ങിയ ജ്ഞാനപ്പാനയിലെ വരികളും എത്ര ഹൃദയഹാരികളായിരിക്കുന്നു! ഭാഷയുടെ ലാളിത്യവും സംഗീതത്തിന്റെ മാധുര്യവും ഒത്തിണങ്ങിയ ആ ഭക്തകവിയുടെ ചില ഗാനങ്ങളും ഇന്നും കേരളീയരെ കോരിത്തരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. "നരകവൈരിയാമരവിന്ദാക്ഷന്റെ" എന്നിത്യാദി കീർത്തനം കേൾക്കാത്ത മലയാളിയുണ്ടോ? "കീർത്തനസാഹിത്യത്തിന്റെ കീർത്തിപതാകയാണു പൂന്താനം" എന്നു് ഒരു സഹൃദയൻ പറഞ്ഞതു് അക്ഷരംപ്രതി പരമാർത്ഥമത്രെ.

ഉത്തമകൃതികൾക്കു് ധാരാളം അനുകരണങ്ങളുണ്ടാകുന്ന പതിവു് പൂന്താനത്തിന്റെ ഭക്തിഗാഥകളുടെ കാര്യത്തിലും ആവർത്തിക്കപ്പെട്ടു. ആ പതിനാറാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തിലും അടുത്ത പതിനാറാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിലുമായി പല 'പാന'കളും ആവിർഭവിച്ചു. ശ്രീകൃഷ്ണഭക്തി, സുഭദ്രാഹരണം മുതലായവ അക്കൂട്ടത്തിൽ ചിലതുമാത്രമാണു്. പിൽക്കാലത്തു് നളചരിതം, സന്താനഗോപാലം, വ്യാസോത്പത്തി, കൃഷ്ണലീല എന്നു തുടങ്ങി അനേകം 'പാന'കളും മച്ചാട്ടിളയതും എഴുതുകയുണ്ടായി. കവിതാലക്ഷണത്തിൽ ഇവയൊന്നുംതന്നെ പൂന്താനത്തിന്റെ പാനകളെ സമീപിക്കാൻ കെൽപുള്ളവയല്ല.

ഭാഷാവൃത്തങ്ങളും സംസ്കരിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ ചെറുശ്ശേരിയെപ്പോലെതന്നെ ദീർഘദൃഷ്ടിയോടുകൂടി പ്രവർത്തിച്ചവരാണു് എഴുത്തച്ഛനും പൂന്താനവും. പിൽക്കാലത്തു രൂപമെടുത്ത പുതിയ ഖണ്ഡകവിതാപ്രസ്ഥാനത്തിനു് ഈ മൂന്നുതരം വൃത്തങ്ങളും എത്രമാത്രം ജീവചൈതന്യമാണു് പ്രദാനംചെയ്തതെന്നു നമുക്കറിയാമല്ലൊ.

അദ്ധ്യായം 8

കഥകളി

കേരളത്തിനു പ്രത്യേകമായിട്ടുള്ളതും കേരളീയർക്ക് അഭിമാനിക്കാൻ ധാരാളം വകയുള്ളതുമായ ഒന്നാണ് കഥകളി. പണ്ടുതന്നെ നാട്ടിൽ നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന കലകളിലെ പല അംശങ്ങളും അതിൽ യഥോചിതം കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഒരു പുതിയ പ്രസ്ഥാനമെന്ന നിലയിൽ അതിനു പ്രത്യേകിച്ചൊരു രൂപം നൽകിയതു കൊട്ടാരക്കരത്തമ്പുരാനാണ്. വേഷവിധാനം, മുടിയേറ്റ്, തിരയാട്ടം മുതലായ നാടോടിനാടകങ്ങളിൽ നിന്നും, അഭിനയസമ്പ്രദായം കൂടിയാട്ടത്തിൽനിന്നും, ഗാനരീതി അഷ്ടപദിയിൽനിന്നും, നൃത്തവാദ്യങ്ങളും അന്നത്തെ നാടൻനൃത്തങ്ങളിൽനിന്നും, ഭാഷാരീതി മണിപ്രവാളകൃതികളിൽനിന്നുമാണ് തമ്പുരാൻ സ്വീകരിച്ചതെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ല.

ആര്യന്മാരുടെ വരവിനുശേഷം കേരളത്തിൽ ആവിർഭവിച്ച ദൃശ്യകലകളാണ് കൃത്തും കൂടിയാട്ടവും. ഏ. ഡി പത്താംനൂറ്റാണ്ടിനു മുൻപുതന്നെ അതു നടപ്പിൽവന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. പന്ത്രണ്ടാംശതകത്തിൽ, അഷ്ടപദി എന്നുകൂടി പേരുള്ള 'ഗീതഗോവിന്ദം' അസാധാരണമായ സംഗീതമാധുര്യവും പേറിക്കൊണ്ട് വംഗദേശത്തുനിന്നു കേരളത്തിലേയ്ക്കു കടന്നുവന്നു. കൃഷ്ണനും ഗോപിമാരും തമ്മിലുള്ള പ്രണയകഥകളെ വർണ്ണിക്കുന്ന പ്രസ്തുത കാവ്യം കേരളീയരെ അത്യധികം ആകർഷിച്ചു. അഷ്ടപദിയിലെ ഗാനങ്ങളും കേരളക്ഷേത്രങ്ങളിൽ പാട്ടുക പതിവായിത്തീർന്നു. ജയദേവകവിയുടെ കാവ്യലഹരിയിൽ നിമഗ്നനായ കോഴിക്കോട്ടു മാനവിക്രമരാജാവു പതിനാറാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെ മദ്ധ്യഘട്ടത്തിൽ 'കൃഷ്ണഗീതി' അഥവാ 'കൃഷ്ണനാട്ടം' എന്ന പേരിൽ ഭാഗവതം ദശമസ്കന്ധത്തെ ആശ്രയിച്ച് സംസ്കൃതത്തിൽ അഭിനയപ്രധാനമായ ഒരു കാവ്യം നിർമ്മിച്ചു. ഏകദേശം അതിനടുത്തൊട്ടു പിൽക്കാലത്തുതന്നെയായിരിക്കണം കൊട്ടാരക്കരത്തമ്പുരാൻ 'രാമനാട്ടം' എഴുതിയതു്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, 869–ലെ (ഏ. ഡി. 1695) മാമാങ്കത്തിനു് "കൃഷ്ണനാട്ടങ്ങളും രാമനാട്ടങ്ങളും കൃഷ്ണഭക്തന്മാർ ചരിത്രപാഠങ്ങളും" അഭിനയിച്ചിരുന്നതായി, കഴിഞ്ഞ അദ്ധ്യായത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ച 'മാമാങ്കോദ്ധാരണം' കിളിപ്പാട്ടിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. കൂടിയാട്ടം മുതൽ കൃഷ്ണനാട്ടം വരെയുള്ള എല്ലാറ്റിനേക്കാളും അതിപ്രസരം രാമനാട്ടത്തിൽ കാണാം.

രാമായണംകഥ എട്ടുദിവസം അഭിനയിക്കത്തക്കവിധം എട്ടു ഭാഗങ്ങളായി തിരിച്ചിരിക്കയാണു് രാമനാട്ടത്തിൽ. ഒരു നവീനപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉപജ്ഞാതാവെന്നുള്ള ബഹുമതിയാണു് തമ്പുരാൻ കൃതഭലായി അർഹിക്കുന്നതു്. സാഹിത്യകാരന്റെ നിലയിലേയ്ക്കു് അദ്ദേഹം വളരെയൊന്നും ഉയർന്നിട്ടില്ല. ആശയം, ഭാഷ മുതലായ വിഷയങ്ങളിൽ സ്വതന്ത്രം പ്രദർശിപ്പിക്കാനും അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. രണ്ടു കായ്യങ്ങളിൽമാത്രം മെച്ചം കൽപിക്കാം. ഒന്നു്, രംഗപ്രയോഗയോഗ്യങ്ങളായ കഥാസന്ദർഭങ്ങളെ തിരഞ്ഞുപിടിക്കാനുള്ള കഴിവു്; രണ്ടു്, സന്ദേതരമായ ശൃംഗാരത്തിന്റെ അഭാവം. ഭംഗിയായി പാടാവുന്ന പല പദങ്ങളും രാമനാട്ടത്തിലുണ്ടു്.

കോട്ടയത്തു തമ്പുരാൻ

കഥകളിപ്രസ്ഥാനത്തിൽ രണ്ടാമതായി ഓർമ്മയിൽ വരുന്നതു് കോട്ടയത്തു തമ്പുരാന്റെ പേരാണു്. ബകവധം, കല്യാണസൗഗന്ധികം, കിർമ്മീരവധം, കാലകേയവധം എന്നീ നാലു് ആട്ടക്കഥകളുടെ കർത്താവാണു് അദ്ദേഹം. ആടിക്കാണാനും പാടിക്കേൾക്കാനും കൊള്ളാവുന്നവയാണു് ഈ കൃതികൾ. കാലകേയവധം കൃത്തത്തിൽ മെച്ചം അർഹിക്കുന്നു. അഭിനയത്തിലും സംഗീതത്തിലും നൈപുണ്യമുള്ള ഒരു നല്ല കവിയായിരുന്നു കോട്ടയത്തു തമ്പുരാനെന്നു് ഐതിഹ്യവും ആട്ടക്കഥകളും വിളിച്ചുപറയുന്നു. കഥാസൂചകങ്ങളായ ശ്ലോകങ്ങൾ സംസ്കൃതപദപ്രചുരങ്ങളോ സംസ്കൃതസമൃദ്ധങ്ങളോ ആക്കാൻ വിരോധമില്ലെന്നുള്ള വഴക്കം സൃഷ്ടിച്ചുവെച്ചതു് പ്രസ്തുത കവിയാണു്. രംഗവിഭാഗം, പാത്രസൃഷ്ടി, ഭാവാവിഷ്കരണം മുതലായ വിഷയങ്ങളിൽ ഈ കവി രാമനാട്ടകർത്താവിൽനിന്നു ബഹുദൂരം മുന്നോട്ടു പോയിരിക്കുന്നു. താൻ പ്രവർത്തിച്ച പ്രസ്ഥാനത്തിൽ വിശിഷ്ടമായ വ്യക്തിമുദ്ര പതിച്ച ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതകാലം ഇനിയും നിർണ്ണയിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.

1792–നും 1800–നും ഇടയ്ക്കു് വെല്ലസ്ലിപ്രഭുവിനോടേറ്റുമുട്ടിയ പഴശ്ശിരാജാവുതന്നെയാണു് ആട്ടക്കഥാകർത്താവു് എന്ന ഐതിഹ്യത്തെ അംഗീകരിക്കുന്ന മട്ടിലാണു് സർദാർ പണിക്കരുടെ 'കേരളസിംഹം' വിരചിതമായിട്ടുള്ളതു്.

ഉണ്ണായിവാരിയർ

ആട്ടക്കഥകളെപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ ഒരു കാലും വിസ്മരിക്കാൻപാടില്ലാത്ത ഒന്നാണു് ഉണ്ണായിവാരിയരുടെ നാമധേയം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്താണു് കഥകളിയുടെ ഔന്നത്യം ഉച്ചനിലയിലെത്തിയതു്. കഥാഘടന, പാത്രസൃഷ്ടി, രസപോഷണം, സംഭവവൈചിത്ര്യം, ലോകധർമ്മാനുസാരിത്വ

മുതലായവയിൽ ഉണ്ണായിയുടെ നളചരിതം ലക്ഷണയുക്തങ്ങളായ നാടക ങ്ങളെ വളരെ സ്വീപിച്ചിരിക്കുന്നു. കഥാപാത്രങ്ങളിൽ ഓരോന്നും വ്യക്തിത്വ മുള്ളവയാണ്. ലോകജീവിതത്തെ സൂക്ഷ്മമായി നിരീക്ഷിച്ച് അതിനു യോജിച്ചവിധം പാത്രങ്ങളുടെ സംഭാഷണത്തിലും വ്യാപാരത്തിലും വേണ്ട മാറ്റം വരുത്തുന്നതിനും, അതേ അവസരത്തിൽ പൗരാണികമായ പരിപാവ നത്വം കഥാപാത്രത്തിൽനിന്നു മാഞ്ഞുപോകാതിരിക്കുന്നതിനും വാരിയർ വേണ്ടപോലെ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. രസഭാവാദികളുടെ പോഷണത്തിൽ തികച്ചും ഏകാഗ്രത ലക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ, "പരസ്പരാശ്ലി ഷ്ടാക്ഷരത്തൊട്ട് ഉന്നതികളുടെ പരിപൂർണ്ണമായ ഐക്യംവരെ പടിപടിയായി ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു നിസ്തുലപ്രേമകാവ്യമാണ് നളചരിതം" * എന്നും, "നളചരിതംകഥകളിയെ കേരളത്തിലെ ശാകുന്തളം എന്നു വിളിച്ചാൽപോ ലും അധികപ്പറ്റാവുകയില്ല.....പ്രാകൃതമായ ഒരു ദൃശ്യകല സുപരിഷ്കൃ തമായ ഒരു നാടകമായിത്തീരുമ്പോൾ ഏതേതു വളർച്ചകൾ വേണമെന്നു ണ്ടോ അവയെല്ലാം നളചരിതത്തിൽ ഒത്തിണങ്ങിട്ടുണ്ട്" Z എന്നും മറ്റും ചിന്തകന്മാരായ നിരൂപകന്മാരെക്കൊണ്ടു പറയിക്കത്തക്കവിധം അതുണ്ടാ യ്ന്ന ഒരു നിലവാരമാണ് ആ കൃതി പുലർത്തിപ്പോരുന്നതു്. ഭാഷയെസ്സംബ ന്ധിച്ച ഉച്ചൃംഖലത്വം മാത്രം ഒരു കീറാമുട്ടിയായി അവശേഷിക്കുന്നു. പതിനെട്ടാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെ പൂർവ്വാർദ്ധത്തിലാണ് പ്രസ്തുത കവി ജീവിച്ചിരുന്ന തെന്നു് ഊഹിക്കപ്പെടുന്നു.

മറ്റു് ആട്ടക്കഥകൾ

കോട്ടയംകഥകൾക്കു കിട്ടിയ അസാധാരണമായ പ്രചാരം ധാരാളം അനുകർത്താക്കളെ സൃഷ്ടിച്ചുവിട്ടു. തത്ഫലമായി ഉണ്ണായിക്കു മുൻപുതന്നെ അനവധി ആട്ടക്കഥകൾ ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. പതിനെട്ടാംനൂറ്റാണ്ടു് ആട്ടക്കഥകളുടെ കൊയ്ത്തുകാലമായിരുന്നു എന്നതന്നെ പറയാം. തുടർന്ന നൂറുമണികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പതിറ്റും ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. ഉണ്ണായിക്കു ശേഷം അനുകരണങ്ങളുടെ സംഖ്യ ഒന്നുകൂടി വർദ്ധിച്ചു. പക്ഷേ, സൂര്യപ്രകാ ശത്തിൽ മിന്നാമിനുങ്ങുകളെപ്പോലെ അവയിൽ മിക്കതും നിഷ്പ്രഭങ്ങളാ യിത്തീർന്നതേയുള്ളു. ഉണ്ണായിയോളമെങ്കിലും വ്യക്തിപ്രഭാവമുള്ള ഒരു കവി അതിനുശേഷം ആ പ്രസ്ഥാനത്തിലുണ്ടായിട്ടില്ല.

മേൽപറഞ്ഞ കാലഘട്ടത്തിൽ ആട്ടക്കഥാസാഹിത്യം തഴച്ചുവളരുന്നതിനു് മറ്റൊരു കാരണവുംകൂടിയുണ്ടായി. അദ്ഭുതപൂർവ്വമായവിധം

---

* 'കൈരളിയുടെ കഥ'—എൻ. കൃഷ്ണപിള്ള.

Z 'വായനശാലയിൽ' രണ്ടാംഭാഗം—ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി.

സിദ്ധിച്ച രാജകീയപ്രോത്സാഹനമായിരുന്നു അതു്. തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി, കോഴിക്കോട് എന്നിവിടങ്ങളിലെ രാജകുടുംബങ്ങളും കഥകളിയെ അന്നു മുഖ്യഹസ്സും പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. കൊട്ടാരങ്ങളിലും പ്രഭുകുടുംബങ്ങളിലും പ്രത്യേകം കഥകളിയോഗങ്ങളും ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ടു. തിരുവിതാംകൂറിൽ അനിഴംതിരുനാൾ മാർത്താണ്ഡവർമ്മ, കാർത്തികതിരുനാൾ രാമവർമ്മ (ധർമ്മരാജാ), അശ്വതിതിരുനാൾ (യുവരാജാവു്) എന്നിവരുടെ കാലഘട്ടം പ്രത്യേകിച്ചും കഥകളിയുടെ സുവർണ്ണയുഗമായിരുന്നു. ഇവരെല്ലാം ഒരുപോലെ ആ സാഹിത്യശാഖയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചവരത്രെ. മാർത്താണ്ഡവർമ്മയുടെ കാലത്തു് 1744, 45, 46 എന്നീ കൊല്ലങ്ങളിൽ ശ്രീപദ്മനാഭസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിലെ ഉത്സവത്തിനു് പത്തുമുപ്പതു് ആട്ടക്കഥകൾ അഭിനയിച്ചതായി ക്ഷേത്രംവക ഗ്രന്ഥവരികളിൽ കാണുന്നു. ധർമ്മരാജാവും അശ്വതിതിരുനാളും പല ആട്ടക്കഥകളും എഴുതുകപോലുമുണ്ടായി. അശ്വതിതിരുനാളിന്റെ കഥകളും സമകാലികകൃതികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ മികച്ചുനിൽക്കുന്നു. കൊച്ചിയിലെ ഒരു വീരകേരളവർമ്മ അൻപതിൽപരം ആട്ടക്കഥകൾ നിർമ്മിച്ചു. കല്ലൂർനമ്പൂരി, പുതിയിക്കൽ തമ്പാൻ, കല്ലേക്കുളങ്ങര രാഘവപ്പിഷാരടി, മണവാളപ്പിള്ളി ഇട്ടിരാരിശ്ശമേനോൻ എന്നു തുടങ്ങി അനേകം കവികൾ അക്കാലത്തു് അനവധി ആട്ടക്കഥകളെഴുതി. ഗതാനുഗതികത്വമല്ലാതെ എന്തെങ്കിലും ഒരു പ്രത്യേകത ഇവയെസ്സംബന്ധിച്ചു് എടുത്തുപറയാനില്ല. ഇരയിമ്മൻതമ്പി, വിദ്വാൻ കോയിത്തമ്പുരാൻ, വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ, കെ. സി. കേശവപിള്ള, വയസ്കര മൂസ്സ് മുതലായി പിൽക്കാലത്തും ചില ആട്ടക്കഥാകർത്താക്കന്മാരുണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, പതിനാറാംനൂറ്റാണ്ടോടുകൂടി ആ സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനം ക്ഷയോന്മുഖമായിത്തീർന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

കഥകളിപരിഷ്കാരം

വേഷഭൂഷാടികളിലെന്നല്ല അഭിനയത്തിൽപോലും ഇന്നു നാം കാണുന്ന കഥകളിയുടെ രീതിയിലായിരുന്നില്ല രാമനാട്ടം ആവിർഭവിച്ചതു്. പലരുടേയും ഭാവനയിൽ ജന്മമെടുത്ത ഓരോ പുതുമകളും പല ഘട്ടങ്ങളിലായി അതിൽ കൂടിച്ചേർന്നിട്ടുണ്ട്. വെട്ടത്തുതമ്പുരാൻ, കുഞ്ചിങ്ങാട്ടു നമ്പൂരി, കല്ലടിക്കോട്ടു നമ്പൂരി എന്നിവരാണ് കഥകളിയിൽ ആദ്യമായി ചില പരിഷ്കാരങ്ങളും വരുത്തിയതു്. നടന്മാർ സംസാരിക്കരുതെന്നും വാദ്യങ്ങളുടെശ്രുതിയിൽ ചെണ്ടയും ഉൾപ്പെടുത്തണമെന്നും നിശ്ചയിച്ചതു് തമ്പുരാനാണത്രെ. കുപ്പായത്തിനും മറ്റും മോടി കൂട്ടുക, അരിമാവും ചുണ്ണാമ്പും ചേർത്തു് ചുട്ടികുത്തുക, താടി കരി കത്തി പച്ച എന്നിങ്ങനെ തോപ്പിൽ ചില ഭേദഗതികളും വരുത്തുക, കൈമുദ്രകളെസ്സംബന്ധിച്ചു് ചില വ്യവസ്ഥകളും ഏർപ്പെടുത്തുക മുതലായവയാണത്രെ കുഞ്ചിങ്ങാടൻ വരുത്തിയ

പരിഷ്കാരങ്ങൾ. പാട്ട ശങ്കിടിക്കാരൻ ഏറ്റുപാടണമെന്നു നിശ്ചയിക്കുയും നൃത്തം പൂർവ്വാധികം മോടിപിടിപ്പിക്കയും ചെയ്തതു് കല്ലടിക്കോട്ടു നമ്പൂരിയാണു്.

ഇതിനുശേഷം ഉടുപ്പിനെസ്സംബന്ധിച്ചും മാറും ചില ചില്ലറ പരിഷ്കാരങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷേ, അവയൊന്നും പുറംമോടിയെയല്ലാതെ ആത്മാവിനെ സ്പർശിക്കുന്നവയായിരുന്നില്ല. ആട്ടക്കഥാസാഹിത്യം ക്ഷയോന്മുഖമാവുകകൂടി ചെയ്തപ്പോൾ ആരും അങ്ങോട്ടേയ്ക്കു തിരിഞ്ഞുനോക്കാതായി. ഈ നിലയ്ക്കു് ഒരു മാറ്റം സംഭവിച്ചതു് 'കലാമണ്ഡല'ത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തോടുകൂടിയാണു്. കേളികൊട്ടുന്നതിനു പകരം നോട്ടീസ്സു പ്രചരിപ്പിക്കുക, വേഷഭൂഷാദികളിൽ കൂടുതൽ ആകർഷകങ്ങളാക്കുക, അശ്ലീലമായ ശൃംഗാരാദിനയം തീരെ വർജ്ജിക്കുക, ഹാർമ്മോണിയം ശ്രുതിക്കുപയോഗിക്കുക, സന്ദർഭോചിതമായവിധം രംഗസംവിധാനം ചെയ്കെ എന്നിത്യാദി ബാഹ്യപരിഷ്കാരങ്ങളിലും ശ്രദ്ധിക്കാതിരുന്നില്ലെങ്കിലും, മങ്ങിമയങ്ങി നിർജ്ജീവമായി കിടന്നിരുന്ന അഭിനയസമ്പ്രദായത്തെ സജീവമാക്കുകയും സമർത്ഥന്മാരായ നടന്മാരെ സൃഷ്ടിക്കുകയും ചെയ്തതിലാണു് കലാമണ്ഡലം കൂടുതൽ നിഷ്കർഷിച്ചതു്. കഥകളിയിലെ അഭിനയസമ്പ്രദായം പകർത്തി ഭാരതീയനൃത്യകലാലോകമെങ്ങും പ്രദർശിപ്പിച്ചുവരുന്ന നടന്മാർ ഇന്നു കേരളത്തിൽ വളരെയുണ്ടു്. സംഗീതം, സാഹിത്യം, വാദ്യം, ചിത്രമെഴുത്തു് അഭിനയം, കൈമുദ്ര, കായികസംസ്കാരം എന്നിവയുടെ സമ്മോഹനമായ സമ്മേളനരംഗമെന്ന നിലയിലും പ്രസ്തുത കലാലോകത്തിന്റെ ബഹുമാനാദരങ്ങളെ ആർജ്ജിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാണു്. ആകർഷകങ്ങളായ ചില രംഗങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുത്തു് രണ്ടോ മൂന്നോ മണിക്കൂറുകൊണ്ടു് അഭിനയിച്ചുതീർക്കുക എന്ന സമ്പ്രദായവും കലാമണ്ഡലത്തിന്റെ സംഭാവനയത്രെ. നേരം വെളുക്കുന്നതുവരെ ഉറക്കമിളച്ചിരുന്നു് ആട്ടം കാണുക എന്നതു് ഇന്നത്തെ കാലസ്ഥിതിക്കു് പല കാരണങ്ങളാലും അസാദ്ധ്യമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് കഥകളി ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന കൂട്ടർപോലും അതു കാണാൻ പോകാതെയായി. എന്നാൽ, കലാമണ്ഡലത്തിന്റെ പരിഷ്കാരത്തിനുശേഷം, ആ ദൃശ്യകല ജനങ്ങളെ പൂർവ്വാധികം ആകർഷിച്ചുതുടങ്ങി. പുതിയ നടന്മാർക്കു് ശാസ്ത്രീയമായ പരിശീലനം നേടാനുള്ള ഒരു സ്ഥാപനവും സഞ്ജാതമായി.

അദ്ധ്യായം 9

ഹാസ്യസമ്രാട്ട്

ഇതുവരെ കണ്ടതിൽനിന്നു ഭിന്നമായ രീതിയിൽ കവിതയെഴുതിയ ഒരാളെപ്പറ്റിയാണു് ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ പറയാൻപോകുന്നതു്—ഫലിത സമ്രാട്ടും സാമൂഹ്യവിമർശകനുമായ കഞ്ചൻനമ്പ്യാരെപ്പറ്റി.* കവിതയുടെ പരമപ്രയോജനം ആനന്ദസന്ദായകത്വമാണെന്നു കരുതി ആ മാർഗ്ഗത്തിൽ കൂടി സഞ്ചരിച്ചവരാണു് പഴയ കവികളെല്ലാംതന്നെ. അതിൽക്കൂടുതലായ എന്തെങ്കിലും ഒരു ലക്ഷ്യം സാഹിത്യത്തിനുണ്ടെന്നു് അവർ വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല. മലയാളഭാഷയെ മാത്രമല്ല, പൌരസ്ത്യസാഹിത്യത്തെ പൊതുവേ പരിശോധിച്ചാലും, സാമൂഹ്യവിമർശത്തിനു് കവികർമം പറയത്തക്ക പ്രാധാന്യം കൽപിച്ചിട്ടില്ലെന്നു കാണാം. രാജാധിപത്യത്തിന്റെ സ്വാധീനശക്തിയായിരിക്കാം ഇതിനു കാരണം. രാജാക്കന്മാരേയും പ്രഭുക്കന്മാരേയും ആശ്രയിച്ചു ജീവിച്ചുപോന്ന കവികളുടെ പോക്കു് അത്തരത്തിലായതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. ഈ പഴയ പാരമ്പര്യം ഇന്നും വലിച്ചെറിഞ്ഞു് പുതിയ ഒരു പന്ഥാവിൽക്കൂടി പുരോഗമിക്കാൻ ധൈര്യപ്പെട്ട ഒന്നാമത്തെ കവി കഞ്ചൻനമ്പ്യാരാണു്.

കൊട്ടാരങ്ങളിലും കോവിലകങ്ങളിലും ജീവിച്ചുപോന്ന ഒരാളാണു് കഞ്ചൻനമ്പ്യാരും; എങ്കിലും ചില ചുറ്റുപാടുകൾ പുതുമയിലേയ്ക്കു കാലെടുത്തുവെയ്ക്കാൻ അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതു് അന്നത്തെ സാമൂഹ്യസ്ഥിതിതന്നെയാണു്. നമ്പ്യാരുടെ കാലത്തു് നാട്ടിലെ സ്ഥിതി എന്തായിരുന്നു? അദ്ദേഹം ജീവിച്ചിരുന്ന വേണാട്ടിൽ ചെറിയ ചെറിയ രാജാക്കന്മാർ പരസ്പരം കലഹിച്ചു് ഓരോരുത്തരായി മാഞ്ഞുതുടങ്ങിയിരുന്നു. ഒടുവിൽ വിശാലമായ തിരുവിതാകൂർ ആവിർഭ

---

* കഞ്ചൻനമ്പ്യാർ തിരുവില്വാമലയ്ക്കടുത്ത കിള്ളിക്കുറിശ്ശി എന്ന ഗ്രാമത്തിൽ കലക്കത്തുവീട്ടിൽ 18-ാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിൽ ജനിച്ചു. എഴുപതുവയസ്സുവരെ ജീവിച്ചിരുന്നതായി ഊഹിക്കപ്പെടുന്നു. അൻപതിൽപരം തുള്ളൽകഥകളെഴുതിട്ടുണ്ടു്. ശിവപുരാണം കിളിപ്പാട്ടു്, ശ്രീകൃഷ്ണചരിതം മണിപ്രവാളം മുതലായ വേറെയും ചില കൃതികളുടെ കർത്താവാണു്. സുപ്രസിദ്ധസംസ്കൃതകവിയായ രാമപാണിവാദനും കഞ്ചൻനമ്പ്യാരും ഒരാൾതന്നെയാണോ എന്ന വാദം ഇനിയും ഖണ്ഡിതമായ ഒരു തീരുമാനത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്നിട്ടില്ല.

വിച്ചു. നശിച്ചുപോയ നാടുവാഴികളെ ആശ്രയിച്ചു ജീവിച്ചുപോന്ന സൈനികർക്കു് — നായന്മാർക്കു പ്രത്യേകിച്ചും — തൊഴിലില്ലാതായി. കുറച്ചൊക്കെ പ്രതാപത്തിലും അധികാരത്തിലും കഴിഞ്ഞുകൂടിയ അക്കൂട്ടർ ഉദരഭിമാനം നിമിത്തം പുതിയ എന്തെങ്കിലും ജോലിയിൽ പ്രവേശിക്കാൻ കൂട്ടാക്കാതെ പഴയ സുഖജീവിതം സ്വപ്നംകണ്ടു് അലസരായി കഴിഞ്ഞുകൂടി. ഭരണരീതിയിലും ചില മാറ്റങ്ങൾ സംഭവിച്ചു. ജനാധിപത്യത്തിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ തീരെ ക്ഷയിച്ചു്, രാജാവിനും മന്ത്രിക്കും അവരെ ചുറ്റിപ്പറ്റി നിൽക്കുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കും സേവകവർഗ്ഗത്തിനുമായി അധികാരം മുഴുവൻ. സേവയ്ക്കും ശുപാർശയ്ക്കും കൈക്കൂലിക്കും പ്രാബല്യം സിദ്ധിച്ചു. സാമൂഹ്യജീവിതം താറുമാറായി. സന്മാർഗ്ഗബോധം അധഃപതിച്ചു.

കഞ്ചൻനമ്പ്യാർ കണ്ട ലോകം ഇതായിരുന്നു. മറ്റു കവികളും ഇതൊക്കെ കണ്ടിരിക്കാം; പക്ഷേ, അവരാരും അതു ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. അഥവാ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നെങ്കിൽത്തന്നെ അതിനെ വിമർശിക്കാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടില്ല. വിമർശനത്തിനു പുറപ്പെട്ടാൽ തങ്ങളുടെ ഉപജീവനമാർഗ്ഗം തടയപ്പെട്ടേക്കുമോ എന്നു് അവർ ശങ്കിച്ചിരിക്കാം. നമ്പ്യാരാകട്ടേ, കൺമുമ്പിൽ കണ്ടതൊക്കെ വെട്ടിത്തുറന്നു പറയാൻതന്നെ തീരുമാനിച്ചു. നാട്ടം നാട്ടാചാരം നന്നായിക്കാണുകൾ അദ്ദേഹം വെമ്പൽപൂണ്ടു. എന്നാൽ സമുദായപരിഷ്കരണത്തിനു് എഴുത്തച്ഛൻ സ്വീകരിച്ച ഉപദേശസരണിയല്ല, കുറച്ചുകൂടി ഫലവത്താണെന്നു തോന്നിയ പരിഹാസപദ്ധതിയാണു് നമ്പ്യാർ സ്വീകരിച്ചതു് — അതായതു് പരസ്യമായി പരിഹസിച്ചു് ആളുകളെ പിഴച്ച വഴിയിൽ നിന്നു പിൻതിരിപ്പിക്കുക.

"പക്ഷേ, നമ്പ്യാരുടെ യത്നം ലഘുസാദ്ധ്യമായ ഒന്നായിരുന്നില്ല; മാത്രമല്ല, അപകർഷബിന്ധുക്കൂടിയായിരുന്നു. സിംഹത്തിന്റെ അതിന്റെ ഗുഹയിൽവെച്ചെതിർക്കുന്ന ശിക്കാറിയുടെ പരിപാടിയായിരുന്നു അതു്. രാജാക്കന്മാരേയും പ്രഭുക്കന്മാരേയും സമാശ്രയിച്ചുവന്ന ഒരു കവി ആ വർഗ്ഗക്കാരെത്തന്നെ വിമർശിക്കുകയോ? ആക്ഷേപിക്കുകയോ? അതിനുംപുറമേ, ജനസാമാന്യത്തിന്റെ വശത്തു് വാടിക്കുകൂടി ചെയ്കയോ? അതേ, നമ്പ്യാരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അങ്ങനെയൊക്കെയാണു് സംഭവിച്ചതു്. നമ്പ്യാർ ആതു് അതിസമർത്ഥമായി നിർവ്വഹിച്ചു. അതാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വശ്യവാക്തവം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നതു." *

ചാക്യാർ കൂത്തുപറയുന്നതു് അടുത്തിരുന്നു കേട്ടു തഴമ്പിച്ച നമ്പ്യാർക്കു് ആളുകളെ രസിപ്പിക്കേണ്ടതെങ്ങനെയാണെന്നു് ധാരാളം മനസ്സിലായിക്കഴി

* പി. കെ. പരമേശ്വരൻനായർ. 'ആധുനികമലയാളസാഹിത്യം.'

ഞ്ഞിരുന്നു. അതനുസരിച്ച് പരിചിതമായ വിഷയം, ലളിതമായ ഭാഷ, സന്ദർഭോചിതമായ ഫലിതം ഇതെല്ലാം നമ്പ്യാരും സ്വീകരിച്ചു. ജനങ്ങളെ ആകർഷിക്കത്തക്ക പുതിയ ഒരു ദൃശ്യകലാപ്രസ്ഥാനവും അദ്ദേഹം സൃഷ്ടിച്ചു—തുള്ളൽ. പഴമ ഇക്കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ സഹായിക്കാതിരുന്നില്ല. ചാക്യാരുടെ ഫലിതപ്രധാനമായ കഥാകഥനരീതി, കിളിപ്പാട്ടിലേയും മറ്റും ഗാനാത്മകതാളം, കഥകളിയിലെ വേഷവും വാദ്യവും—ഇതെല്ലാം തുള്ളലിൽ യഥോചിതം സമ്മേളിച്ചിട്ടുണ്ട്. വളരെക്കാലമായി പുരാണകഥകളിൽ ഇഴകിച്ചേർന്നുപോയ യാഥാസ്ഥിതികരായ ജനങ്ങളെ പെട്ടെന്ന് ആ പന്ഥാവിൽനിന്ന് അകറ്റാൻ ശ്രമിച്ചാൽ, ഒരുപക്ഷേ അതു വിപരീതഫലത്തെ ഉളവാക്കിയേക്കുമെന്ന് സംശയിച്ചതിനാലായിരിക്കാം അക്കാര്യത്തിൽ മാത്രം നമ്പ്യാർ തനി യാഥാസ്ഥിതികനായിത്തീർന്നതു്. എന്നാൽ, സന്ദർഭം കിട്ടുമ്പോഴൊക്കെ ചുറ്റും കാണുന്ന കാഴ്ചകളെ കൃതികളിൽ പ്രതിഫലിപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹം മടിച്ചില്ല. പുരാണകഥാകഥനവ്യാജേന കേരളത്തേയും കേരളീയരേയും ചിത്രീകരിക്കയാണു് വാസ്തവത്തിൽ കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ ചെയ്തതു്. ചാരുകയിൽ സൈന്യശേഖരം നടത്തുമ്പോൾ 'നാട്ടിലിരിക്കും നായന്മാരെ'ക്കൂടാതെ,

> "പട്ടാണികൾ പല കന്തക്കാരും
> കോട്ടപ്പടിയിൽ കാവൽക്കാരും
> കാട്ടാളന്മാർ മുക്കോപ്പരിഷകൾ
> കോട്ടക്കാരന്മാരും പലവക
> നസ്രാണികളും ജോനകർ പത്തു സ—
> ഹസ്രാധികമിഹ വന്നീടേണം"

എന്ന സർവ്വസൈന്യാധിപനായ നീലാംബരൻ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യാനിടയായതു് ഇതുകൊണ്ടാണു്. രാവണന്റെ ഭടന്മാർ ശത്രുരാജ്യങ്ങളെ ആക്രമിച്ചതു് "അമ്പലമൊക്കെത്തീണ്ടിത്തൊട്ടും നമ്പൂരാരുടെ ഭവനം ചുട്ടും എമ്പ്രാന്തിരിയെത്താഡിച്ചും അമ്പലവാസികളെക്കൊലചെയ്തും" ആണത്രെ. തുള്ളലുകളിലെ വിവാഹവർണ്ണനകൾ വായിച്ചാൽ, അമ്പലപ്പുഴയോ തിരുവനന്തപുരത്തോ നടക്കുന്ന തുച്ചമായിച്ചാത്താണെന്നേ നമുക്കു തോന്നൂ. പച്ചടി, കിച്ചടി, ഇഞ്ചിത്തൈര്, എരിശ്ശേരി, പുളിശ്ശേരി മുതലായ വിഭവങ്ങളാണു് ദേവലോകത്തും ഹസ്തിനപുരത്തിലും വിദർഭരാജ്യത്തിലും എല്ലാം ഉള്ളതു്.

സമുദായാംഗങ്ങളുടെ ഇടയിൽ കാണുന്ന ചാപല്യങ്ങളേയും കുചേഷ്ടിതങ്ങളേയും നഗ്നമായി ആക്ഷേപിച്ചു് സമുദായശരീരത്തെ അരോഗദൃഢമാക്കിത്തീർക്കുക എന്നതായിരുന്നു നമ്പ്യാരുടെ ഉദ്ദേശമെന്നു് മുൻപു സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ. ധനതൃഷ്ണ, അഹങ്കാരപ്രമത്തത, അസൂയ, കാപട്യം, അവസ

രസേവ മുതലായ ഉർഗ്ഗണങ്ങളെ തുള്ളലുകളിൽ ആക്ഷേപിച്ചിട്ടുള്ളതിനു കണക്കില്ല. ഏതു കഥയിലും നമ്പ്യാർ പരിഹാസത്തിനു സന്ദർഭമുണ്ടാക്കും, ചാക്യാരെപ്പോലെതന്നെ. എന്നാൽ തിരിയിൽനിന്നു കൊളുത്തിയ പന്തം പോലെ, നമ്പ്യാരിലെത്തിയപ്പോൾ അതു വളരെ വികസിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കണം. കരുണയില്ലാത്ത ഭരണാധികാരികളും, ഏഷണിക്കാരായ രാജസേവകന്മാർ, കൈക്കൂലിക്കാരും കാമകിങ്കരന്മാരുമായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ, ബഹുഭംഗ്യന്തരം അന്തസ്സാണെന്നു കരുതിയിരുന്ന പ്രഭുക്കന്മാർ, ഭാര്യമാക്കു ദാസ്യപ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്ന ഭോഷന്മാർ, ഭർത്താക്കന്മാരെ കരങ്ങുകളിപ്പിക്കുന്ന ഭാര്യമാർ, കള്ളിനും കറുപ്പിനുംവേണ്ടി തോക്കും തുമ്പയും പണയംവെയ്ക്കുന്ന നായന്മാർ, കള്ളുകുടിച്ചു തൊള്ളതുറക്കുന്ന ഭടജനങ്ങളും, പ്രതിഗ്രഹത്തിനുവേണ്ടി പാഞ്ഞു നടക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണർ മുതലായ ക്ഷുദ്രന്മാരുടെ മൂർച്ചയേറിയ പരിഹാസാസ്ത്രങ്ങൾക്കു ലക്ഷ്യീഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. നായന്മാരും പട്ടന്മാരുമാണ് മറിവേറ്റവരിൽ മുന്തിനിൽക്കുന്നതു്. ആ രണ്ടുക്ഷുദ്രന്മാരുമായി കവിക്കു നിത്യവും ഇടപെടേണ്ടിവന്നതുതന്നെയായിരിക്കാം അതിനു കാരണം അല്ലാതെ, ഏതെങ്കിലും വർഗ്ഗക്കാരോടു നമ്പ്യാർക്കു പ്രത്യേകിച്ചൊരു നിന്ദയോ വിരോധമോ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു പറയുന്നതു ശരിയല്ല. എന്നുമാത്രമല്ല, "നായന്മാരുടെ വീട്ടകംതോറും മായാഭഗവതി വിളയാടുന്നു" എന്നും, "നായന്മാരായ് വന്നുപിറന്നാലായുധമൊന്നു തനിക്കായ് വേണം" എന്നും, "നായാട്ടെന്നതു കേൾക്കുന്നേരം നായന്മാക്കൊരുത്സവമല്ലോ" എന്നും മറ്റും നായന്മാരുടെ ശൗര്യത്തേയും പൗരുഷത്തേയും പുകഴ്ത്തീട്ടുള്ളതിനും തുള്ളലുകളിൽത്തന്നെ തെളിവുണ്ട്. ബ്രാഹ്മണഭക്തിക്കും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ ധാരാളം ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ കാണാം. ഇതിനെല്ലാറ്റിനും പുറമേ,

"ഒരുത്തക്കും ലഘുത്വചിന്ത വരുത്തുവാൻ മോഹമില്ല
ഒരുത്തനു പ്രിയമായിപ്പറവാനും ഭാവമില്ല"

എന്നു് നമ്പ്യാർ പ്രത്യേകം എടുത്തുപറയുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതും ഓർത്തിരിക്കേണ്ടതാണു്. ഇങ്ങനെയൊക്കെയിരുന്നിട്ടും, ആ കവിയുടെ പരിഹാസാസ്ത്രമേറ്റു് അഭിമാനത്തിനു ഹാനിതട്ടിയ ചിലക്ഷുദ്രന്മാരുടെ വേഷത്തിൽ, അദ്ദേഹത്തെ എതിർക്കാൻ കച്ചകെട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടിരുന്നുഎന്നു് ഗണപതിപ്രാതൽ, കുഞ്ചലീല മുതലായ തുള്ളലുകളും വായിച്ചാലറിയാം. "അറിയാത്തമഹാമൂഢൻ തെറിവാക്കു പറയുമ്പോളെറിഞ്ഞു കാലൊടിക്കുമെന്നാറിഞ്ഞുകൊൾവിനെല്ലാരും" എന്നിങ്ങനെ സമചിത്തതയെ ഭജിച്ചു് നിരൂപകന്മാരെ വെല്ലുവിളിക്കാൻ ഒരാൾ തയാറാകണമെങ്കിൽ ആ നിരൂപണം കുറെ കർക്കശമായിരിക്കണമല്ലൊ.

തുള്ളലുകളുടെ വിജയത്തിനു് ഭാഷാരീതിയും പ്രധാനമായ ഒരു കാരണമായിത്തീർന്നു. ചമ്പൂകർത്താക്കന്മാരും മറ്റും മനോധർമ്മത്തിലും ഭാവനാവിലാസത്തിലും കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരെക്കാൾ വളരെ മുമ്പിലാണെങ്കിലും നിൽക്കുന്നതു്. അവരുടെ കാവ്യങ്ങളും കവിതാഗുണത്തിൽ മികച്ചവയുമാണു്. പക്ഷേ, അവയിലെ ഭാഷ സാധാരണജനങ്ങൾക്കു് അപ്രാപ്യമായിരുന്നു. ഈ രഹസ്യം നേരിട്ടു മനസ്സിലാക്കിയ നമ്പ്യാർ അക്ഷരാഭ്യാസംപോലുമില്ലാത്ത ആളുകൾക്കുകൂടി സുഗ്രഹമായ നല്ല മലയാളത്തിലാണു് തുള്ൽകൃതികളെഴുതിയതു്.

"ഭടജനങ്ങടെയിടയിലുള്ളോരു പടയണിക്കിഹ ചേരുവാൻ
വടിവിയന്നൊരു ചാരുകേരളഭാഷതന്നെ ചിതം വരും."

"ശ്രേഷ്ഠിയില്ല ഭടജനങ്ങളും ധരിച്ചിടാ കട്ടസംസ്കൃതം
ഭാഷയായ് പറയാമതിൽ ചില ദൂഷണം വരുമെങ്കിലും"

എന്നും മറ്റും അദ്ദേഹം ഇതു തുറന്നുപറഞ്ഞിട്ടുമുണ്ടു്.

ഫലിതമാണു് തുള്ൽക്കഥകളുടെ ജീവൻ. കാണികളെ ചിരിപ്പിക്കാൻ പറ്റിയ എന്തെങ്കിലും പൊടിക്കൈകളും നമ്പ്യാർ കൂടെക്കൂടെ തട്ടിമൂളിക്കാതിരിക്കയില്ല.

"ചിരിക്കുന്ന കഥ കേട്ടാലിരിക്കു,മായതല്ലെങ്കിൽ
തിരിക്കു,മങ്ങനെ ഭാവിച്ചിരിക്കുന്ന ഭടന്മാരെ
ചിരിക്കാതെ രസിപ്പിക്കാനൊരിക്കലുമെളുതല്ല"

എന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു നല്ല നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നു. അരസികന്മാരും അവിദഗ്ധന്മാരുമായ ചാക്യാന്മാർ കൂത്തുപറയുന്ന അവസരത്തിൽ സഭ്യന്മാരുടെ ചൂടുണ്ടു വരുന്നതു് ആ സംഭവമായി കണ്ടിരിക്കണം. അതുകൊണ്ടാണു് ഹാസ്യരസത്തെ കൂട്ടുപിടിക്കാമെന്നു് അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചതു്. ചാക്യാരുടെ സഹവാസംകൊണ്ടു പരിപുഷ്ടമായിത്തീർന്ന ജന്മസിദ്ധമായ രസികത ഇക്കാര്യത്തിൽ ആ കവിയെ വളരെ സഹായിക്കയുംചെയ്തു. 'പാൽപ്പായസം കയ്ച്ചു'തും 'ദീപസ്തംഭം മഹാശ്ചര്യ'മായിത്തീർന്നതും മറ്റും പ്രസിദ്ധിയാണല്ലൊ. കൈപ്പുള്ള മരുന്നു് പഞ്ചസാരകൊണ്ടു പൊതിയുന്നതുപോലെ എത്ര കട്ടത്ത പരിഹാസവും ഫലിതത്തിൽ മുക്കി മധുരമാക്കിത്തീർക്കാൻ നമ്പ്യാക്കറിയാമായിരുന്നു.

ഹാസ്യരസത്തെസ്സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നമ്പ്യാക്കു ചക്രവർത്തിസ്ഥാനത്തിനുതന്നെ അർഹതയുണ്ടു്. മറ്റു രസങ്ങളും തുള്ലലുകളിലില്ലെന്നല്ല. ശൃംഗാരത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ മാത്രം അദ്ദേഹം അത്ര വിജയിച്ചിട്ടില്ല. വിദ്യാഭ്യാസ

വിഷയത്തിലും മറ്റും സമുദായത്തിന്റെ താഴ്ന്ന പടിയിൽ നിൽക്കുന്ന ആളുകളെ ഉദ്ദേശിച്ചു് കവിതയെഴുതാൻ പുറപ്പെട്ട നമ്പ്യാർ അക്കൂട്ടരെ രസിപ്പിക്കാനായി സംസ്കാരത്തിന്റെ താണ പടികളിലേയ്ക്കു് ഇറങ്ങിപ്പോയിട്ടില്ലേ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. "നമ്പ്യാരുടെ ശൃംഗാരവർണ്ണനയെപ്പറ്റി എനിക്കു വലിയ ബഹുമാനമില്ല" എന്നു പി. കെ. നാരായണപിള്ളയും, "നമ്പ്യാരുടെ ശൃംഗാരവർണ്ണനകൾ മൂരിശ്ശൃംഗാരമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്" എന്നു് ആർ. നാരായണപ്പണിക്കരും, "ശൃംഗാരത്തിനു പകരം പലപ്പോഴും അസഭ്യവും അശ്ലീലവുമായ ശൃംഗാരാഭാസത്തിന്റെ വിവിധമുഖങ്ങളെയാണു് നമ്പ്യാർ വർണ്ണിക്കുന്നതു്" എന്നിങ്ങനെ ഉള്ളൂരും ഇക്കാര്യത്തിൽ ഏകകണ്ഠമായ അഭിപ്രായമാണു് പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

മറ്റു കാര്യങ്ങളിൽ എന്തെല്ലാം അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളുണ്ടായാലും, ഭാഷയും സാഹിത്യവും സാധാരണക്കാരുടെ അടുക്കലേയ്ക്കു് ഇറക്കിക്കൊണ്ടുവരികയും, വലിയവലിയ 'യജമാന'ന്മാരുടെ കൊള്ളരുതായ്മകളെ ഉറക്കെ വിളിച്ചുപറയുകയും, സമൂഹത്തെ ഒരു കഥാപാത്രമെന്നപോലെ കാണാൻ സഹായിച്ച വർഗ്ഗവീക്ഷണം അബോധപൂർവ്വമായിട്ടാണെങ്കിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്ത ഒന്നാമത്തെ മലയാളകവി—പുതിയ ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ ആദ്യത്തെ ജനകീയകവി—കലക്കത്തു കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരാണെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം.

പുതിവുപോലെ ഈ പ്രസ്ഥാനവും ധാരാളം കവികളെ ആകർഷിച്ചു. തൽഫലമായി അന്നുമുതൽ ഈ അടുത്തകാലംവരെ ധാരാളം തുള്ളൽക്കൃതികൾ ഉണ്ടാവുകയുംചെയ്തു.

അദ്ധ്യായം 10

പുതിയ നാമ്പുകളും പഴയ കൊമ്പുകളും

വഞ്ചിപ്പാട്ട്

കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ സമകാലികനായ രാമപുരത്തുവാര്യർ * ഹൃദ്യമായ മുതൽ മുടക്കി വലിയ ആടയാഭരണത്തെത്ത ഒരു കവിശ്രേഷ്ഠനാണു്. 'കുചേലവൃത്തം വഞ്ചിപ്പാട്ടു്' അദ്ദേഹത്തെ അനശ്വരകീർത്തിമാനാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്നു. അക്കാലത്തെ പതിവനുസരിച്ചു് ഒരു മഹാരാജാവിന്റെ ആശ്രയം വേണ്ടിവന്നു, ആ കവിവരന്റെ പ്രതിഭയ്ക്കും തെളിഞ്ഞുപൂക്കാൻ. പക്ഷേ, ആ ചട്ടക്കൂട്ടിനുള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ടുതന്നെ തന്റെ വ്യക്തിപ്രഭാവം പ്രദർശിപ്പിക്കാൻ ആ ഭാവനാസമ്പന്നനു കഴിഞ്ഞു.

ഒരിക്കൽ മാർത്താണ്ഡവർമ്മമഹാരാജാവു് സ്വാമിദർശനത്തിനായി വൈക്കത്തെഴുന്നള്ളി മടങ്ങുന്ന അവസരത്തിൽ, വാരിയരേയും ബോട്ടിൽ കയറിയെന്നും, കൽപനയനുസരിച്ചു് ബോട്ടു തിരുവനന്തപുരത്തെത്തുന്നതിനു മുൻപായി വാരിയർ നിർമ്മിച്ച മഹാരാജാവിനെ പാടിക്കേൾപ്പിച്ചതാണു് കുചേലവൃത്തം വഞ്ചിപ്പാട്ടെന്നും ഐതിഹ്യം പറയുന്നു. "മാർത്താണ്ഡമഹിപതീന്ദ്രൻ വെറുതെയോ ജയിക്കുന്നു? മാലോകരേ മന്നരായാലവണ്ണംവേണം" എന്നു മഹാരാജാവിനേയും "ഭീപിക്കുന്ന ഭീവി രത്നമയം ചൊല്ലപ്പെടുതെല്ലും, പാപിഷ്ഠകുചേലകം കേ കല്ലും മരവുമാവു" എന്നു ശ്രീപദ്മനാഭസ്വാമിക്ഷേത്രത്തേയും പ്രകീർത്തിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, അതെല്ലാം തനിക്കു തിരുമനസ്സിണങ്ങിക്കാനുള്ളതിന്റെ ഒരു മുഖവുരയായിട്ടേ കവി കണക്കാക്കീട്ടുള്ളൂ. ഒരു സാധാരണക്കാരനായി ജനിച്ചു് ദാരിദ്ര്യത്തിൽ വളർന്നു് കഷ്ടപ്പെട്ടു ജീവിക്കുന്നതന്റെ യഥാർത്ഥസ്ഥിതി മഹാരാജാവിനെ മനസ്സിലാക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു വാരിയരുടെ ആന്തരമായ ഉദ്ദേശം. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണു് അദ്ദേഹം വഞ്ചിപ്പാട്ടിനു് കുചേലവൃത്തം കഥ തിരഞ്ഞെടുത്തതു്.

"എങ്കിലെല്ലാവരും കേട്ടുകൊൾകെ തിരുമനസ്സിന്നും
എങ്കലുള്ള പരമാർത്ഥം പാട്ടുകൊണ്ടുണർത്താം"

എന്നിങ്ങനെ കവി ഈ വാസ്തവം ഭംഗിയായി സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്. ഇതിവൃത്തം സ്വന്തം ജീവിതാനുഭവങ്ങളോടു വളരെ സാമ്യമുള്ള ഒന്നായിരുന്നതിനാൽ,

---

* ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതകാലം 1700-നും 1750-നും ഇടയ്ക്കാണെന്നാണു് വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നതു്.

കവിത പല ഘട്ടങ്ങളിലും അനുഭവകഥനംപോലെ ഹൃദയസ്പൃക്കായിരിക്കുന്നു.

"ഇല്ല ദാരിദ്ര്യത്തിയോളം വലുതായിട്ടൊരാത്തിയും
ഇല്ലും വീണ കുത്തുമാറായതു കണ്ടാലും"

എന്നും മറ്റുമുള്ള വിലാപവാക്യങ്ങൾ ഒരുപക്ഷേ കവി സ്വന്തം പത്നിയിൽ നിന്നുതന്നെ പല പ്രാവശ്യം കേട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം. കുചേലപത്നിയിൽക്കൂടി തന്നെത്തന്നെയും അവതരിപ്പിക്കയാണു് വാസ്തവത്തിൽ കവി ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്.

സമത്വമോ സാഹോദര്യമോ കണികാണുകപോലുംചെയ്യാതെ സാധാരണക്കാരിൽനിന്നു് അകന്നു ജീവിക്കുന്ന പ്രഭുക്കന്മാരുടെ നിഷ്കരുണമായ പെരുമാറ്റം കണ്ടു വെറുത്ത രാമപുരത്തുവാര്യർ അത്തരക്കാർക്കു് ഒരു മാതൃകാപുരുഷനായിട്ടായിരിക്കണം ശ്രീകൃഷ്ണനെ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ബാല്യത്തിൽ ഒന്നിച്ചു കളിച്ചുനടന്നവരും, കാലാന്തരത്തിൽ പ്രതാപത്തിലേയ്ക്കുയർന്നപ്പോൾ ഒന്നു തിരിഞ്ഞുനോക്കാൻപോലും കൂട്ടാക്കാത്തവരുമായ വല്ല ചങ്ങാതിമാരുടേയും ചരിത്രം ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ ചരിത്രം വരയ്ക്കുമ്പോൾ കവിയുടെ മനസ്സിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നും വരാം. ബാല്യകാലസഖിയായ കുചേലനെ കണ്ടപ്പോൾ ശ്രീകൃഷ്ണൻ—ദ്വാരകാധിപതിയായി ഏഴാംമാളികമുകളിൽ ഇരുന്നരുളുന്ന ആ ലക്ഷ്മീകാന്തൻ—എന്താണു ചെയ്തതു്?

"മാറത്തേ വിയർപ്പുവെള്ളംകൊണ്ടു നാറും സതീർത്ഥ്യനെ
മാറത്തുബന്ധയോടു ചേർത്തു ഗാഢംപുണർന്നു;
കുറുമ്പലം തൂക്കിക്കൊണ്ടു കൈപിടിച്ചുകൊണ്ടുചരി
കേറിക്കൊണ്ടു ലക്ഷ്മീതൽപ്പത്തിന്മേലിരുത്തി."

കുചേലനെപ്പോലെ വിയർപ്പുവെള്ളംകൊണ്ടു നാറുന്ന ലക്ഷോപലക്ഷം സാധുക്കൾ നാട്ടിലുണ്ടെന്നും, അവരുടെനേരെ കരുണ കാണിക്കേണ്ടതു് ഭരണാധികാരികളുടെ കടമയാണെന്നും, മാർത്താണ്ഡവർമ്മമഹാരാജാവിനെ ഭംഗ്യന്തരേണ ധരിപ്പിക്കണമെന്ന ഉദ്ദേശം ഈ വരികളെഴുതിയ അവസരത്തിൽ രാമപുരത്തുവാര്യരുടെ മനസ്സിൽ മുന്നിട്ടുനിന്നിരുന്നില്ലെന്നു് ആർക്കുണ്ടു് തീർത്തുപറയാൻ കഴിയുക? കുബേരത്വവും കുചേലത്വവും രണ്ടിലുമുള്ള സ്നേഹബന്ധത്തിലല്ലേ ലോകസമാധാനം നിലകൊള്ളുന്നതു്? ഈ പരമാർത്ഥം രണ്ടുനൂറ്റാണ്ടുകൾക്കുമുൻപുതന്നെ കാണുകയും, ഒരു മഹാരാജാവിന്റെ മുമ്പിൽവെച്ചു് ധ്വനിപ്രധാനമായ രീതിയിലാണെങ്കിലും അതു പ്രസ്താവിക്കാൻ ധൈര്യപ്പെടുകയും ചെയ്ത രാമപുരത്തുവാര്യർ ഒരു ചെറിയ കൃതികൊണ്ടു വലിയ പേരു സമ്പാദിച്ചതിൽ എന്താണത്ഭുതം?

ഇക്കാര്യത്തിൽ കവിക്കല്ല ഇതിവൃത്തത്തിനാണ് മെച്ചം കൽപിക്കേണ്ട തെന്നു പറയുന്നതു ശരിയല്ല. രാമപുരത്തുവാര്യർക്കു മുമ്പും പിമ്പുമായി കുചേല ചരിതം കൈകാര്യംചെയ്ത അനേകം കവികൾ കേരളത്തിൽത്തന്നെയുണ്ട്. ചമ്പു, പാന, കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ട്, ആട്ടക്കഥ, കിളിപ്പാട്ട്, ഓണപ്പാട്ട്, ഗാഥ, തുള്ളൽ എന്നുതുടങ്ങി പല രീതികളിലും കുചേലകഥ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുമുണ്ട്. അവയിൽ ഒന്നിനെങ്കിലും വാര്യരുടെ വഞ്ചിപ്പാട്ടിനെ സമീപിക്കാനുള്ള യോഗ്യതയില്ല. ഭക്തി, ഭാവനാശക്തി, ഔചിത്യദീക്ഷ എന്നിവയിൽ വാര്യർ അദ്വിതീയനായിത്തന്നെ നിൽക്കുന്നു. കാവ്യകലയിൽ വ്യുൽപത്തിച്ചവരാണെന്നു പേരുകേട്ട ചെറുശ്ശേരിക്കോ കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർക്കോപോലും ഇക്കാര്യത്തിൽ വാര്യരുടെ അടുത്തെത്താൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഒരാൾ അലങ്കാരധോരണികൊണ്ടും മറേറ ആൾ പരിഹാസരസംകൊണ്ടും അനുഭവരസികതയ്ക്ക് ഹാനിവരുത്തിയിരിക്കുന്നു. ചിലേടത്തു് ഔചിത്യംപോലും ലംഘിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. വാര്യരുടെ ലളിതമായ ഭാഷാരീതിയും വഞ്ചിപ്പാട്ടിന്റെ വിജയത്തിനു കാരണമായിട്ടുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കണം.

തോട്ടകളും കായലുകളും നിറഞ്ഞ കേരളത്തിൽ വഞ്ചിപ്പാട്ട് പണ്ടുതന്നെ നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും, ഒരു പ്രസ്ഥാനമെന്നു നിലയിലേയ്ക്ക് ഉയരത്തക്കവണ്ണം അതിനു സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ നേടിക്കൊടുത്തതു രാമപുരത്തു വാര്യരാണ്. കൃഷ്ണഗാഥ, കിളിപ്പാട്ട്, തുള്ളൽ എന്നിവയെസ്സംബന്ധിച്ചു് അതാതു കവികൾ ചെയ്തതും ഇതുതന്നെയാണല്ലോ.

കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ട്

പതിനെട്ടാംനൂറ്റാണ്ടിൽ പരിപുഷ്ടിയെ പ്രാപിച്ച മറെറാരു സാഹിത്യശാഖയാണ് കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ട്. തിരുവാതിരക്കളി കേരളത്തിൽ പണ്ടുമുതൽക്കേ പതിവുള്ള ഒന്നാണ്. ആരംഭം എങ്ങനെയായാലും, മതപരമായ വിശ്വാസം മാത്രമല്ല ആരോഗ്യപ്രധാനമായ ഒരുദ്ദേശവും അതിന്റെ പിന്നിലുണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ളതു തീർച്ചതന്നെ. ധനുമാസത്തിലെ തിരുവാതിരനാൾ ഗൃഹവസ്തുധാരിണികളായ കേരളീയവനിതകൾ പലതരം പാട്ടുകൾ പാടി കൈകൊട്ടിക്കളിക്കുന്നതു് ഇന്നും ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിൽസാധാരണമായി കണ്ടുവരുന്ന ഒരു കാഴ്ചയാണ്. ഇതിനുവേണ്ടി നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടവയാണ് കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ടുകൾ. വളരെക്കാലംമുമ്പുമുതൽക്കുതന്നെ ഇത്തരംപാട്ടുകൾ ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങിയിരിക്കണം. എന്നാൽ അവയൊന്നും കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടില്ല. കിട്ടിയവയിൽ ഏറെറവും പഴക്കംകുറിയതു് കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ രുക്മിണീസ്വയംവരം പത്തുവൃത്തമാകുന്നു. പതിനെട്ടാംശതകത്തിന്റെ അവസാനകാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്ന മച്ചാട്ടിളയതിനു് ഈ പ്രസ്ഥാനം

ത്തിൽ അസൂധാരണമായ വിജയം കൈവരിക്കാൻ സാധിച്ചു. കൊച്ചി ശക്തൻതമ്പുരാന്റെ ധർമ്മപത്നിയായ കരിമ്പാറ ചിമ്മുക്കുട്ടി നേത്യാരമ്മയുടെ പ്രേരണയനുസരിച്ച് ഇളയതു് എട്ടോ പത്തോ കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ടുകൾ നിർമ്മിച്ചതായി പറയപ്പെടുന്നു. ശാകുന്തളം എട്ടുവൃത്തമാണു് അക്കൂട്ടത്തിൽ സാഹിത്യഭംഗികൊണ്ടും സംഗീതരസംകൊണ്ടും മുന്നിട്ടുനിൽക്കുന്നതു്. തിരുവാതിരക്കളിയുടെ പ്രചാരം ദിനംപ്രതി കുറഞ്ഞുവരുന്ന ഇക്കാലത്തുപോലും ആ കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ടിലെ ചില വരികളെങ്കിലും തോന്നാത്ത വനിതകൾ കേരളത്തിലുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

"കല്യാണി, കളവാണി, ചൊല്ല നീയാരെന്നതും
കല്യേ, നീയാരുടെ പുത്രിയെന്നും."

"ഓടും മൃഗങ്ങളെത്തേടും നരപതി
കാടകം പുക്കൊരു നേരത്തിങ്കൽ
പേടിച്ചൊരു മൃഗം ചാടിക്കുതിച്ചോടി
കൂടേ നൃപതിയും കൂടി പിൻപേ"

എന്നു തുടങ്ങിയ ഭാഗങ്ങൾ പ്രസ്തുത കൃതിയിലുള്ളവയാണു്. ഈ കൃതിക്കു കിട്ടിയ അസാധാരണമായ പ്രചാരം കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ടുകളുടെ ഒരു വെള്ളപ്പൊക്കംതന്നെ സൃഷ്ടിച്ചുവിട്ടു. 'ഒരു വൃത്തം' മുതൽ 'ഇരുപത്തിയഞ്ചു വൃത്തം' വരെ എണ്ണമറ്റ കൃതികൾ ഈ വഴിത്തിൽ ഉടലെടുത്താവുന്നവയായി അക്കാലത്തുണ്ടായി. കല്യാണസൗഗന്ധികം ഏകവൃത്തം, കീചകവധം രണ്ടുവൃത്തം, ലക്ഷ്മീസ്വയംവരം മൂന്നുവൃത്തം, ശിവകഥ നാലുവൃത്തം, ദ്രൗപദീപതി അഞ്ചുവൃത്തം, തുളസീമാഹാത്മ്യം ആറുവൃത്തം, അഹല്യാമോക്ഷം ഏഴുവൃത്തം, കുചേലചരിതം എട്ടുവൃത്തം, രുക്മിണീസ്വയംവരം ഒൻപതുവൃത്തം, രാജസൂയം പത്തുവൃത്തം, വൈശാഖമാഹാത്മ്യം പതിനൊന്നുവൃത്തം, രഘുസംഭവം പന്ത്രണ്ടുവൃത്തം, സന്താനഗോപാലം പതിമൂന്നുവൃത്തം, ഉത്തരാസ്വയംവരം പതിന്നാലുവൃത്തം, സുഭദ്രാഹരണം പതിനഞ്ചുവൃത്തം, കൃഷ്ണലീല പതിനാറുവൃത്തം, ലക്ഷ്മീയാഗം പതിനേഴുവൃത്തം, രാസക്രീഡ ഇരുപതുവൃത്തം, കാളിയമർദ്ദനം ഇരുപത്തിമൂന്നുവൃത്തം, അമൃതമഥനം ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തം, സുഭദ്രാഹരണം ഇരുപത്തിരണ്ടുവൃത്തം മുതലായവ ഇങ്ങനെ ഉണ്ടായ തിരുവാതിരപ്പാട്ടുകളാണു്. കവിതാലക്ഷണം തൊട്ടുതെറിക്കപോലും ചെയ്യാട്ടില്ലാത്തവയാണ് ഇവയിലധികവും. യുവതികളുടെ സേവയ്ക്കുവേണ്ടി ഇത്തരം നിരസഗാനങ്ങൾ നിർമ്മിക്കാൻ കച്ചകെട്ടിപ്പുറപ്പെട്ട അരസികന്മാരെ കളിയാക്കാനായി ഒരു സരസൻ "പൂച്ചചരിതം മൂന്നുവൃത്തം" എന്ന പേരിൽ ഒരു ഹാസ്യകവിത അക്കാലത്തു നിർമ്മിക്കയുണ്ടായി. അതിനു ശേഷമാണു് അന്ധമായ ആ അനുകരണഭ്രമം അൽപമൊന്നു നിലച്ചതു്.

കുറത്തിപ്പാട്ട്', കുമ്മി എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു ശാഖകളിലായി ചില ഗാനങ്ങളും ഈ കാലഘട്ടത്തിലുണ്ടായി. എന്നാൽ, സ്വന്തം വ്യക്തിത്വം പ്രദർശിപ്പിച്ചു തലയുയർത്തി നിൽക്കാനുള്ള കെൽപ് അവയ്ക്കുണ്ടായില്ല.

അയവിറക്കൽ

ആട്ടക്കഥകൾ അന്നു ധാരാളമുണ്ടായി എന്ന് മുന്നൊരധ്യായത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞു. എഴുത്തച്ഛന്റെ കൃതികൾ സാധാരണജനങ്ങളിൽ ചെലുത്തിയ പ്രബലമായ സ്വാധീനശക്തിയുടെ ഫലമായി അനേകം കിളിപ്പാട്ടുകളും ആ കാലഘട്ടത്തിലുണ്ടായി. പുന്നശ്ശേരി നീലകണ്ഠശർമ്മയുടെ ഭാഗവതം ഏകാദശം, കല്ലേക്കുളങ്ങര രാഘവപ്പിഷാരടിയുടെ വേതാളചരിതം, എക്കണത്തു ശങ്കുണ്ണിക്കൈമളുടെ സുന്ദരീസ്വയംവരം, അഴീക്കോട്ടു കുമ്മാരൻനായരുടെ കുചേലകഥ എന്നിവയും പുറമേ കൃഷ്ണാജ്ഞാനസംവാദം, വൃഷപുരമാഹാത്മ്യം, ബൃഹസ്പതിവാക്യം, പ്രഹ്ലാദചരിതം, സഹദേവവാക്യം, വൈശാഖമാഹാത്മ്യം എന്നിങ്ങനെ അജ്ഞാതകർത്തൃകങ്ങളായ കുറെ കിളിപ്പാട്ടുകളും അന്നാവിർഭവിച്ചു. പൂന്താനത്തെ അനുകരിച്ച് ഗുരുദക്ഷിണപ്പാട്ട്', മുറജപപ്പാന, നളചരിതംപാന, ഭൂതവാക്യം പാന, സുഭദ്രാഹരണം പാന എന്നു തുടങ്ങി കുറെ പാനകളും അന്നുണ്ടാകാതിരുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ, പൂർവ്വികന്മാർ വെട്ടിത്തെളിയിച്ച വഴികളിൽക്കൂടി അലസഗമനം ചെയ്യാനല്ലാതെ, പുതിയ ഏതെങ്കിലും ഒരു മാർഗ്ഗം കണ്ടുപിടിച്ച് അതിൽക്കൂടി പ്രയാണം തുടരുവാൻ ആരും ഒരുമ്പെട്ടില്ല. മറെറാരുവിധം പറഞ്ഞാൽ, കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടേയും രാമപുരത്തുവാര്യരുടേയും കാലശേഷം വ്യക്തിപ്രഭാവമുള്ള കവികളെ കാണാൻ കേരളം വളരെക്കാലം കാത്തിരിക്കേണ്ടിവന്നു.

അദ്ധ്യായം 11

ഗദ്യശാഖ

പഴയ ഗദ്യരീതി

ശിലാശാസനങ്ങൾ, ചെപ്പേടുകൾ മുതലായവയിലാണ് മലയാള ഗദ്യത്തിന്റെ പ്രാഥമികരൂപം നമുക്കു കാണാൻ കഴിയുന്നത്. എ. ഡി. 9–ം 10–ം നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ ശാസനങ്ങളിൽ അപൂർവ്വം ചില മലയാള വാക്കുകൾ കടന്നുകൂടുകമാത്രമേ ചെയ്തിരുന്നുള്ളൂ. പിന്നീട് പതുക്കെപ്പതുക്കെ ഭാഷ സ്വതന്ത്രമായിത്തുടങ്ങി. കൃത്തിലും കൂടിയാട്ടത്തിലും മാറ്റം അത്രവിവരണാളികൾക്കു ഗദ്യത്തിന്റെ സഹായം കൂടാതെ കഴിയുകയില്ലല്ലൊ. എന്നാൽ, ഭാഷാഗദ്യം സാഹിത്യപദവിയിലേയ്ക്ക് ഉയരാൻ പിന്നെയും രണ്ടു മൂന്നു നൂറ്റാണ്ടുകൾകൂടിയെങ്കിലും വേണ്ടിവന്നുവെന്നു തോന്നുന്നു. ഇതുവരെ കണ്ടുകിട്ടിയവയിൽ പ്രാചീനതമമെന്നു പറയാവുന്ന ഗദ്യകൃതി ഭാഷാകൗടലീയമാണ്. ചാണക്യൻ സംസ്കൃതഭാഷയിലെഴുതിയ അർത്ഥശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഭാഷാവ്യാഖ്യാനമാണിത്. അതിന്റെ ആവിർഭാവം ഒൻപതാം ശതകത്തിലോ പത്താം ശതകത്തിലോ ആണെന്ന് ഉള്ളൂർ പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും അത് വെറുമൊരു അഭ്യൂഹം മാത്രമാണ്. സമകാലികശിലാശാസനങ്ങളിലെ ഭാഷയുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തിയതിനുശേഷം, ആ കൃതിയുണ്ടായത് പന്ത്രണ്ടാംശതകത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിലായിരിക്കണമെന്നു സിദ്ധാന്തിക്കുന്ന ഇളങ്കുളം കുഞ്ഞൻപിള്ളയുടെ അഭിപ്രായമാണ് കൂടുതൽ സ്വീകാര്യമായിത്തോന്നുന്നത്. രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവുമായ വിഷയങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഗഹനമായ ഒരു ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥം എഴുതാനുള്ള കെൽപ്പ് അക്കാലത്തു നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുൻപുതന്നെ മലയാളഭാഷയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു എന്നു ഇതിൽ നിന്നു തെളിയുന്നുണ്ടല്ലൊ. തമിഴ്പദങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ടെങ്കിലും, മലയാളത്തിന്റെ വ്യക്തിമുദ്ര അതിൽ തെളിഞ്ഞുകാണാം. ഒന്നുരണ്ടു വാക്യങ്ങൾ നോക്കുക: "കർംവിൽക്കുമവരെയും അപ്പംവിൽക്കുമവരെയും ഇറച്ചിവിൽക്കുമവരെയും ചോറ്റുവിൽക്കുമവരെയും രൂപാജീവികളാകിൻറ വേശ്കളെയും മറിഞ്ഞിരിവരെങ്കു യോഗ്യമായുള്ള ദേശത്തിരുത്തുവതു. അതിവ്യയംചെയ്യുമവനെയും അത്യാഹിതംചെയ്യുമവനെയും നാഗരികനു അറിയിപ്പിതു."

കൂടിയാട്ടം അഭിനയിക്കേണ്ട രീതിയും, രംഗത്തിൽ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട കൃത്യങ്ങളും വിദൂഷകൻ നിർവ്വഹിക്കേണ്ട ചടങ്ങുകളും വിസ്തരിച്ചു വിവരിക്കുന്ന

താണ് ആട്ടപ്രകാരവും ക്രമദീപികയും. മണ്ണാങ്കം, മത്തവിലാസം, അശോകവനികാങ്കം എന്നു തുടങ്ങി പല ആട്ടപ്രകാരങ്ങളും കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അവയും പ്രാചീനഗദ്യരീതിക്കു നിദർശനങ്ങളാണ്. കൃത്തും കൂടിയാട്ടവും വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ഈ ഭാഷാരൂപം 13–ാം ശതകം മുതൽ രണ്ടു നൂറ്റാണ്ടുകാലത്തേയ്ക്കു നിലനിന്നു. ഏകദേശം ആ കാലഘട്ടത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ ഉണ്ടായ കൃതിയാണ് ഉദയവാക്യം. "ധർമ്മരാജശാസനന്നിമിത്തമായ് കിഴക്കിന്ദിക്കു ജയിപ്പാൻ അദ്ധ്യവസിച്ചെഴുന്നരുളിന്റ ഭീമസേനന്തിരുവടി ശിശുപാലവിഷയംപ്രാപിച്ച് അവനാൽ സൽകൃതനായി പതിമ്മൂന്നുദിവസമവിടെ വസിച്ചു" എന്നിങ്ങനെ സംസ്കൃതപ്രചുരമായ ഗദ്യമാണ് അതിൽ കാണുന്നതു്. കർമ്മണിപ്രയോഗത്തിന്റെ കാഴ്ചയും ശ്രദ്ധേയമാണ്. ഇത്തരം ഭാഷയുടെ അധികാരികൾ പണ്ഡിതന്മാരാണെന്നു് പ്രത്യേകിച്ചു പറയണമെന്നില്ലല്ലൊ.

സാമാന്യജനങ്ങളെ ഉദ്ദേശിച്ച് നമ്പ്യാന്മാർ പാഠകംപറയാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഗദ്യശാഖ പുതിയ ഒരു രൂപം കൈക്കൊണ്ടു. സംസ്കൃതത്തിന്റെ ശക്തി താരതമ്യേന കുറഞ്ഞു. ഭാഷ ലളിതമായി. ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം, അംബരീഷോപാഖ്യാനം, ദേവീമാഹാത്മ്യം, നളോപാഖ്യാനം, രാമായണം തമിഴ്, ഭാഗവതം ഗദ്യം, ഉത്തരരാമായണം ഗദ്യം, തിരുക്കുറൾഭാഷ, പരമജ്ഞാനവിളക്കം മുതലായവ അക്കാലത്തുണ്ടായ കൃതികളാണ്. തമിഴിലെ പ്രസിദ്ധകൃതിയായ തിരുക്കുറളിന്റെ ഭാഷാനുവാദമാണ് 'തിരുക്കുറൾഭാഷ.' 1565 മുതൽ 1601 വരെ കൊച്ചീരാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്ന രാമവർമ്മമഹാരാജാവിന്റെ ആജ്ഞയനുസരിച്ചാണത്രെ അതു നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതു്.* പരമജ്ഞാനവിളക്കവും ഒരു തമിഴ്കൃതിയുടെ വിവർത്തനമാണ്. കളരിവിദ്യ, സംഗീതശാസ്ത്രം, കാലദീപം, ബാലശങ്കരം മുതലായ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളും, യുധിഷ്ഠിരവിജയാദി കാവ്യങ്ങളുടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങളും അന്നത്തെ ഗദ്യരീതിക്കു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണ്. ഇവയിൽ പലതും 'തമിഴായിട്ടാണ്' അന്നുള്ളവർ കണക്കാക്കിയിരുന്നതു്. "ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം തമിഴായ്ക്കൊണ്ടറിയിക്കിനേൻൻ" എന്നു കവിതന്നെ പറയുന്നുണ്ട്. 'ലീലാതിലകത്തിൽ 'നമ്പ്യാർതമിഴ്' എന്ന പേരുകൊണ്ടാണ് ആ ഭാഷയെ വ്യവഹരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഈവക കൃതികളുടെ ആവിർഭാവകാലം 14–ാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെ മദ്ധ്യഘട്ടം മുതൽ 17–ാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യംവരെയാണെന്നു കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

പാശ്ചാത്യരും മലയാളഭാഷയും

പതിനഞ്ചാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തിലാണ് (1498) പോർട്ടുഗീസ്സുകാർ കേരളത്തിൽ കാലുകുത്തിയതു്. വ്യാപാരമായിരുന്നു അവരുടെ

* തൃശ്ശൂർ രാമവർമ്മ റിസർച്ച് ഇൻസ്റ്റിട്ട്യൂവക ബുള്ളറ്റിൻ നോക്കുക.

പ്രധാനലക്ഷ്യം. എന്നാൽ അവരുടെ ആഗമനം ചില സാമുദായികപരിവർത്തനങ്ങൾക്കും കാരണമായിത്തീർന്നു. പോർട്ടുഗീസ്സുകാരുടെ ഉത്സാഹത്തിൽ 1599–ൽ ഉദയംപേരൂർവെച്ചു നടന്ന 'സൂനഹദോസ്' രണ്ടുവിധത്തിൽ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു: ഒന്നു്, ആ മഹായോഗത്തെപ്പറ്റി ഇംഗ്ലീഷിലെഴുതിയ വിവരണത്തിന്റെ മലയാളവിവർത്തനം നമുക്കു കിട്ടീട്ടുള്ളതിൽനിന്നു് അന്നത്തെ നാടൻഗദ്യരീതി മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കുന്നു; രണ്ടു്, ആ മഹായോഗത്തിലെ നിശ്ചയങ്ങളനുസരിച്ചു് 17–ം 18–ം ൟരാണ്ടുകളിൽ കേരളത്തിൽ നടന്ന കത്തോലിക്കാമിഷ്യനറിപ്രവർത്തനം സ്വതന്ത്രമായ ഗദ്യരീതിയുടെ രൂപവൽക്കരണത്തിനു ഹേതുഭൂതമായിത്തീർന്നു. സംസ്കൃതപ്രധാനമായിരുന്ന ഗദ്യരീതിയെ നാട്ടിലെ വ്യവഹാരഭാഷയോടടുപ്പിച്ചതു് ഈ മിഷ്യനറിമാരാണു്. അക്ഷരാഭ്യാസംപോലുമില്ലാത്ത ആളുകൾക്കുകൂടി മനസ്സിലാകത്തക്കവിധം മതകാര്യങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കേണ്ടതു് സ്വന്തം കാര്യസാദ്ധ്യത്തിനുതന്നെ അവർക്കു് ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതായിരുന്നു. സുറിയാനിപദങ്ങളും അബദ്ധജടിലങ്ങളായ സംസ്കൃതപ്രയോഗങ്ങളും ഭാഷയ്ക്കു് 'പാതിരിമലയാളം' എന്ന പ്രത്യേകപ്പേർ സമ്പാദിച്ചുകൊടുത്തുവെങ്കിലും, സംസ്കൃതത്തിനേറെയും തമിഴിനേറെയും പിടിയിൽനിന്നു വിടുത്തി മലയാളഗദ്യത്തെ വായ്മൊഴിയോടടുപ്പിച്ചതു് ഇക്കൂട്ടരാണെന്നുള്ളതു വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല. 1579–ൽ കേരളത്തിൽ ആദ്യമായി അച്ചടിയന്ത്രം കൊണ്ടുവന്നതു് ഈ വർഗ്ഗക്കാരാണെന്നുള്ളതും കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം സ്മരിക്കേണ്ടതാണു്. മതപ്രചരണത്തിനുള്ള ഒരുപാധിയായിട്ടാണു് അവർ ഇതൊക്കെ ചെയ്തതെങ്കിലും, പിൽക്കാലത്തു് ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ പുരോഗമനത്തിനു് അതെത്രമാത്രം സഹായകമായിത്തീർന്നു എന്നു നമുക്കറിയാമല്ലൊ.

ഗദ്യശാഖയെസ്സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം 18–ാംനൂറ്റാണ്ടു് പലതരത്തിലും പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു. കത്തോലിക്കാമിഷ്യനറിമാരുടെ ബഹുമുഖമായ പ്രവർത്തനം ഭാഷയുടെ പുരോഗതിയെ അത്യന്തം സഹായിച്ചു. ചിലരുടെ പേരുകൾ പ്രത്യേകം എടുത്തുപറയേണ്ടതായിട്ടുണ്ടു്. അർണ്ണോസ്സുപാതിരിയാണു് അവരിൽ ഒരാൾ. വിദേശീയനായ ആ വൈദികൻ ഇവിടെ വന്നു മലയാളം പഠിച്ചു് മലയാളഭാഷയ്ക്കു് ഒരു വ്യാകരണവും നിഘണ്ടുവും നിർമ്മിച്ചു; പുത്തൻപാന, പഞ്ചപർവ്വങ്ങൾ എന്നു തുടങ്ങി ചില കവിതകളും എഴുതി. ആഞ്ചലോഫ്രാൻസിസ്സു്, ക്ലെമൻറുപാതിരി എന്നിവർ യഥാക്രമം വ്യാകരണവും നിഘണ്ടുവും വിരചിച്ചു. ഈ ക്ലെമൻറുപാതിരിതന്നെയാണു് സംക്ഷേപവേദാർത്ഥത്തിന്റെയും കർത്താവു്. അക്ഷരങ്ങൾ റോമിൽവെച്ചു കൊത്തിയുണ്ടാക്കി 1772–ൽ അവിടത്തെ 'സർവ്വഭാഷാമുദ്രാലയ'ത്തിൽത്തന്നെയാണു് അച്ചടിച്ചതു് എന്നുള്ള ഒരു പ്രത്യേകത പ്രസ്തുത കൃതിയെസ്സംബന്ധിച്ചു് എടു

ത്തുപറയേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. മലയാളഭാഷയിൽ ആദ്യമായി അച്ചടിച്ച പുസ്തകവും ഇതുതന്നെയാണ്. * വ്യാകരണം, നിഘണ്ടു, അക്ഷരംവാക്കൽ, അച്ചുക്കൂടം ഈവക കാര്യങ്ങളിലെല്ലാം മലയാളഭാഷയ്ക്കുവേണ്ടി ഒന്നാമതായി പ്രവർത്തിച്ചതു് വിദേശത്തുനിന്നു വന്ന മിഷ്യനറിമാരാണെന്നുള്ളതു വിസ്മയാവഹമല്ലേ?

സ്വദേശീയരുടെ സംഭാവന

ചില നാട്ടുകാരും ആ കാലഘട്ടത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടില്ലെന്നില്ല. കരിയാറിൽ ഔസേപ്പുകത്തനാർ 1768–ൽ 'വേദതക്കം' എന്ന ഒരു ഗദ്യഗ്രന്ഥം നിർമ്മിക്കയുണ്ടായി. മാർപ്പാപ്പയുടെ പരമാധികാരസ്ഥാപനമാണു് ഇതിലെ വിഷയം. ഭാഷാരീതി മിഷ്യനറിമാരുടേതിൽനിന്നു് അൽപം വ്യത്യസ്തവും താരതമ്യേന നിർദ്ദോഷവുമാണു്. പാറേമ്മാക്കൻ തോമാക്കത്തനാരെഴുതിയ 'വർത്തമാനപുസ്തകം' പലവിധത്തിലും പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്നു. കരിയാറിൽ മൽപാനും ഗ്രന്ഥകർത്താവുംകൂടി 1778–നും 1786–നും ഇടയ്ക്കു നടത്തിയ റോമായാത്രയുടെ വിവരണമാണു് ഇതിൽ അടങ്ങീട്ടുള്ളതു്. അന്നു മലയാളഗദ്യം എത്രത്തോളം വികസിച്ചിരുന്നു എന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ ഈ കൃതി ഉപകരിക്കുന്നു. പാശ്ചാത്യഗദ്യമാതൃകയെയാണു് ഗ്രന്ഥകാരൻ അനുകരിച്ചതെന്നു് സ്പഷ്ടമായി കാണാം. ആശയങ്ങളുടെ അടുക്ക്, ഖണ്ഡികകളുടെ വിഭജനം മുതലായ പരിഷ്കാരങ്ങളും ഇതിനു തെളിവാണു്. ഭാഷയിലെ ഒന്നാമത്തെ യാത്രാവിവരണഗ്രന്ഥമെന്ന നിലയിലും 'വർത്തമാനപുസ്തകം' പ്രത്യേകം പരിഗണനീയമത്രെ. ഇന്നത്തെപ്പോലെ തീക്കപ്പലും മറ്റും ഇല്ലാതിരുന്ന കാലത്തു് ദീർഘങ്ങളായ മഹാസമുദ്രങ്ങളിൽക്കൂടി അനേകം അപകടങ്ങളും തരണംചെയ്തു നടത്തിയ ദീർഘയാത്രയുടെ ചരിത്രം അനുഭവരസികതയോടുകൂടി വർണ്ണിച്ചിരിക്കയാണു് പ്രസ്തുത കൃതിയിൽ. ഒന്നാംഭാഗം മാത്രമേ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളൂ. 'ജ്ഞാനമുത്തുമാല'യും ആ ആറാറാണ്ടിൽത്തന്നെ ഉണ്ടായ ഒരു ഗദ്യകൃതിയാണു്. സ്നേഹം, വിനയം, പരോപകാരം

---

* 1675–നോടടുത്തു് ഹോളണ്ടിൽ അച്ചടിച്ച "ഹോർത്തൂസ് മലബാറിക്കുസ്" (കേരളാരാമം) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു മലയാളത്തിലുള്ള ചില പേരുകളും വാചകങ്ങളുമുണ്ടെന്നല്ലാതെ ആ കൃതിയിലെ ഭാഷ മലയാളമല്ല. റോമിലുണ്ടാക്കിയതും ഏകദേശം ചതുരാകൃതിയിലുള്ളതുമായ മലയാളമച്ചകിടംതന്നെയാണു് ആദ്യകാലത്തു ബോംബേയിലും പിന്നീടു കേരളത്തിലും അച്ചടിക്കുപയോഗിച്ചിരുന്നതു്. ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ മതഗ്രന്ഥങ്ങളും മാത്രമല്ല, രാമായണം, ഭാരതം, ഭാഗവതം, കൃഷ്ണഗാഥ മുതലായ കൃതികളും ഇത്തരം അക്ഷരങ്ങളുപയോഗിച്ചു് അച്ചടിച്ചിരുന്നു.

എന്നു തുടങ്ങിയ സൽഗുണങ്ങളുടെ മഹിമയും അഹങ്കാരം, അലസത, കോപം, അസൂയ മുതലായ ദുർഗ്ഗുണങ്ങൾകൊണ്ടുണ്ടാകാവുന്ന ദോഷവുമാണു് പ്രതിപാദ്യം. കത്തോലിക്കാമതതത്ത്വങ്ങൾക്കു യോജിച്ച രീതിയിലാണു് കാര്യങ്ങൾ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അതുകൊണ്ടു്, ആ ക്രൈസ്തവവിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട ഒരാളായിരിക്കണം ഗ്രന്ഥകർത്താവു് എന്നൂഹിക്കാം.

ഗണിതയുക്തിഭാഷ, പരമാർത്ഥസാരം, മാതംഗലീല എന്നു തുടങ്ങി ചില ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളും ചില വ്യാഖ്യാനങ്ങളും പതിനെട്ടാംനൂറ്റാണ്ടിൽ ഗദ്യശാഖയിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. കേരളീയസാഹിത്യകാരന്മാരിൽ അധികം പേരും പദ്യശാഖയിൽമാത്രം ഒതുങ്ങിയവരായിരുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കാം, സാഹിത്യപ്രാധാന്യമുള്ള ഗദ്യകൃതികൾ ആ കാലഘട്ടത്തിൽ അധികം ഉണ്ടാകാതെപോയതു്.

അദ്ധ്യായം 12

ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ വരവിനുശേഷം

ആംഗലഭാഷാപ്രചാരം

മലയാളഭാഷയുടെ സർവ്വതോമുഖമായ അഭിവൃദ്ധിക്കു് അടിത്തറ പാകിയതു് ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയുമായുള്ള സമ്പർക്കമാണു്. ഠിപ്പുവിന്റെ പരാജയത്തോടുകൂടി ഇംഗ്ലീഷുകാർക്കു കൊച്ചിയുടേയും തിരുവിതാംകൂറിന്റേയും മേൽക്കോയ്മ സിദ്ധിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. 19–ാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിൽ കണ്ണൽ മൺട്രോ ദിവാനായിരിക്കുമ്പോൾ ചില പ്രോട്ടസ്റ്റന്റുപാതിരിമാർ ഗവർമ്മേന്റുസഹായത്തോടുകൂടി തിരുവിതാംകൂറിൽ ആദ്യമായി ചില ഇംഗ്ലീഷുപാഠശാലകൾ സ്ഥാപിച്ചു. കൊച്ചിയിലും തിരുവിതാംകൂറിലും സർക്കാർവകയായി ഇംഗ്ലീഷുപാഠശാലകൾ ഉണ്ടായതു് ഇതിനുശേഷമാണു്. ഇൻഡ്യയിൽ തങ്ങളുടെ അധികാരം അരക്കിട്ടുറപ്പിക്കുന്നതിനു് ഇംഗ്ലീഷുകാർ ആസൂത്രണംചെയ്ത പദ്ധതിയിലെ പ്രധാനഘടകം ആംഗലഭാഷാപ്രചാരണമായിരുന്നു. മെക്കാളെപ്രഭു 1835–ൽ ഇതിനെസ്സംബന്ധിച്ചു് ഒരു പദ്ധതി തയാറാക്കി. മൂന്നുവർഷത്തിനകം ഇംഗ്ലീഷ് ഇൻഡ്യയിലെ ഔദ്യോഗികഭാഷയായിത്തീർന്നു. അതോടുകൂടി ആ ഭാഷയ്ക്കു് അഭൂതപൂർവ്വമായ പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചു. പാഠശാലകളുടെ എണ്ണം വർദ്ധിച്ചു. 1857–ൽ മദ്രാസ്സുപ്പടെ ഇൻഡ്യയിലെ മൂന്നു പ്രധാന കേന്ദ്രങ്ങളിൽ മൂന്നു സർവ്വകലാ

ശാലകളും സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതോടെ ഇംഗ്ളീഷുഭാഷ ഇവിടെ ശ്രദ്ധാമൂലമായിത്തീർന്നു.

അച്ചടിയന്ത്രം

ഇംഗ്ളീഷിന്റെ പ്രചാരവും വിദേശികളായ മിഷ്യനറിമാരുടെ പ്രവർത്തനവും പത്തൊൻപതാംശതകത്തിൽ ഭാഷയേയും സാഹിത്യത്തേയും വളരെയധികം വികസിപ്പിച്ചു. പ്രോട്ടസ്റ്റന്റു മിഷ്യനറിയായ റവ: ബെഞ്ചമിൻ ബെയിലി 1816–ൽ മരംകൊണ്ടു് ഒരച്ചടിയന്ത്രം നിർമ്മിച്ചു് കോട്ടയത്തു വെച്ചു് ബൈബിൾ അച്ചടിച്ചു. അതാണു് കേരളത്തിലെ ഒന്നാമത്തെ മലയാളംപ്രസ്സു്. 1821–ൽ അദ്ദേഹംതന്നെയാണു് കോട്ടയം സി. എം. എസ്സു്-പ്രസ്സാരംഭിച്ചതു്. ആ ഭാഷാസ്നേഹിയുടെ പ്രവർത്തനം ഇത്രത്തോളംകൊണ്ടവസാനിച്ചില്ല. ഒരു ഇംഗ്ളീഷു്–മലയാളം നിഘണ്ടുവും ഒരു മലയാളം–ഇംഗ്ളീഷു് നിഘണ്ടുവുംകൂടി അദ്ദേഹം നിർമ്മിക്കയുണ്ടായി. റവ: ജോസഫ് പിറാ് എന്ന വിദേശി ഒരു മലയാളവ്യാകരണം നിർമ്മിച്ചതും അതേ കാലഘട്ടത്തിലാണു്. സ്വാതിതിരുനാൾ മഹാരാജാവു് ഈ രണ്ടുപേരേയും ഉദാരമായ സംഭാവനകൾകൊണ്ടു പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചതായി കാണുന്നുണ്ടു്.

നിഘണ്ടുവും വ്യാകരണവും

ബാസൽമിഷ്യൻകാരുടെ പ്രവർത്തനവും ഈ അവസരത്തിൽ സ്മരണീയമാണു്. മലബാറിൽ ഇംഗ്ളീഷ്വിദ്യാഭ്യാസം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനു് മുൻനിന്നു പ്രവർത്തിച്ചതു് ഇല്ലുട്ടരത്തെ. ഈ മിഷ്യനെപ്പറ്റി പായുമ്പോൾ ഒന്നാമതായി ഓർമ്മയിൽവരുന്നതു് ഡാക്ടർ ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ നാമധേയമാണു്. ജർമ്മൻകാരനായ അദ്ദേഹം 1838–ൽ മതപ്രചാരണത്തിനായി കേരളത്തിലെത്തി. 1840–നോടടുത്തു് മിഷ്യൻവകയായി ഇല്ലിക്കുന്നിൽ ഒരച്ചുകൂടം ആരംഭിച്ചു. കല്ലച്ചുപയോഗിച്ചുകൊണ്ടുള്ള അച്ചടിയാണു് ആദ്യകാലത്തു് അവിടെ നടന്നിരുന്നതു്. ക്രിസ്തുമതഗ്രന്ഥങ്ങൾ മാത്രമല്ല സാഹിത്യവിഷയകങ്ങളായ കൃതികളും ആ പ്രസ്സിൽ അച്ചടിച്ചിരുന്നു. ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ ഭാഷാപാണ്ഡിത്യം കണ്ടു് ഗവർമ്മെന്റു് അദ്ദേഹത്തെ സ്കൂൾഇൻസ്പെക്ടറായി നിയമിച്ചു. പാഠശാലകളുടെ ആവശ്യത്തിലേക്കായി പല പുസ്തകങ്ങളും അക്കാലത്തു് അദ്ദേഹം നിർമ്മിച്ചു. പഴഞ്ചൊൽമാല, പാഠമാല, സദാചാരബോധം, കേരളപ്പഴമ, കേരളോത്പത്തി, നളചരിതസാരശോധന, മലയാളരാജ്യം (ചരിത്രത്തോടുകൂടിയ ഭൂമിശാസ്ത്രം) മുതലായവ അക്കൂട്ടത്തിൽപ്പെട്ടവയാണു്. നിഘണ്ടുവും (1872) വ്യാകരണവും (1868) ആണു് ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ സംഭാവനകളിൽ മെച്ചപ്പെട്ടവ. ആ നിഘണ്ടുവിനെപ്പോലെ ശാസ്ത്രീയമായ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഒരു ശബ്ദകോശം അതിനു മുൻപോ പിൻപോ ഭാഷ

യിലുണ്ടായിട്ടില്ല. വ്യാകരണവും അതിനുമുൻപുണ്ടായവയെ അപേക്ഷിച്ച് മെച്ചപ്പെട്ടതാണ്.

വിദേശികളുടെ സംരംഭങ്ങളെപ്പറ്റിയാണ് ഇതുവരെ പ്രസ്താവിച്ചതു്. ക്രമേണ നാട്ടുകാരും അവരെ അനുകരിച്ചുതുടങ്ങി. 1834-ൽ തിരുവിതാംകൂറിൽ ഗവർമ്മേൻറുവകയായി ഒരു പ്രസ്സു് സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. അധികം താമസിയാതെ (1853-ൽ) ഉത്രംതിരുനാളിൻെറ പ്രേരണയോടും സഹായത്തോടുംകൂടി ഈശ്വരപിള്ളവിചാരിപ്പുകാർ തിരുവനന്തപുരത്തു് 'കേരളവിലാസം' എന്ന പേരിൽ ഒരച്ചുകൂടം സ്ഥാപിച്ചു. (ആ മഹാരാജാവിൻെറ സിംഹാസനചരിതം ആട്ടക്കഥയും 54 ദിവസത്തെ കഥകളടങ്ങിയ ആട്ടക്കഥാസമാഹാരവും ഈ പ്രസ്സിലാണച്ചടിച്ചതു്. കേരളത്തിലെ ഒന്നാമത്തെ സാഹിത്യമാസികയായ 'വിദ്യാവിലാസിനി' 1881-ൽ (1056 മീനം) പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുതുടങ്ങിയതും ഈ പ്രസ്സിൽനിന്നുതന്നെയാണു്.) റവ: ജോഷ്വാമാത്തൻ 1863-ൽ 'മലയാഴ്മയുടെ വ്യാകരണ'മെഴുതി. സംയുക്തി സത്യവേദഖേടം, ബാലാഭ്യസനം എന്നു തുടങ്ങി ഇദ്ദേഹമെഴുതിയ മറ്റു ചില കൃതികളും ഭാഷയിലെ ഗദ്യശാഖയേയും പോഷിപ്പിക്കാതിരുന്നില്ല.

പാഠപുസ്തകക്കമ്മിറ്റിയും മറ്റും

പത്തൊൻപതാംനൂറ്റാണ്ടിൻെറ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻെറ ആധിപത്യത്തിലാരംഭിച്ച തിരുവിതാംകൂറിലെ പാഠപുസ്തകക്കമ്മിറ്റിയും ഭാഷാപോഷണത്തിൽ ഗണ്യമായ പങ്കു വഹിച്ചു. ഇംഗ്ലീഷിനെ അനുകരിച്ചു തയാറാക്കിയ ഒന്നുമുതൽ നാലുവരെയുള്ള പാഠപുസ്തകങ്ങളും, ചരിത്രം, ഭൂമിശാസ്ത്രം, വിജ്ഞാനമഞ്ജരി, ധനതത്ത്വശാസ്ത്രനിരൂപണം എന്നിത്യാദി ഗ്രന്ഥങ്ങളും പ്രസ്തുത കമ്മിറ്റി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. പാച്ചുമുത്തതിൻെറ വ്യാകരണവും തിരുവിതാംകൂർചരിത്രവും, കോവുണ്ണിനെടുങ്ങാടിയുടെ ഭാഷാവ്യാകരണം, പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയുടെ മലയാളഭാഷാചരിത്രം എന്നിവ പത്തൊൻപതാംനൂറ്റാണ്ടിൻെറ ഉത്തരാർദ്ധത്തിലാണുണ്ടായതു്.

പത്രങ്ങളും മാസികകളും

ഇംഗ്ലീഷിൻെറ സമ്പർക്കംകൊണ്ടുണ്ടായ മറ്റൊരു നേട്ടമാണ് അവിടെ കാലികപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളും. മതപ്രചാരണത്തിനായി മിഷ്യനറിമാർതന്നെയാണ് ഇവിടെ ഇതാരംഭിച്ചതു്. ഇന്നു ജീവിച്ചിരിപ്പുള്ളവയിൽ ഏറ്റവും പഴക്കംചെന്ന പത്രം 'സത്യനാദ'മത്രെ. 'സത്യനാദകാഹള'മെന്ന പേരിൽ വരാപ്പുഴയിലെ മിഷ്യനറിമാർ എൺപത്തിമൂന്നുകൊല്ലങ്ങൾക്കു മുൻപു് ക്രനമ്മാവിൽനിന്നാണ് അതു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുതുടങ്ങിയതു്. പശ്ചിമതാരക

മുതലായ ഒന്നോ രണ്ടോ പത്രങ്ങൾ അതിനുമുൻപും ഇവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ, വാർത്താവിതരണം മുഖ്യലക്ഷ്യമാക്കി പുറപ്പെട്ട ഒന്നാമത്തെ പത്രം 'കേരളമിത്ര'മാണ് (1881). ദേവജി ഭീമജി എന്ന കൊച്ചിയിലെ ഗുജറാത്തി വ്യാപാരിയാണ് ഇതാരംഭിച്ചത്. പിൽക്കാലത്തു പലതുകൊണ്ടും ചരിത്രം സൃഷ്ടിച്ച കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയായിരുന്നു അതിന്റെ ഒന്നാമത്തെ പത്രാധിപർ. ചെങ്ങളത്തു കുഞ്ഞിരാമമേനോൻ 1884-ൽ കേരളപത്രിക ആരംഭിച്ചു. മലയാളി, നസ്രാണിദീപിക, മലയാളമനോരമ, സുജനാനന്ദിനി മുതലായി പിൽക്കാലത്തു പല പത്രങ്ങളും പുറപ്പെട്ടു. സി വി. രാമൻപിള്ള യായിരുന്നു മലയാളിയുടെ പത്രാധിപർ. മനോരമയുടെ സ്ഥാപകനും പത്രാ ധിപരും കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസ്സുമാപ്പിളതന്നെയായിരുന്നു. വലിയകോയി ത്തമ്പുരാനാൽപ്പടെ അന്നത്തെ പേരുകേട്ട കവികളെയെല്ലാം ആകർഷിക്കത്ത ക്കവിധം കവിതാപംക്തിക്കുവേണ്ടി സ്ഥാനമനുവദിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതായിരുന്നു അന്നത്തെ മനോരമാപ്രവർത്തനം.

മതപ്രധാനങ്ങളായ മാസികകളെത്തുടർന്ന്, സാഹിത്യത്തിനു പ്രാധാന്യം കൽപിച്ചുകൊണ്ടു പുറപ്പെട്ട ഒന്നാമത്തെ മാസികയാണ് മേൽ സൂചിപ്പിച്ച 'വിദ്യാവിലാസിനി.' ഭാഷാചരിത്രകർത്താവായ ഗോവിന്ദപ്പിള്ള മുതലായവ രായിരുന്നു അതിന്റെ പ്രവർത്തകന്മാർ. വിശാഖംതിരുനാളിന്റെ സഹാ യവും വേണ്ടുവോളമുണ്ടായി. വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ അഭിജ്ഞാന ശാകുന്തളപരിഭാഷ ആദ്യം ഖണ്ഡശഃ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതു് ഈ മാസികയി ലാണ്. 1890-ൽ 'വിദ്യാവിനോദിനി' പുറപ്പെട്ടു. സുപ്രസിദ്ധനിരൂപക നായ സി. പി. അച്യുതമേനോനായിരുന്നു പത്രാധിപർ. 1893-ൽ ഭാഷാപോഷിണി' (ത്രൈമാസിക) ആവിർഭവിച്ചു. 1897-ലാണ് അതു പ്രതിമാസം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുതുടങ്ങിയതു്. 1902-ൽ 'രസികരഞ്ജിനി' യുടെ പുറപ്പാടായി. പിന്നീടുണ്ടായ പത്രങ്ങൾക്കും മാസികകൾക്കും കണ ക്കില്ല. കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ പത്രാധിപത്യത്തിൽ നടന്ന 'സ്വദേശാ ഭിമാനി'യും 'ആത്മപോഷിണി'യും അക്കൂട്ടത്തിൽ പ്രത്യേകസ്മരണയെ അർഹിക്കുന്നു. ധീരമായ അഭിപ്രായപ്രകടനം—ഒഴുക്കിനെതിരായുള്ള നീന്തൽ—രാമകൃഷ്ണപിള്ളയെ ശാശ്വതസ്മരണീയനാക്കിത്തീർത്തു.

ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധത്തോടുകൂടി കേരളീയരുടെ ലോകവാർത്താവിഷ യകമായ ജിജ്ഞാസ വളരെ വർദ്ധിച്ചു. അടുത്തകാലത്തായി രാഷ്ട്രീയമായ ചേരിപിരിവും ശക്തിപ്രാപിച്ചുവരികയാണ്. ഈ രണ്ടു കാരണങ്ങളും പത്രങ്ങളുടെ സംഖ്യാവർദ്ധനവിനു കാരണമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. കേരളസം സ്ഥാനത്തിൽ ഇന്നു മുപ്പതിലധികം പ്രതിദിനപത്രങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരി

ക്കപ്പെട്ടന്നു. പ്രതിവാരപത്രങ്ങളും ആഴ്ചപ്പതിപ്പുകളും വാരാന്ത്യപ്പതിപ്പുകളും ഇതിനു പുറമേയാണു്— അവയും ധാരാളമുണ്ടു്.

നോവൽ, ചെറുകഥ, ഖണ്ഡകവിത, നാടകം എന്നുതുടങ്ങി പല പുതിയ പ്രസ്ഥാനങ്ങളും പത്തൊൻപതാംനൂറ്റാണ്ടിൽ ആവിർഭവിക്കയുണ്ടായി. അവയുടെ ചരിത്രം അടുത്ത അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ വായിക്കാം.

അദ്ധ്യായം 13

നാടകങ്ങൾ

മണിപ്രവാളനാടകങ്ങൾ

നമ്മുടെ നാടകങ്ങൾ ഇന്നത്തെ നിലയിലെത്തിയതു നാലഞ്ചു പടികൾ കടന്നിട്ടാണു്. മണിപ്രവാളനാടകങ്ങളായിരുന്ന ഒന്നാമത്തെ പടി. 1880—ൽ കേരളവർമ്മ പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയ ശാകുന്തളമാണല്ലോ കൈരളിയെ നാടകവേദിയുമായി പരിചയപ്പെടുത്തിയതു്. * സംസ്കൃതത്തെ അനുകരിച്ചു് ശ്ലോകങ്ങളും ഗദ്യവുമായിട്ടായിരുന്ന ആ പരിഭാഷ. തിരുവട്ടാർ നാരായണപിള്ളയുടെ അഭിനയചാതുരി ശാകുന്തളത്തിനു പ്രചുരമായ പ്രചാരം സമ്പാദിച്ചുകൊടുത്തു. തൽഫലമായി പലതും സംസ്കൃതനാടകങ്ങളും തർജ്ജമചെയ്യപ്പെടുകയുണ്ടായി. ഉത്തരരാമചരിതം, വിക്രമോർവ്വശീയം, പ്രബോധചന്ദ്രോദയം, ആശ്ചര്യചൂഡാമണി, ജാനകീപരിണയം, മാലതീമാധവം, പഞ്ചരാത്രം, സഭദ്രനാഗാനന്ദം, വേണീസംഹാരം, മുദ്രാരാക്ഷസം എന്നുതുടങ്ങി ഏറെയും നാടകങ്ങൾ അന്നു തർജ്ജമചെയ്യപ്പെട്ടു. ചാത്തുക്കുട്ടി മന്നാടിയാർ, കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ, കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി, രാജരാജവർമ്മ, കുറിപ്പുറം മുതലായവരായിരുന്നു പരിഭാഷകന്മാർ. ചില നാടകങ്ങൾക്കു രണ്ടും മൂന്നും തർജ്ജമകൾവീതം ഉണ്ടാകുന്നതിനും ഇടയായി. ശാകുന്തളത്തിനു് ഇതേവരെയായി ഇരുപതിലധികം പദ്യാനുപദതർജ്ജമകളുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നും അവയിൽ പതിനാറെണ്ണം അച്ചടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും ഈ അവസരത്തിൽ സ്മരണീയമാണു. കലഹിനീഗമനകം (കുണ്ടത്തിൽ വറുഗീസുമാപ്പിള), വാസന്തികസഭദ്രം (ചുനക്കര കൃഷ്ണവാര്യർ), ഫാംലെറ്റ്, ഒഥല്ലോ (രണ്ടും കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ), വെന്നീസിലെ വ്യാപാരി, മാക്ബത്ത്, കിങ്ലീയർ, ഉട്ടാലകൻ, ഹാംലെറ്റ് (അഞ്ചും

* അമ്മാവനും മരുമകനും എന്ന അദ്ധ്യായം നോക്കുക.

ഏ. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള) എന്നിങ്ങനെ ഷേക്സ്പീയരുടെ ചില നാടകങ്ങളും അക്കാലത്തു് തർജ്ജമചെയ്യപ്പെട്ടകയുണ്ടായി.

പുരാണകഥകളെ അവലംബിച്ചു് ചില സ്വതന്ത്രകൃതികളും അന്നാവിർഭവിച്ചു. ഗംഗാവതരണം, നളചരിതം, ലക്ഷ്മണാസംഗം, സന്താനഗോപാലം, അജ്ഞാതവാസം, സുഭദ്രാഭ്യുദയം, ഉമാവിവാഹം, ഭഗവദ്ദൂതു് മുതലായവ ഇക്കൂട്ടത്തിൽപ്പെട്ടതാണു്. അവയും എണ്ണത്തിൽ കുറവല്ല. സാമുദായികവിഷയങ്ങളെ ഇതിവൃത്തമാക്കി നാടകങ്ങൾ നിർമ്മിക്കാനും ചിലർ ഒരുമ്പെടാതിരുന്നില്ല. കെ. സി. കേശവപിള്ളയുടെ ലക്ഷ്മീകല്യാണം, കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണിയുടെ ദേവീവിലാസം, കൊച്ചീപ്പൻമാപ്പിളയുടെ മറിയമ്മ, കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാന്റെ കല്യാണീനാടകം, വറുഗീസ്മാപ്പിളയുടെ എബ്രായക്കുട്ടി മുതലായവ അങ്ങനെ ഉണ്ടായവയാണു്.

നാടകാഭിനയത്തിനായി പല കമ്പനികളും സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. നാരായണപിള്ളയുടെ 'മനോമോഹനം', വറുഗീസുമാപ്പിളയുടെ 'മനോരമ', സി. പി. അച്യുതമേനോന്റെ 'രസികരഞ്ജിനി', ചാത്തുക്കുട്ടിമന്നാടിയാരുടെ 'വിനോദചിന്താമണി' മുതലായ നാടകസംഘങ്ങളും അവയിൽ ചിലതുമാത്രമാണു്. ഒടുവിൽ കുഞ്ഞുകൃഷ്ണമേനോൻ, കൊട്ടങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ, കുണ്ടൂർ നാരായണമേനോൻ, കുറിപ്പുറത്തു കേശവൻനായർ തുടങ്ങിയവരും നാടകാഭിനയത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളാറുണ്ടായിരുന്നു.

ചക്കീചങ്കരം

ഇങ്ങനെ പല കാരണങ്ങളാൽ മണിപ്രവാളനാടകങ്ങളുടെ സംഖ്യ ക്രമത്തിലധികം വർദ്ധിക്കുകയും തീരെ അർഹതയില്ലാത്തവർപോലും നാടകങ്ങളെഴുതിത്തുടങ്ങുകയും ചെയ്തപ്പോഴാണു് രാമക്കുറുപ്പുമൂൻഷിയുടെ കംഭോണ്ഡൻ (ചക്കീചങ്കരം) ഇരുമ്പുലക്കയുംകൊണ്ടു രംഗപ്രവേശംചെയ്തു നാടകമെഴുത്തുകാരെയെല്ലാം നാട്ടിൽനിന്നും ആട്ടിയോടിച്ചതു്.

സംഗീതനാടകങ്ങൾ

രണ്ടാമത്തെ പടി സംഗീതനാടകങ്ങളായിരുന്നു. തമിഴ്നാട്ടിലെ ചില സംഘക്കാർ സംഗീതനാടകങ്ങളുമായി കേരളത്തിൽ വന്നു് വളരെപ്പണം വാരിക്കൊണ്ടുപോയ്ക്കൊണ്ടിരുന്ന അന്നു്. ചില കേരളീയർ അവരെ അനുകരിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചതിന്റെ ഫലമായി ഇവിടെയും ചില സംഗീതനാടകങ്ങളും പ്രചരിച്ചു. അവയിൽ കെ. സി. കേശവപിള്ളയുടെ സഭാരാമയ്യൻ അസൂയാർഹമായ പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചു. ഇരുപതിലധികം പതിപ്പുകളും വേണ്ടിവന്നു ആ പുസ്തകത്തിനു്. ടി. സി. അച്യുതമേനോന്റെ

സംഗീതനൈഷധം, എം. ചക്രപാണിവാര്യരുടേയും വൈദ്യരത്നം പി. എസ്സ്. വാര്യരുടേയും സംഗീതശാകുന്തളങ്ങൾ, ചക്രപാണിവാര്യരുടെ ഹരിശ്ചന്ദ്രചരിതം മുതലായി പല സംഗീതനാടകങ്ങളും അന്നാവിർഭവിച്ചു. കേശവപിള്ള തന്റെ മണിപ്രവാളനാടകങ്ങളിൽ ചിലതു് സംഗീതനാടകങ്ങളായി മാറ്റുകപോലും ചെയ്തു. ഈവക നാടകങ്ങൾ വളരെക്കാലം ഇവിടത്തെ നാടകവേദികളിൽ അഭിനയിക്കപ്പെട്ടുകയുണ്ടായി.

പ്രഹസനങ്ങൾ

രൂപകങ്ങളുടെ മൂന്നാമത്തെ ഘട്ടം നാം കാണുന്നതു് ഇംഗ്ലീഷിനെ അനുകരിച്ചു ജന്മമെടുത്ത പ്രഹസനങ്ങളിൽനിന്നുടിയാണു്. 1885 - നോടടുത്തു സി. വി. രാമൻപിള്ള എഴുതിയ 'ചന്ദ്രമുഖീവിലാസ'മാണു് ആദ്യത്തെ പ്രഹസനം. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു് ശ്ലോകങ്ങളുംകൂടി ഉൾക്കൊണ്ടിരുന്ന ആ കൃതി നാടകങ്ങളുടേയും പ്രഹസനങ്ങളുടേയും ഇടയ്ക്കുള്ള കണ്ണിയായിട്ടാണു് വർത്തിക്കുന്നതു. കുറുപ്പില്ലാക്കളരി, പണ്ടത്തെപ്പാച്ചൻ എന്നതുടങ്ങി പിൽക്കാലത്തു് സി. വി. എഴുതിയ കൃതികൾ തികച്ചും ആംഗലസാഹിത്യത്തെ പ്രതിനിധാനംചെയ്യുന്നവയാകുന്നു. കണ്ണുമടച്ചുകൊണ്ടുള്ള പാശ്ചാത്യാനുകരണം, സ്ത്രീനായകത്വം, ഉദ്യോഗസ്ഥദുഷ്പ്രഭുത്വം മുതലായവയെ കഠിനമായി വിമർശിക്കുന്നവയായിരുന്നു ആ പ്രഹസനങ്ങൾ. കാലാന്തരത്തിൽ ഉത്തരവാദപ്പെട്ട ഉദ്യോഗങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കാനിടയായ പല മാന്യന്മാരും ഗ്രന്ഥകർത്താവിനോടൊപ്പം ആ പ്രഹസനങ്ങൾ അഭിനയിച്ചിരുന്നു. കുറച്ചുകാലത്തേയ്ക്കു തിരുവനന്തപുരംനഗരത്തിലെ അന്തരീക്ഷം ആകപ്പാടെ പ്രക്ഷുബ്ധമായിരുന്നു.

ഗദ്യനാടകങ്ങൾ

നാലാമത്തെ ഘട്ടം ഗദ്യനാടകങ്ങളുടേതാണു്. ഈ. വി. കൃഷ്ണപിള്ളയായിരുന്നു ഈ ഉപപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അവതാരകൻ. മഹാരാജാവിന്റെ തിരുനാളാഘോഷം പ്രമാണിച്ചു് പൗരാണികങ്ങളും ചരിത്രപരങ്ങളുമായ ഇതിവൃത്തങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചു ഗദ്യനാടകങ്ങളെഴുതിക്കൊണ്ടാണു് ആ യുവാവു രംഗപ്രവേശം ചെയ്തതു്. സി. വി. രാമൻപിള്ളയുടെ ചരിത്രാഖ്യായികകൾക്കു നാടകത്തിന്റെ രൂപംനൽകുന്നതിലും അവ അഭിനയിക്കുന്നതിലും ഈ. വി. വളരെ ഉത്സുകനായിരുന്നു. ഒടുവിൽ സി. വി-യെ അനുകരിച്ചുകൊണ്ടു് പൊണ്ണരശ്ശനാട്ടു്, വിസ്മൃതി, പ്രണയക്കമ്മീഷൻ, കവിതക്കേസ്സു് എന്നിത്യാദി നാമങ്ങളിൽ ഹാസ്യാത്മകതയും സാമൂഹവിമർശവുംചേർന്ന ചില ഗദ്യനാടകങ്ങളും അദ്ദേഹം എഴുതുകയുണ്ടായി.

തിരുവനന്തപുരത്തെ ജൂബിലി ടൗൺഹാളും തിരുനാളാഘോഷങ്ങളും അനേകം ഗദ്യനാടകങ്ങളുടെ ആവിർഭാവത്തിനു കാരണമായിത്തീർന്നു. എൻ. പി. ചെല്ലപ്പൻനായരുടെ പ്രണയജാംബവാൻ, പ്രേമവൈചിത്ര്യം, മിന്നൽപ്രണയം, ആറാംബോംബ് മുതലായ പല കൃതികളും അങ്ങനെ ജന്മമെടുത്തവയാണ്. ഗദ്യനാടകശാഖയ്ക്ക് കനമുറ്റ പല സംഭാവനകളും നൽകിയവരാണ് കൈനിക്കരസഹോദരന്മാർ. ചരിത്രം, ഇതിഹാസം, സാമൂഹ്യവിഷയങ്ങൾ ഇതെല്ലാം അവർ ഒരുപോലെ കൈകാര്യംചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പത്മനാഭപിള്ളയുടെ കാൽവരിയിലെ കൽപപാളപം, വേലുത്തമ്പി ദളവാ; കുമാരപിള്ളയുടെ ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ, മോഹവും മുക്തിയും, വേഷങ്ങൾ മുതലായവ സുപ്രസിദ്ധങ്ങളായ നാടകങ്ങളാകുന്നു.

ഇന്നത്തെ നില

ആശയങ്ങളുടെ പ്രചാരണത്തിനു നാടകാഭിനയത്തെപ്പോലെ പറ്റിയ ഒരുപാധി വേറെയുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. കാര്യങ്ങൾ കാണികളുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ നേരിട്ടു ചെന്നു തറയ്ക്കുന്നതെന്തെന്നുള്ളതായിരിക്കാം ഇതിനു കാരണം. അതെങ്ങനെയായാലും സമുദായപരിഷ്കർത്താക്കൾ, രാഷ്ട്രീയ നേതാക്കന്മാർ, പാർട്ടിപ്രവർത്തകന്മാർ മുതലായവരെല്ലാം ഇന്നു നാടകവേദിയെ ശരണംപ്രാപിച്ചിരിക്കയാണ്. എഴുത്തുകാരും ഇതു നല്ലൊരു തരമായിട്ടാണ് കരുതുന്നതു്. കുംഭാണ്ഡന്റെ അവതാരം വീണ്ടും വേണ്ടിവരത്തക്കവിധം നാടകനിർമ്മാതാക്കളുടെ സംഖ്യ എത്രയോ വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ നാടകങ്ങളെപ്പറ്റി സമഗ്രമായ വിവരണം അസാദ്ധ്യമാണെന്നു പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ.

മൂന്നുതരം നാടകങ്ങൾ

ഇന്നത്തെ നാടകങ്ങളെ സാമുദായികം, രാഷ്ട്രീയം, മനശ്ശാസ്ത്രപരം എന്നിങ്ങനെ പ്രാധാന്യേന മൂന്നായി തിരിക്കാം. സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി ഒരു വിഭജനം നടത്തി എന്നേയുള്ളൂ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഒന്നിലധികം പ്രമേയങ്ങളുടെ സങ്കലനം മിക്ക നാടകങ്ങളിലും കാണാതിരിക്കയില്ല.

വി. ടി. ഭട്ടതിരിപ്പാടിന്റെ അടുക്കളയിൽനിന്നു് അരങ്ങത്തേയ്ക്ക്, എം. പി. ഭട്ടതിരിയുടെ ഋതുമതി, കൊച്ചുപ്പൻമാപ്പിളയുടെ മറിയാമ്മ മുതലായവ ചില പ്രത്യേകസമുദായങ്ങളുടെ ജീവിതപ്രശ്നങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ള നാടകങ്ങളാണ്. നമ്പൂരിസമുദായത്തിലേയും ക്രിസ്ത്യൻസമുദായത്തിലേയും ചില ആചാരവിശേഷങ്ങളുമായി അവ നമ്മെ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നു. കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ 'പ്രതിമ', തകഴിയുടെ 'തോറ്റില്ല',

തോപ്പിൽ ഭാസിയുടെ 'വിശക്കുന്ന കരിങ്കാലി', പൊൻകുന്നം വക്കിയുടെ 'ജേതാക്കൾ', കേശവദേവിന്റെ 'പ്രധാനമന്ത്രി'യും 'ആൾക്കൂട്ടവും', പൂജപ്പുര കൃഷ്ണൻനായരുടെ 'സ്വദേശാഭിമാനി' തുടങ്ങിയവ രാഷ്ട്രീയ നാടകങ്ങളാണ്. ഇവയും എണ്ണത്തിൽ ചുരുങ്ങും. രാമകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ 'പ്രതിമ'യും തകഴിയുടെ 'തോറ്റില്ല'യും ഒരുകാലത്തു തിരുവിതാംകൂർ ഗവർമ്മെണ്ടു നിരോധിച്ച കഥ എല്ലാവർക്കും അറിവുള്ളതാണല്ലൊ.

സാമൂഹ്യപ്രശ്നങ്ങളെ കൈകാര്യംചെയ്യുന്ന നാടകങ്ങളും അനവധിയാണ്. ഈയിടെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളവയും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നവയുമായ നാടകങ്ങളിൽ ഭ്രഷ്ടപക്ഷവും അത്തരത്തിലുള്ളവയാണെന്നുതന്നെ പറയാം. എൻ. കൃഷ്ണപിള്ള, പൊൻകുന്നം വക്കി, തിക്കൊടിയൻ, കേശവദേവ്, ചെറുകാട്ട്, കെ. ടി. മഹമ്മദ്, തോപ്പിൽ ഭാസി, ടി. എൻ. ഗോപിനാഥൻ നായർ, എൻ. പി. ചെല്ലപ്പൻനായർ, എസ്. എൽ. പുരം സദാനന്ദൻ, ജഗതി എൻ. കെ. ആചാരി, പി. ജെ. ആൻറണി, കെ. സുരേന്ദ്രൻ, എം. ഗോവിന്ദൻ, നാഗവള്ളി, ഏലൂർ വാസുദേവ്, പി. സി. കട്ടിക്കൃഷ്ണൻ, ജി. ശങ്കരപ്പിള്ള, വീരൻ എന്നു തുടങ്ങി അനവധി ആളുകൾ ഇന്ന് ഈ രംഗത്തു് സജീവമായി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. തോപ്പിൽ ഭാസിയുടെ 'നിങ്ങളെന്നെ കമ്യൂണിസ്റ്റാക്കി' എന്ന നാടകം കേരളത്തിനകത്തും പുറത്തും വളരെയധികം ദ്രഷ്ടാക്കളെ ആകർഷിച്ചതാണ്. ഒരുപക്ഷേ, ഇതുപോലെ അധികം പ്രാവശ്യം അഭിനയിക്കപ്പെട്ട മലയാളനാടകം വേറെ ഉണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. കോട്ടയത്തെ പരിഷത്സമ്മേളനത്തിനു് അഭിനയിച്ച അവസരത്തിൽ ഉത്തരഭാരതത്തിലെ സാഹിത്യകാരന്മാരെ വല്ലാതെ ആകർഷിച്ചതും തൽഫലമായി ഹിന്ദിയിൽ തർജ്ജമചെയ്തു ഡൽഹിയിൽ കൊണ്ടുപോയി അഭിനയിക്കപ്പെട്ടതുമാണ് വീരന്റെ 'തുവലും തുമ്പും.' കെ. ടി. മഹമ്മദിന്റെ 'ഇതു ഭൂമിയാണ്' എന്ന നാടകം അഭിനയത്തിൽ ഒരുയന്ത്രമാനദണ്ഡം പുലർത്തിയിരുന്നു. ഇങ്ങനെ ഓരോരുത്തരുടെ നാടകങ്ങളെപ്പറ്റിയും എന്തെങ്കിലും ഒരു പ്രത്യേകത എടുത്തുപറയാൻ കാണും. ഇരുളടഞ്ഞ സാമൂഹ്യരംഗങ്ങളിൽ പ്രകാശം പരത്തണമെന്ന ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടിയാണ് ഓരോരുത്തരും പ്രവർത്തിക്കുന്നതു്. ചെല്ലപ്പൻനായരുടെ നാടകങ്ങളിൽ ഫലിതത്തിന്റെ വർണ്ണപ്പൊടി വിതറീട്ടുള്ളതു കാണാം.

സുപ്രസിദ്ധനാടകകൃത്തായ ഇബ്സന്റെ സ്വാധീനശക്തിക്കു വിധേയങ്ങളായ നാടകങ്ങളെയാണ് 'മനഃശ്ശാസ്ത്രപരം' എന്ന വാക്കുകൊണ്ടു വിവക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളതു്. സാമൂഹ്യപ്രശ്നങ്ങൾതന്നെയായിരിക്കും അവയിലേയും പ്രതിപാദ്യം. എന്നാൽ വ്യക്തികളുടെ മാനസികപ്രേരണകളും ചിന്താഗതിയും ബാഹ്യജീവിതത്തെ ഏതെല്ലാംതരത്തിൽ ബാധിക്കുന്നുവെന്നു തെളിയിക്കുന്ന രീതിയിലായിരിക്കും പ്രതിപാദനം. പഴയ നാടകസങ്കേതങ്ങളിൽ

പലതിനേയും ഇബ്സൻ ബഹുമാനിക്കുന്നില്ല. പ്രതിപാദ്യമായ പ്രശ്നം ഏറ്റവും ഫലവത്തായ രീതിയിൽ പ്രകടിപ്പിക്കേണ്ടതെങ്ങനെയാണെന്നു മാത്രമേ ഇബ്സനു നോട്ടമുള്ളൂ. ഈ പുതിയ രീതി ഭാഷയിൽ അവതരിപ്പിക്കാൻ സഫലമായി ശ്രമിച്ച വ്യക്തികളിൽ പ്രഥമഗണനീയൻ എൻ. കൃഷ്ണപിള്ളയാണു്. ഭഗ്നവേനം, കന്യക, ബലാബലം എന്നീ കൃതികളിൽ നിന്നു് ഇതു വ്യക്തമാകുന്നു. ഒരു കുടുംബത്തിന്റെ തകർച്ചയാണു് ആദ്യത്തേതിലെ പ്രതിപാദ്യം. പരസ്പരവൈരുദ്ധ്യങ്ങളുടേയും മാനസികസംഘട്ടനങ്ങളുടേയും കേളീരംഗമാണു് ആ കൃതി. പണം സമ്പാദിക്കുന്ന ഒരു യന്ത്രമായി മാത്രം മാതാപിതാക്കന്മാരാൽ കരുതപ്പെട്ട ഒരു മുപ്പതുവയസ്സുകാരി (സ്ത്രീ ഇൻസ്പെക്ടസ്സ്) മാന്യത്യം കൊതിച്ചു് ഉദ്യോഗം രാജിവെച്ചു് തന്റെ ആപ്പീസ്ശിപായിയുമൊന്നിച്ചു വീടുവിട്ടിറങ്ങുന്ന കഥയാണു് 'കന്യക'യിൽ. ബലാബലമാകട്ടേ, അമ്മയിഅമ്മപ്പോരിനെ ചിത്രീകരിക്കുന്നു. ആന്തരിക ചോദനകളുടെ ഫലമായുണ്ടാകുന്ന ബാഹ്യസംഘട്ടനങ്ങളെ യഥാതഥമായി ചിത്രീകരിക്കുന്നതിൽ എൻ. കൃഷ്ണപിള്ള നല്ലപോലെ വിജയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സി. ജെ. തോമസ്സിന്റെ 'അവൻ വീണ്ടും വരുന്നു' (1128–ൽ ക്രൈം 27), പൂളിമൂട്ടിൽ എസ്സ്. ശങ്കരനാരായണന്റെ 'നേരും നുണയും', മുഹമ്മദ്ബഷീറിന്റെ കഥാബീജം മുതലായവ ഇബ്സൻസങ്കേതങ്ങളെ അനുകരിക്കുന്ന ചില നല്ല പ്രശ്നനാടകങ്ങളാകുന്നു. ടി. എൻ. ഗോപിനാഥൻനായരുടേയും നാഗവള്ളിയുടേയും നാടകങ്ങളിൽ സാമൂഹ്യമനശ്ശാസ്ത്രപ്രശ്നങ്ങളുടെ സമ്യക്കായ സമ്മേളനം കാണാവുന്നതാണു്. (ഉദാ:—മുഗം, പൊലിഞ്ഞ ദീപം.)

പിന്നെയും പഴമയിലേക്കു്

അഭിനേയതയെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാതെ തന്റെ കൂടപ്പിറവിയായ ആദർശപ്രതിപത്തിയിൽമാത്രം ദൃഷ്ടിയുറപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് ഉള്ളൂരെഴുതിയ അംബ, സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു വള്ളത്തോൾ പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയ ചില രൂപകങ്ങൾ, പഴയ വിഷയങ്ങളെ പുതിയ അഭിരുചിക്കു പറ്റിയവിധം രൂപപ്പെടുത്തിസർദാർ കെ. എം. പണിക്കർ നിർമ്മിച്ച നാടകത്രയം *— ഇവയൊക്കെ പഴമ വീണ്ടും തലപൊക്കിത്തുടങ്ങിയതിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളാണു്. പക്ഷേ, അവരെ അനുകരിക്കാൻ ആളില്ലാതെപോയി.

ഏകാങ്കങ്ങൾ

ഏകാങ്കനാടകം ഒരു പ്രസ്ഥാനമായി വളർന്നുവരുന്നതേയുള്ളു. പാഠശാലകളുടെ ആവശ്യത്തിനായും മറ്റും എഴുതിയ ലഘുനാടകങ്ങളായിരിക്കാം ഇവ

* ഭീഷ്മർ, മണ്ഡോദരി, ധ്രുവസ്വാമിനി—മൂന്നും മണിപ്രവാളനാടകങ്ങളാണു്.

UNIVERSITY LIBRARY

യുടെ വംശസ്ഥാപകർ. അപ്പൻതമ്പുരാന്റെ മുന്നാട്ടുവീരനാണ് സാഹിത്യ ലോകത്തിൽ അംഗീകാരം സിദ്ധിച്ച ആദ്യത്തെ ഏകാങ്കമെന്നു തോന്നുന്നു. ഈയിടെയായി റേഡിയോനിലയങ്ങളിൽ പ്രക്ഷേപണംചെയ്യുന്നതിനായി ഇത്തരം ലഘുനാടകങ്ങൾ ധാരാളം എഴുതപ്പെട്ടുണ്ട്. സാങ്കേതികവശങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധിച്ചും, സാമൂഹ്യവിഷയങ്ങൾക്കു പ്രാധാന്യം നൽകിയും പല ഏകാങ്കങ്ങളും ആവിർഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാണിപ്പോൾ. റേഡിയോനാടകങ്ങൾ പ്രചാരത്തിൽവരുന്നതിനുമുൻപുതന്നെ ഏകാങ്കങ്ങളെഴുതി പേരെടുത്തവരാണ് കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ളയും പി. കേശവദേവും. രാമകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ തുക്കടാമുറിയിൽ, കമണ്ഡലു, കേശവദേവിന്റെ തൊണ്ടുകാരി, സമരകവി എന്നിവ ഇത്തരം നാടകങ്ങളുടെ സമാഹാരങ്ങളാകുന്നു. റേഡിയോനാടകങ്ങൾ പ്രചാരത്തിൽവന്നതിനു ശേഷം പുരാണം, ചരിത്രം, സമുദായം എന്നിങ്ങനെ വിവിധമണ്ഡലങ്ങളെ അധികരിച്ച് അനവധി ഏകാങ്കങ്ങൾ മലയാളത്തിലുണ്ടായിത്തുടങ്ങി. ഇവയിൽ നല്ല ഒരംശം പ്രക്ഷേപണംകൊണ്ടുമാത്രം കൃതാർത്ഥങ്ങളായിത്തീരുന്നു. ചിലതു സമാഹരിക്കപ്പെട്ടുമുണ്ട്. ഡോ: കെ. എം. ജോർജ്ജിന്റെ ഏകാങ്കമണ്ഡലം, റേഡിയോനാടകങ്ങൾ; ഡോ: എസ്. കെ. നായരുടെ തരംഗരംഗം, ഇടശ്ശേരിയുടെ എണ്ണിച്ചുട്ട അപ്പം, തിക്കോടിയന്റെ ഏകാങ്കങ്ങൾ ഇവ ഇക്കൂട്ടത്തിൽ എടുത്തുപറയേണ്ട കൃതികളാണ്.

ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പിന്റെ സന്ധ്യയും ഇരുട്ടിനുമുമ്പും പ്രതിരൂപാത്മകങ്ങളായ രണ്ട് ഏകാങ്കങ്ങളാകുന്നു. കാരൂർ നീലകണ്ഠപ്പിള്ളയുടെ അപ്പൂപ്പൻ, എസ്സ്. കെ. പൊറ്റക്കാടിന്റെ അച്ഛൻ, പോഞ്ഞിക്കര റാഫിയുടെ മത്തായിമാസ്റ്റർ, ജി. വിവേകാനന്ദന്റെ അമ്മ എന്നിവ അഭിനയിക്കാൻ പറ്റിയ ലഘുരൂപകങ്ങളാണ്. ഫ്രാൻസ്, ഐർലണ്ട്, അമേരിക്ക, സ്പെയിൻ, റഷ്യ എന്നീ രാജ്യങ്ങളിലെ സാഹിത്യങ്ങളിൽനിന്ന് ചില ഉത്തമകൃതികൾ തിരഞ്ഞെടുത്ത് എസ്സ്. ഗുപ്തൻനായർ, പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയതാണ് 'അഞ്ചു ലഘുനാടകങ്ങൾ.' 'മരിക്കാനും പിറക്കാനും പേടി' എന്ന ഏകാങ്കമാകട്ടെ, ബെൽജിയത്തിലെ പ്രമുഖചിന്തകനും നാടകകൃത്തുമായ മോറിസ്സ് മെറ്റർലിങ്കിന്റെ മൂലകൃതിയിൽനിന്നു ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ് ഈയിടെ തർജ്ജമചെയ്തതത്രെ.

ഭാഷാന്തരങ്ങൾ

മറ്റു ഭാഷകളിൽനിന്നു വേഷം മാറിയും മാറാതെയും മലയാളത്തിലേയ്ക്കു പകർന്ന ചില നാടകങ്ങളുണ്ട്. ബംഗാളിയിൽനിന്നു പകർന്നവയാണ് ഗിർഗ്ഗാസൻ, മേവാഡിന്റെ പതനം, ഭാരതരമണി, ഷാജിഹാൻ മുതലായവ. എ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ള എഴുതിയ 'പ്രേതങ്ങൾ', സി. നാരായണപിള്ള

യുടെ 'മുല്ലയ്ക്കൽഭവനം', ഈ. എം. കോവൂരിന്റെ 'കാട്ടുതാറാവ്', ടി. എൻ. ഗോപിനാഥൻനായരുടെ ജനദ്രോഹി എന്നിവ ഇബ്സന്റെ ഗോസ്റ്റ്സ്, റൊസ്മെർഷാം, വൈൽഡ്ഡക്ക്, എനിമി ഓഫ് ദ പീപ്പിൾ എന്നീ നാടകങ്ങളുടെ പരിഭാഷകളോ അനുകരണങ്ങളോ ആണ്. ഷേക്സ്പിയരുടെ ഒഥല്ലോ എം. ആർ. നായരും, കിങ്ലിയർ കെ. എം. പണിക്കരും തർജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. കെ. എം. പണിക്കരുടെ എലക്ട്രയും യൂഡിപ്പസ്സും, എസ്സ്. കെ. നായരുടെ പ്രോമെതൃസ്സ്, സി. ജെ. തോമസ്സിന്റെ അൻറിഗണി എന്നീ കൃതികളും യവനനാടകങ്ങളുടെ രുചി ആസ്വദിക്കാൻ നമ്മെ സഹായിക്കുന്നു.

നാടകവേദികളും കലാപരിഷത്തുകളും നാടകഅക്കാദമിയും പാർട്ടിപ്രവർത്തകന്മാരും നാടകകലയെ സ്നേഹപൂർവ്വം താലോലിക്കാൻ തുടങ്ങിട്ടുള്ളതിനാൽ, ഭാഷയിലെ നാടകപ്രസ്ഥാനം വളരെവേഗം പുരോഗമിക്കാനുള്ള സാദ്ധ്യതകളുണ്ട്.

അദ്ധ്യായം 14

ആഖ്യായിക

ഇംഗ്ലീഷിന്റെ പ്രചാരത്തിനുശേഷം ഭാഷയിൽ ഉടലെടുത്ത പ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഭൂരിഭാഗവും ആംഗലസാഹിത്യത്തോട് കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പതിനായിരത്തിലധികം പുസ്തകങ്ങൾ എല്ലാ ഇനത്തിലുമായി ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. പേരുകൾ മാത്രം പറയാമെന്നുവെച്ചാൽത്തന്നെ വളരെ പേജുകൾ അതിനു ചിലവഴിക്കേണ്ടിവരും. അതുകൊണ്ട്, ഓരോ പ്രസ്ഥാനത്തിലെ പ്രധാന പ്രവണതകളെ മിതമായി സൂചിപ്പിക്കാനേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. ഒന്നാമതായി ആഖ്യായികകളെപ്പറ്റിപ്പറയാം.

ചരിത്രപരം, സാമുദായികം, രാഷ്ട്രീയം, കുറ്റാന്വേഷണം എന്നിങ്ങനെ മലയാളത്തിലെ സ്വതന്ത്രാഖ്യായികകളെ പൊതുവേ നാലായി തിരിക്കാം. ഇംഗ്ലീഷ്, ഹിന്ദി, ബംഗാളി മുതലായ ഭാഷകളിൽനിന്നുള്ള പരിഭാഷകളും ധാരാളമുണ്ട്.

ഒന്നാമത്തെ നോവൽ

1887-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട അപ്പുനെടുങ്ങാടിയുടെ കുന്ദലതയാണ് ഭാഷയിലെ ഒന്നാമത്തെ നോവൽ. കഥാഘടന, പാത്രസൃഷ്ടി മുത

ലായവയിൽ ഗ്രന്ഥകർത്താവു തന്റെ വിജയിച്ചിട്ടില്ല. സാമുദായികമായ അന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിക്കുന്നതിലും സംഭവങ്ങളിൽ വിശ്വാസ്യത വരുത്തുന്നതിലും നെടുങ്ങാടി പരാജയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കൃത്രിമത്വമാണ് എങ്ങും മുഴച്ചു നിൽക്കുന്നതു്. ഒരു ഇതിഹാസച്ഛായ ആദ്യവസാനം കാണാം. പരിണാമഹൃദ്യമാത്രമേ എടുത്തുപറയത്തക്ക ഗുണമായിട്ടുള്ളൂ. ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും, പ്രഥമപരീക്ഷണമെന്ന നിലയിൽ ആ കൃതി അഭിനന്ദനാർഹമാണ്.

ചരിത്രാഖ്യായികകൾ

മാർത്താണ്ഡവർമ്മയുടെ പേരാണ് ഈ ഇനത്തിൽ ഒന്നാമതായി പറയേണ്ടതു്. തിരുവിതാംകൂറിലെ മാർത്താണ്ഡവർമ്മമഹാരാജാവിനു് എട്ടുവീട്ടിൽപിള്ളമാരുമായി ഏറ്റുമുട്ടേണ്ടിവന്ന ചരിത്രമാണ് ഇതിലെ കഥ. മുത്തുമാലയിൽ പട്ടുചരടുപോലെ സരസമായ ഒരു പ്രേമകഥയും ഇതിൽ ഭംഗിയായി ഘടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചരിത്രപുരുഷന്മാരേയും കൽപ്പിതകഥാപാത്രങ്ങളേയും തിരിച്ചറിയാൻ സാധിക്കാത്തവിധം പാത്രസൃഷ്ടിയിൽ ഗ്രന്ഥകർത്താവു് അസൂയാർഹമായ വിജയം കൈവരിച്ചിരിക്കുന്നു. കുത്യായനിഅമ്മ, ശങ്കുആശാൻ, പാറുക്കുട്ടി, സുഭദ്ര മുതലായി തികഞ്ഞ വ്യക്തിത്വമുള്ള പല പാത്രങ്ങളും മാർത്താണ്ഡവർമ്മയിലുണ്ട്. അനന്തപദ്മനാഭന്റെ സൃഷ്ടി സി. വി. യുടെ വിജയവൈജയന്തികനെന്നയാണ്. സംഭവങ്ങളിൽ പലതും കൽപ്പിതങ്ങളാണെങ്കിലും യഥാർത്ഥത്തിൽ നടന്നതാണെന്നു തോന്നത്തക്കവിധത്തിലാണ് പ്രതിപാദനം. സർ വാൾട്ടർ സ്കോട്ടിന്റെ ചരിത്രാഖ്യായികകളെയാണ് ഗ്രന്ഥകർത്താവു മാതൃകയായി സ്വീകരിച്ചതെന്നു തോന്നുന്നു.

സി. വി. രാമൻപിള്ളതന്നെ എഴുതിയ മറ്റു രണ്ടു ചരിത്രാഖ്യായികകളാണ് ധർമ്മരാജാവും രാമരാജബഹദൂരും. മാർത്താണ്ഡവർമ്മയെത്തുടർന്നു രാജ്യഭാരം കൈയേറ്റ ധർമ്മരാജാവിന്റെ കാലത്തു തിരുവിതാംകൂറിൽ നടന്ന ചില സംഭവങ്ങളാണ് ആ രണ്ടു് ആഖ്യായികകളിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതു്. മാർത്താണ്ഡവർമ്മയെ അപേക്ഷിച്ചു് സങ്കീർണ്ണവും സംഭവബഹുലവുമാണ് അവയിലെ കഥ. മാർത്താണ്ഡവർമ്മമഹാരാജാവു് ശിക്ഷിച്ചമർത്തിയ എട്ടുവീട്ടിൽപിള്ളമാരിൽ കഴക്കൂട്ടത്തുപിള്ളയുടെ കുടുംബത്തിൽനിന്നു നാടുവിട്ടുപോയ ഒരു സ്ത്രീയുടെ ഇരട്ടപെറ്റ സന്താനങ്ങൾ പകവീട്ടാനൊരുങ്ങി ഹരിപഞ്ചാനനയോഗിമാരുടെ വേഷത്തിൽ തിരുവനന്തപുരത്തെത്തി, അധികാരക്കൊതിയനായ ചിലമ്പിനേത്തു ചന്ത്രക്കാരൻ എന്ന നാട്ടുപ്രമാണിയുടെ സഹായത്തോടുകൂടി ഉപജാപങ്ങൾ നടത്തുന്നതും, പിൽക്കാലത്തു ദിവാൻജി

യായി ഉയർന്ന കേശവപിള്ളയുടെ ബുദ്ധിശക്തിയുടേയും നയോപായങ്ങളുടേയും ഫലമായി ദയനീയമായ പരാജയം അടയുന്നതുമായ കഥയാണ് ധർമ്മരാജാവിൽ; ഹരിപഞ്ചാനനന്റെ മരണത്തോടുകൂടി തിരുവിതാംകൂർ വിട്ട ചന്ത്രക്കാരൻ മൈസൂറിലെത്തി, തിരുവിതാംകൂറിനെ ആക്രമിക്കാൻ തക്കംനോക്കിയിരുന്ന ടിപ്പുവിന്റെ ചാരസംഘത്തിൽ ചേർന്ന്, മാണിക്യ ഗൗണ്ടൻ എന്ന രത്നവ്യാപാരിയായി തിരുവനന്തപുരത്തെത്തുന്നതും, പെരിഞ്ചക്കോടനെന്ന കാട്ടരാജാവിന്റെയും ചാരവലയത്തിൽപ്പെട്ട മറ്റു പലരുടേയും സഹായത്തോടുകൂടി രാജവധത്തിനൊരുങ്ങുന്നതും, ധർമ്മരാജാവിന്റെ സ്വഭാവമഹിമയും കേശവപിള്ളദിവാൻജിയുടെ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യവും ഒടുവിൽ വിജയംനേടുന്നതും, വിജിഗീഷുവായി വന്ന ടിപ്പു തോറ്റു നാടുവിട്ടോടുന്നതുമായ കഥാഭാഗം രാമരാജബഹദൂരിലും വള്ളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആകർഷകമായ ഒരു പ്രണയകഥ ഈ നോവലുകളിലുമുണ്ട്. അനന്തപദ്മനാഭനും അതുപോലെ അസാധാരണതയുള്ള മറ്റുചില കഥാപാത്രങ്ങളും ഇവയിലുമുണ്ടെങ്കിലും, മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ ഭിന്നവശങ്ങളെ പ്രതിനിധാനംചെയ്യുന്ന കഥാപാത്രങ്ങളും ഒട്ടും കുറവല്ല. കുപ്പുക്കുർ, മാമാവെങ്കിടൻ, പവതിക്കൊച്ചി, കേശവനുണ്ണിത്താൻ തുടങ്ങിയ കഥാപാത്രങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കുമ്പോൾ തിരുവനന്തപുരത്തു് അന്നു ജീവിച്ചിരുന്ന ചില വ്യക്തികളുടെ ചിത്രം സി. വി—യുടെ മനസ്സിലുണ്ടായിരുന്നു എന്നാണ് പറയപ്പെട്ടതു്. അതുപക്ഷേ തന്മയതാപം അവരിൽ കാണുന്നുമുണ്ട്. പാത്രസൃഷ്ടിയിൽ സി വി—യുള്ള സാമർത്ഥ്യം രാമരാജബഹദൂരിലെത്തിയപ്പോൾ അതിന്റെ പരമകോടിയെ പ്രാപിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നു ധൈര്യപ്പെടുത്തിപ്പറയാം.

അപ്പൻതമ്പുരാന്റെ ഭ്രാതരായർ, നാരായണപ്പുതുവാളിന്റെ കേരളപുരാൻ, ടി. രാമൻനമ്പീശന്റെ കേരളേശ്വരൻ, കുപ്പന കൃഷ്ണമേനവന്റെ ചേരമാൻപെരുമാൾ എന്നിവ പെരുമാൾവാഴ്ചക്കാലത്തെ ചരിത്രപശ്ചാത്തലം അവലംബമാക്കി രചിക്കപ്പെട്ട ആഖ്യായികകളാണ്. ഭ്രാതരായരിലെ ഭാഷയും ആശയവും കഥാരംഗങ്ങളും പഴയ കേരളത്തെ അനുസ്മരിപ്പിക്കാൻ പര്യാപ്തങ്ങളായിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, ഏകോദ്ദേശ്യതയിലും പാത്രസൃഷ്ടിയിലും അതു് മറ്റു മൂന്നു കൃതികളുടെ പിന്നിലായിപ്പോയി. ആലത്തൂർ അനുജൻ തൃപ്പൂരിപ്പാടിന്റെ റാണി ഗംഗാധരലക്ഷ്മി കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രത്തിലെ ഒരു പഴയ ഏടിന്റെ ആഖ്യായികാരൂപത്തിലുള്ള അവതരണമാണ്. 'തരക്കേടില്ല' എന്നു മാത്രമേ അതിനെപ്പറ്റി പറയാനുള്ളൂ.

കെ. എം. പണിക്കരുടെ ചരിത്രാഖ്യായികകളും ശ്രദ്ധേയങ്ങളാണ്. കേരളസിംഹം, പറങ്കിപ്പടയാളി, പൂമകേളുവിന്റെ ഉദയം, കല്യാണമല്ല് എന്നിവയാണ് അക്കൂട്ടത്തിൽ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതു്. പഴശ്ശിരാജാവു്

ബ്രിട്ടീഷുകാരോടെതിർത്തു വീരചരമം പ്രാപിച്ച കഥ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ് കേരളസിംഹം. സമുചിതരീതിയിലെന്നപോലെ സാഹിത്യരസികതയിലും അഭിനന്ദനാർഹനായ ഒരാളായിട്ടാണ് പഴശ്ശിരാജാവിനെ ഇതിൽ ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ ആക്രമണവും പ്രതീക്ഷിച്ചു കാട്ടിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്ന അവസരത്തിൽപോലും അദ്ദേഹം കഥകളിഭ്രാന്തു് ഉപേക്ഷിച്ചിരുന്നില്ലെന്നു വർണ്ണിക്കുന്ന ഭാഗം രസികനായിട്ടുണ്ടു്. കേരളസിംഹമാണു് പണിക്കരുടെ നോവലുകളിൽ പലതുകൊണ്ടും മുന്നിട്ടുനിൽക്കുന്നതു്. പഴശ്ശിപ്പടയാളി, പോർട്ടഗീസുകാരുടെ ഭരണകാലത്തെ കേരളചരിത്രത്തിലെ ചില ഉള്ളറകളിലേയ്ക്കു വെളിച്ചം വീശുന്നു. ധൂമകേതുവിന്റെ ഉദയമാകട്ടേ, കൊച്ചി, ചെമ്പകശ്ശേരി മുതലായ ചില രാജ്യങ്ങളെ അടിച്ചമർത്തുന്നതിനുവേണ്ടി മാർത്താണ്ഡവർമ്മമഹാരാജാവു് ഹൈദരാലിയുടെ സഹായമഭ്യർത്ഥിച്ച സംഭവം വിവരിക്കുന്നു. ഇൻഡ്യാചരിത്രസംബന്ധിയായ ഒരു ഇതിവൃത്തശകലത്തെ ആസ്പദമാക്കി നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതാണു് കല്യാണമൽ. അക്ബർചക്രവർത്തിയുടെ ഭരണകാലത്തു നടന്ന ചില സംഭവങ്ങളാണു് അതിലെ ഉള്ളടക്കം.

രാമക്കൈമളുടെ അഹിഭയേം, എൻ. പരമേശ്വരൻപിള്ളയുടെ കുഞ്ഞുതമ്പിമാർ, എം. ആർ. കെ. സി. .യുടെ വെള്ളവക്കമ്മാരൻ, കെ. കേശവപിള്ളയുടെ ശ്രീപത്മനാഭദാസൻ, എൻ. കെ. കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ ബാലരാമവർമ്മ, വീരമാർത്താണ്ഡൻ, വേലുത്തമ്പിദളവ എന്നു തുടങ്ങി ഈ ഇനത്തിൽ ചേർത്തു പറയേണ്ടവയായി വേറേയും ചില നോവലുകൾ ഭാഷയിലുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്.

സാമുദായികാഖ്യായികകൾ

ചന്തുമേനവന്റെ ഇന്ദുലേഖയാണു് ഒന്നാമത്തെ സാമുദായികാഖ്യായിക. കന്മലതരയെഴുതുടനു് 1889–ൽ അതു പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടു. നായന്മാരും നമ്പൂരിമാരുമാണു് കഥാപാത്രങ്ങളിലധികവും രണ്ടു കൂട്ടരുടേയും ഇടയിലുള്ള അനാചാരങ്ങളേയും അന്ധവിശ്വാസങ്ങളേയും ആക്ഷേപിക്കണമെന്നതായിരുന്നു ചന്തുമേനവന്റെ ഉദ്ദേശം. അതിലേയ്ക്കു കുഞ്ഞൻനമ്പ്യാരെപ്പോലെ പരിഹാസത്തെയാണു് അദ്ദേഹം ആയുധമാക്കിയതു്. കറങ്ങളും കുറവുകളും തുറന്നുപറയുന്നതിലും ഗ്രന്ഥകാരൻ നമ്പ്യാരുടെ കാലടികളെത്തന്നെ ധൈര്യപൂർവം പിൻതുടർന്നു. തന്റെ മുറുപാട്ടും കണ്ട കാഴ്ചകളെ മാധവൻ, ഇന്ദുലേഖ, പഞ്ചുമേനവൻ, സൂരിനമ്പൂരിപ്പാട്ടു്, ചെമ്പശ്ശേരി, കുറുത്തേടം മുതലായവരിൽക്കൂടി ചന്തുമേനവൻ ചിത്രീകരിച്ചു. പരമാർത്ഥത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഥാപാത്രങ്ങൾ രണ്ടു തലമുറകളുടെ പ്രതിനിധികളാണു്. മാധവനും ഇന്ദുലേഖയും മറ്റും ഉയർന്നുവരുന്ന പുതിയ തലമുറയുടേയും, പഞ്ചുമേനവനും സൂരിനമ്പൂരിയും മറ്റും തകർന്നുതുടങ്ങിയ പഴയ തലമു

റയുടേയും പ്രാതിനിദ്ധ്യം വഹിക്കുന്നു. പരിഹാസത്തിന്റെ ശക്തിനിമിത്തം രണ്ടു സമുദായത്തിലുംപെട്ട യാഥാസ്ഥിതികന്മാർ ഗ്രന്ഥകാരനോടു പരിഭവിച്ചു. ധീരനായ അദ്ദേഹം അതൊന്നും വകവെച്ചില്ല. കാലാന്തരത്തിൽ ഇന്ദുലേഖയിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചതുപോലുള്ള ന്യൂനതകൾ ആ രണ്ടു സമുദായങ്ങളിൽനിന്നു മാഞ്ഞുപോയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, ചന്തുമേനവന്റെ തൂലികയ്ക്കാണ് അതിൽ മറ്റാരേയുംകാൾ കൂടുതൽ അഭിമാനത്തിന്നവകാശം.

ശാരദയാണ് ചന്തുമേനവനെഴുതിയ മറ്റൊരാഖ്യായിക. ഉർവ്വശ്യവഹാരംകൊണ്ടു നശിച്ച പല ധനികകുടുംബങ്ങളുടേയും കഥ ന്യായാധിപനായ ചന്തുമേനവൻ ഗ്രഹിച്ചിരിക്കണം. ഉദരഭിമാനികളായ കാരണവന്മാർ, സ്വാർത്ഥലോലുപന്മാരായ കാര്യക്കാരന്മാർ, മുറിഇംഗ്ലീഷുകാരായ വക്കീൽഗുമസ്തന്മാർ എന്നു തുടങ്ങി പലതരക്കാരുമായി ന്യായാധിപനു പരിചയപ്പെടേണ്ടിവരുമല്ലൊ. ആ അനുഭവമായിരിക്കണം ശാരദയെഴുതാൻ ചന്തുമേനവനെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു്. പക്ഷേ, പുസ്തകമെഴുതി അവസാനിപ്പിക്കാനുള്ള ഭാഗ്യം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായില്ല. കോടതിക്കഥകളും മറ്റും ഒന്നാംഭാഗത്തിൽ മുഖംകാണിച്ചതുടങ്ങീട്ടേയുള്ള. എന്നിട്ടതന്നെ, വക്കീലന്മാരേയും ഗുമസ്തന്മാരേയും ഗ്രന്ഥകാരൻ എത്രമാത്രം കളിയാക്കിയിരിക്കുന്നു! ചന്തുമേനവന്റെ പാത്രചനാപാടവം ശാരദയിൽ കൂടുതൽ തെളിഞ്ഞുകാണുന്നു. വൈത്തിപ്പട്ടരേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അമ്മയേയുംപോലുള്ള കഥാപാത്രങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കാൻ കേരളത്തിലെ മറ്റു കഥാകൃത്തുക്കൾക്ക് അതിനുമുൻപു സാധിച്ചിരുന്നില്ല.

തിരുവനന്തപുരം പട്ടണത്തിലെ ഉയർന്ന വർഗ്ഗക്കാരുടെ ജീവിതമാണ് സി. വി. രാമൻപിള്ള പ്രേമാമൃതത്തിൽ ചിത്രീകരിച്ചതു്. ഉദ്യോഗസ്ഥപ്രമുഖന്മാരുടെ അഴിഞ്ഞാട്ടങ്ങളും അതിൽ തുറന്നു വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഫലത്തെസ്സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇന്ദുലേഖയെ സമീപിക്കാൻപോലും പ്രേമാമൃതത്തിനു കഴിഞ്ഞില്ല. കുഞ്ഞൻമേനോന്റെ സ്നേഹലത, ഭവതാതൻനമ്പൂരിയുടെ അഛന്റെ മകനും, കെ. എം. പണിക്കരുടെ ഡൊരോത്തിനി, എൻ. കെ. കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ കമ്പോളബാലിക, ടി. കെ. വേലുപ്പിള്ളയുടെ ഹേമലത എന്നിത്യാദി പല സാമുദായികാഖ്യായികകളും ഇടക്കാലത്തുണ്ടായി. നമ്പൂരിമാരുടെ വിവാഹസമ്പ്രദായത്തിലുള്ള വൈകല്യങ്ങളെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്ന അഛന്റെ മകളും, ഇംഗ്ലീഷ്വിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ച ചില യുവതികൾ അന്ധമായ അനുകരണത്തിൽ ഭ്രമിച്ചു സ്വയം ക്ഷണിച്ചുവരുത്തുന്ന ആപത്തുകളെ ചിത്രീകരിക്കുന്ന ഡൊരോത്തിനിയും, തിരുവനന്തപുരത്തു ചില കമ്പോളത്തിനടുത്തു നെല്ലുകുത്തി ഉപജീവനംകഴിക്കുന്ന സാധുസ്ത്രീകളുടെ ദയനീയത ഹൃദയസ്പൃക്കായവിധം വർണ്ണിക്കുന്ന കമ്പോളബാലികയും കൃത്തത്തിൽ മുന്തിനിൽക്കുന്നു.

പുതിയ നാഴികക്കല്ല്

തകഴി, കേശവദേവ്, ബഷീർ, പൊറ്റക്കാട്ട്, പി. സി. കുട്ടിക്കൃഷ്ണൻ എന്നിവർ നോവൽപ്രസ്ഥാനത്തിൽ നവയുഗം സൃഷ്ടിച്ച കാഥികന്മാരാണ്. അതുവരെ വിസ്മരിക്കപ്പെട്ടുകിടന്നിരുന്ന താഴ്ന്ന വർഗ്ഗങ്ങളേയും സമുദായങ്ങളേയും ലക്ഷ്യീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള മുന്നേറ്റമായിരുന്നു അവരുടേത്. മനഃശ്ശാസ്ത്രപരമായ പ്രതിപാദനരീതിയാണ് തകഴിക്കു കൂടുതൽ ഇഷ്ടം—മനോവ്യാപാരങ്ങൾക്കു പ്രാധാന്യം കൽപിച്ചുകൊണ്ട് അവയിലൂടെ ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യം തുറന്നുകാട്ടുക. തകഴിയുടെ കഥാപാത്രങ്ങൾ വർഗ്ഗങ്ങളുടെ പ്രാതിനിധ്യം വഹിക്കുന്നു. ഓരോ വർഗ്ഗത്തിന്റേയും ആചാരം, വിചാരം, മനോഗതി, സംഭാഷണരീതി മുതലായവ സൂക്ഷ്മമായി നിരീക്ഷണംചെയ്ത് യഥാതഥമായ രീതിയിൽ ചിത്രീകരിക്കുകയാണ് അദ്ദേഹം ചെയ്യുന്നത്. ഇതുതന്നെയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിജയരഹസ്യം. അവന്റെ സ്മരണകൾ, തോട്ടിയുടെ മകൻ, രണ്ടിടങ്ങഴി, ചെമ്മീൻ എന്നിവ തകഴിയുടെ എണ്ണപ്പെട്ട നോവലുകളാണ്. ഫോട്ടലുകളിൽനിന്നു വലിച്ചെറിയുന്ന എച്ചിലിലകൾ നക്കി വിശപ്പടക്കി വളർന്നുവന്ന ഒരു തെണ്ടി, കാലാന്തരത്തിൽ യജമാനന്റെ വാക്കു വിശ്വസിച്ചു കൊലക്കുറ്റം ഏറ്റുപറഞ്ഞു് അതിനുള്ള ശിക്ഷ അനുഭവിച്ചശേഷം തന്റെ കഴിഞ്ഞ ജീവിതത്തിലേയ്ക്ക് ഒന്നു തിരിഞ്ഞു നോക്കുന്നതാണ് 'അവന്റെ സ്മരണകൾ.' അതേ: ആ നോവലിലെ നായകൻ ഒരു തെണ്ടിക്കൊച്ചൻ! തോട്ടിവർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട ഒരച്ഛനും അമ്മയും തങ്ങളുടെ മകനെ ആ തൊഴിലിൽ ഏർപ്പെടുത്താതെ ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവരാൻ ശ്രമിച്ച പരാജയപ്പെടുന്നതും മകൻ ഒടുവിൽ തോട്ടിത്തൊഴിലാളികളുടെ വിപ്ലവനേതാവായിത്തീരുന്നതുമാണ് തോട്ടിയുടെ മകൻ എന്ന നോവലിലെ പ്രതിപാദ്യം. കഥാനായകൻ ഒരു തോട്ടിത്തൊഴിലാളി! കുട്ടനാട്ടിലെ പുലയരുടെ കഥയാണ് രണ്ടിടങ്ങഴിയിൽ. വിശ്വസ്തനായ തൊഴിലാളിയായിരുന്ന കോരൻ തന്റെ ഭാര്യയുടെ ചാരിത്രഭംഗത്തിനു മുതിർന്ന ചാക്കോമുതലാളിയെ കുത്തിക്കൊന്ന ജയിലിൽ പോകുന്നതും ആ സംഭവം ക്രമത്തിൽ മുതലാളി—തൊഴിലാളിസംഘട്ടനത്തിൽ അവസാനിക്കുന്നതുമാണ് അതിലെ കഥ. നായകൻ പാടത്തു പണിയെടുക്കുന്ന പുലയൻ! ചെമ്മീൻ എന്ന നോവലിൽ മുക്കുവരുടെ ജീവിതം ചിത്രീകരിക്കുന്നു. തുക്കുന്നപ്പുഴ കടൽത്തീരത്തിലെ മുക്കുവക്കുടിലുകളെ, അവയിലെ പാർപ്പുകാരോടുകൂടി ചെമ്മീനിൽ കൂടിയിരുത്തുകയാണ് തകഴി ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. അതുമാത്രം യഥാതഥമായിട്ടുണ്ട് അതിലെ വർണ്ണനകൾ. നായിക ഒരു മുക്കുവപ്പെൺകിടാവു്! യാഥാസ്ഥിതികന്മാരെ വെല്ലുവിളിക്കുന്ന പുതിയ കാൽവെപ്പായിരുന്നു ഈ തോരോന്നും.

കേശവദേവ് ഉജ്ജ്വിതാശയനും പ്രഗൽഭനുമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഥാപാത്രങ്ങളിൽ മനുഷ്യത്വം മുറ്റിനിൽക്കുന്നു. മിക്ക നോവലുകളിലും സ്വാനുഭവത്തിന്റെ ചൂട പകർന്നിട്ടുണ്ട്. നാടകവേദികളുമായുള്ള ചിരപരിചയത്തിൽനിന്നുടലെടുത്തതാണ് നടി. നാട്ടാരുടേയും നാടകക്കമ്പനിക്കാരുടേയും ഇടയിൽക്കിടന്നു ഞെരുങ്ങുന്ന നടികളുടെ ജീവിതം ഇതിൽ ശരിക്കു പ്രതിഫലിച്ചുകാണാം. തൊഴിലാളികളുമായി അടുത്തു പെരുമാറിയതിന്റെ ഫലമാണ് ഉലക്ക. വിപ്ലവത്തിന്റെ പ്രതിഛായനി അതിൽ മുഴങ്ങുന്നു. മതത്തിന്റെ പേരുംപറഞ്ഞു മനുഷ്യത്വത്തെ ചവിട്ടിമെതിച്ചു നടത്തപ്പെടുന്ന മൃഗീയഹിംസയാണ് ഭ്രാന്താലയത്തിലെ പ്രതിപാദ്യം. സ്വന്തം ജീവിതത്തിലെ മാനസികസംഘട്ടനങ്ങൾ കലാരൂപം പൂണ്ടതാണ് 'ആക്കുവേണ്ടി?' ചില ജീവിതരഹസ്യങ്ങളുടെ അഗാധതലങ്ങളിലേയ്ക്ക് അതു വിരൽചൂണ്ടുന്നു. ദേവിന്റെ മാസ്റ്റർപീസ് 'ഓടയിൽനിന്നു' എന്ന നോവലാണ്. സമുദായത്തിന്റെ ഇരുളടഞ്ഞ അടിത്തട്ടിൽനിന്നു മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ മുത്തിമദ്ഭാവമായ ഒരു നായകനെ മലയാളസാഹിത്യത്തിനു് ആദ്യമായി സംഭാവന ചെയ്തതു് ഈ നോവലാണെന്നു തോന്നുന്നു. സ്നേഹത്തിന്റെ ബലിപീഠത്തിൽ സ്വജീവം സമർപ്പിച്ച രിക്ഷാക്കാരനായ പപ്പു വായനക്കാരുടെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നു് അതുവേഗത്തിലൊന്നും മാഞ്ഞുപോകയില്ല. ദേവിന്റെ ഏറ്റവും പുതിയ നോവൽ 'റൌഡി'യാണ്. നല്ലവനായിരുന്ന ഓണപ്പപ്പു ചുറുപാട്ടുകളുടെ പ്രോണയ്ക്കടിപ്പെട്ടു് റൌഡിപ്പപ്പുവായി മാറുന്നതാണ് കഥ. ചുറും ധൂമവലയം സൃഷ്ടിച്ചു് പാവപ്പെട്ട പപ്പുവിലെ കേമനാക്കി ഉയർത്തുകയും ഒടുവിൽ ആ മായാലപ്പിച്ചിച്ചിന്തി റൌഡിപ്പപ്പുവിനെ ഓണപ്പപ്പുവാക്കി താഴ്ത്തിക്കെട്ടുകയും ചെയ്ത ഔസോ, കുങ്കുമം കന്നായ്മയും നിത്യത്തൊഴിലായി സ്വീകരിച്ച ഉണ്ണിപ്പിള്ള, കണ്ണിൽ കണ്ടവർക്കുവേണ്ടി ചാകാൻ നടക്കുന്ന കയ്മൾചേട്ടനുവി എന്നു തുടങ്ങി മിഴിവുറ്റ പല കഥാപാത്രങ്ങളും റൌഡിയിലുണ്ട്. ചൂടപിടിപ്പു സാമൂഹ്യപ്രശ്നങ്ങളെ കലാസുഭഗമായി ചിത്രീകരിച്ചുകൊണ്ട് വിജയത്തിന്റെ മാറ്റുരയ്ക്കുടി കേശവദേവ് മുന്നേറുകയാണ്.

മുസ്ലീങ്ങളുടെ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിലേയ്ക്കു ടോർച്ചുലൈറ്റടിച്ച ഒന്നാമത്തെ നോവലെഴുത്തുകാരനാണ് വൈക്കം മഹമ്മദുബഷീർ. താൻ ജനിച്ചു വളർന്ന സമുദായമായതുകൊണ്ട് അതിന്റെ കോട്ടങ്ങളും നേട്ടങ്ങളും ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചു. കോട്ടങ്ങളാണ് അധികമായി കണ്ടതു്. കണ്ടതെല്ലാം അദ്ദേഹം നോവലുകളിലേയ്ക്കു പകർത്തി. ബാല്യകാലസഖി, ൻറുപ്പൂപ്പാക്കൊരാനേണ്ടൊന്നു എന്നിവയാണ് ബഷീറിന്റെ പേരുകേട്ട രണ്ടു നോവലുകൾ. ബാപ്പാഉമ്മമാരും വിലക്ഷണമായ സംഭാഷണരീതിയും ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു വരുന്ന അറബിവാക്കുകളും മുസ്ലീംഗൃഹജീവിത

ചിത്രങ്ങളും മലയാളവായനക്കാരിൽ അഭൂതപൂർവമായ കൗതുകം ഉളവാക്കി. ഗ്രന്ഥകാരന്റെ നർമ്മബോധം സച്ചിന്റെ സുഗന്ധംപോലെയായി.

തകർന്ന ഒരു പ്രേമകഥയാണ് ബാല്യകാലസഖിയിലെ ജീവതന്തു. മജീദിനെ സ്നേഹിച്ച് മറ്റൊരാളെ വിവാഹംകഴിക്കേണ്ടിവന്ന സുഹ്റയാണ് അതിലെ നായിക. മജീദ് പണം സമ്പാദിക്കാനായി നാടുവിട്ടു പോവുന്നു. രണ്ടു വഴിക്ക് രണ്ടുപേരുടേയും ജീവിതം തകരുന്നു. കഥയല്ല, അതവതരിപ്പിച്ച രീതിക്കാണ് നോവലിൽ പ്രാധാന്യം. ഉദരാഭിമാനവും ആഭിജാത്യഭ്രമവും, തകർന്ന തലമുറയെ കൂട്ടുതൽ തകർച്ചയിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്ന ചിത്രമാണ് 'ൻറപ്പൂപ്പക്കൊരാനേണ്ടാന്നു' എന്ന നോവലിൽ കാണുന്നതു്. 'ആനമക്കാർ' എന്ന വലിയ പണക്കാരന്റെ 'പൂന്നാരമോളാ'യ അതിലെ നായിക ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിലെത്തീട്ടും അതിൽനിന്നു കരകയറാനുള്ള വഴിയ നേഷിക്കാതെ, പഴയ പ്രതാപത്തിന്റെ കഥകൾ അയവിറക്കുകയാണ്. അതിനു നേരേവിപരീതമായ ചിത്രമാണ് അവരുടെ അയൽക്കാരനായ നിസ്സാർ അഹമ്മദിന്റെ കുടുംബത്തിൽ കാണുന്നതു്. പരിശ്രമംകൊണ്ടും ആർജ്ജം ഉയർന്നവരാം എന്നു തെളിയിച്ചു്, സ്വന്തം സമുദായത്തിന്റെ കണ്ണു തുറപ്പിക്കണമെന്നുകൂടി ബഷീർ ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കാം.

എസ്സ്. കെ. പൊറ്റക്കാട്ട് കാൽപനികപ്രസ്ഥാനത്തെ കൂടുതൽ ബഹുമാനിക്കുന്ന കൂട്ടത്തിലാണ്. മൂടുപടവും വിഷകന്യകയുമാണ് പ്രധാനപ്പെട്ട നോവലുകൾ. ബോംബെയിലെ ഹിന്ദു–മുസ്ലീംലഹള മുതലായ ചില കാര്യങ്ങളും ആനുഷംഗികമായി പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഒരു ഹിന്ദുയുവാവും മുസ്ലീംയുവതിയും തമ്മിലുള്ള ശോകാന്തമായ പ്രണയമാണ് മൂടുപടത്തിലെ കേന്ദ്രബിന്ദു. ബോംബെപട്ടണത്തിന്റെ ശരിയായ ചിത്രം ഇതിൽ പ്രതിഫലിച്ചുകാണാം. ഗ്രന്ഥകാരന് ആ പട്ടണവുമായി നല്ല പരിചയമുണ്ടെന്നു സുപഷ്ടം. വിഷകന്യക പൊറ്റക്കാടിനെസ്സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പുതിയൊരു സമീപനമാണ്. തിരുവിതാംകൂറിലെ ചില ക്രിസ്ത്യാനികൾ, മലബാറിലെ തരിശുഭൂമികളെ സസ്യശ്യാമളവും ഫലഭൂയിഷ്ഠവുമാക്കിത്തീർത്തു് ഒടുവിൽ രോഗബാധിതരായി ചത്തടിയുന്നതിന്റെ കഥയാണതു്. കൃഷിഭൂമിതന്നെയാണ് നായിക—വിഷകന്യക. അവിടെ ചോരയും നീരുമുള്ള യുവാക്കന്മാരെ കടാക്ഷവലയത്തിൽപ്പെടുത്തി അരികിലേയ്ക്കാകർഷിച്ച് സ്നേഹശുപത്തിലുള്ള ആശ്ലേഷംകൊണ്ടു ഞെക്കിക്കൊല്ലുന്നു. ചിന്തോദ്ദീപകമായ ഭാഷയും കാവ്യമയമായ പ്രതിപാദനരീതിയും നോവലിനെ അത്യന്തം മനോഹരമാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്നു. ആഖ്യായികാകാരനെന്ന നിലയ്ക്കുള്ള പൊറ്റക്കാടിന്റെ വിജയത്തെ പ്രഖ്യാപനംചെയ്യുന്നതു് 'വിഷകന്യക'യാണ്.

'ഉമ്മാച്ചു', 'സുന്ദരികളും സുന്ദരന്മാരും' എന്ന രണ്ടു വലിയ കൃതികൾ കൊണ്ടു നോവൽകർത്താക്കന്മാരുടെ മൻപന്തിയിൽ സ്ഥലംപിടിക്കാൻകഴിഞ്ഞ ഒരാളാണു് പി. സി. കുട്ടിക്കൃഷ്ണൻ (ഉറൂബു്). ഉമ്മാച്ചുവിലെ കഥ അദ്യവസാനം മുസ്ലീംസമുദായത്തെ സംബന്ധിക്കുന്നതാണു്. മനോഹരങ്ങളായ പല ചിത്രങ്ങളും അതിൽ കാണാം. ഭാഷ, ആചാരം മുതലായവയിൽ ആ സമുദായത്തെ യഥാതഥമായി ചിത്രീകരിക്കാൻ ഗ്രന്ഥകാരനു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. സ്നേഹിച്ചവനെ വിവാഹംകഴിക്കാൻ സാധിക്കാഞ്ഞ ഉദ്വസ്ഥയ്ക്കു് ഉമ്മാച്ചുവും ദൃഷ്ടാന്തമാണു്. ഹിന്ദുമുസ്ലീംപ്രണയം ഈ നോവലിലും മുഖംകാണിക്കുന്നു. 1920 മുതൽ 1942 വരെയുള്ള മലബാറിന്റെ രാഷ്ട്രീയചരിത്രത്തെ പശ്ചാത്തലമാക്കി എഴുതിയതാണു് 'സുന്ദരികളും സുന്ദരന്മാരും' മാപ്പിളലഹളയിൽ തുടങ്ങി കചിററിൻഡ്യാസമരത്തിലവസാനിക്കുന്ന നീണ്ടകഥ. രണ്ടുമൂന്നു തലമുറയിലെ സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ അതാതുകാലത്തെ പ്രശ്നങ്ങളെ എങ്ങനെ നേരിട്ടുവെന്നും ഓരോ സംഭവവികാസങ്ങളും അവരിൽ എന്തെല്ലാം പ്രതികരണങ്ങളുണ്ടാക്കിയെന്നും ഗ്രന്ഥകർത്താവു സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടിയോടെ വിവരിക്കുന്നു. കഥ ശാഖോപശാഖമായി നീണ്ടുപോകുന്നുണ്ടെങ്കിലും കെട്ടുറപ്പിനു പറയത്തക്ക ശൈഥില്യം സംഭവിച്ചിട്ടില്ല. ഈ നോവലിലുമുണ്ടു്, ഒരു ഹിന്ദു–മുസ്ലീം ബന്ധത്തിന്റെ കഥ. 'രാഷ്ട്രീയ'ത്തിന്റെ നിഴലാട്ടം രണ്ടു നോവലിലും കാണാം. കുട്ടിക്കൃഷ്ണന്റെ നർമ്മബോധം പാൽപായസത്തിനു പഞ്ചസാരപോലെ മാധുര്യത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. ഗദ്യത്തിൽ കാവ്യരസം കലർത്താൻ കഴിവുള്ള നോവലെഴുത്തുകാർ കുട്ടിക്കൃഷ്ണനെപ്പോലെ കേരളത്തിൽ അധികമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

നോവൽരചനയിൽ വിജയം കൈവരിച്ച മറെറാരാൾ മുട്ടത്തുവർക്കിയാണു്. ഇണപ്രാവുകൾ, തെക്കൻകാറ്റു്, മയിലാട്ടംകുന്നു് എന്നു തുടങ്ങി എട്ടു നോവലുകൾ വർക്കിയുടെ വകയായിട്ടുണ്ടു്. ശോകാന്തമായ ഒരു പ്രേമകഥയാണു് ഇണപ്രാവുകളിൽ. ബഷീറിന്റെ ബാല്യകാലസഖി ഓർമ്മയിൽ വരും, ആ കൃതി വായിച്ചാൽ. അന്തോണിയും റാഹേലും, മജീദിന്റെയും സുഹ്റയുടേയും പകർപ്പുകൾപോലെ തോന്നും രണ്ടു മിഥുനങ്ങളുടേയും ജീവിതം പ്രേമനൈരാശ്യംമൂലം തകരുകയാണു്. ഒന്നിൽ കാരണം സാമ്പത്തികാസമത്വമാണെങ്കിൽ മറെറതിൽ കുടുംബകലഹമാണെന്നേ വ്യത്യാസമുള്ളൂ. മരണത്തിനുപോലും വേർപിരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല, ആ ഇണപ്രാവുകളുടെ ഹൃദയബന്ധത്തെ. ഗ്രാമജീവിതത്തെ യാതൊരു കൃത്രിമത്വവും കൂടാതെ ചിത്രീകരിക്കുന്നതിലാണു് വർക്കിയുടെ വിജയം.

ഓർമ്മിക്കേണ്ട ചില പേരുകൾ

ആർ. എസ്. കുറുപ്പിന്റെ തോട്ടി, ജോസഫ്മുണ്ടശ്ശേരിയുടെ കൊന്തയിൽനിന്നു കുരിശിലയ്ക്കു് എന്നു തുടങ്ങി സാമൂഹ്യകാഖ്യായികകളുടെ

ക്കുട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടവയായി വേറെയും പല കൃതികളുണ്ട്. 'പാപികൾ', 'സ്വർഗ്ഗച്യുതൻ' എന്നിവയുടെ രചയിതാവായ പോഞ്ഞിക്കര റാഫി, 'പാതിരാവും പകൽവെളിച്ചവും' 'നാലുകെട്ട്' എന്നീ നോവലുകളുടെ നിർമ്മാതാവായ എം. ടി. വാസുദേവൻനായർ, 'നാണമണിഞ്ഞ കാൽപാടുകൾ' 'അനേഷിച്ചു കണ്ടെത്തിയില്ല' എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങളെഴുതിയ പാറപ്പുറത്ത്, 'കള്ളിച്ചെല്ലമ്മ'യുടേയും 'യക്ഷിപറമ്പി'ന്റേയും കർത്താവായ ജി. വിവേകാനന്ദൻ മുതലായി ഉയർന്നുവരുന്ന നോവലെഴുത്തുകാരുടെ പേരുകളും ഈ അവസരത്തിൽ സ്മരിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. പട്ടാളക്കാരുടെ ജീവിതം ചിത്രീകരിക്കുന്ന പാറപ്പുറത്ത് ഭാഷയിൽ സഫലമായ ഒരു പുതിയ പരിശ്രമമാണ് ആരംഭിച്ചിട്ടുള്ളത്.

രാഷ്ട്രീയാഖ്യായികകൾ

സ്വദേശാഭിമാനി രാമകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ സുഹൃത്തും സഹപ്രവർത്തകനുമായിരുന്ന കെ. നാരായണക്കുറുക്കളെഴുതിയ ഉദയഭാനു, പാറപ്പുറം എന്നീ രണ്ടു നോവലുകളുടെ പേരുകളാണ് ഇക്കൂട്ടത്തിൽ പ്രധാനമായി എടുത്തുപറയാനുള്ളത്. അക്കാലത്ത് തിരുവിതാംകൂറിലെ രാഷ്ട്രീയമണ്ഡലത്തിൽ നടന്ന ചില സംഭവങ്ങളാണ് അവയിലെ ഉള്ളടക്കം. കൗരവപാണ്ഡവന്മാരുടേയും തൽപക്ഷപാതികളുടേയും പേരുകളാണ് ഉദയഭാനുവിലെ കഥാപാത്രങ്ങളിൽ മിക്കവർക്കും കൊടുത്തിട്ടുള്ളത്. ഇവർ ആരൊക്കെയാണെന്ന് അന്നത്തെ വായനക്കാർക്ക് തിരിച്ചറിയാമായിരുന്നു. ഉദ്യോഗസ്ഥമണ്ഡലത്തിൽ വലിയ ക്ഷോഭം ജനിപ്പിച്ച പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളായിരുന്ന അവ. അന്നത്തെ രാഷ്ട്രീയപശ്ചാത്തലംതന്നെ വിസ്മരിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാൽ, ആ കൃതികൾ ഇന്ന് ആരുടേയും ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കുന്നില്ല. കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ 'നരകത്തിൽനിന്നും' എന്ന പുസ്തകമാണ് ഈ ഇനത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടതായുള്ള മറ്റൊന്ന്. ചില രാജസേവകന്മാരുടെ വിക്രിയകളെ വിവരിക്കുന്നു എന്നല്ലാതെ നോവൽ എന്നു പറയത്തക്ക യോഗ്യതയൊന്നും ആകൃതിക്കില്ല. പിൽക്കാലത്തുണ്ടായ നോവലുകളിൽ തകഴിയുടെ 'തലയോട്ടു'മാത്രമേ രാഷ്ട്രീയച്ചായ്വുള്ളതായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാനുള്ള വയലാറിൽ നടന്ന വെടിവെയ്പിന്റെ പ്രതിധ്വനി പ്രസ്തുത കൃതിയിൽ മുഴങ്ങിക്കേൾക്കാം. തകഴിയുടെ മറ്റു നോവലുകളോട് താരതമ്യപ്പെടുത്തിയാൽ 'തലയോട്ട്' ഒരു പരാജയമാണെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടിവരും. ഭാവനയുടെ കുടിഞ്ഞാണിടേണ്ടതായി വന്നതായിരിക്കാം ഇതിനു കാരണം. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, നോവൽപ്രസ്ഥാനമാകുന്ന വന്മരത്തിൽ ഉണങ്ങിനിൽക്കുന്ന ഒരു ചെറിയ ചില്ലമാത്രമാണ് ഈ ഉപശാഖ.

കുറാന്വേഷണാഖ്യായികകൾ

അപ്പൻതമ്പുരാന്റെ ഭാസ്കരമേനോനാണ് ഡിറ്റക്ടീവുശാഖയിലെ ഒന്നാമത്തെ നോവൽ. കാരാട്ട് അച്യുതമേനവന്റെ വിരുതൻശങ്കു ഈ വഴ്ഗത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടതാവുന്ന മറ്റൊരാഖ്യായികയാണ്. പിൽക്കാലത്തു് മറ്റു ശാഖകളോടൊപ്പം ഇതു പരിപുഷ്ടിയെ പ്രാപിച്ചതായി കാണുന്നില്ല. ശാസ്ത്രീയമായ ഗവേഷണവും ബുദ്ധിപൂർവ്വമായ അന്വേഷണവുമാണ് കുറാന്വേഷണത്തിന്റെ മൗലികഘടകങ്ങൾ. അനുകരണംകൊണ്ടോ അപഹരണംകൊണ്ടോ സമ്പാദിക്കാവുന്ന ഗുണങ്ങളല്ല ഇവ ഇതുകൊണ്ടുതന്നെയായിരിക്കാം മലയാളത്തിൽ ലക്ഷണമൊത്ത ഡിറ്റക്ടീവുനോവലുകൾ അധികം ഉണ്ടാകാത്തതു്. വിചിത്രതരമായ മോഷണങ്ങളും കൊലപാതകങ്ങളും താരതമ്യേന ഇവിടെ കുറവാണ് എന്നുള്ളതും ഒരു കാരണമാണെന്നുവരാം. 'ഷെർലോക്ക് ഹോംസ്' പോലുള്ള തർജ്ജമകളും ചില അനുകരണങ്ങളും ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നും, 'പരിമളം', 'പെരുവഴിയിലെ പ്രേതം' എന്നു തുടങ്ങി ബംഗാളിയിൽനിന്നും ചില നല്ല അപസർപ്പകകഥകളും മലയാളത്തിലേയ്ക്കു പകർന്നിട്ടുണ്ട്.

പരിഭാഷകൾ

ഇതരഭാഷകളിൽനിന്നുള്ള തർജ്ജമകൾകൊണ്ടാണ് ലോകത്തിലെ മിക്ക സാഹിത്യങ്ങളും വളർന്നിട്ടുള്ളതു്. കൈരളിയുടെ സ്ഥിതിയും ഇതിൽ നിന്നു ഭിന്നമല്ല. നോവലിന്റെ കഥതന്നെ നോക്കുക. പടാനുപടതർജ്ജമകളായും അനുകരണങ്ങളായും അപഹരണങ്ങളായും മറ്റു ഭാഷകളിൽനിന്നു മലയാളത്തിലേയ്ക്കു പകർന്ന നോവലുകൾ അനവധിയാണ്. ഇംഗ്ലീഷ്, ഫ്രഞ്ച്, ജർമ്മൻ, ഇറാലിയൻ, ചൈനീസ്, റഷ്യൻ, ഹിന്ദി, ബംഗാളി, മറാത്തി എന്നു തുടങ്ങി പാശ്ചാത്യങ്ങളും പൗരസ്ത്യങ്ങളുമായ അനേകം ഭാഷകൾ ഇക്കാര്യത്തിൽ നമ്മെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. മിക്കപ്പോഴും ഇംഗ്ലീഷാണ് മദ്ധ്യവർത്തിപദം വഹിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ടാഗോറിന്റെ കൃതികൾപോലും മലയാളത്തിലേയ്ക്കു കടന്നതു് ഇംഗ്ലീഷിൽക്കൂടിയാണല്ലോ. അപൂർവ്വം ചില അപവാദങ്ങളും ഇല്ലെന്നില്ല. പരിഭാഷകളെ സംബന്ധിച്ചും ഒരു വിഹഗവീക്ഷണത്തിനു മാത്രമേ സ്ഥലപരിമിതി അനുവദിക്കുന്നുള്ളൂ.

കേരളവർമ്മ ഡച്ചുഭാഷയിൽനിന്നു പകർത്തിയ 'അക്ബറാ'ണ് മലയാളത്തിലെ ഒന്നാമത്തെ തർജ്ജമ. സത്യകീർത്തിചരിതം വിക്കാർ ഓഫ് വേക്ഫീൽഡിനേയും, പ്രണയപ്രതികാരവും ചന്ദ്രാലയവും മേരി കോർലിയുടെ 'വെണ്ടറാ'യുടേയും അനുകരണങ്ങളാണ്. ഇത്തരം അനുകരണങ്ങളും വേറെയും ധാരാളമുണ്ട്. ഈസ്റ്റ്ലിൻ, ഐൻവാൻഹോ, കെനിൽവർത്ത്

എന്നീ പ്രസിദ്ധാഖ്യായികകളും മലയാളമനോരമക്കാരുടെ ഉത്സാഹത്തിൽ അതേ പേരുകളിൽത്തന്നെ മലയാളത്തിൽ വന്നു. 'ലണ്ടൻ കൊട്ടാരത്തിലെ രഹസ്യങ്ങൾ'ഉം അനുപദതജ്ജമയാണു്. നാലപ്പാടന്റെ 'പാവങ്ങളും' ഒരു നാഴികക്കല്ലായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ഈവക കൃതികളും പാശ്ചാത്യരുടെ ചില ആചാരങ്ങളും ശൈലീവിശേഷങ്ങളുമായി നമ്മെ പരിചയപ്പെടുത്തി. വിശ്വസാഹിത്യത്തോടു കൂടുതൽ അടുക്കുന്നതിനും നമുക്കു സാധിച്ചു. അടുത്ത കാലത്തായി ഇത്തരം പരിഭാഷകളുടെ സംഖ്യ വളരെ വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കുറവും ശിക്ഷയും (ഡോസ്റ്റോയവ്സ്കി—ഇടപ്പള്ളി കരുണാകരമേനോൻ), കാമുകൻ (മോപ്പസാങ്ങ്—ഏ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ള), ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപ്പു് (ടോൾസ്റ്റോയി—സി ഗോവിന്ദക്കുറുപ്പു്), അമ്മ (മാക്സിം ഗോർക്കി—കെ. വി. മണലിക്കര), അന്നാകരേനിന (ടോൾസ്റ്റായി—ആനി ജോസഫ്), ഡോൺ ശാന്തമായൊഴുകുന്നു (മിഖായേൽ ഷോളക്കോവ്—മാത്യൂലൂക്കു്), യുദ്ധവും സമാധാനവും (ടോൾസ്റ്റോയി—ഇടപ്പള്ളികരുണാകരമേനോൻ), നിന്ദിതരും പീഡിതരും (ഡോസ്റ്റോയവ്സ്കി—എൻ. കെ. ദാമോദരൻ), കിഴവനും കടലും (ഏണസ്റ്റ് ഹെമിങ്വേ—പോൾ), നല്ലഭൂമി (പേൾബക്ക്—വി എ. കേശവൻനായരും എം. പി. ശങ്കരൻനമ്പ്യാരും) എന്നു തുടങ്ങി വിശ്വവിഖ്യാതങ്ങളായ പല നോവലുകളും മലയാളത്തിൽ തർജ്ജമചെയ്യുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എണ്ണംകൊണ്ടു നോക്കിയാൽ ഇൻഡ്യയിലെ മറേറതെങ്കിലും ഭാഷയിൽ ഇത്രയധികം വിദേശീയാഖ്യായികകളും തർജ്ജമചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണു്.

ബംഗാളി, ഹിന്ദി മുതലായ ഭാരതീയഭാഷകളിൽനിന്നും ധാരാളം തർജ്ജമകളും നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ബങ്കിം ചാറർജി, ശരച്ചന്ദ്രചാറർജി, രവീന്ദ്രനാഥടാഗോർ, രമേശചന്ദ്രദത്തു് തുടങ്ങിയ ബംഗാളിഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടേയും പ്രേംചന്ദ്, യശ്പാൽ, ജൈനേന്ദ്രകുമാർ, ഹസാരിപ്രസാദ് ദ്വിവേദി മുതലായ ഹിന്ദികാഥികന്മാരുടേയും മിക്ക നോവലുകളും മലയാളത്തിൽ വന്നുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ആനന്ദമഠം, വിഷവൃക്ഷം, ദുർഗ്ഗേശനന്ദിനി, ചഞ്ചലകുമാരി, കൃഷ്ണകാന്തന്റെ മരണപത്രം, കപാലകുണ്ഡല, അനുരാധ, സരയൂബാല, പ്രേമസാഗരം, വീട്ടിലും പുറത്തും, കണ്ണിലെ കരടു്, വിധിവിലാസം, താമരപുഷ്കരം (ബംഗാളിയിൽനിന്നു്), പ്രേമാശ്രമം, സേവാസദനം, വരദാനം, രാജ്യദ്രോഹി, സുഖദ, ബാണഭട്ടന്റെ ആത്മകഥ, ഗോദാനം (ഹിന്ദിയിൽനിന്നു്), വെറും കോവിൽ (മറാത്തിയിൽനിന്നു്) എന്നിത്യാദി കൃതികളും ഈ വഴിക്കു നമുക്കു കിട്ടിയവയാണു്. സി. എസ്. സുബ്രഹ്മണ്യൻപോററി, ടി. സി. കല്യാണിഅമ്മ, ആർ. നാരായണപ്പണിക്കർ, കുന്നത്തു ജനാർദ്ദനമേനോൻ, വി. ഉണ്ണിക്കൃഷ്ണൻനായർ, ആർ. സി. ശർമ്മ, കാശ്മീർ നാരായൺ, ഈ. കെ. ദിവാകരൻപോററി, ഈ. കെ. ശാരദാദേവി, രത്നമയി

ദേവിഅക്ഷിത്, വി. കൃഷ്ണൻതമ്പി, ബി. കല്യാണിഅമ്മ, പി. ആർ. വാര്യർ മുതലായവരാണ് പരിഭാഷകർ.

ചില ഭാരതീയർ ഇംഗ്ലീഷ്ഭാഷയിലെഴുതിയ ഏതാനും നോവലുകളും മലയാളത്തിലേയ്ക്കു പകർന്നിട്ടുണ്ട്. കെ. എസ്. വെങ്കിടരമണിയുടെ മുരുകൻ (വി ഗോപാലപിള്ള), മുൽക്ക് രാജ് ആനന്ദിന്റെ കുലി (ഐ. എസ്. നാരായണൻ), ഹുമയൂൺകബീറിന്റെ മനുഷ്യരും നദികളും (ടാറാപുരം സുകുമാരൻ) മുതലായവയാണ് ഇക്കൂട്ടത്തിൽ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നവ.

തർജ്ജമയുടെ കാലമാണിത്. റഷ്യൻനോവലുകളിലാണ് ഇപ്പോൾ അധികമാളുകളുടേയും ശ്രദ്ധ. ഹിന്ദി ദേശഭാഷായായതോടുകൂടി ആവഴിക്കുള്ള തർജ്ജമകളും വളരെ വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്.

അദ്ധ്യായം 15

ചെറുകഥ

ഖണ്ഡകഥകളുടെ ഉത്ഭവം

ജീവിതവ്യഗ്രത വർദ്ധിച്ച് സാഹിത്യാസ്വാദനത്തിനു ചെലവഴിക്കാനുള്ള വിശ്രമസമയം ചുരുങ്ങിയപ്പോൾ, കിട്ടുന്ന സമയംകൊണ്ടു മാനസികോല്ലാസം നേടുന്നതിനായി കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടതാണ് ചെറുകഥാപ്രസ്ഥാനം. എം. പി. പോളിന്റെ വാക്കുകൾതന്നെ ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം.

"വ്യവസായം, പ്രയത്നശീലം ഇത്യാദികളിൽ അദ്വിതീയസ്ഥാനം വഹിക്കുന്ന അമേരിക്കയിൽനിന്നാണ് ചെറുകഥയെന്ന സാഹിത്യവിഭാഗം പുറപ്പെട്ടതെന്നുള്ള വസ്തുത പ്രത്യേകം ചിന്തനീയമാണ്. ഒരു നൂതനഭക്ഷണം അധിവാസയോഗ്യമാക്കിത്തീർക്കാനുള്ള സംരംഭത്തിനിടയിൽ, സുഖഭോക്താക്കൾക്കു മാത്രം സാദ്ധ്യമായ സാഹിത്യചർച്ച ചെയ്യുവാൻ അമേരിക്കാനിവാസികൾക്ക് അവസരം ലഭിച്ചില്ല. കഥാശ്രവണാസക്തി സർവ്വസാധാരണമാണെങ്കിലും, ഫീൽഡിങ്ങ്, താക്കറേ മുതലായ നോവലെഴുത്തുകാരുടെ സുദീർഘകഥകൾ വായിക്കുവാൻ തല്പരശീയർക്കു സൗകര്യമില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ട്, ഇർവിങ്ങ്, ഹാത്തോൺ, അല്ലൻപോ തുടങ്ങിയ കഥാകാരന്മാർ സ്വരാജ്യവാസികളെ പ്രീണനംചെയ്യുവാൻ ചെറുകഥയെന്ന സാഹിത്യവിഭാഗം രൂപവൽക്കരിച്ചു. ഇപ്രകാരം കഥ എന്ന ശാഖയിൽനിന്നു ചെറുകഥ എന്ന ഉപശാഖ കിളിർക്കുവാൻ സംഗതിയായി. ചെറുകഥയുടെ സ്വതസ്സു

ഭമായ ഗുണവിശേഷത്താലും, സാഹിത്യകുശലന്മാരിൽനിന്നു ലഭിച്ച പ്രോത്സാഹനത്താലും, പരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളിലെല്ലാം അതു് അചിരേണ പടർന്നു പിടിച്ചു." *

ആദ്യത്തെ ചെറുകഥകൾ

ഇംഗ്ലീഷു പഠിച്ച ചില യുവാക്കളിൽനിന്നുടിയാണു് ഈ പ്രസ്ഥാനം മലയാളത്തിലേയ്ക്കു പകർന്നതു്. അതിനു കളമൊരുക്കിയതു് 1065–ൽ ആവിർഭവിച്ച 'വിദ്യാവിനോദിനി' മാസികയാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഒരു പരീക്ഷണമെന്ന നിലയിൽ രൂപമെടുത്ത പുത്തൻപ്രസ്ഥാനമാകയാൽ, ആദ്യകാലത്തു മിക്ക കാഥികന്മാരും പേർ വെളിപ്പെടുത്തിയിരുന്നില്ല. വേങ്ങയിൽ കുഞ്ഞുരാമൻനായനാർ, സി.എസ്സ്. ഗോപാലപ്പണിക്കർ മുതലായ ചിലരായിരുന്നു ആദ്യത്തെ കാഥികന്മാർ എന്നൂഹിക്കപ്പെടുന്നു. വിക്രമാദിത്യകഥകളെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്ന അത്ഭുതരസപ്രധാനങ്ങളായ ചില സംഭവങ്ങളായിരുന്നു അധികം കഥകളുടേയും വിഷയം. സാമൂഹ്യികകാര്യങ്ങളും ചിലപ്പോൾ ഒന്നെത്തിനോക്കിയിരുന്നു എന്നുമാത്രം. മോഹന, പാതാളരാജാവു്, എന്റെ ആദ്യത്തെ ഫീസ്സ്, ഇങ്ങനെ വരുമെന്നു വിചാരിച്ചില്ല, ഞാൻ മദിരാശിക്കു പോയതു്, സ്ത്രീസഹജഭാവമാണിതു് മുതലായവയാണു് ആദ്യകാലത്തുണ്ടായ ചില കഥകൾ. മേനോക്കിയെ കൊന്നതാരു്, വാസനാവികൃതി എന്നുടങ്ങി കുറേറാനേഷണസ്വഭാവമുള്ള ചില കഥകളും അക്കൂട്ടത്തിൽപ്പെടും.

1072–ൽ ഭാഷാപോഷിണി പ്രതിമാസം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോഴും അതിലും ചെറുകഥകൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. മൂക്കോത്തു കുമാരന്റെ കഥയാണു് ഒന്നാംലക്കത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ളതു്. അപ്പൻതമ്പുരാന്റെ മേൽനോട്ടത്തിലും കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാന്റെ പത്രാധിപത്യത്തിലും 1078–ൽ രസികരഞ്ജിനി ആരംഭിച്ചതോടുകൂടി ചെറുകഥകളുടെ നിലവാരം അൽപമൊന്നുയർന്നു. പഴയ കാഥികന്മാർ എഴുത്തിൽനിന്നൊഴിയുകയും അമ്പാടി നാരായണപ്പൊതുവാൾ, ഒടുവിൽ കുഞ്ഞിക്കൃഷ്ണമേനോൻ തുടങ്ങിയ പുതിയ കാഥികന്മാർ മുന്നോട്ടു വരികയും ചെയ്തതാണു് ഇതിനു കാരണം. സാമൂഹ്യികവിഷയങ്ങൾക്കു ചെറുകഥകളിൽ പ്രാധാന്യം കൽപിച്ചുതുടങ്ങിയതു കുഞ്ഞിക്കൃഷ്ണമേനോനാണെന്നു തോന്നുന്നു. പ്രണയകഥകളാണു് മിക്കതും. കാമിനീകാമുകന്മാരുടെ ഇടയ്ക്കു അമ്മാവനോ അച്ഛനോ ഒരു പ്രതിബന്ധമായി നിൽക്കും, ഒടുവിൽ എല്ലാം ശുഭമായി കലാശിക്കയും ചെയ്യും—ഇതാണു് എല്ലാ കഥകളുടേയും പോക്കു്. ഇന്നത്തെ 'ശിൽപ'മനസരിച്ചു നോക്കിയാൽ മേനോന്റെ കഥകൾക്കു് 'ചെറുകഥകൾ' എന്ന പേരു യോജിക്കുമോ എന്നതന്നെ സംശ-

* ചെറുകഥാപ്രസ്ഥാനം.

യമാണ്. അതുപോലെ നാണ്ടെ കഥകളാണവ. 'നാലു കഥകൾ' എന്ന സമാഹാരത്തിൽപെടാതെവയായിട്ടും ചില കഥകൾ ഒടുവിന്റെ വകയായിട്ടുണ്ട്.

സാമൂഹ്യജീവിതവിഷയങ്ങൾക്കു പുറമേ, പ്രാചീനകേരളചരിത്രത്തിലെ ചില സംഭവങ്ങളും കൂടി നാരായണപ്പുതുവാളിന്റെ കഥകൾക്കു വിഷയമായി. ചരിത്രകഥകളെഴുതുമ്പോൾ അന്നത്തെ പശ്ചാത്തലം ചിത്രീകരിക്കുന്നതിലും പഴയ ഭാഷാശൈലി പ്രയോഗിക്കുന്നതിലും അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. ഈ ശ്രദ്ധ വേണ്ടതിലധികമായിട്ടുണ്ടോ എന്നു മാത്രമേ സംശയമുള്ളു. ശബ്ദാഡംബരഭ്രമവും അൽപം അതിരുകടന്നിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാം. കഥകൾക്കു നാമകരണംചെയ്യുന്നതിൽപോലും ഈ ഭ്രമം കടന്നുകൂടിട്ടുണ്ട്. വളകൊണ്ട വനിത, വൈരം കണ്ട നാരി, നീറിത്തെളിഞ്ഞ ക്രൂ, ആദരിച്ച പാതിര, കാട്ടവള്ളിയുടെ കുട്ടുകെട്ട്, കൊച്ചപ്പന്റെ കോച്ചല് മുതലായ പേരുകൾ നോക്കുക. ഈ നിഷ്കർഷ പാത്രസൃഷ്ടി മുതലായ കാര്യങ്ങളിൽകൂടി പതിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ—എന്നു വായനക്കാർ തോന്നിപ്പോകും. പുതുവാളിന്റെ കഥകളെല്ലാം 'കഥാസപ്തകം' എന്ന പേരിൽ നാലു ഭാഗങ്ങളായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മൂക്കോത്തു കുമാരനാണ് ആദ്യത്തെ കാഥികന്മാരിൽ സ്മരണീയനായ മറ്റൊരാൾ. കഥാസമാഹാരങ്ങളൊന്നും പുറത്തുവന്നിട്ടില്ലെങ്കിലും, ന്യൂറോളം ചെറുകഥകൾ കുമാരന്റെ വകയായിട്ടുണ്ട്. പുതുവാൾ സ്വീകരിച്ച വിഷയങ്ങൾക്കു പുറമേ ഇൻഡ്യാചരിത്രത്തിലെ ചില സംഭവങ്ങൾകൂടി അദ്ദേഹം ഇതിവൃത്തമായി സ്വീകരിച്ചു കാഥികന്റെ നർമ്മബോധവും ഭാഷാലാളിത്യവും കഥകളെ കൂടുതൽ ആകർഷകങ്ങളാക്കി. പാത്രസൃഷ്ടിയെസ്സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പഴയ പാരമ്പര്യംതന്നെയാണ് മൂക്കോത്തിന്റെ കഥകളിലും കാണുന്നതു്.

ഇരുളടഞ്ഞുകിടക്കുന്ന കേരളചരിത്രത്തിൽനിന്നു ചില വീരപുരുഷന്മാരെ തിരഞ്ഞെടുത്തു് വ്യക്തിവൈഭവത്തോടുകൂടി പ്രദർശിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞ ആദ്യത്തെ കാഥികൻ സി. കുഞ്ഞിരാമമേനവനാണ്. എം. ആർ. കെ. സി. എന്ന ചതുരക്ഷരിയിലാണ് അദ്ദേഹം പരക്കെ അറിയപ്പെടുന്നതു്. ചെറുകഥാസമാഹാരം പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും അതേ പേരിലാണ്. (എം. ആർ. കെ. സി—യുടെ ചെറുകഥകൾ.)

കെ. സുകുമാരന്റെ കായ്ക്കുടി പാഞ്ഞാൽ കാഥികന്മാരുടെ ഒരു തലമുറയുമായി പരിചയപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു എന്നു നമുക്കു സമാധാനിക്കാം. കഥകൾ സരസങ്ങളാണ്; ഫലിതവും ധാരാളമുണ്ട്; ഭാഷ വളരെ ലളിതവും. പക്ഷേ, ഒരേ ഒരു കായ്മാത്രമേ സുകുമാരനു പറയാനുള്ളൂ—പ്രണയവും തത്സംബന്ധ-

മായ മത്സരവും. ഒരു നായികയെ കിട്ടാൻ ചിലർക്കുടി ശ്രമിക്ക—അതിൽ ഒരു നമ്പൂരിക്കുടി വേണമെന്നതു നിർബന്ധമാണ്—ഒടുവിൽ ഒരാൾ ജയിക്ക. ഇതാണ് സുകുമാരന്റെ മിക്ക കഥകളുടേയും പോക്ക്. രസമായി വായിച്ചു തീർക്കാമെന്ന മെച്ചമുണ്ട്. 'സുകുമാരകഥാമഞ്ജരി' എന്ന പേരിൽ ആറു കഥാസമാഹാരങ്ങളും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ വകയായി പുറത്തുവന്നിട്ടുണ്ട്.

ഒരു വഴിത്തിരിവ്

ചെറുകഥാസാഹിത്യത്തെ പുതിയ ഒരു ചാലിൽക്കുടി തിരിച്ചുവിട്ടതു് ഈ. വി. കൃഷ്ണപിള്ളയാണ്. 'കേളീസൗധം' എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുള്ള നാലുഭാഗങ്ങളിലെ മിക്ക കഥകളും ഈ പുതുമയെ വിളിച്ചു പറയുന്നു. ഫലിതപ്രയോഗത്തിൽ തന്റെ പൂർവ്വഗാമികളായ എല്ലാ കാഥികന്മാരേയും കൃഷ്ണപിള്ള കവച്ചുവെച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഥാപാത്രങ്ങളിൽ പലരും വ്യക്തിത്വമുള്ളവരാണ്. ഹൃദയരഹസ്യങ്ങളെ ആഴത്തിൽ ചെന്നു കണ്ടുപിടിച്ചു് അവ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിൽ ആ കാഥികൻ അദ്ഭുതപൂർവ്വമായ പാടവം പ്രദർശിപ്പിച്ചു. ചുരുക്കത്തിൽ, "കുഞ്ഞുകൃഷ്ണമേനോൻ വർണ്ണിച്ച കാമാസക്തിയുടെ സ്ഥാനത്തു് കാൽപനികപ്രേമത്തെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുക, ഐതിഹ്യങ്ങളും ചരിത്രസംഭവങ്ങളും കളഞ്ഞു് പ്രതിപാദ്യങ്ങൾക്കു സാമൂഹ്യച്ഛായ വരുത്തുക, വിനോദമെന്ന ഏകലക്ഷ്യംമാത്രം കഥയ്ക്കു കൽപിച്ചിരുന്ന ഏർപ്പാടു് ഏറക്കുറെ മാറ്റി തീവ്രഭാവങ്ങളായ ജീവിതോദ്ദേശങ്ങൾമുഖേന വായനക്കാരുടെ ഹൃദയങ്ങളെ ഉലയ്ക്കുക എന്നിവയായിരുന്നു ഈ. വി. കൃഷ്ണപിള്ള ചെറുകഥയിൽ വരുത്തിയ പരിഷ്കാരങ്ങൾ." *

ആധുനികഘട്ടം

ആധുനികഘട്ടത്തെപ്പറ്റിയാണു് ഇനി അൽപം പറയാനുള്ളതു്. കാഥികന്മാർ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നു; കൈയിൽ തൂലികയുമേന്തി അകലത്തേയ്ക്കു ദൃഷ്ടി പായിച്ചുകൊണ്ടു് ഏകാഗ്രതയോടുകുടി ഇരിക്കയാണവർ. അവർ എഴുതാൻപോകുന്ന കഥകളെപ്പറ്റിയായിരിക്കും, എഴുതിക്കഴിഞ്ഞ കഥകളേക്കാൾ ക്ലൃപ്തതലായി, ഒരുപക്ഷേ ഭാവിചരിത്രകാരനു പറയാനുണ്ടാവുക അതിനാൽ നേരിയ ചില വരകൾകൊണ്ടു കുറെ നവചിത്രങ്ങൾ വരയ്ക്കാൻ മാത്രമേ ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുള്ളൂ.

ഏ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ നേതൃത്വം ചെറുകഥാപ്രസ്ഥാനത്തിൽ അത്ഭുതകരമായ ഒരു പരിവർത്തനം വരുത്തി. മോപ്പസാങ്ങിനെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിക്കൊണ്ടു്, അദ്ദേഹം തകഴി ശിവശങ്കരപ്പിള്ളയെ അരങ്ങത്തേയ്ക്കു തള്ളിവിട്ടു. പുറമേ മാന്യതയും ധന്യതയും അവകാശപ്പെടുന്ന ചിലരുടെ മരച്ചുവെയ്ക്കു

* എൻ. കൃഷ്ണപിള്ള—"കൈരളിയുടെ കഥ."

പ്പെട്ട വൃത്തികേടുകളെ നഗ്നമായ നിലയിൽ ചിത്രീകരിച്ചുകൊണ്ടാണു് തകഴി ചെറുകഥാരംഗത്തു പ്രവേശിച്ചതു്. നിർദ്ദയം പുറത്തു വലിച്ചെറിയപ്പെട്ട ഈവക വൃത്തികേടുകളുടെ ദുർഗ്ഗന്ധംനിമിത്തം പലരും അന്നു മൂക്കു പൊത്തുകയുണ്ടായി. ഒരു വ്യാഴവട്ടത്തോളം കാലം ഇങ്ങനെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ തകഴി അൽപമൊന്നു മാനസാന്തരപ്പെട്ടപോലെ തോന്നുന്നു. മോപ്പസാങ്ങിനു പകരം ഫ്രോയിഡായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിന്നത്തെ മാതൃകാപുരുഷൻ. ആ കാലഘട്ടത്തിലെഴുതിയ കഥകളിൽ അധികവും മനശ്ശാസ്ത്രപരങ്ങളാണു്. സാമൂഹ്യവും സാമ്പത്തികവും സാമുദായികവുമായ അവശതകളെ പരാമർശിക്കുന്നവയാണു് ഇന്നദ്ദേഹമെഴുതുന്ന കഥകളും. കഥാപാത്രങ്ങളേയും സംഭവങ്ങളേയും യഥാതഥമായി ചിത്രീകരിക്കുന്നതിനു തകഴിക്കുള്ള കഴിവു് അസൂയാർഹമാണു്. രക്തവും മാംസവും തീരെയില്ലാത്ത ചില മനുഷ്യകങ്കാളങ്ങളെ ചെറുകഥകളിൽക്കൂടി തകഴി നമ്മുടെ മുമ്പിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നതു കണ്ടാൽ നാം ഞെട്ടി വിറച്ചുപോകും.

സംഭവങ്ങളെ യഥാതഥമായി ചിത്രീകരിക്കുന്നതിൽ തകഴിയെപ്പോലെ തന്നെ അസാധാരണമായ കൈൽപുള്ള മറെറാരു കാഥികനാണു് കേശവദേവു്. തെഴിലാളികളുടെ ജീവിതവുമായി അടുത്തു ബന്ധം പുലർത്താൻ അവസരം ലഭിച്ച അദ്ദേഹം ആ വർഗ്ഗത്തിന്റെ അവശതകളേയും കഷ്ടപ്പാടുകളേയും ചിത്രീകരിച്ചുകൊണ്ടാണു് രംഗപ്രവേശം ചെയ്തതു്. മർദ്ദിതരെപ്പററി പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിവരുമ്പോൾ കാഥികനും അവരിൽ ഒരാളായിത്തീരുന്നു. അവരുടെ സുഖദുഃഖങ്ങളിൽ അലിഞ്ഞുചേരുന്നു. ഈ ആത്മാർത്ഥതയാണു് ദേവിന്റെ കഥകളെ ഹൃദയഹാരികളാക്കുന്നതു്. ഓജസ്സും ശക്തിയുമുള്ള ഭാഷ വായനക്കാരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ തുളച്ചുകയറുന്നു.

മനുഷ്യൻ സ്വതേ നല്ലവനാണെന്നും ദുഷിച്ച സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയാണു് അവനെ തിന്മയിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്നതെന്നും ആണു് ദേവിന്റെ വിശ്വാസം. ഈ വിശ്വാസം, ഇന്നത്തെ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയുടെ നേരെ സന്ധിയില്ലാത്ത സമരത്തിൽ ഏർപ്പെടാൻ അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. അങ്ങനെ എവിടെയും ആരുടെനേരെയും ഉള്ള 'എതിർപ്പു്' ദേവിന്റെ സ്വഭാവമായിത്തീർന്നിരിക്കയാണു് ഇപ്പോൾ. സാമൂഹ്യകാര്യങ്ങളെപ്പററി പറയുന്നതിനിടയ്ക്കു് ചിലപ്പോൾ രാഷ്ട്രീയവും കടന്നുകൂടാറുണ്ടു്. അവിടെയും 'എതിർപ്പു്' സുശക്തമായിരിക്കും. വിഷയം ഏതായാലും, കലാബോധത്തോടുകൂടി അവതരിപ്പിച്ചു് വായനക്കാരെ വശീകരിക്കുന്നതിൽ ദേവിനുള്ള കഴിവു് അസാമാന്യമാണു്.

എസ്സു്. കെ. പൊററക്കാടാണു് തലയെടുപ്പുള്ള മറെറാരു കാഥികൻ. യഥാതഥപ്രസ്ഥാനത്തേക്കാൾ കൽപനികപ്രസ്ഥാനത്തോടാണു് അദ്ദേഹ

ത്തിനു കൂട്ടുതൽ അടുപ്പം. വഴ്ക്കുസമരങ്ങളോ രാഷ്ട്രീയപ്രക്ഷോഭങ്ങളോ പൊറ്റക്കാടിന്റെ കഥകളിൽ അധികം കാണുകയില്ല. മനുഷ്യരെ ഒരേ വർഗ്ഗമായിട്ടു കാണാനേ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിയുന്നുള്ളു. ലോകത്തിന്റെ മിക്ക ഭാഗങ്ങളിലും സഞ്ചരിച്ചു ഭിന്നപ്രകൃതികളായ നാനാജാതിമതസ്ഥരുമായി കൂടിക്കഴിഞ്ഞ ഒരാളുടെ മനോഗതി അത്തരത്തിലായതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. താൻ കണ്ട ലോകത്തെ അതുപോലെ ചിത്രീകരിക്കാനാണ് പൊറ്റക്കാട്ടു ശ്രമിക്കുന്നതു്. പുറമേ കാണുന്നതൊന്നും യഥാർത്ഥമല്ലെന്നു പറഞ്ഞു് എല്ലാറ്റിന്റെയും ഉള്ളിൽ കടന്നുനോക്കാൻ ആ കഥാകാരൻ ശ്രമിക്കാറില്ല. കഥകളിൽ ശാന്തമായ അന്തരീക്ഷം പുലർത്താൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിയുന്നതു് ഇതുകൊണ്ടാണ്. സർവ്വസാധാരണങ്ങളായ മാനുഷികഭാവങ്ങൾക്കാണ് പൊറ്റക്കാട്ടു കൂടുതൽ വിലകൽപിക്കുന്നതു്. ആ സഞ്ചാരശീലനു വിഷയവൈവിധ്യത്തിനോ ആശയവൈചിത്ര്യത്തിനോവേണ്ടി ക്ലേശിക്കേണ്ടിവരാറില്ല. ഗദ്യത്തിൽ കാവ്യരസം കലർത്താൻ പൊറ്റക്കാടിനുള്ള സാമർത്ഥ്യത്തെപ്പറ്റി അന്യത്ര സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ. ഈവക ഗുണങ്ങൾകൊണ്ടുതന്നെയായിരിക്കാം ആ കഥാകാരൻ കൂടുതൽ വായനക്കാരെ ആകർഷിക്കാൻ കഴിയുന്നതു്. 'സഫലനിലോകസഞ്ചാരി'യാണെന്നു പറഞ്ഞു് ചിലർ പൊറ്റക്കാടിനെ കളിയാക്കാറുണ്ട്. "ഞാൻ ഒരു മനുഷ്യസ്നേഹിയാണ്; ആ സ്നേഹം ഞങ്ങളെ ഇയ്യക്കുട്ടരേയും ആനന്ദിപ്പിക്കുന്നു. മനുഷ്യരെ സ്നേഹിക്കുന്നതു് ഒരു തെറ്റാണെന്നു് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല" എന്നായിരിക്കാം, ഒരുപക്ഷേ, അദ്ദേഹത്തിനു പറയാനുള്ള മറുപടി.

ഇപ്പറഞ്ഞ മൂന്നുപേരുടേതിൽനിന്നും ഭിന്നമാണ് കാരൂർ നീലകണ്ഠപ്പിള്ളയുടെ കഥാകഥനരീതി. അതിൽ ആവേശമില്ല, സംഘട്ടനമില്ല, വിപ്ലവമില്ല, സാർവ്വലൗകികതാവുമില്ല. കേരളത്തിലെ ശാന്തമായ ഗ്രാമീണാന്തരീക്ഷമാണ് എവിടെയും. മുറുക്കാൻകട, ചായപ്പീടിക, ശീട്ടുകളി, ചതുരംഗം, വാദ്ധ്യാർ, വൈദികൻ, സ്ക്രൂശിപായി, ചിട്ടിനടത്തിപ്പു് എല്ലാം എല്ലാമുണ്ടവിടെ. പാവപ്പെട്ട ഗ്രാന്റു സ്ക്രൂംവാദ്ധ്യാർക്കു ചോറുകൊടുത്തു് ഊണിന്റെ കണക്കു് കരിക്കട്ടകൊണ്ടു ചുവരിൽ 'വരയുന്ന' വീട്ടഫോട്ടൽക്കാരിയും ആ കൂട്ടത്തിൽ കാണും. ഇവരിൽ ഓരോ തരക്കാരെപ്പറ്റിയും ഉള്ളിൽ കൊള്ളുന്ന ഭാഷയിൽ ചെറിയചെറിയ വാക്യങ്ങളിൽ കാരൂർ കഥപറയുന്നതു കേൾക്കാൻ രസമുണ്ടു്. എന്തുവന്നാലും ഇളകാത്ത കാഥികന്റെ ആ ശാന്തശീലവും, മർമ്മം പിളർക്കുന്ന മുള്ളും കൊള്ളിയും അടങ്ങിയ ആ സംഭാഷണരീതിയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഥകളിലും കാണാം. പ്രൈമറിസ്കൂളദ്ധ്യാപകനായിരുന്നു് ആ വഴ്ക്കാരുടെ ഉരിതങ്ങളും കണ്ടും കേട്ടും ഒട്ടൊക്കെ അനുഭവിച്ചും മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിച്ചതുകൊണ്ടായിരിക്കാം കാരൂരിന്റെ 'വാദ്ധ്യാർകഥ'കൾക്കു് ഒരാകർഷകത്വം കൂടുതലായി കാണുന്നതു്. നേരിയ

നർമ്മബോധത്തിന്റെ ഹസ്താവലംബത്തോടുകൂടിയ കാരുർക്കഥകൾ വായനക്കാരെ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക സ്മേരമുഖരാക്കുന്നതു കാണാം.

ചെറുകഥകളിൽക്കൂടി താന്താങ്ങളുടേതായ പ്രതിഷേധശബ്ദം മുഴക്കി വ്യക്തിത്വം പ്രദർശിപ്പിച്ച നാലു കഥാകാരന്മാരാണ് മുഹമ്മദ് ബഷീർ, പൊൻകുന്നം വക്കി, ലളിതാംബികാഅന്തർജ്ജനം, കെ. സരസ്വതിഅമ്മ എന്നിവർ. ആദ്യത്തെ മൂന്നുകൂട്ടർക്ക് സ്വന്തം സമുദായങ്ങളിലെ അനാചാരങ്ങളും അന്ധവിശ്വാസങ്ങളും ആണ് പ്രതിഷേധവിഷയം. സരസ്വതിഅമ്മയുടെ പ്രതിഷേധസ്വരമുയർന്നതു പുരുഷവർഗ്ഗത്തിന്റെ നേരെയാണ്.

മുസ്ലിംസമുദായത്തെ സംബന്ധിച്ച പല ഉള്ളാരഹസ്യങ്ങളും ബഷീർ വലിച്ചു പുറത്തിട്ടു. 'ബാപ്പ'യും 'ഉമ്മ'യും മറ്റുമടങ്ങിയ ആ നാടൻഭാഷാപലകയ്ക്കും ഒരു പുതുമയായിരുന്നു; 'ഒന്നും ഒന്നും കൂടിയാൽ ഇമ്മിണി വല്യ ഒന്ന്' എന്നും മറ്റുമുള്ള ലളിതഫലിതങ്ങളും ആരേയും ആകർഷിക്കുന്നവയും. അങ്ങനെ ബഷീർ പെട്ടെന്നു പ്രസിദ്ധനായി. ഇടക്കാലത്തു വ്യംഗ്യമായി ചില രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളും കഥകളിൽ കലർത്തിനോക്കിയെങ്കിലും, പിന്നീടു ബഷീർ അതു വേണ്ടെന്നുവെയ്ക്കുകയാണുണ്ടായതു.

പള്ളികളുടേയും പാതിരിമാരുടേയും നേരേയാണ് വക്കിക്കുള്ള പ്രതിഷേധം. അങ്ങേ അറ്റത്തോളം അതു പ്രദർശിപ്പിക്കയും ചെയ്തു. ഉർദ്ദുരണത്തിന്റെനേരേ വക്കിക്കുള്ള പ്രതിഷേധവും തുല്യപ്രാധാന്യമുള്ളതാണ്. ആ വഴിയിൽക്കൂടി കുറെ രാഷ്ട്രീയവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഥകളിൽ കടന്നുകൂടീട്ടുണ്ട്. ഇതു രണ്ടും കഥാകാരനെ നല്ലപോലെ വേദനിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള വിഷയങ്ങളാണ്. ആ വേദനയുടെ ശക്തി കഥകളിൽ പ്രതിഫലിച്ചുകാണാം.

നമ്പൂരിസമുദായത്തിന്റെ അന്തഃപുരത്തിലേക്കു 'ടോർച്ചുലൈറ്റ്'ടിക്കുന്നവയാണു് അന്തർജ്ജനത്തിന്റെ മിക്ക കഥകളും. പഴമയുടെ നേക്കുള്ള വെല്ലുവിളിയാണതു്. കന്യകാത്വംകൊണ്ടും സാപത്യംകൊണ്ടും നമ്പൂരിസമുദായത്തിലെ യുവതികൾ അനുഭവിക്കുന്ന നരകയാതനയുടെ ദയനീയമായ ചിത്രം നമുക്ക് ആ കഥകളിൽ കാണാം. മൂത്തിരിങ്ങോടനും, വി. ടി. ഭട്ടതിരിയും കത്തിച്ചുവെച്ച കൈത്തിരിയുടെ വെളിച്ചം കണ്ടുകൊണ്ടാണ് അന്തർജ്ജനം ഇരുളടഞ്ഞ ഈ സരണിയിൽ കാലെടുത്തുവെച്ചതു്. തട്ടിത്തടഞ്ഞു വീഴാതെ മുന്നോട്ടു പോകാൻ അവർക്കു സാധിച്ചു.

ഈ മൂന്നുപേരുടേയും കഥകൾക്കുള്ള പ്രത്യേകത, അവ സ്വന്തം അനുഭവങ്ങളിൽനിന്നു് ഉടലെടുത്തവയാണെന്നുള്ളതാണ്. അതുകൊണ്ടുള്ള മെച്ചം അവയ്ക്കുണ്ടെന്നതാണ്. അവരുടെ ശ്രമം വിഫലമായിപ്പോയില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ചിലരുടെ മുറുമുറുപ്പും കണ്ണീരുട്ടലും പരിഭവംപറച്ചിലും മറ്റും ആ കഥകൾ അവയുടെ ഉദ്ദേശം സാധിച്ചു എന്നതിനു് ഒന്നാംതരം തെളിവുകളായിരുന്നു.

സരസ്വതിഅമ്മ മറുവിഷയങ്ങളെപ്പറ്റിയും കഥകളെഴുതീട്ടുണ്ടെങ്കിലും പുരുഷന്മാരുടെ നേരെ പ്രതിഷേധസ്വരമയത്തീട്ടുള്ള കഥകളിലാണ് അവരുടെ വ്യക്തിത്വം പ്രകടമായിക്കാണുന്നതു്. വ്യംഗ്യമായ രീതിയിലോ സൗമ്യമായ ഭാഷയിലോ അല്ല, ക്രുദ്ധലില്ലാത്ത പരുഷസ്വരത്തിൽത്തന്നെ അവർ ആ പ്രതിഷേധം രേഖപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടു്. സ്ത്രീകളുടെ ജീവിതത്തെ താറുമാറാക്കിക്കളയാൻ പ്രാപ്തമായ അത്ഥമില്ലാത്ത ആചാരങ്ങളെ ആ കഥാകാരി അങ്ങേയറ്റം വെറുക്കുന്നു.

പട്ടാളക്കഥകൾ

ഒരു പുതിയ പ്രസ്ഥാനവുംകൊണ്ടു ചെറുകഥാലോകത്തു കാലെടുത്തുകുത്തിയ മൂന്നു വ്യക്തികളെപ്പറ്റിയാണു് ഇനി അൽപം പറയാനുള്ളതു്. പാറപ്പുറത്തു്, നന്തനാർ, കോവിലൻ എന്നീ തൂലികാനാമങ്ങളിൽ പരക്കെ അറിയപ്പെട്ടുന്നവരാണു് അവർ. പട്ടാളക്യാമ്പുകളിലെ ജീവിതമാണു് മൂന്നുപേരും ചിത്രീകരിക്കുന്നതു്. ജീവിതവൈവിദ്ധ്യത്തിനു് അവിടെ കുറവുവരാൻ ഇടയില്ലല്ലൊ. ഏതെല്ലാം തരക്കാരാണു് അവിടെ എത്തിച്ചേരാറുള്ളതു്? കുടുംബസ്വത്തു ഭാഗിച്ചുകിട്ടാത്തതുകൊണ്ടു കലഹിച്ചുപോന്നവർ, കൊതിച്ച കാമിനിയെ വിവാഹംകഴിക്കാൻ സാധിക്കാത്തതിനാൽ നിരാശപൂണ്ടവർ, ഭാര്യമാരോടു പിണങ്ങി നാടുവിട്ടവർ, സഹോദരിമാരുടെ വിവാഹത്തിനു വേണ്ട സ്ത്രീധനമുണ്ടാക്കാൻ പുറപ്പെട്ടവർ, കടക്കാരുടെ കൈയിൽനിന്നു തടവാടു വീണ്ടെടുക്കാനായി രണ്ടുംകൽപിതി വന്നവർ, ആരുമോരുമില്ലാത്ത ഭാരതസന്താനങ്ങൾ, പട്ടിണിയേക്കാൾ മരണമാണു് മെച്ചമെന്നു കരുതി പട്ടാളത്തിൽ ചേർന്നവർ—ഇങ്ങനെ വൈവിദ്ധ്യം നിറഞ്ഞ ഒരു ചെറിയ പ്രപഞ്ചം തന്നെയാണു് പട്ടാളക്യാമ്പു്. ഈ കൂട്ടരെല്ലാം ഒന്നിച്ചുചേർന്നാൽ, അവർക്കു് എത്രയെല്ലാം കഥകൾ പരസ്പരം പറഞ്ഞറിയിക്കാനുണ്ടായിരിക്കും? മേലധികാരികളുടെ അധികാരപ്രമത്തതയും വിഡ്ഢിത്തങ്ങളും മാതൃഭൂമിസ്നേഹവും അത്ര വേഗമൊന്നും പറഞ്ഞുതീരുകയില്ല. ഇതിനെല്ലാം പുറമേയാണു്, പട്ടാളക്കാർ ചെല്ലുന്ന മിക്കതാവളങ്ങളിലുമുള്ള പെൺകുട്ടികളുടെ കഥ. രസകരമായ ചെറുകഥകളെഴുതാൻ എത്രമാത്രം യോജിച്ച വിഷയങ്ങളാണു് ഇതൊക്കെ?

ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ ഭാഗ്യംകൊണ്ടാണെന്നുതന്നെ പറയട്ടെ, രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിനു പട്ടാളത്തിൽ ചേർന്ന കേരളീയയുവാക്കളിൽ ചിലർ അൽപം 'സാഹിത്യഭ്രമം'കൂടി ഉള്ളവരായിരുന്നു. അവർ തങ്ങളുടെ അനുഭവങ്ങൾ ചെറുകഥകളിലേയ്ക്കു പകർത്താൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ, മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പും മലയാളിവായനക്കാരും അവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണു് മേൽപറഞ്ഞ മൂന്നു കഥാകാരന്മാർ ഉയർന്നുവന്നതു്. ഇന്നു് അവർ ചെറുകഥയെഴുത്തുകാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരു നല്ല നില

ഉറപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പട്ടാളജീവിതത്തിലേയും ബാറക്സിലേയും പല നഗ്നയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളും അവരുടെ കഥകളിൽക്കൂടി വെളിയിൽ വന്നു കൊണ്ടിരിക്കയാണു്. പ്രതിപാദ്യം ശക്തിയുള്ള ഭാഷയിൽ ഭംഗിയായി പറഞ്ഞു ഫലിപ്പിക്കാനുള്ള കഴിവു് മൂന്നുപേർക്കുമുണ്ടു്. വല്ലപ്പൊഴുമൊരിക്കൽ പട്ടാളത്തെ സ്പർശിക്കാത്ത ഇതിവൃത്തങ്ങളും അവർ സ്വീകരിക്കാറില്ലെന്നില്ല.

നീണ്ട ചെറുകഥകൾ

നീണ്ട ചെറുകഥകളെ പുതിയ ഒരിനമായി വേർതിരിക്കാം. ചെറുകഥകളുടെ ചട്ടക്കൂട്ടിൽ ഒതുങ്ങാത്തതായിരിക്കും അവയുടെ ആകൃതിയും പ്രകൃതിയും. ഒരു നോവലോ നോവലെറ്റോ ആകാനുള്ള ജീവിതപൂർണ്ണിമ അവയിലുണ്ടായിരിക്കയുമില്ല. അൽപം നീണ്ട ഒരു ചെറുകഥ എന്നു മാത്രം. ബാഹ്യലോകത്തെ സ്പർശിക്കാതെ മാനസികവികാരങ്ങളെ മാത്രം വരച്ചുകാട്ടുന്ന വെട്ടൂർ രാമൻനായരുടെ 'ജീവിക്കാൻ മറന്നുപോയ സ്ത്രീ' ഈ ഇനത്തിൽപെടുന്നതാണു്. എസ്. കെ. പൊറ്റക്കാടിന്റെ 'സ്ത്രീ'യും ഇതേ വിഭാഗത്തിൽപെടും. ഉള്ളടക്കത്തിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടെങ്കിലും, പോഞ്ഞിക്കര റാഫിയുടെ 'ഫുട്ട്ബോൾ', ഒ. പി. ജോസഫിന്റെ 'മിസ്. ചെറിയാന്റെ മരണം', കേശവദേവിന്റെ 'ഒരു രാത്രി', നന്തനാരുടെ 'അറിയപ്പെടാത്ത മനുഷ്യജീവികൾ', ടി. എൻ. ഗോപിനാഥൻനായരുടെ 'മാലയുടെ മാല', പി. സി. കുട്ടിക്കൃഷ്ണന്റെ 'ആമിന', ബഷീറിന്റെ 'പ്രേമലേഖനം' മുതലായവയും 'നീണ്ട ചെറുകഥ'കളാണു്. കാലാന്തരത്തിൽ ഇതു് ഒരു ഉപപ്രസ്ഥാനമായി വളർന്നേക്കാം എന്നും വരാം.

ചില കാഥികർ

ഏതെങ്കിലും തരത്തിൽ പ്രത്യേകവ്യക്തിത്വം പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ചിലരെപ്പറ്റിയാണു് ഇതുവരെ പ്രസ്താവിച്ചതു്. ഇന്നു വാരികകളിലും മാസികകളിലും ശതക്കണക്കിനു ചെറുകഥകൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടു്. ആവർത്തനം, ലഘൂകരണം, അനുകരണം, അപഹരണം ഇങ്ങനെ ഏതെങ്കിലും രൂപത്തിലുള്ളവയാണു് അവയിലധികവും. വിഷയത്തിലും പ്രതിപാദനരീതിയിലും 'ഒറിജിനാലിറ്റി' കാണിക്കാൻ കഴിവുള്ളവരും പുതിയ പരീക്ഷണങ്ങൾക്കു പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരുമായ അപൂർവ്വംചില കാഥികന്മാരും ഇക്കൂട്ടത്തിലുണ്ടു്. അവരെപ്പറ്റി വിസ്തരിച്ചു വിവരിക്കുക അസാദ്ധ്യമാണു്. അങ്ങനെ ധാരാളം എഴുതിട്ടുള്ളവരും എഴുതി തെളിഞ്ഞുവരുന്നവരുമായ ചിലരുടെ പേരുകൾ താഴെച്ചേർക്കുന്നു. പി. സി. കുട്ടിക്കൃഷ്ണൻ, വെട്ടൂർ രാമൻനായർ, ഈ. എം. കോവൂർ, മലയാറ്റൂർ രാമകൃഷ്ണൻ, നാഗവള്ളി ആർ. എസ്സ്.

കുറുപ്പ്, പോഞ്ഞിക്കര റാഫി, എൻ. പി. ചെല്ലപ്പൻനായർ, ടാറാപുരം സുകുമാരൻ, കെ. ടി. മുഹമ്മദ്, മുട്ടത്തു വക്കി, എൻ. ഗോവിന്ദൻകുട്ടി, പെരുന്ന തോമസ്സ്, എൻ. പി. മഹമ്മദ്, എം. ടി. വാസുദേവൻനായർ, ടി. പത്മനാഭൻ, ടി. കെ. സി. വട്ടവത, എം. പരമേശ്വരൻനായർ, സരളാരാമവർമ്മ, മാധവിക്കുട്ടി, വി. കെ. എൻ., ഡി. എം. പൊറക്കാട്ട്, ജി. വിവേകാനന്ദൻ, സി. എൻ. ശ്രീകണ്ഠൻനായർ, പമ്മൻ.....

പലരുടേയും പേരുകൾ ഇനിയും പറയേണ്ടതായിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. ഈ കാഥികന്മാരിൽ ഓരോരുത്തരുടേയും സംഭാവനയെക്കുറിച്ച് വിസ്തരിച്ചു പ്രതിപാദിക്കാൻ ഇതു സന്ദർഭമല്ല.

അദ്ധ്യായം 16

പത്തുമുപ്പതു മുൻപ്

വെണ്മണിനമ്പൂരിമാർ

ചെറുശ്ശേരിയും എഴുത്തച്ഛനും കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരും ഭാഷയെ സംസ്കൃതത്തിന്റെ പിടിയിൽനിന്നു വേർപെടുത്താൻ ശ്രമിച്ചുവെങ്കിലും, ആ പരിഷ്കാരം അന്നത്തെ പാണ്ഡിത്യപ്രൗഢിക്ക് പൊതുവേ അംഗീകാരമായില്ല. ചമ്പുകാരന്മാരുടെ ഭാഷാരീതിതന്നെയാണ് പിന്നീടും അധികം ആളുകളേയും ആകർഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു്. ആട്ടക്കഥാകർത്താക്കന്മാർ ആ പാരമ്പര്യം ഏറെറടുക്കുകകൂടി ചെയ്തപ്പോൾ ഭാഷയുടെ ഗതി തികച്ചും പ്രതിലോമമായിത്തീർന്നു. ഇങ്ങനെ, മുന്നൂറോളം ചമ്പുക്കളും അഞ്ഞൂറിലധികം ആട്ടക്കഥകളും ഭാഷയിൽ ഉണ്ടായതിനിടയ്ക്ക് വിരലുകൊണ്ടെണ്ണാവുന്ന ചില തിരുവാതിരപ്പാട്ടുകളും പാനകളും കുമ്മികളും മാത്രമേ 'നല്ല ഭാഷ'യിൽ ഉണ്ടായുള്ളൂ. കിളിപ്പാട്ടുകളിലെ ഭാഷ താരതമ്യേന ലളിതമായിരുന്നു എങ്കിലും, ഗിരിജാകല്യാണകർത്താവും മറ്റും ആ പ്രസ്ഥാനത്തിലും സംസ്കൃതത്തിന്റെ ആധിപത്യം സ്ഥാപിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ഈ നിലയ്ക്ക് പൊതുവേ ഒരു മാറ്റം സംഭവിച്ചതു് വെണ്മണിനമ്പൂരിപ്പാടന്മാരുടെ ആവിർഭാവത്തോടുകൂടിയാണു്.* പൂന്തോട്ടംനമ്പൂരി വിതച്ച വിത്താണു് വെണ്മണിമാരുടെ കാലത്തു് തളിർത്തു

---

* വെണ്മണി അച്ഛൻ = 992—1066
വെണ്മണി മഹൻ = 1019—1068

പൂത്തതെന്നു ചിലക്കിപ്രായമുണ്ട്. എന്നാൽ, വെണ്മണിമാരുടെ നാമധേയത്തോടു ഘടിപ്പിച്ച രീതിയിലാണ് ആ പ്രധാനം ഭാഷയിൽ രൂഢമൂലമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതു്. (1) സംസ്കൃതവിഭക്ത്യന്തങ്ങളോ അപ്രസിദ്ധങ്ങളോ ആയ പദങ്ങൾ കഴിയുന്നിടത്തോളം വർജ്ജിക്കുക; (2) പ്രസാദം, മാധുര്യം, സൗകുമാര്യം എന്നിത്യാദി കാവ്യഗുണങ്ങളിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധപതിപ്പിക്കുക; (3) ശയ്യാസുഖം, ദ്രാക്ഷാപാകം, വൈദർഭീരീതി എന്നിവയിൽ നിഷ്കർഷിക്കുക; (4) വൃത്യനുപ്രാസം, അന്ത്യപ്രാസം മുതലായ ശബ്ദാലങ്കാരങ്ങളിൽ വിശേഷപ്രതിപത്തി പ്രദർശിപ്പിക്കുക; (5) നിവൃത്തിയുള്ള ദിക്കുകളിലെല്ലാം ഫലിതരസത്തിനു പ്രവേശം അനുവദിക്കുക—എന്നിവയാണ് വെണ്മണിപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ. ഇവയെല്ലാംതന്നെ കവിതയുടെ ബാഹ്യരൂപത്തെ മാത്രമേ സ്പർശിക്കുന്നുള്ളൂ എന്നതു സ്പഷ്ടമാണ്. ഉള്ളടക്കത്തിന്റെ സ്വഭാവം പഴമയിൽനിന്നു വളരെയൊന്നും മുന്നോട്ടു കടന്നില്ല. സ്വന്തം അനുഭവങ്ങൾക്കു കവിതയിൽ സ്ഥാനമനുവദിക്കുന്നതിന്റെ ഔചിത്യം വെണ്മണിമാർ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. അതനുസരിച്ച് അവർ പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തു—വികാരപ്രധാനമായ രീതിയിൽത്തന്നെ. പക്ഷേ, മനുഷ്യന്റെ ദുഷിച്ച വാസനകളെ ചിത്രീകരിക്കുന്നതിലാണ് അവർ ആ സാമർത്ഥ്യം കൂടുതലായി പ്രദർശിപ്പിച്ചതു്. വെണ്മണിഅച്ഛന്റേയും മകന്റേയും 'ശൃംഗാരശ്ലോകങ്ങൾ' ഇതിനു് ഒന്നാന്തരം ഉദാഹരണമാണു്. മകന്റെ 'പൂരപ്രബന്ധ'വും ഒട്ടും പിന്നോക്കമല്ല.

പൂരപ്രബന്ധം

തൃശ്ശൂർ പൂരത്തിനായി തുപ്പൂണിത്തുറനിന്നു പുറപ്പെട്ടതുമുതൽ പൂരം കഴിഞ്ഞു മടങ്ങുന്നതുവരെയുള്ള അനുഭവങ്ങളെ വിവരിക്കുന്ന രീതിയിൽ എഴുതിട്ടുള്ളതാണു് പൂരപ്രബന്ധം. മനോഹരങ്ങളായ പല തുലികാചിത്രങ്ങളും അതിൽ കാണാം. സ്ത്രീകളേയും അവരെസ്സംബന്ധിച്ച കാഴ്ചകളേയുംപറ്റിയാണു് കവിക്കു് അധികം പറയാനുള്ളതു്. പൂരം കാണാൻവന്ന സ്ത്രീകളെ കവി വർണ്ണിക്കുന്നതു നോക്കുക:

"പൊന്നിൻമാലകൾ പൊൻചിലമ്പു വളയങ്ങിത്യാദി പൂമെയ് പരം
മിന്നുമ്മാറഴകോടണിഞ്ഞധികസന്തോഷേണ യോഷാകുലം
പൊന്നിൻമാമലയോടു പോരിനു പുറപ്പെട്ടീടമപ്പോർമുല—
ക്കുന്നുംമൂടി നിരന്ന മോടി മഹിളാമൗലേ, മഹാവിസ്മയം!"

"കള്ളപ്പുഞ്ചിരിയും കടാക്ഷവുമഹോ! കാമാമയം കാമികൾ—
ക്കുള്ളത്തിൽ ചിതറീടുമാറവർ നടിച്ചീടുന്ന നാട്യങ്ങളും
തള്ളിത്തിങ്ങി വളർന്നിടും മുലകളും, താഡിച്ച മാലോകരെ-
ത്തുള്ളിക്കും പുരികക്കൊടിക്കളികളും മാന്യേ, മഹാവിസ്മയം!"

ശൃംഗാരസ്പർശമില്ലാത്ത പദ്യങ്ങളും പൂരപ്രബന്ധത്തിലുണ്ട്. അക്കൂട്ടത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു രസികൻതുലികാചിത്രംകൂടി ഇവിടെ പകർത്താം.

"ചാരംതേച്ചു പിരിച്ച ചെഞ്ചിടകളിൽ ചേരുന്ന രുദ്രാക്ഷവും
പാരം കോപരസം കലർന്ന മിഴിയും മാന്തോൽ മരഞ്ചാടിയും
ക്രൂരംചേർന്ന കാരമല്ല കടിലും കൈക്കൊണ്ട മങ്ങാതെയ—
പ്പൂരത്തിങ്കൽ നടന്നിടുന്നൊരുവരെക്കൂസാതെ ഗോസായിമാർ."

തുലികാചിത്രരചനയിൽ വെൺമണിമഹന്റെ പാടവം അന്യാദൃശമായിരുന്നു എന്നതന്നെ സമ്മതിക്കണം. വർണ്ണനയ്ക്കു വിഷയമാകുന്ന വ്യക്തിയുടെ എന്തെങ്കിലും ഒരു സവിശേഷത ആ ചിത്രത്തിൽ തെളിഞ്ഞുകാണും. ഗോസായിമാരുടെ ചാരംതേച്ചു പിരിച്ച ചെഞ്ചിടയും അതിൽച്ചേർത്ത രുദ്രാക്ഷമാലയും ആരെയും ക്രൂരാത്ത ആ നടത്തവും എത്ര സ്വാഭാവികമായിരിക്കുന്നു! യശോദയുടെ മടിയിലിരിക്കുന്ന ഉണ്ണിക്കൃഷ്ണന്റെ ചിത്രം ഇതിനേക്കാൾ ആകർഷകമാണ്.

"പീലിക്കാർകുന്തൽകെട്ടിച്ചുഴകൊട്ട നിടിലേ നല്ല ഗോരോചനം ചേ—
ർത്തേലസ്സും പൊൻചിലമ്പും വളകളുമണിയിച്ചമ്മതന്നങ്കഭാഗേ
ലീലാഗോപാലവേഷത്തൊട്ട മുരളിയുമായ് കാലിമേയ്ക്കുന്ന കോലും
ചാലേ കൈക്കൊണ്ട മന്ദസ്മിതമൊട്ട മരുവും പൈതലൈക്കെതൊഴുന്നേൻ."

അതിരുകവിഞ്ഞ — പലപ്പോഴും അശ്ലീലമെന്ന പദംകൊണ്ടു വിശേഷിപ്പിക്കേണ്ട നിലയിലെത്തുന്ന — ശൃംഗാരത്തെ ഒഴിച്ചുനിർത്തിയാൽ, വെണ്മണിമാരിൽനിന്നു ഭാഷയ്ക്കുണ്ടായ നേട്ടം അത്ര നിസ്സാരമൊന്നുമല്ല. പാടിപ്പോരുമില്ലാത്ത സാധാരണക്കാർക്കുപോലും വായിച്ചാൽ മനസ്സിലാകത്തക്കവിധത്തിൽ കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർക്കുശേഷം ഭാഷയ്ക്കു കൈവന്നതു് വെണ്മണിമാരുടെ കാലത്താണ്. കവിതയുടെ അസാധാരണമായ പ്രചാരത്തിനു് അതു സഹായകമായിത്തീർന്നു. ശൃംഗാരരസസ്പർശം ഈ പ്രചാരത്തെ വളരെ ത്വരിപ്പിച്ചു. പൂരപ്രബന്ധത്തിലെ ചില പദ്യങ്ങളെങ്കിലും മനഃപാഠമാക്കാത്തവരും, വെണ്മണിയെ അനുകരിച്ചു് ഒന്നുരണ്ടു 'ശൃംഗാരശ്ലോക'ങ്ങളെങ്കിലും നിർമ്മിക്കാത്തവരുമായ യുവാക്കൾ അന്നു ചുരുക്കമായിരുന്നു.

മനോരമയിലെ കവിപംക്തി

ഭാഷാകവിത കൂടുതൽ 'ജനകീയ'മായിത്തീരുന്നതിനു് മറ്റൊരു കാരണംകൂടിയുണ്ടായി. 1065—ൽ ആരംഭിച്ച മലയാളമനോരമയിലെ 'കവിപംക്തി'യായിരുന്നു അതു്. സമസ്യാപൂരണങ്ങൾ, വർണ്ണനകൾ, പ്രശ്നങ്ങൾ, ഉത്തരങ്ങൾ, കത്തുകൾ, വാർത്താശകലങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ പല

രൂപത്തിലുമുള്ള പദ്യങ്ങൾ കവിപംക്തിയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. കവിതയുടെ നിലവാരം വളരെ താഴ്ന്നുപോയിരുന്ന എങ്കിലും, ഭാഷാലാളിത്യത്തിന്റെ വേരുറയ്ക്കുന്നതിനു് അതു സഹായകമായി. കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ കാലത്തു് പഴയ മണിപ്രവാളത്തിലേയ്ക്കു പിൻതിരിയാനുള്ള ഒരു പ്രവണത തലപൊക്കിയെങ്കിലും അതു് ഒടുവിൽ പരാജയപ്പെടുകയാണുണ്ടായതു്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, വെണ്മണിനമ്പൂരിമാർക്കുശേഷം പഴയ മണിപ്രവാളപ്രസ്ഥാനം നാമാവശേഷമായി.

കൊട്ടങ്ങല്ലൂർതമ്പുരാക്കന്മാരും മറ്റും

സമകാലികന്മാരും അനന്തരകാലികന്മാരുമായ കവികളിൽ ഭരിപക്ഷവും വെണ്മണിപ്രസ്ഥാനത്തെയാണു് അനുകരിച്ചതു്. കൊട്ടങ്ങല്ലൂർതമ്പുരാക്കന്മാർ, നടുവത്തച്ഛനും മകനും, കാഞ്ഞള്ളിൽ അച്യുതമേനോൻ, ഒറവങ്കര രാജൻ, ശീവോള്ളി നമ്പൂരി, കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി, ചാത്തുക്കുട്ടി മന്നാടിയാർ, കെ. സി. നാരായണൻനമ്പ്യാർ, ഒടുവിൽ കുഞ്ഞുകൃഷ്ണമേനോൻ, കണ്ണൂർ നാരായണമേനോൻ, വി സി. ബാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കർ, സി. എസ്സ്. സുബ്രഹ്മണ്യൻപോറ്റി, കെ. സി. കേശവപിള്ള മുതലായ അനേകം കവികളുടെ പേരുകൾ ഇവിടെ എടുത്തുപറയേണ്ടതായിട്ടുണ്ടു്. കൊട്ടങ്ങല്ലൂർതമ്പുരാക്കന്മാർക്കു് പ്രത്യേകിച്ചും കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാനു്—കവിതാരചന ഒരു വിനോദമായിരുന്ന കുഞ്ചുകവിപോലും പദ്യത്തിലാണു് അദ്ദേഹം എഴുതിയിരുന്നതു്. ചുരുങ്ങിയതു് ഒരായിരം കുഞ്ചുകവും, അല്ലെങ്കിൽ പതിനായിരം ശ്ലോകങ്ങളും, ആ ഓരിനത്തിൽത്തന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നു് പി. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൽ അതിശയോക്തിയില്ല. മഹാഭാരതതർജ്ജമ പ്രസിദ്ധമാണല്ലൊ.

പൊതുവേ പറഞ്ഞാൽ, ഇവിടെ പേരുടുത്തുപറഞ്ഞവരിലധികം പേരും സാങ്കേതികപ്രസ്ഥാനത്തെത്തന്നെയാണു് താലോലിച്ചിരുന്നതെങ്കിലും, ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു കാൽപനികപ്രസ്ഥാനത്തിലേയ്ക്കു് എത്തിനോക്കുന്നവരായിട്ടും അക്കൂട്ടത്തിൽ ചിലരുണ്ടായിരുന്നു. കേരളീയങ്ങളായ ചില ഐതിഹ്യങ്ങളേയും ചരിത്രശകലങ്ങളേയും ഇതിവൃത്തമായി സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു് കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാനെഴുതിയ ചുരുക്കംചില കവിതകൾതന്നെ പുതുമയിലേയ്ക്കു് എത്തിനോക്കുന്നവയാണു്. ഒടുവിൽ കുഞ്ഞുകൃഷ്ണമേനോനും കെ. സി. നാരായണൻനമ്പ്യാരും അക്കാര്യത്തിൽ ഒരു പടികൂടി മുന്നോട്ടു കടന്നു. ആംഗലവിദ്യാഭ്യാസമാണു് അവർക്കു മാർഗ്ഗദർശനം ചെയ്തതു്. കണ്ണൂർ നാരായണമേനോന്റെ കോമപ്പനും കണ്ണനും മറ്റും തികച്ചും കേരളത്തിന്റെ മണ്ണിന്റെ ഗന്ധം കലർന്ന കവിതകളാണു്. ഭാവാവിഷ്കരണത്തിലും അവ ഒട്ടും പിന്നോക്കമല്ല.

"തേടിക്കയത്തു പടയിൽ പലർക്കുടിവന്നാൽ—
ക്കൂടിക്കരുത്തുടയ കയ്യിതു ക്രൂരുകില്ല;
മോടിക്കുവേണ്ടിയുടവാളിതെടുത്തതല്ല,
പേടിക്കവേണ്ട പിടമാൻമിഴി തെല്ലുപോലും"

"പുല്ലാണെനിക്കു പടയാളികൾ, നിൻകടക്കൺ—
തല്ലാണു തേന്മൊഴി! തടുത്തിടുവാൻ പ്രയാസം;
തെല്ലാകയാൽ തെളിവിയന്നു തുണയ്ക്കണം നീ,—
യല്ലായ്കിലാങ്ങളകലും തൻപണി പെങ്ങൾ ചെയ്യും."

ഇതുപോലെ ശ്രുതിമധുരങ്ങളും വികാരതീക്ഷ്ണങ്ങളുമായ ഭാഗങ്ങൾ പ്രസ്തുത കൃതികളിൽ ധാരാളമുണ്ട്. കവിയുടെ ശുദ്ധ മുഴവൻ ഭാഷ 'പച്ചമലയാള'മാക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ചിരുന്നില്ലെന്നുവരികിൽ, ആ കൃതികൾ കാൽപനികപ്രസ്ഥാനത്തോടു കുറെക്കൂടി അടുക്കുമായിരുന്നു. കെ. സി. കേശവപിള്ളയുടെ ആസന്നമരണചിന്താശതകം വികാരനിർഭരമായ ഒരു ഖണ്ഡകാവ്യമാണു്. മരിക്കാറായ ഒരു ഗൃഹസ്ഥൻ ലോകത്തോടു് യാത്രപറയുന്ന രീതിയിലാണു് അതെഴുതിട്ടുള്ളതു്. ആസന്നമരണന്റെ ചിന്താഗതി മുഴവൻ അതിൽ പ്രതിഫലിച്ചുകാണാം. അനുഭവകഥനസ്വഭാവമുള്ളതിനാൽ, മിക്ക പദ്യങ്ങൾക്കും വായനക്കാരെ വികാരാധീനരാക്കാനുള്ള ശക്തിയുണ്ടു്.

"തെങ്ങിൻതൈകൾ വരുത്തി ഞാനധികമത്തോപ്പിൽ കഴിപ്പിച്ചുവ—
ച്ചങ്ങിപ്പോഴവ കായ്ക്കുവാനവസരം കൈക്കൊണ്ടു നിൽക്കുന്നു ഹാ!
തിങ്ങിപ്പൊങ്ങി വിളങ്ങിയേറമവയിൽ തങ്ങും ഫലം ഭംഗിയോ—
ടിങ്ങിപ്പാപിയിവന്നു തെല്ലനുഭവിച്ചീടാൻ കഴിഞ്ഞില്ലഹോ!

"ആരും വന്നു തൊടാതെ ഭദ്രതരമായ് വീക്ഷിച്ചു സൂക്ഷിച്ചൊരീ—
ച്ചാരും ചാരുകസേര കട്ടിൽമുതലാം നിസ്തുല്യവസ്തുക്കളെ
ചേരും ശോഭകലർത്തി മേലുമിതുപോൽ നന്നാക്കിവച്ചീടുവാ—
നാരുണ്ടായ്വരുമോ? ധനേച്ഛയുടയോർ തെറ്റെന്നു വിറ്റീടുമോ?"

ഇത്തരത്തിലുള്ള എത്ര പദ്യങ്ങൾ വേണമെങ്കിലും പ്രസ്തുത കൃതിയിൽ നിന്നുദ്ധരിക്കാൻ കഴിയും.

ഭാവഗീതങ്ങൾ

സി. എസ്സ്. സുബ്രഹ്മണ്യൻപോറ്റിയുടെ 'ഒരു വിലാപം', എം. രാജരാജവർമ്മയുടെ 'പ്രിയവിലാപം', വി. സി. ബാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കരുടെ 'ഒരു വിലാപം' എന്നിവയും ഭാവോഷ്മളങ്ങളായ ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളത്രെ. മലയാള

ത്തിലെ ആദ്യവിലാപകാവ്യങ്ങളാണിവ. ആംഗലസാഹിത്യത്തോടുള്ള കടപ്പാട് ഈ കൃതികളിൽ കൂടുതൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ട്—ആശയത്തിലും പ്രതിപാദനരീതിയിലും. തന്റെ ഓമനപ്പൈതലിന്റെ അകാലചരമത്തെ അനസ്മരിച്ചുകൊണ്ടെഴുതിയതാണ് പോറ്റിയുടെ 'ഒരു വിലാപം'. സന്താപനിമഗ്നമായ പിതൃഹൃദയത്തിന്റെ യഥാർത്ഥചിത്രം നമുക്കതിൽ കാണാം. ആത്മസുഹൃത്തായ അശ്വതിതിരുനാൾ യുവരാജാവിന്റെ ചരമത്തെ വിഷയീകരിച്ചു നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതാണ് 'പ്രിയവിലാപം.' സ്വന്തം ശിശുവിന്റെ ചരമത്തിൽ പിതാവിനുണ്ടാകുന്ന വികാരതീവ്രത ഒരു സ്നേഹിതന്റെ വിരഹത്തിൽ അനുഭവപ്പെടുക സാധാരണമല്ലല്ലൊ. അതുകൊണ്ടുള്ള അന്തരം 'ഒരു വിലാപ'ത്തിനും 'പ്രിയവിലാപ'ത്തിനും തമ്മിലുണ്ട്. ബാല കൃഷ്ണപ്പണിക്കരുടെ 'ഒരു വിലാപ'വും സുപ്രധാനമായ ഒരു കൃതിയാണ്. നാട്ടുമുഴവൻ വിഷൂചിക പിടിപെട്ട ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ അതേ രോഗത്താൽ ചരമമടയുന്ന പ്രിയതമയെ ശുശ്രൂഷിച്ചുകൊണ്ട് സമീപത്തിരിക്കുന്ന ഒരു യുവാവിന്റെ വിചാരഗതിയെ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കയാണ് പ്രസ്തുത കൃതിയിൽ. പത്തൊൻപതാമത്തെ വയസ്സിലാണ് കവി ഇതെഴുതിയതു്. ഇതിവൃത്തത്തിനു കവിയുടെ ജീവിതാനുഭവവുമായി ബന്ധമുണ്ടെന്നു വ്യക്തമാക്കീട്ടില്ല; പക്ഷേ, വായിച്ചാൽ ബന്ധമുണ്ടെന്നു തോന്നിപ്പോകും. താദാത്മ്യം അത്രയ്ക്കനുഭവപ്പെടുന്നുണ്ട്.

"നാട്ടിലെല്ലാം വിഷൂചികാലഹളയിലുതിരുംകാലം, അട്ടിനമായ്ത്തൻ
കൂട്ടാളയ്യോ കഴിഞ്ഞീടിന കഥ, വലുതായുള്ള വർഷാനിശീഥം,
കേട്ടാലാരും ഭയങ്കൊണ്ടിളകിമറിയുമീവേളയിൽ കഷ്ടമായാ-
നീട്ടാനംകൂടിവയ്യാതെരിയുമെരു വിളക്കിന്റെ നേരിട്ടിരുന്ന"

"ആമട്ടാളം കഠോരപ്രകൃതി നടനയിൽ പാട്ടുകാരൻകണക്കേ
ക്രമൻ മൂളുന്ന, കുക്കന്നിതു ചിറകടിയോടൊത്തു കൊറിച്ചുള്ളാനം;
പ്രേമം വിഭ്രാന്തി താപം ഭയമിവയിലലിഞ്ഞൊകവേ രക്തനാഡീ-
സ്തോമം സ്തംഭിക്കയാലക്ഥകളുവനറിഞ്ഞില്ലതേ നല്ലതായീ."

ആ അന്തരീക്ഷത്തെ ഇതിനേക്കാൾ ഭയങ്കരമായി ചിത്രീകരിക്കുവയ്യ! തലയെടുപ്പും പ്രായക്കൂടുതലുമുള്ള സമകാലികകവികളെല്ലാം സാങ്കേതിക പ്രസ്ഥാനത്തിൽ കവിതയെഴുതി സാഹിത്യരംഗം തല്ലിത്തകർത്തിരുന്ന ആ കാലത്തു് കേവലം പത്തൊൻപതുവയസ്സുകാരനായ ഒരു 'കൊച്ചൻ' ധീരമായ ഈ പരീക്ഷണവുമായി രംഗപ്രവേശംചെയ്തതു് പലരേയും അത്ഭുതപ്പെടുത്തി. 'ഒരു വിലാപ'ത്തെത്തുടർന്ന് പണിക്കരെഴുതിയ 'വിശ്വരൂപം' ഈ അത്ഭുതത്തെ ശതഗുണീഭവിപ്പിച്ചു. തത്വചിന്തയും ഭാവനാശിൽപ്പവും

ഒത്തിണങ്ങിനിൽക്കയാണ് 'വിശ്വരൂപ'ത്തിൽ. സന്ധ്യയെ വർണ്ണിക്കുന്നതു നോക്കുക:

"ലോകൈകശിൽപ്പി രജനീവനിതയ്ക്ക ചാർത്താൻ
നക്ഷത്രമാല പണിചെയ്യുവതിന്നുവേണ്ടി
സൗവർണ്ണപാണ്ഡുമിതുരുക്കിയെടുത്തു നീറാൽ
മുക്കുന്നുവോ തപനമണ്ഡലകൈതവത്താൽ?"

കൽപ്പനയിലെ പുതുമ സ്പഷ്ടമല്ലേ? അലങ്കാരശബളിമയിൽ പ്രാചീനതയെ തഴുകുന്നുണ്ടെങ്കിലും, അതു പുതിയ ഭാവനയുടെ സഹായത്തോടുകൂടിയാണെന്നുള്ള പരമാർത്ഥം വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല. തത്വചിന്തയിലും 'വിശ്വരൂപം' മുന്നിട്ടുനിൽക്കുന്നു. ഗഹനമായ ഒരു വേദാന്തതത്വം പ്രതിപാദിച്ചുകൊണ്ടാണ് ആ കവിത അവസാനിക്കുന്നതു്. 'ബ്രഹ്മ സത്യം ജഗന്മിഥ്യാ' എന്നു വാദിക്കുന്ന വേദാന്തികൾ ആ സത്യത്തെ അന്വേഷിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ 'അതല്ല, ഇതല്ല, മറ്റതല്ല' (നേതി നേതി) എന്നൊക്കെ നിഷേധിച്ചു നിഷേധിച്ചു് ഒടുവിൽ 'തത്ത്വമസി'യിൽ എത്തിച്ചേരുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. ഈ ആശയം ഉള്ളിൽ വച്ചുകൊണ്ടു് താഴെ കാണിക്കുന്ന പദ്യം വായിക്കുക:

"ഒന്നും തിരിച്ചറിയുവാനരുതൊട്ടറിഞ്ഞോ—
രൊന്നും ഗ്രഹിക്കുകയുമില്ല, ഗ്രഹിച്ചുവെങ്കിൽ
എല്ലാമസത്യ,മിതുമല്ലതുമല്ല സത്യ—
മെന്നോയ്തു,മിങ്ങനെ മറഞ്ഞരുളുന്ന തത്ത്വം."

ഈവിധം വല്ലപ്പൊഴുമൊരിക്കൽ അങ്ങുമിങ്ങുമായി ചിലർ കാൽപനിക പ്രസ്ഥാനത്തെ കടാക്ഷിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും, സാങ്കേതികമായ അന്തരീക്ഷമാണു് അന്നു സാഹിത്യലോകത്തിൽ പൊതുവേ ദൃശ്യമായിരുന്നതു്. പുതുമഴയ്ക്കുമുൻപു കാർമേഘം നിറഞ്ഞ രാത്രിയുടെ നിലതന്നെ: ഇടയ്ക്കു് കൊള്ളിയാൻ ഒന്നു വീശി എന്നു വരും; അവിടവിടെ ചില നക്ഷത്രങ്ങൾ ഒറ്റപ്പെട്ട നിലയിൽ കണ്ടുവെന്നും വരും. എങ്കിലും എവിടെ നോക്കിയാലും അന്ധകാരംതന്നെ.

മഹാകാവ്യങ്ങൾ

മഹാകാവ്യങ്ങളെപ്പറ്റി ഓർക്കേണ്ട ഘട്ടവും ഇതുതന്നെയാണ്. സംസ്കൃതത്തെ അനുകരിച്ചു് ഭാഷയിൽ ആവിർഭവിച്ച പ്രസ്ഥാനമാണതു്. ഒരു ജീവിതം മുഴുവൻ വിസ്തരിച്ചു വിവരിച്ചിരിക്കണം മഹാകാവ്യത്തിൽ. അതിനു പുറമേ, "നഗരാർണ്ണവശൈലർത്തുചന്ദ്രാർക്കോദയാ"ദികളെ വർണ്ണിക്കയും വേണം. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, സങ്കേതജടിലമാണു് ആ പ്രസ്ഥാനം. കവിതാതത്ത്വത്തിന്റെ

നികഷോപലം മഹാകാവ്യനിർമ്മാണമാണെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു കാലമുണ്ടായിരുന്നു മലയാളത്തിലും. തത്ഫലമായി പല മഹാകാവ്യങ്ങളും ആവിർഭവിക്കയും ചെയ്തു. കഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ ശ്രീകൃഷ്ണചരിതത്തേയും, അതിനെ അനുകരിച്ചെഴുതപ്പെട്ടതും ചാരശൃംഗാരാത്മകവുമായ മാടായിമന്ദൻ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ 'നളചരിതം മണിപ്രവാള'ത്തേയും അവഗണിക്കയാണെങ്കിൽ, അഴകത്തു പത്മനാഭക്കുറുപ്പിന്റെ രാമചന്ദ്രവിലാസമാണു് (1905) ഭാഷയിലുണ്ടായ ഒന്നാമത്തെ മഹാകാവ്യം. ഉള്ളൂരിന്റെ ഉമാകേരളം, കെ. സി. കേശവപിള്ളയുടെ കേശവീയം, വള്ളത്തോളിന്റെ ചിത്രയോഗം, പന്തളത്തു തമ്പുരാന്റെ രുക്മാംഗദചരിതം, കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാന്റെ വഞ്ചീശവംശവും ഗോത്രീശാദിത്യചരിതവും പാണ്ഡവോദയവും, കുട്ടിക്കയത്തിൽ ചെറിയാൻ മാപ്പിളയുടെ ശ്രീയേശുവിജയം, വടക്കുംകൂറിന്റെ രാഘവാഭ്യുദയവും രഘുവീരവിജയവും ഉത്തരഭാരതവും, കുമ്മനം ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയുടെ ചിത്രോദയം, പ്രവിത്താനം ദേവസ്യയുടെ ഇസ്രായേൽവംശം, കെ. വി. സൈമന്റെ വേദവിഹാരം എന്നിവയാണു് ഭാഷയിലുണ്ടായ മഹാകാവ്യങ്ങളിൽ പ്രാമുഖ്യമർഹിക്കുന്നവ. ഉമാകേരളവും കേശവീയവും മാറിനിൽത്തിയാൽ ബാക്കിയുള്ളവയെപ്പറ്റി വിശേഷിച്ചൊന്നും പറയാനില്ല. സംസ്കൃതത്തിന്റെ കരുവിൽ വാർത്തെടുത്ത മലയാളകാവ്യങ്ങൾ—അതുതന്നെ പുരാണകഥ വിട്ടു തിരുവിതാംകൂർചരിത്രത്തിലെ ഒരദ്ധ്യായം ഇതിവൃത്തമായി സ്വീകരിച്ചു എന്നു മെച്ചം ഉമാകേരളത്തെസ്സംബന്ധിച്ചു് എടുത്തുപായേണ്ടതായിട്ടുണ്ടു്. (കുമ്മനം ഗോവിന്ദപ്പിള്ള പിൽക്കാലത്തു് ഇതിനെയാണാനകരിച്ചതു്.) കേരളപ്രശസ്തി, ഉമയമ്മറാണിയുടെ വിലാപം മുതലായ ഭാഗങ്ങളിൽ ഭാവാത്മകത മുഖംകാണിക്കുന്നുമുണ്ടു്. ആശയങ്ങളുടെ വൈശദ്യത്തിലും സന്ദർഭോചിതമായി ലോകധർമ്മങ്ങളെ കൂട്ടിയിണക്കുന്നതിലുമാണു് കേശവീയകർത്താവു പ്രധാനമായി ശ്രദ്ധിച്ചതു്. ചിത്രയോക്ഷരപ്രാസവാക്യത്തിന്റെ * അവസാനത്തിൽ ഉണ്ടായവയാകയാൽ, രണ്ടു കവികളും താന്താങ്ങളുടെ വാങ്മഹിമയെ സമർത്ഥിക്കാൻ ഈ കാവ്യങ്ങളിൽ പ്രത്യേകം മനസ്സിരുത്തീട്ടുണ്ടു്.

---

* അടുത്ത അദ്ധ്യായം നോക്കുക.

അദ്ധ്യായം 17

അമ്മാവനും മരുമകനും

വെണ്മണിപ്രസ്ഥാനം ഭാഷയെ ലളിതമാക്കി എങ്കിലും, മാറു കാര്യങ്ങളിൽ കവിത പഴയ ചാലിൽത്തന്നെയാണു് ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്നതു്. പുരാണകഥകളെ അയവിറക്കുക, പ്രകൃതിവർണ്ണനയ്ക്കു പ്രാധാന്യം കൽപിക്കുക, അലങ്കാരങ്ങളുടെ പിന്നാലെ പായുക, ശബ്ദാഡംബരത്തിൽ അതിരു കവിഞ്ഞു ഭ്രമിക്കുക—ഈവക സമ്പ്രദായങ്ങളും പിന്നീടും തുടർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അതായതു്, ഉള്ളടക്കത്തേക്കാൾ പുറംമോടിയിൽ ഭ്രമിക്കുക, അഥവാ ഭാവത്തേക്കാൾ രൂപത്തിനു പ്രാധാന്യം കൽപിക്കുക. കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ കാലംവരെ നിലനിന്നു ഈ സമ്പ്രദായം.

സംസ്കൃതവും ഇംഗ്ലീഷും

പഴയ രീതിയനുസരിച്ചു് ചെറുപ്പത്തിൽ സംസ്കൃതം പഠിച്ച വളർന്നുവരായിരുന്ന കേരളവർമ്മയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഗിനേയനായ ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മയും. ആരംഭത്തിൽ രണ്ടുപേരും സംസ്കൃതത്തിൽത്തന്നെയാണു് കവിതയെഴുതിയിരുന്നതും. ഓരോ മഹാകാവ്യം (വിശാഖവിജയവും ആംഗ്ലസാമ്രാജ്യവും) നിർമ്മിക്കാൻ സാധിക്കത്തക്കവണ്ണം രണ്ടുപേരും ആ ഭാഷയിൽ അടിയുറച്ച പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. എം. ഏ. വരെ പഠിച്ചു് ഇംഗ്ലീഷ്ഭാഷയുമായി കൂടുതൽ സമ്പർക്കം പുലർത്താൻ അവസരം ലഭിച്ച രാജരാജവർമ്മയ്ക്കു്, മാതൃഭാഷയെ ആ വിദേശഭാഷയുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്താൻ അവസരം ലഭിച്ചു. തിരുവനന്തപുരം രാജകീയകലാശാലയിൽ ദ്രാവിഡഭാഷകളുടെ പ്രൊഫസ്സരായി നിയമിക്കപ്പെടുകകൂടി ചെയ്തപ്പോൾ ഈ താരതമ്യനിരൂപണത്തിനുള്ള ആവശ്യവും അവസരവും വർദ്ധിച്ചു. സാഹിത്യവിഷയത്തിൽ ബഹുധാ സമ്പന്നമായ ആംഗലഭാഷയെ അനുകരിക്കുന്നതു് മാതൃഭാഷയുടെ പുരോഗതിക്കു് കൂടുതൽ പ്രയോജനകരമായിരിക്കുമെന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി.

അമ്മാവന്റെ സംസ്കൃതപ്രതിപത്തി

കേരളവർമ്മയും ഇംഗ്ലീഷു പഠിച്ചിരുന്നു എങ്കിലും സംസ്കൃതത്തെ അനുകരിക്കുന്ന പഴയ രീതിതന്നെയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനു കൂടുതൽ ഇഷ്ടം. ആയില്യംതിരുനാളിന്റെ കാലത്തു രൂപവത്കരിക്കപ്പെട്ട പാഠപുസ്തകക്കമ്മിറ്റിയുടെ പ്രസിഡണ്ടെന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹം സ്വയം എഴുതുകയും

മറ്റുള്ളവരെക്കൊണ്ടെഴുതിക്കുകയുംചെയ്ത പാഠപുസ്തകങ്ങളിൽപോലും ധാരാളം സംസ്കൃതപദങ്ങൾ കടന്നുകൂടീട്ടുണ്ട്. "അസ്തുപർവ്വതനിതംബത്തെ അഭിമുഖീകരിച്ച് ലംബമാനമായ അംബുജബന്ധുബിംബം" എന്നു തുടങ്ങുന്ന അങ്കുബറിലെ ഭാഷയും സംസ്കൃതപ്രചുരംതന്നെയായിരുന്നു. ഭാഷയിലെ ഒന്നാമത്തെ നാടകപരിഭാഷയായ "അഭിജ്ഞാനശാകന്തളം" സംഗീതാത്മകതയിൽ മുന്നിട്ടുനിന്നു എങ്കിലും, പല ടിക്കിലും,

"ശശി കമുദാന്യേവ ധിനോ—
ത്യരിശിരമീധിതി സരോരുഹാണ്യേവ"

എന്ന രീതിയിൽ മറ്റൊരു സംസ്കൃതനാടകമായിട്ടാണ് കലാശിച്ചതു്. ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസത്തിൽ 'സ്വരവ്യഞ്ജനൈക്യം' വേണമെന്ന നിർബന്ധംകൂടി അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. പണ്ടുതന്നെ ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസത്തിനു വേണ്ടി നിരർത്ഥകപദങ്ങളെ കൂട്ടുപിടിച്ചിരുന്ന സാധാരണകവികൾ ഈ നിർബന്ധംകൂടിയായപ്പോൾ വല്ലാത്ത കഴപ്പത്തിലായി. കവിതയുടെ നിലവാരം താഴ്ന്നു. "ഭാഷാസരഃപുരത്തിൽ കഴയുന്ന ഞാനൊരു കരം പ്രാസം മുടക്കീടവേ" എന്നു പറഞ്ഞു് ആദ്യകാലങ്ങളിൽ ഒഴിഞ്ഞുമാറിനിന്നിരുന്ന രാജരാജവർമ്മയും അക്കാലത്തു ചില സ്നേഹിതന്മാരുടെ നിർബന്ധമനുസരിച്ചു് ഭാഷയിലും കവിതയെഴുതാൻ ആരംഭിച്ചിരുന്നു. ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസത്തിനും വൃത്യനുപ്രാസം മുതലായ മറ്റു ശബ്ദാലങ്കാരങ്ങൾക്കുംവേണ്ടിയുള്ള നിരർത്ഥകപദപ്രയോഗം അദ്ദേഹത്തിനു തീരെ രസിച്ചില്ല. പ്രതിഭാശാലികളായ ചില നല്ല കവികൾപോലും, ശബ്ദാഡംബരത്തിന്റെ പിന്നാലെ പാഞ്ഞു കാട്ടുകയറുന്നതു കണ്ടു് ആ സഹൃദയനു സങ്കടംതോന്നി. ഒരു 'ത്ത'യ്ക്കുവേണ്ടി "ചത്തുപോയാത്തമോളെ" എന്നും മറ്റും പ്രയോഗിക്കുന്നതു കണ്ടാൽ ആർക്കാണു് കഷ്ടം തോന്നാത്തതു്!

ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസവാദം

ഈ മനോഭാവം അതിനുമുൻപും ചിലർക്കുണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അടിയുറച്ച പാരമ്പര്യത്തോടു മല്ലിടാനുള്ള അധൈര്യംകൊണ്ടു് അവർ അടങ്ങിപ്പാർക്കുകയാണുണ്ടായതു്. രാജരാജവർമ്മ അത്തരം ആത്മവഞ്ചനയ്ക്കൊരുങ്ങിയില്ല. ആ ഭാഷാഭിമാനി പ്രാസത്തിനെതിരായി ഒരു സമരംതന്നെ പ്രഖ്യാപിച്ചു. കാളിദാസന്റെ മേഘസന്ദേശം പ്രാസനിർബന്ധംകൂടാതെ അദ്ദേഹം മലയാളത്തിലേയ്ക്കു തർജ്ജമചെയ്തു. മരുമകന്റെ ഈ പുറപ്പാടു് അമ്മാവനു തീരെ രസിച്ചില്ല. പണ്ടുതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്ന പ്രാസനിർബന്ധം അദ്ദേഹത്തിൽ ഒന്നുകൂടി അടിയുറച്ചു. സ്വരവ്യഞ്ജനങ്ങൾക്കു് ഐക്യം ദീക്ഷിച്ചു

കൊണ്ടുള്ള ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസത്തോട്ടുകൂടി ശബ്ദാർത്ഥസുന്ദരമായ മയൂരസന്ദേശം നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടു. * സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു തജ്ജമചെയ്ത അമരുകശതകത്തിലും അന്യാപദേശശതകത്തിലും ഇതേതരത്തിലുള്ള പ്രാസം ദീക്ഷിച്ചു്, പരിഭാഷകളിലും പ്രാസപ്രയോഗം സുസാധമാണെന്നു തെളിയിച്ചു. എന്നുമാത്രമല്ല, ആ 'സാഹിത്യസാമ്രാജ്യചക്രവർത്തി'

"വാസന്തീമധുവാനം വാക്കിനു സജാതീയദ്വിതീയാക്ഷര—
പ്രാസം തീർപ്പതു കൈരളീമഹിളതൻ മംഗല്യമാണോക്കണം"

എന്നു് ഒരു വിളംബരംതന്നെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. രണ്ടു ഭാഗത്തും വാശി മൂത്തു. സഹായത്തിനു് ആളുകളും കൂടി. പ്രാസത്തിനു് അനുകൂലമായും പ്രതികൂലമായും ധാരാളം ലേഖനങ്ങളും പത്രമാസികകളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. മാതുലന്റെ പക്ഷത്തു് ഉള്ളൂർ എസ്സു്. പരമേശ്വരയ്യരും, ഭാഗിനേയന്റെ ഭാഗത്തു് കെ. സി. കേശവപിള്ളയും നേതൃത്വമേറ്റു് അരങ്ങത്തിറങ്ങി. കവിതയ്ക്കു പ്രാസം അത്യാവശ്യമാണെന്നു് ഒരുകൂട്ടരും, തീരെ അനാവശ്യമാണെന്നു മറെറാ കൂട്ടരും വാദിച്ചു. സമരം കുറെക്കാലത്തേയ്ക്കു നീണ്ടുനിന്നു. ഒടുവിൽ വിവാദം വ്യക്തിപരമായ വിദ്വേഷത്തിലേയ്ക്കു നീങ്ങിത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ സമാധാനകാംക്ഷികളായ ചില സഹൃദയന്മാർ ഇടപെട്ടു് ഇരുകൂട്ടർക്കും സ്വീകാര്യമായ ഒരു തീരുമാനത്തിലെത്തിച്ചു. നിരർത്ഥകപദപ്രയോഗം കൂടാതെ പ്രാസം പ്രയോഗിക്കാൻ കെൽപ്പുള്ളവർ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു വിരോധമില്ലെന്നും, എന്നാൽ പ്രാസനിർബന്ധമില്ലാതെ ഉന്നതോൽകൃഷ്ടമായ കവിതയെഴുതാനാണു് മറുള്ളവർക്കിഷ്ടമെങ്കിൽ അതു് ആക്ഷേപാർഹമായി കരുതരുതെന്നുമായിരുന്നു ആ തീരുമാനം. കേരളവർമ്മ പ്രവൃത്തികൊണ്ടുതന്നെ ഇതിൽ ആനുകൂല്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചു. അങ്ങനെ ഉണ്ടായതാണു് 'ദൈവയോഗം.'

"പ്രാസപ്രയോഗനിയമത്തെയൊഴിച്ചു നവ്യം
കാവ്യം ചമയ്ക്കുവതിനെൻ പ്രിയഭാഗിനേയൻ
ശിഷ്യാഗ്രഗണ്യനരചെയ്തതുപോലെ ഞാനി—
ന്നിദ്ദൈവയോഗകഥയൊന്നു കഥിച്ചിടുന്നേൻ"

എന്ന പ്രസിദ്ധപദ്യം ഈ 'ദൈവയോഗ'ത്തിലുള്ളതാണു്.

രാജരാജവർമ്മപ്രസ്ഥാനം

ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസത്തിന്റെ പേരിലാണു് സമരം ആരംഭിച്ചതെങ്കിലും, അവസാനമായപ്പോൾ അതിന്റെ സ്വഭാവംതന്നെ മാറി. സാഹി

---

* പിൽക്കാലത്തു് ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടതുവരെ 'ഭാഷയിലെ ഒന്നാമത്തെ സന്ദേശം' എന്ന നിലയിലാണു് ഇതു ഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു്.

ത്യത്തിന്റെ പുരോഗതിക്ക് അത്യന്താപേക്ഷിതമായ ചില തത്ത്വങ്ങൾ പൊതുവേ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട. "കാവ്യത്തിന്റെ ആത്മാവു ധ്വനിയാണു"; ധ്വന്യാത്മകമായ പ്രതിപാദനമാണു് പ്രശസ്തം. മാംസളവർണ്ണനവും രൂപാഡംബരവും പാണ്ഡിത്യൗദ്ധത്യവും അല്ല, നല്ല കലാനിർമ്മിതിയുടെ ധർമ്മം. രൂപസൗഭഗത്തിൽ അനുകൂലമോ പ്രതികൂലമോ ഉദാസീനമോ ആയിത്തീരാവുന്ന ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസത്തിലും യമകാദികളിലും ഭ്രമിച്ചു് കവിതയെ നിർജ്ജീവവും ഗ്രാമ്യരുചിയുമാക്കിത്തീർക്കരുതു്" എന്നിവയായിരുന്നു ആ തത്ത്വങ്ങളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവ. പൗരാണികമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽനിന്നു് അകന്നുനിൽക്കുന്ന 'ദൈവയോഗം', ഇതിവൃത്തസ്വീകരണവിഷയത്തിലും ഒരു പുതിയ പാത വെട്ടിത്തുറന്നു. ഇതെല്ലാമൊക്കെയായിട്ടും, ഒട്ടുമുക്കാലും പഴയ സാങ്കേതികപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അവസാനത്തെ കണ്ണിയായിട്ടാണു് കേരളവർമ്മ പിന്നീടും കഴിഞ്ഞുകൂടിയതു്. പ്രാസവഴക്കിന്റെ ഫലമായി രണ്ടു മഹാകാവ്യങ്ങൾ ഭാഷയിൽ ആവിർഭവിച്ചു—ഉമാകേരളവും കേശവീയവും.

മരുമകൻ പുതിയ മാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടി വളരെ പുരോഗമിച്ചു. മലയാള ശാകുന്തളം, ഭാഷാകുമാരസംഭവം, മാളവികാഗ്നിമിത്രം, ചാരുദത്തൻ മുതലായവ തർജ്ജമക്കാർക്കു മാർഗ്ഗദർശകങ്ങളായി.

"ചേലൊത്ത പുഷ്പമൊരു ചെന്തളിരിൽ പതിച്ചാ-
ലല്ലെങ്കിൽ മുത്തുമണി നൽപവിഴത്തിൽ വെച്ചാൽ
തൊണ്ടിപ്പഴത്തിനെതിരാം മദിരാക്ഷിതന്റെ
ചുണ്ടിൽ പരക്കുമൊരു പുഞ്ചിരിയോടെതിർക്കും"

എന്നിത്യാദി പദ്യങ്ങൾ പരിഭാഷയാണെന്നു പറഞ്ഞറിയിക്കേണ്ടതുതന്നെ വേണം. അമ്മാവനേറെയും മരുമകനേറെയും തർജ്ജമകൾക്കുള്ള അന്തരം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണു് 'മലയാളി'ക്കു് ഇതിൽ ഏതു രീതിയാണു് കൂടുതൽ ഉപകരിക്കുന്നതെന്നു് പ്രത്യേകിച്ചു പറയണമെന്നില്ലല്ലോ.

ബഹുമുഖമായ ഭാഷാപോഷണം

അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളത്തിന്റെ തർജ്ജമ കേരളവർമ്മയെ 'കേരളകാളിദാസ'നാക്കിയതുപോലെ, ശാസ്ത്രീയമായ വ്യാകരണഗ്രന്ഥപരമ്പരയുടെ നിർമ്മിതി രാജരാജവർമ്മയെ 'കേരളപാണിനി' എന്ന അപരനാമത്തിൽ സുപ്രസിദ്ധനാക്കിത്തീർത്തു. ഭാഷാഭൂഷണം, വൃത്തമഞ്ജരി, സാഹിത്യസാഹ്യം എന്നിവ തത്തദ്വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി ഭാഷയിലുണ്ടായ ഒന്നാമത്തെ പ്രമാണഗ്രന്ഥങ്ങളാണു്. അരനൂറ്റാണ്ടിലധികം കാലം കഴിഞ്ഞിട്ടും ഇന്നും ആ വിഷയങ്ങളിൽ അവയെ പശ്ചാത്കരിക്കത്തക്ക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഭാഷയിൽ

വേറെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. നളചരിതം ആട്ടക്കഥയെക്കുഴതിയ 'കാന്താരതാരകം' എന്ന വ്യാഖ്യാനവും അവതാരികയും, ഒന്നാന്തരം നിരൂപകൻ എന്ന പേരു് രാജരാജവർമ്മയ്ക്കു സമ്പാദിച്ചുകൊടുത്തു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മലയവിലാസ'ത്തിൽ കാൽപനികപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പല ലക്ഷണങ്ങളും അങ്കുരാവസ്ഥയിൽ കാണാം—ഭാവനയുടെ പ്രത്യഗ്രത, ഭാവങ്ങളുടെ സാന്ദ്രത, പ്രതിപാദ്യവസ്തുവിന്റെ വൈവിദ്ധ്യം, പ്രതിപാദനത്തിന്റെ വൈചിത്യം, ആത്മാവിന്റെ സ്വതന്ത്രത, ആന്തരാത്മകതയുടെ സർവ്വവ്യാപിത്വം മുതലായവ. ഇങ്ങനെ പലതുകൊണ്ടും ആ മാതുലഭാഗിനേയന്മാരുടെ ജീവിതഘട്ടം മലയാളഭാഷയുടേയും ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റേയും സുവർണ്ണയുഗമായിരുന്നു എന്നു് പ്രത്യേകം പറയാം. ആ ഭാഷാപ്രണയികൾ അന്നു വിതച്ചു വിത്താണു്, കാലോചിതമായ വളമേറ്റു് ഇന്നു ശാഖോപശാഖമായി വളർന്നു പന്തലിച്ചു കാണുന്നതു്.

അദ്ധ്യായം 13

ത്രിമൂർത്തികൾ

ഏകദേശം ഒരേകാലത്തു ജീവിക്കുകയും ഭാഷയ്ക്കും സാഹിത്യത്തിനും വേണ്ടി വളരെയൊക്കെ പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്ത മൂന്നു മഹനീയവ്യക്തികളാണു് കുമാരനാശാൻ, വള്ളത്തോൾ, ഉള്ളൂർ എന്നിവർ. സാഹിത്യലോകത്തിലെ 'ത്രിമൂർത്തികൾ'ളായിട്ടാണു് കേരളീയർ ഇവരെ കണക്കാക്കുന്നതു്. മൂന്നു പേരും കവിതാനിർമ്മാണത്തിനു പുറപ്പെട്ടതു് സാങ്കേതികപ്രസ്ഥാനത്തിൽ കാലൂന്നിക്കൊണ്ടുതന്നെയായിരുന്നു. ശൃംഗാരശ്ലോകങ്ങളെഴുതിയ കുമാരനാശാനെ ആ മാർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു പിൻതിരിപ്പിച്ചതു് ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ ഉപദേശമാണെന്നുള്ള കഥ ഇന്നു സുവിദിതമാണു്. സുബ്രഹ്മണ്യശതകം മുതലായ ചില സ്തോത്രങ്ങളായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിന്നാട്ടുള്ള കൃതികൾ. സൗന്ദര്യലഹരി, പ്രബോധചന്ദ്രോദയം നാടകം മുതലായവ തർജ്ജമചെയ്യപ്പെട്ടതും അക്കാലത്തുതന്നെയാണു്.

വള്ളത്തോളിന്റെ കഥയും ഇതിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമല്ല. തിരുനാവാ മംഗളങ്ങളും സ്തോത്രരൂപത്തിലുള്ള അഷ്ടകങ്ങളും ദശകങ്ങളും എഴുതിക്കൊണ്ടാണു് അദ്ദേഹം കവിതാരംഗത്തു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതു്. കേരളത്തിലെ മിക്ക ദേവന്മാരെയും ദേവിമാരേയും അന്നു് അദ്ദേഹം സ്തുതിക്കയുണ്ടായി. വള്ളത്തോൾ അക്കാലത്തെഴുതിയ അനേകം സ്തവങ്ങൾ സമാഹരിച്ചു

"ഭഗവൽസ്തോത്രമാല" എന്ന പേരിൽ ഈ. വി. രാമൻനമ്പൂരി ഒരു പുസ്തകംതന്നെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. വാല്മീകിരാമായണതത്ത്വമയും അന്നത്തെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ക്രട്ടത്തിൽ ഉരുത്തിരിഞ്ഞുണ്ടായതാണ്. പഴയ ആലങ്കാരികസങ്കേതങ്ങളെയെല്ലാം അക്ഷരംപ്രതി അനുസരിച്ചുകൊണ്ട് എഴുതിയ ചിത്രയോഗം 'സാങ്കേതികപ്രസ്ഥാന'ത്തിന്റെ ഒരുത്തമസന്താനമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ.

ഉള്ളൂരിന്റെ കഥ പറയാനില്ല. രാജസ്തുതിപരമായ 'മംഗളമഞ്ജരി', പുരാണകഥാപരങ്ങളായ 'ക്രട്ടകവിതകൾ', പഴയ കരുവിൽ വാതിൽത്തുറന്ന 'സുജാതോദ്വാഹം', പച്ചമലയാളത്തിലുള്ള 'ഒരു നേർച്ച' മുതലായവയായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യകാലകവിതകൾ. ക്രട്ടുകാർ രണ്ടുപേരും ഭിന്നമാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടി കുറെയേറെ മുന്നേറിയതിനുശേഷവും, വളരെക്കാലത്തോളം, സാങ്കേതികപ്രസ്ഥാനത്തെത്തന്നെയാണ് അദ്ദേഹം ക്രട്ടതൽ ബഹുമാനിച്ചിരുന്നതു്. ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസവാദത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ എഴുതിയ 'ഉമാകേരളം' പോലും കവിയുടെ സാങ്കേതികപ്രിയതയെയാണല്ലൊ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നതു്.

പിൽക്കാലത്തു് ഇവരിൽ ഓരോരുത്തരും വിഭിന്നമാർഗ്ഗങ്ങൾ സ്വീകരിക്കയുണ്ടായി. അന്നാണു് അവർ വ്യക്തിത്വമുള്ള കവികളായിത്തീർന്നതു്. ആ ചരിത്രം മുമ്പിക്കി താഴെ വിവരിക്കാം.

കുമാരനാശാൻ

നാരായണഗുരുവിന്റെ ഉപദേശവും സഹവാസവും ആശാനെ അന്തർമ്മുഖനാക്കിത്തീർത്തു. തത്ത്വചിന്ത അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽ വേരുന്നി. ബാംഗ്ലൂരിലേയും കൽക്കത്തയിലേയും വിദ്യാഭ്യാസകാലം ലോകവുമായി ക്രട്ടതൽ പരിചയപ്പെടുന്നതിനും സാമുദായികമായ അസമത്വത്തിന്റെ ചില തിക്തകഫലങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്നതിനും കാരണമായി. കൽക്കത്തയിലെ ജീവിതമാണു് ആശാന്റെ ഭാവി ശ്രുപവർത്തനങ്ങളിൽ ക്രട്ടതൽ സഹായകമായിത്തീർന്നതു്. ബംഗാളിലെ സാമുദായികവും സാഹിത്യപരവുമായ നവോത്ഥാനസംരംഭം യുവാവും ഉത്സാഹിയുമായ കുമാരനാശാനെ വല്ലാതെ ആകർഷിച്ചു. ആംഗലഭാഷയിൽ നേടിയ പരിചയം കീറ്റ്സ്, ടെന്നിസൻ, ഷെല്ലി മുതലായവരുടെ കവിതകളുമായി സമ്പർക്കം പുലർത്താൻ അവസരം നൽകി. ഈ നിലയിലാണു് കുമാരനാശാൻ കൽക്കത്തയിൽനിന്നു മടങ്ങിയതു്. നാട്ടിലെത്തിയ ഉടനേ നാരായണഗുരുവിന്റെ അന്തേവാസിയും അനുയായിയും എന്ന നിലയിൽ സാമുദായികകാര്യങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടു. എസ്സ്. എൻ. ഡി. പി യോഗം ആവിർഭവിച്ചതോടുകൂടി, മറ്റൊന്നിനും സമയം കിട്ടാത്തവിധം അതിൽ ലയിക്കുകയും ചെയ്തു. ആശാന്റെ എറ്റ

കവിതയിലും, മറ്റെന്തിനെക്കാളുമധികം തത്വചിന്തയ്ക്കും സാമൂഹികപശ്ചാത്തലത്തിനും പ്രവേശം സിദ്ധിച്ചുകാണുന്നതു് ഈവക കാരണങ്ങളാലാണു്.

കവി എന്ന നിലയിൽ നമുക്കു പരിചിതനായ കുമാരനാശാന്റെ ഒന്നാമത്തെ കൃതി 'വീണപൂവാ'ണു്. ചെടിയിൽനിന്നു വാടിവീണ ഒരു പൂവു്! എന്താണു് അതിനെപ്പറ്റി ഇതു അധികം പറയാനുള്ളതു്? സാധാരണക്കാരന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ നോക്കിയാൽ ഒന്നുമില്ല. എന്നാൽ കുമാരനാശാനിലെ കവിക്കു് അതിനെപ്പറ്റി പലതും പറയാനുണ്ടായിരുന്നു. അകാലചരമമടഞ്ഞ സുന്ദരിയായ ഒരു യുവതിയുടെ പ്രതീകമായിട്ടാണു് ആശാൻ ആ പൂവിനെ കണ്ടതു്. ആ നിലയിൽത്തന്നെ അദ്ദേഹം അതു ചിത്രീകരിക്കയും ചെയ്തു. പത്തൻപതു പദ്യങ്ങൾ മാത്രമുള്ള ചെറിയ കവിതയിൽ ഒരു ജീവിതം മുഴുവൻ ചിത്രീകരിക്കുക ക്ഷിപ്രസാദ്ധ്യമല്ല. പക്ഷേ, ആശാൻ അനന്യസാധാരണമായ പ്രതിഭാവൈഭവത്തോടുകൂടി ആ കൃത്യം ഭംഗിയായി നിർവ്വഹിച്ചു. ലത പൂമൊട്ടിനെ പ്രസവിക്കുന്നതു്, ആ പൂമൊട്ടു നിലാവിൽ കളിച്ചും വെയിലത്തു കളിച്ചും വളരുന്നതു്, യൗവനാരംഭത്തിൽ അതിന്റെ മുഖത്തു പുതിയ പുഞ്ചിരി സഞ്ചരിക്കുന്നതു്, ചിത്രശലഭങ്ങൾ അതിന്റെ ഭംഗി കണ്ടു മനംമയങ്ങി തേൻ കുടിക്കാൻ അടുത്തുചെല്ലുന്നതു്, പൂവു് അവരിൽ ആരിലും മയങ്ങാതെ അകലെനിന്നു് അനുരാഗഗാനവും മൂളിക്കൊണ്ടുവന്ന ഒരു ഭൃംഗരാജനെ വരിക്കുന്നതു്, ഇപ്പോൾ തന്റെ അനുരാഗഭാജനം ചൈതന്യമറ്റു വീണുകിടക്കുന്നതു കണ്ടു് ആ കാമുകൻ മരത്തിലും കല്ലിലുമൊക്കെ ചെന്നു തലതല്ലുന്നതു്, അന്തരിച്ചുപോയ പൂവിന്മേൽ, ചിലന്തി നേത്തു നൂലുകൊണ്ടു ചരമാവരണമണിയുന്നതു്—ഇതെല്ലാം കവി ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ, വീണപൂവിലെ ഓരോ ശ്ലോകത്തിലും മനുഷ്യന്റെ ഓരോ ജീവിതാദ്ധ്യായം പകർത്തിവെച്ചിരിക്കയാണു് ആശാൻ.

വീണപൂവിൽ കാണുന്ന തത്വചിന്തകളും സന്ദർഭത്തിന്റെ ഔചിത്യംകൊണ്ടും പ്രതിപാദനത്തിന്റെ പുതുമകൊണ്ടും അത്യന്തം ആകർഷകങ്ങളായിട്ടുണ്ടു്. ചില മിക്കിൽ 'ഒപനിഷദ്ഗോക്തികളും' അതുപോലെ പകർത്തിവെച്ചിരിക്കയാണു്. എന്നാൽ, കവിയുടെ സാമർത്ഥ്യംനിമിത്തം വായനക്കാർക്കു് അവയിൽ ഒട്ടും 'പഴമ' അനുഭവപ്പെടുന്നില്ല; എന്നുമാത്രമല്ല, പുതുമധാരാളം തോന്നുന്നുണ്ടതാനും. ആ കൃതിയിലെ ആദ്യത്തേയും അവസാനത്തേയും ശ്ലോകങ്ങളുംതന്നെ ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം

"ഹാ! പുഷ്പമേ, അധികതുംഗപദത്തിലെത്ത
ശോഭിച്ചിരുന്നിതൊരു രാജ്ഞികണക്കയേ നീ?
ശ്രീ ക്ഷണികമാണു; അസംശയം, ഇന്നു നിന്റെ—
യാത്രതിയെങ്ങു? പുനരെങ്ങു കിടപ്പിതോത്താൽ!"

"കണ്ണേ, മടങ്ങുക; കരിഞ്ഞുമലിഞ്ഞുമാഗ്രഹ
മണ്ണാകുമീ മലരു, വിസ്മൃതമാകുമിപ്പോൾ;
എണ്ണീടുകാക്കുമിതുതാൻ ഗതി, സാദ്ധ്യമെന്തു
കണ്ണീരിനാൽ? അവനി വാഴ്വു കിനാവു, കഷ്ടം!"

നളിനിയും ലീലയും പ്രണയനൈരാശ്യത്തിന്റെ കഥകളാണ്—പല പ്പോഴും നമ്മുടെ ചുറ്റും നടക്കാറുള്ള സംഭവങ്ങളുടെ പകർപ്പുകൾ. പുരാണ കഥകളെ ഉപേക്ഷിച്ചു ചുറ്റുപാടുമുള്ള ജീവിതത്തിൽനിന്നു് ഇതിവൃത്തം തിര ഞ്ഞെടുത്തു എന്ന പുതുമ മാത്രമല്ല ഈ കൃതികൾക്കുള്ളതു്. പ്രതിപാദന രീതിയിലും അതിനുമുമ്പു കാണാത്ത ഒരു സാധാരണസമ്പ്രദായം അവ യിൽ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടു. കഥ ഒരറ്റത്തുനിന്നു തുടങ്ങി ചമത്കാരം ക്രമേണ പറഞ്ഞു് മറ്റേ അറ്റത്തു കൊണ്ടുപോയി അവസാനിപ്പിക്കുക— ഇതായിരുന്നു അതുവരെയുള്ള സമ്പ്രദായം. നളിനിയിലും ലീലയിലും, കഥ സവിശേഷമായ ഒരു ഘട്ടത്തിൽവെച്ചാണാരംഭിക്കുന്നതു്. കലാത്മകമായി രീകരിക്കുന്ന ഒരു ചെറുകഥയുടെ മട്ടുണ്ടു്, രണ്ടു കൃതികളിലെയും ഇതിവൃത്ത ങ്ങൾക്കു്. കൊതിച്ചവനെ കിട്ടാതെ, കെട്ടിയവന്റെ പിന്നാലെ പോകേ ണ്ട ദുർഭാഗ്യമാണു് ലീലയ്ക്കുണ്ടായതു്—അതും പണപ്പെരുപ്പം കാരണം. ഫലമോ? രണ്ടുപേരുടെയും ജീവിതം തകരുക എന്നതുതന്നെ. ഇന്നും ക്രമേ ണ നാം കേൾക്കാറുള്ളതുതന്നെയല്ലേ ഈ കഥ! ഹതാശയായ ലീല സഖി യോടു പറയുന്നതു നോക്കുക:

"അറിയില്ലനുരാഗമേറെയാപം,—
ക്കരിവോർ തെറ്റിടും, ഒക്കെയാക്കുകിൽ
നിറവേറുകയില്ല കാമിതം;
കരയും ഹാ! സഖി, ഭാഗ്യശാലികൾ."

ഉരവസ്ഥ, ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകി എന്നീ കൃതികൾ സാമുദായിക പ്രാധാന്യംകൂടി ഉള്ളവയാണു്. മലബാർലഹളക്കാലത്തു് ഭ്രഷ്ടയായിത്തീർന്ന സാവിത്രി എന്ന അന്തർജ്ജനം ചാത്തൻ എന്ന പുലയന്റെ പ്രണയിനി യായിത്തീരുന്നതാണു് ഉരവസ്ഥയിലെ ഇതിവൃത്തം. ജാതിപരമായ ഉച്ചനീ ചത്വം വരുത്തിവെയ്ക്കുന്ന വിനകളെ അതിൽ ഭംഗിയായി ചിത്രീകരിച്ചിരി ക്കുന്നു. അവശസമുദായത്തിൽ ജനിച്ചു് പല അസമത്വങ്ങളും അനുഭവി ക്കാനും, സ്വസമുദായാംഗങ്ങൾക്കു വിദ്യാഭ്യാസയോഗ്യത സമ്പാദിച്ചാലും ഗവർമ്മെണ്ടുസർവീസിൽ പ്രവേശനം സിദ്ധിക്കാതെ സങ്കടപ്പെടുന്നതു കാ ണാനും ഇടവന്ന കുമാരനാശാന്റെ മനോവേദന പ്രസ്തുത കൃതിയിൽ തെളി ഞ്ഞു കാണാം.

"എത്ര പെരുമാക്കൾ ശങ്കരാചാര്യന്മാർ
എത്രയോ തുഞ്ചന്മാർ കുഞ്ചന്മാരും
ക്രൂരയാം ജാതിയാൽ ന്യൂനമലസിപ്പോയ്
കേരളമാതാവേ, നിൻവയറ്റിൽ!"

ജാതിഭേദം നിമിത്തമുള്ള ദോഷങ്ങളെ ഇതിനേക്കാൾ ഭംഗിയായി എങ്ങനെയാണ് വർണ്ണിക്കുക? ബുദ്ധമതസംബന്ധിയായ ഒരു ചെറിയ കഥാംശമാണ് ഉള്ളടക്കമെങ്കിലും, സാമുദായികമായ അസമത്വത്തിനെതിരായ സമരപ്രഖ്യാപനംതന്നെയായിരുന്നു 'ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകി'യുടേയും നിർമ്മാണോദ്ദേശം. ബുദ്ധമതസന്ന്യാസിയായ ആനന്ദനെ പിൻതുടർന്ന് ചണ്ഡാലകന്യകയായ മാതംഗി ബുദ്ധവിഹാരത്തിലെത്തി 'ഭിക്ഷുണി'യായിത്തീരുന്നതും, ചണ്ഡാലകന്യകയെ ആശ്രമത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചതിൽ 'ഉയർന്നജാതിക്കാർ' ക്ഷോഭിക്കുന്നതും, രാജാവുൾപ്പെടെയുള്ള ഒരു പ്രതിനിധിസംഘം ഈ പ്രവൃത്തിയെ പ്രതിഷേധിക്കാനായി 'വിഹാര'ത്തിലെത്തുന്നതും, ബുദ്ധൻ യുക്തിയുക്തമായി കാര്യം പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കി എല്ലാവരേയും സമാധാനിപ്പിച്ചയയ്ക്കുന്നതുമാണ് കഥ. ബുദ്ധന്റെ പ്രസംഗം 'സനാതന'ക്കാരോടുള്ള വെല്ലുവിളിതന്നെയാണ്.

"ഇന്നലെച്ചെയ്തോരബദ്ധം നര—
ക്കിന്നത്തെയാചാരമാകാം;
നാളത്തെശ്ശാസ്ത്രം അതാകാം,
ഋതിൽ സമ്മതം മൂളായ്ക രാജൻ!"

എന്നും മറ്റുമുള്ള വരികൾ ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകിയിലുള്ളവയാണ്.

'കേരളപാണിനി'യുടെ ചരമത്തിൽ അനുശോചിച്ചുകൊണ്ടെഴുതിയ പ്രരോദനം, വഴി പിഴച്ച പ്രേമത്തിന്റെ പൈശാചികതയെ വിളംബരപ്പെടുത്തുന്ന കരുണ എന്നിവയും ആശാന്റെ പ്രഖ്യാതങ്ങളായ കാവ്യങ്ങളാണ്.

"ഹാ സുഖങ്ങൾ വെറും ജാലം, ആരറിവു നിയതിതൻ
ത്രാസു പൊങ്ങുന്നതും താനേ താണുപോവതും?"

എന്ന വരികൾക്ക് അവയുടെ മാതാവായ കരുണയേക്കാൾ പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്, കേരളത്തിൽ. ഭാവശിൽപ്പവും രൂപഭംഗിയും ഒത്തിണങ്ങിയ 'കരുണ' കുമാരനാശാന്റെ മഹത്തായ ഒരു വാഗ്ദാനമാണെന്ന് എല്ലാവരും കരുതിയിരിക്കുമ്പോഴാണ് ഹതവിധി ആ മഹാകവിയെ നമ്മിൽനിന്നും അകറ്റിയത്.

കവിയുടെ ജീവിതവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട 'ഗ്രാമവൃക്ഷത്തിലെ കയിൽ' തുടങ്ങിയ കൃതികളെപ്പറ്റി എന്തെങ്കിലും പറയാൻ സ്ഥലപരിമിതി അനു

വടിക്കുന്നില്ല. തത്ത്വചിന്തയേയും സാമൂഹ്യശാസ്ത്രങ്ങളേയും കലാസൃഷ്ടിയുടെ ഹാനിവരുത്താതെ കവിതയിൽ കൂട്ടിയിണക്കാൻ കുമാരനാശാനെപ്പോലെ അധികംപേർക്കു സാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. സമൂഹ്യമണ്ഡലത്തിലായാലും സാഹിത്യരംഗത്തിലായാലും അചഞ്ചലമായ അഭിമാനബോധത്തോടുകൂടി തലയുയർത്തിനിന്ന ഒരു വിശിഷ്ടവ്യക്തിയായിരുന്നു ആശാൻ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദർശം കവിവാക്യത്തിൽത്തന്നെ ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം:

"സ്വാതന്ത്ര്യംതന്നെയമൃതം സ്വാതന്ത്ര്യംതന്നെ ജീവിതം
പാരതന്ത്ര്യം മനുഷ്യർക്കു മൃതിയേക്കാൾ ഭയാവഹം."

വള്ളത്തോൾ

'ബന്ധനവിലാപ'ത്തിൽക്കൂടിയാണു് നാം പുതിയ വള്ളത്തോളിനെ കണ്ടുമുട്ടുന്നതു്. അപ്രതീക്ഷിതമായുണ്ടായ ബാധ്യസ്ഥനിമിത്തം ഹൃദയം നൊന്തു പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ട വിലാപത്തിന്റെ പ്രതിധ്വനി ആ കൃതിയിലെ ഓരോ പദ്യത്തിലും കേൾക്കാം. മറെറാരുവിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, അനുഭവത്തിന്റെ ചൂടുണ്ടു്, ബന്ധനവിലാപത്തിലെ കവിതയ്ക്കു്. കവിയുടെ ഹൃദയത്തിൽ തട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടതുകൊണ്ടുതന്നെയാകാം, വായനക്കാരുടെ ഹൃദയങ്ങളേയും അതു വികാരതരളമാക്കിത്തീർക്കുന്നതു്.

"ശകുന്തളയിതെന്റെ കണ്ണുകൾ
വദനവിശ്രുതമാത്രമായ് ചമഞ്ഞൂ;
കരുണമിതൊഴിവാക്കുകംബികേ! നിൻ—
പദസരസീരുഹാസനല്ലയോ ഞാൻ?"

എന്നിങ്ങനെയുള്ള പ്രാർത്ഥനയും നിവേദനവും ശ്രോതാക്കളിൽ സഹതാപമുളവാക്കുകതന്നെ ചെയ്യും.

വള്ളത്തോൾ വിജയക്കൊടി നാട്ടിയതു് 'ബന്ധനസ്ഥനായ അനിരുദ്ധ'നിലാണു്. പഴഞ്ചനായ പുരാണകഥയെ ഇതിവൃത്തമായി സ്വീകരിച്ചു നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട ഒരു കൃതി ഇത്രമാത്രം പ്രശംസിക്കപ്പെട്ടതെന്തുകൊണ്ടു്? ഒന്നോ രണ്ടോ വാക്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു് ഇതിനു മുപടി പറയുക സാദ്ധ്യമല്ല. പഴയ കുപ്പിയിൽ പുതിയ വീഞ്ഞു പകരുകയാണു് വള്ളത്തോൾ ചെയ്തതു്. 'ഉഷാനിരുദ്ധം' കഥ അതിനു മുൻപു് ആട്ടക്കഥ മുതലായ എത്രയോ കലാരൂപങ്ങൾക്കു വിഷയമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. 'ബന്ധനസ്ഥനായ അനിരുദ്ധ'നിൽ കാണുന്ന വികാരജനകത്വം—ഭാവനിർഭരത—അവയിൽ നമുക്കു കാണാൻകഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. വള്ളത്തോളിന്റെ തൂലിക സൃഷ്ടിച്ച ഉഷയേയോ അനിരുദ്ധനേയോ കുംഭാണ്ഡനേയോ നമുക്കു പുരാണങ്ങളിൽ കണ്ടുമുട്ടാൻ കഴിയുന്നില്ല.

"ഞാനാളയച്ചീഹ വരുത്തിയതാണു, തന്നെ—
ത്താനായ്പുതുനെഴനള്ളുകയല്ല ചെയ്തു;
നാനാവിധത്തിലപരാധമൊരാൾക്കു ബന്ധ—
സ്ഥാനാപ്തിയന്യനുമിതോ ബലിവംശധർമ്മം?"

എന്നു് അച്ഛന്റെ മന്ത്രിയോടു്, തല ഉയർത്തിനിന്നു ചോദിക്കുന്ന ഉഷ തീർച്ചയായും പുരാണകഥാപാത്രമല്ല. ക്ഷണിച്ചുവരുത്തപ്പെട്ട മന്ത്രിമുഖ്യനു് ആ രാജകന്യക സ്വാഗതം പറയുന്നതുതന്നെ ഒരു പ്രത്യേകരീതിയിലാണു്.

"ഹാ! ജന്യസീമനി പല യോധഗണത്തെയൊറ്റ—
യ്ക്കോജസ്സുകൊണ്ടു വിമഥിച്ച യുവാവുതന്നെ
വ്യാജപ്പയറ്റിൽ വിജയിച്ചുരുളുന്ന മൈത്യ—
രാജന്നെഴും സചിവപുംഗവ, മംഗളം തേ."

'ബലിവംശധർമ്മ'ത്തിനെതിരായി 'വ്യാജപ്പയറ്റു' നടത്തി അനിരുദ്ധനെ ബന്ധനസ്ഥനാക്കുന്നതിൽ രാജാവിനു കൂട്ടുനിന്ന മന്ത്രി ഈ 'മംഗളാശംസ' കേട്ടു തീർച്ചയായും തലകുനിച്ചിരിക്കണം. വള്ളത്തോളിന്റെ കാവ്യബോധം, നേരിയ ചില വരകളുടെ സഹായത്തോടുകൂടി മഹത്തായ ചിത്രങ്ങൾ വരയ്ക്കുന്നതു് ഇങ്ങനെയുള്ള ഭാഗങ്ങളിൽ നമുക്കു കാണാം.

ഉഷയും അനിരുദ്ധനും തമ്മിൽ കൂട്ടിമുട്ടുന്ന രംഗം അത്യുജ്ജ്വലമായിട്ടുണ്ടു്. ഒരു നിരൂപകൻ പറയുന്നതുപോലെ, "പ്രേമത്തിനുവേണ്ടി ബന്ധുക്കളേയും ഗുരുജനങ്ങളേയും എന്നുവേണ്ട സ്വന്തം ജീവനെത്തന്നെയും വിഗണിക്കുന്ന 'സന്നദ്ധയായ നായികയും, ഉറച്ച മനസ്സാന്നിദ്ധ്യവും തികഞ്ഞ ധീരോദാത്തതയും തെളിഞ്ഞ ആത്മാഭിമാനവും വിജൃംഭിക്കുന്ന ഒരു നായകനും തമ്മിലുള്ള സമാഗമമായിരുന്നു അതു്." * അതിന്റെ ചിത്രീകരണത്തിൽ വള്ളത്തോളിന്റെ കലാകുശലതയും ഔചിത്യബോധവും കൈകോർത്തുനിൽക്കുന്നു ഉഷയുടെ കണ്ണുകൾ നിറയുന്നതു കണ്ടു് അനിരുദ്ധൻ പറയുന്ന വാക്കുകൾ കേൾക്കുക:

"പ്രാണാധിഭർത്രി! കരയായ്ക, അരിമുകനാനാ—
ബാണാളി താങ്ങുവതിനീയൊരു നെഞ്ചു പോരും;
ബാണാത്മജാനയനനീരൊരു തുള്ളിപോലും
വീണാൽ സഹിപ്പതനിരുദ്ധനസാധ്യമത്രെ!"

സന്ദർഭവിശേഷംകൊണ്ടു വായനക്കാരുടെ കണ്ണുകൾപോലും നിറഞ്ഞുപോകും, ആ ഘട്ടത്തിലെത്തുമ്പോൾ.

---

* പി. കെ. പരമേശ്വരൻനായർ.

"ആലസ്യമാണ്ട മുഖമൊട്ടുകനിച്ചു വേത്ത
ഫാലസ്ഥലം മൃഗകരത്തളിർകൊണ്ടു താങ്ങി,
ചേലഞ്ചി മിന്നുമൊരു വെൺകുളിർകൽത്തറയ്ക്ക
മേലങ്ങു ചാരുമുഖി ചാരിയിരുന്നിരുന്നു"

എന്ന സുപ്രസിദ്ധമായ തുഞ്ചാകാചിത്രം, 'ബന്ധനസ്ഥനായ അനിരുദ്ധ'നിൽ ഉഷയുടെ ഇരിപ്പിനെ വർണ്ണിക്കുന്ന ഭാഗത്തിലുള്ളതാണ്. ഒരു കണ്ണ്, ഗണപതി, ശിഷ്യനും മകനും, മഗ്ദലനമറിയം, കൊച്ചു സീത, അച്ഛനും മകളും മുതലായവ വള്ളത്തോളിന്റെ ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളിൽപ്പെട്ട ചിലതു മാത്രമാണ്. ഓരോന്നിനെപ്പറ്റിയും ധാരാളം പറവാൻകാണും. സ്ഥലച്ചുരുക്കം മാത്രമേ തടസ്സമായിട്ടുള്ള. ഒന്നുമാത്രം പറയാം. മിക്ക കൃതികളിലേയും ഇതിവൃത്തം പുരാണങ്ങളിൽനിന്നോ ഇതിഹാസങ്ങളിൽനിന്നോ എടുത്തതാണ്. പക്ഷേ, അനിരുദ്ധന്റെ കാര്യത്തിൽ കണ്ടതുപോലെ, നേരിയ ബന്ധം മാത്രമേ അവയ്ക്ക മൂലകൃതികളുമായിട്ടുള്ള. വള്ളത്തോളിന്റെ ഭാവനയാകുന്ന മൂശയിൽക്കൂടി പുതിയ രൂപം സ്വീകരിച്ചതിനു ശേഷമാണ് അവ നമ്മുടെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു്. മഗ്ദലനമറിയംതന്നെ നോക്കുക. സുപ്രസിദ്ധമായ ഒരു ബൈബിൾകഥയാണതു്. കഥയുടെ കാര്യംമാത്രം ആലോചിച്ചാൽ, ഒരു കാവ്യത്തിനു വിഷയമാക്കത്തക്കവണ്ണം എന്താണതിലുള്ളതു് എന്നു സാധാരണക്കാരനു തോന്നും. പ്രതിഭാസമ്പന്നനായ വള്ളത്തോളിന്റെ കൈയിൽക്കിട്ടിയപ്പോൾ അതു് എത്ര സുന്ദരമായ കാവ്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു! എത്രയോ തുഞ്ചാകാചിത്രങ്ങൾ ആ കാവ്യത്തിലുണ്ടു്. ശിമോന്റെ മണിമേടയിൽ 'ചിത്രവസ്ത്രാജ്ജ്വലപ്പട്ടവിരിപ്പിൽ' അനുയായികളാൽ ആവൃതനായി യേശുക്രിസ്തു ഭക്ഷണത്തിനിരിക്കുന്ന ചിത്രം എത്ര ആകർഷകമായിരിക്കുന്നു!

"ചമ്പകകങ്കേളി കദളീപുഷ്പങ്ങ—
ളെമ്പാടും ചിന്നിയ വന്യഭൂവിൽ
അമ്പോടിതന്നിലെച്ചുജാതിമാരൊന്നി—
ച്ചൻപാളും ഗോവിന്ദനെന്നപോലെ
കാൽകഴും പിമ്പോട്ട മടക്കിത്തൃപ്പൊൻചുമൽ
താഴ്കെയിടംകൈ വിരിപ്പിലൂന്നി
തെല്ലിടത്തോട്ട ചാഞ്ഞുമാനിരിപ്പായി
സല്ലീലനീശ്വരൻ നിത്യയുക്തൻ."

ഖണ്ഡകവിതകളിലാണ് വള്ളത്തോളിന്റെ വ്യക്തിത്വം ക്രൃത്തൽ വൈശദ്യത്തോടുകൂടി വിളയാടുന്നതു്. സാഹിത്യമഞ്ജരി എട്ടുഭാഗങ്ങളിലായി ആകെ 116 ഖണ്ഡകവിതകളും അടങ്ങീട്ടുണ്ട്. വിഷുക്കണി,

വീരശൃംഖല, ദിവാസപപ്നം മുതലായ കവിതാസമാഹാരങ്ങളും ഇതിനു പുറമേയാണ്. എല്ലാംകൂടി കണക്കാക്കിയാൽ ഇരുനൂറിലധികം ഖണ്ഡകവിതകളും കാണാം. (1) അർച്ചനാപരം, (2) പൗരാണികം, (3) സാമൂഹ്യം, (4) രാഷ്ട്രീയം, (5) വർണ്ണനാത്മകം എന്നു് ഇവയെ അഞ്ചായി തരംതിരിക്കാം. ദാമോദരപിള്ളയിനവരോജി, തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ, എന്റെ ഗുരുനാഥൻ എന്നു തുടങ്ങി കവിക്കു് ആരാധ്യന്മാരായിത്തോന്നിയ ചില വ്യക്തികളെപ്പറ്റി എഴുതിയവയാണു് ഒന്നാമത്തെ ഇനം. എണ്ണത്തിൽ ഇതു വളരെ കുറച്ചുമാത്രമേയുള്ളു. ഇന്ദുനാം മാബലിയും, കിളിക്കൊഞ്ചൽ, കർമ്മഭൂമിയുടെ പിഞ്ചുകാൽ, അമ്പാടിയിൽ ചെല്ലുന്ന അക്രൂരൻ മുതലായവ പൗരാണികം എന്ന ഇനത്തിൽപ്പെടുന്നു. പൗരാണികവിഷയങ്ങളെ കവി കൈകാര്യംചെയ്യുന്നതെങ്ങനെയാണെന്നു് ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളെപ്പറ്റി പറഞ്ഞ ഭാഗത്തു വ്യക്തമാക്കീട്ടുണ്ടല്ലോ.

സാമൂഹ്യവിഷയങ്ങളെപ്പറ്റിയാണു് വള്ളത്തോൾ അധികം എഴുതീട്ടുള്ളതു്. അനാചാരങ്ങളും, അസമതകളും, അന്ധവിശ്വാസങ്ങളും എന്നു തുടങ്ങി സമുദായൈക്യത്തെ കാംക്ഷിക്കുന്നതിനുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിഷബീജങ്ങളെ നശിപ്പിക്കാൻ വള്ളത്തോളിന്റെ തൂലിക ഒട്ടേറെ പരിശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വീടു വെന്തെരിഞ്ഞു ഭസ്മമായാലും തരക്കേടില്ല, കിണറു തൊട്ടു് അശുദ്ധമാക്കരുതെന്നു കൽപിക്കുന്ന 'ശുദ്ധരിൽ ശുദ്ധൻ' വായനക്കാരെ ചിരിപ്പിക്കുന്നതാടൊപ്പം ഇരുത്തിച്ചിന്തിപ്പിക്കുകൂടി ചെയ്യുന്ന ഒരു കവിതയാണു്. റയിൽവേ പ്ലാറ്റ്ഫോറത്തിന്റെ ഒരറ്റത്തു മരിക്കാറായി കിടക്കുന്ന ഒരു പാവത്തെക്കണ്ടു്, 'ജനിച്ചാൽ മരണം നിശ്ചയമല്ലേ' എന്ന വേദാന്തമാതിനിഷ്കിഞ്ചനതയോടെ തിരിഞ്ഞുനടന്ന ചില 'ദേവകൽപ'രെ നോക്കി കോപാവേശമടക്കിക്കൊണ്ടു കവി പറയുകയാണു്:

> "മരിക്ക സാധാരണം, ഈ വിശപ്പിൽ
> മഹിക്കലോ നമ്മുടെ നാട്ടിൽമാത്രം;
> ഐകൃക്ഷയത്താലടിമുറുങ്ങി—
> ളടിഞ്ഞുകൂടും ചുടുകാട്ടിൽമാത്രം!"

ഈ 'ദേവകൽപ'രുടെ നേരേ കവിക്കു തോന്നിയ ധാർമ്മികരോഷം മുഴുവൻ ഈ നാലുവരിയിൽക്കൂടി നമുക്കു തെളിഞ്ഞുകാണാം.

രാഷ്ട്രീയവിഭാഗത്തിൽപെട്ട കവിതകളും വളരെയുണ്ടു്. കോൺഗ്രസ്സിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യസമരകാലത്തു് വള്ളത്തോൾ നടത്തിയ തൂലികാസമരം വിസ്മരിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. കോൺഗ്രസ്സിന്റെ സന്ദേശം അതതു കാലത്തു നാട്ടിൽ മുഴുവൻ എത്തിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിൽ വള്ളത്തോളിന്റെ കവിത സഫലമായി പരിശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ചക്രഗാഥ, ഖാദിവസനങ്ങളും കൈക്കൊണ്ടവിനോവർഷം, നമ്മുടെ മുപടി, നിങ്ങൾതൻ പോക്കു വിപരീതമാകൊലാ,

മാതൃവന്ദനം എന്നിത്യാദി കവിതകൾ ഇതിലേയ്ക്ക് ഉദാഹരിക്കപ്പെടാം. വെയിത്സ്രാജകുമാരൻ സബഹുമാനം നീട്ടിയ പട്ടും വളയും അവജ്ഞയോടെ കൂടി തട്ടിക്കളയാൻ ധൈര്യപ്പെട്ട ഒരു കവിയുടെ ദേശാഭിമാനത്തെപ്പറ്റി എന്തിനാണ് അധികം പറയുന്നതു്?

"ഭാരതമെന്ന പേർ കേട്ടാലഭിമാന—
പൂരിതമാകണമന്തരംഗം;
കേരളമെന്നു കേട്ടാലോ, തിളയ്ക്കണം
ചോര നമുക്കു ഞരമ്പുകളിൽ!"

എന്നിത്യാദി വരികൾ കവി സ്വന്തം ജീവരക്തത്തിൽ തൂലിക മുക്കി എഴുതിവയാണ്. പുരാണകഥാപുരുഷന്മാരെപ്പറ്റി എഴുതുമ്പോഴും ഭാരതത്തേയോ കേരളത്തേയോ പരാമർശിക്കാവുന്ന എന്തെങ്കിലും ഘട്ടം വന്നാൽ അതു യഥോചിതം വിനിയോഗിക്കാൻ വള്ളത്തോളിനറിയാം. 'ശിഷ്യനും മകനും' എന്ന കൃതിയിലെ ഒരു ഭാഗം ഇതിനുദാഹരണമാണ്. ഗണപതിയും പരശുരാമനും തമ്മിൽ ഇടഞ്ഞു. വാക്കുതർക്കം മൂത്തു് പിടിയും വലിയുമായി. ഒടുവിൽ കോപിഷ്ഠനായിത്തീർന്ന പരശുരാമൻ 'അച്ഛൻ കൊടുത്തൊരു കുട്ടിക്കാരം മകന്റെ നേർക്കക്ഷണമാഞ്ഞുവിട്ടു' ഭാഗത്തു് ഗണപതിയെ ഒരു ദേവനും പരശുരാമനെ ഭാരതീയനുമാക്കിക്കൽപ്പിച്ചുകൊണ്ടു കവി പറയുകയാണു്:

"ഉല്ലാസിതഭൂകുടിയായ് ഭൂമുഖ്യ,നെന്തെ—
ന്നില്ലാതൊരീ പ്രഥമമായ പരാഭവത്താൽ:
വല്ലായ്മ ദേവകുലം പെടുത്തുവതും ക്ഷമിപ്പൊ—
ന്നല്ലായിരുന്നഹഹ! ഭാരതപൂർവ്വരക്തം!"

വള്ളത്തോളിന്റെ വർണ്ണനാപാടവം സുവിദിതമായതുകൊണ്ടു് കീർത്തലയണ, കോഴി, പ്രഭാതഗാഥ എന്നു തുടങ്ങിയ വർണ്ണനാത്മകങ്ങളായ കവിതകളെപ്പറ്റി ഇവിടെ എന്തെങ്കിലും പറയണമെന്നുദ്ദേശിക്കുന്നില്ല.

അവസാനകാലത്തു് വള്ളത്തോൾ തന്റെ സുസ്ഥാപിതവും അപ്രതിഹതവുമായ സാമ്രാജ്യത്തിനു പുറമേ കടന്നു് ചില പരിപാടികളിൽ പ്രവർത്തിക്കുകയുണ്ടായി. ആ കവിസാർവ്വഭൗമന്റെ സുപരിചിതങ്ങളായ കാലടിപ്പാടുകൾ നമുക്കവിടെ കാണാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. ഭാരതത്തിന്റെ പ്രാചീനസംസ്കാരത്തിൽ അടിയുറച്ചുനിന്ന ഒരാളായിരുന്നു വള്ളത്തോൾ. ആ സംസ്കാരത്തിനു കാലോചിതമായ പുതിയ രൂപം കൊടുക്കാനും അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഈ നിലവിട്ടു പുതിയ ഒരു കാൽപ്പാടു സ്വീകരിക്കേണ്ടിവന്നപ്പോൾ ആ കവിയുടെ തൂലിക അൽപം പതറിയതുപോലെ തോന്നുന്നു. "ഭാരതത്തിന്റെ പ്രാചീനകാലസംസ്കാരത്തോടുള്ള ഭക്തി എന്ന ചുഴിക്കുറ്റിയിലാണ്

ത്തോടുക്കവിതയിലെ കാൽപനികസൗന്ദര്യത്തെ ബന്ധിച്ചിരുന്നതു്. കവിയുടെ അന്തസ്സത്തയുടെ അവിഭാജ്യാംശമായിത്തീർന്ന, അദ്ദേഹത്തിനു മഹാസത്യമെന്നപോലെ സ്പഷ്ടമായി കാണാൻ കഴിഞ്ഞ, ഒരു ഭാവമായിരുന്ന ആ ഭക്തി. തന്റെ കാലത്തുള്ള ഏതു കാവ്യത്തേയും ആ ഭാവത്തിൽക്കൂടിമാത്രമേ അദ്ദേഹത്തിനു കാണാൻ കഴിവുണ്ടായിരുന്നുള്ള. .....ഇങ്ങനെ വ്യക്തിതത്ത്വത്തിന്റെ അടിത്തറതൊട്ടു മേൽക്കൂരവരെ വ്യാപിച്ച ആ ഭാവഭരിതമായ ഭാവനാലോകത്തെ ആവിഷ്കരിക്കാതെ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നുവന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹം പാടിയ പാട്ടുകൾ ശ്രോതാക്കളുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ ആഴത്തിറങ്ങുകയും കടിയുറപ്പിക്കുകയുംചെയ്തു. ശുദ്ധമൂലമായ ആ ഭാവവുമായി ബന്ധമില്ലാത്തതും ആഭ്യന്തരസംസ്കാരത്തിന്റെ മുകൾപ്പരപ്പിൽക്കൂടി പാഞ്ഞുപോകുന്നതുമായ പുതിയ വസ്തുക്കളേയും സംഭവങ്ങളേയും ആശയങ്ങളേയും കുറിച്ചു് എഴുതിത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ അവ അനാകർഷകങ്ങളുമായി." (കൈരളിയുടെ കഥ.)

കവിയുടെ ജീവതവുമായി ദൃഢബന്ധമുള്ള കലാമണ്ഡലത്തെപ്പറ്റിക്കൂടി രണ്ടുവാക്കു പറയാതിരുന്നാൽ, വള്ളത്തോളിനെസ്സംബന്ധിച്ച വിവരണം അപൂർണ്ണമായേ ഇരിക്കൂ. ക്ഷയോന്മുഖമായി വർത്തിച്ചിരുന്ന കഥകളിയെ പുനരുദ്ധരിക്കാൻ കലാമണ്ഡലം ചെയ്ത ശ്രമത്തെപ്പറ്റി 'ആട്ടക്കഥ' എന്ന അദ്ധ്യായത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലൊ. വള്ളത്തോളായിരുന്ന കലാമണ്ഡലത്തിന്റെ ജീവനാഡി. ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയുടെ എ. ബി. സി. പോലും നിശ്ചയമില്ലാത്ത ആ കലാപ്രണയി വാങ്മയക്ലേശത്തെ അവഗണിച്ചുകൊണ്ടു് കഥകളിസംഘത്തോടുകൂടി ഇൻഡ്യയിൽ മാത്രമല്ല ഇൻഡ്യയ്ക്കുപുറമേയും സഞ്ചരിച്ചു. വിദേശീയർ ഇന്നു കേരളത്തെ കൂടുതലായി അറിയുന്നതു് 'കഥകളിയുടെ നാടു്' എന്ന പേരിലാണു്. കലാമണ്ഡലത്തെ ഒരു സർവ്വകലാശാലയാക്കി ഉയർത്തണമെന്നു മഹാകവിക്കു് ഉദ്ദേശമുണ്ടായിരുന്നു. ആ സ്ഥാപനത്തിന്റെ വികസനത്തിനായി ഇന്ദ്യാഗവർമ്മേണ്ടു് അൻപതിനായിരംരൂപ വള്ളത്തോളിനെ ഏൽപിച്ച കഥ എല്ലാവർക്കും അറിയാമല്ലൊ.

ഉള്ളൂർ

ഉള്ളൂർ ആദ്യവസാനം കഴിഞ്ഞുകൂടിയതു് ആർഷധർമ്മപ്രചാരകനായിട്ടാണു്. പ്രാചീനന്മാരായ ഋഷിപുംഗവന്മാരുടെ മതമനുസരിച്ചുള്ള പുരുഷാർത്ഥചതുഷ്ടയത്തെ സാധിക്കത്തക്കവിധത്തിലായിരിക്കണം മനുഷ്യന്റെ ജീവിതരീതി എന്ന വിശ്വാസം മഹാകവിക്കു ദൃഢമായി ഉണ്ടായിരുന്നു. പുരാണങ്ങൾ ഉപദേശിക്കുന്ന തത്ത്വങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം ദൃഢമായി വിശ്വസിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. ചെറുപ്പം മുതൽക്കേ ലഭിക്കാനിടയായ പുരാണപരിചയംതന്നെയായിരിക്കാം ഇതിനു കാരണം. മഹാഭാരതത്തോടായിരുന്ന അഭിമുഖത്തിനു കൂടുതൽ പ്രതിപത്തി. "ലോകത്തിലെ സകല ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും

വെച്ചു ശ്രേഷ്ഠമേതെന്നു് എന്നോടു ചോദിച്ചാൽ, മഹാഭാരതമാണെന്നു് ഒട്ടും സംശയംകൂടാതെ ഉടനടി ഞാൻ ഉത്തരം പറയും. അതൊന്നുമാത്രം എന്റെ കൈവശമുണ്ടെങ്കിൽ, മറ്റേതു ഗ്രന്ഥങ്ങളും നശിച്ചാലും എനിക്കു സങ്കടമില്ല" എന്നുപോലും ഒരിക്കൽ ഉള്ളൂർ പറയുകയുണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളധികവും പുരാണവിഷയപ്രതിപാദകങ്ങളാകാനുള്ള കാരണം ഇനി വേറെ അന്വേഷിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ. പുരാണേതരങ്ങളായ വിഷയങ്ങളെ പരാമർശിക്കുന്ന കവിതകളെഴുതുമ്പോഴും ദൃഷ്ടാന്തരൂപത്തിലായാലും പുരാണങ്ങളിൽനിന്നു് എന്തെങ്കിലും ഉദ്ധരിക്കുക അദ്ദേഹത്തിന്റെ പതിവാണു്. 'വിചാരധാര' എന്ന കവിതതന്നെ നോക്കുക. ഒരു സന്ധ്യാസമയത്തു് തലയിൽ പുൽക്കെട്ടും വഹിച്ചുകൊണ്ടു വരുന്ന നിലപുലക്കള്ളിയെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടു് ഒരു ഗൃഹനായിക തന്റെ 'ഓമനപ്പൈത'ലിനോടു ചിലതൊക്കെ പറയുന്നതായിട്ടാണു് ആ കവിതയുടെ പോക്കു്. പുലക്കള്ളിയുടെ തലയിലുള്ള പുല്ലു് തങ്ങളുടെ പശുവിനെ പോറ്റാനുള്ളതാണു് എന്നു പറയേണ്ട ഘട്ടം വന്നപ്പോൾ, ഉള്ളൂരിന്റെ വിചാരധാര പുരാണങ്ങളിലേയ്ക്കു പാഞ്ഞു. അദ്ദേഹം പശുവിനെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതിങ്ങനെയാണു്:

"ഏതിന്റെ മെയ്യാന്നിട്ടുഴിമാതിൻ
സ്നേഹം ലഭിക്കെപ്പൃഥു ധന്യനായി,
ഏതിൻ ചുരന്നോരകിടാതിഥേയൻ
കുംഭോദ്ഭവന്നക്ഷയപാത്രമായി,

ഏതിന്നുവേണ്ടി ക്രതു യൂപബന്ധം
കൈക്കൊണ്ട വാജിത്രവസാരമജാതൻ,
സുദർശനം ദൂരെ വെടിഞ്ഞു പുത്താൻ—
കോലോന്തിയമ്പാടിമണിക്കിടാരൻ"

അങ്ങനെയുള്ള പശുവിനെ തിന്നാനുള്ളതാണു് ഈ പുല്ലു് എന്നാണു് ആ ഭാഗം അവസാനിക്കുന്നതു്. തീർച്ചയായും ഇതു പറയുന്നതു് ആ ഗൃഹനായികയല്ല, ഉള്ളൂരാണു്. എന്തുകൊണ്ടെന്നോ? ആ അമ്മയ്ക്കറിയാം, തന്റെ 'പൈത'ലിനു് ഈ പുരാണമൊന്നും നിശ്ചയമില്ലെന്നു്.

പുരാണകഥാപ്രതിപാദകങ്ങളായ പല കവിതകളും ഉള്ളൂരെഴുതീട്ടുണ്ടെങ്കിലും, 'കണ്ണഭൂഷണ'ത്തിലാണു് കവി ക്രൂതൽ വിജയം നേടിയതു്. മഹാഭാരതപ്രസിദ്ധമായ കണ്ണന്റെ ജ്ഞാനവീരത്വത്തെ കഥാവസ്തുവായി സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു് മഞ്ജരീവൃത്തത്തിൽ രചിക്കപ്പെട്ട ഒരു ഖണ്ഡകാവ്യമാണതു്. സൂര്യൻ കണ്ണന്റെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷനായി കവചകുണ്ഡലങ്ങളും ആയുധവും കൊടുത്തുപോകരുതെന്നുപദേശിക്കുന്ന ആ കഥാഭാഗം, കവി

ഭാവനാശക്തികൊണ്ട് അത്യന്തം ഭാസുരവും മനോഹരവുമാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്നു. അംഗരാജ്യത്തിലെ രാജധാനിയിൽ നീരാളമെത്തയിൽ നിദ്രകൊള്ളുന്ന കണ്ണന്റെ മണിയറയുള്ളിൽ ബ്രാഹ്മണവേഷധാരിയായ ഭാസ്കരഭഗവാൻ പ്രവേശിക്കുന്നതായിട്ടാണ് കഥ ആരംഭിക്കുന്നത്. ആഗതൻ ആരാണെന്നോ, ആഗമനോദ്ദേശം എന്താണെന്നോ മനസ്സിലാകുന്നതിനുമുൻപുതന്നെ,

"ആശിപ്പതെന്തെന്നു കൽപ്പിച്ചാലാ വാക്യ—
മാശിസ്സെന്നോർപ്പെൻ ഞാൻ മത്തകണ്ണൻ"

എന്നു കണ്ണൻ ആഗതനോടു പറയുന്നു. പുരുഷന്റെ മാനശീലത്തെപ്പറ്റി നല്ലപോലെ അറിയാവുന്ന പിതാവ് ഈ വാക്യം കേൾക്കുകകൂടി ചെയ്തപ്പോൾ പകതി നിരാശനായി, 'ശങ്കയാൽ കണ്ണുത്തിൽ പാതി തടഞ്ഞ' വാക്കുകളോടുകൂടിയാണ് സംസാരിച്ചുതുടങ്ങുന്നതു്. പിതൃപുത്രന്മാരുടെ ഉക്തിപ്രത്യുക്തികൾ ഉജ്ജ്വലങ്ങളും ഉജ്ജ്വലങ്ങളും ആയിട്ടുണ്ട്. പുത്രന്റെ യുക്തിവാദം പിതാവിനെ രോമാഞ്ചകഞ്ചുകം തനാക്കിത്തീർത്തു. ഒടുവിൽ,

"നിൻകീർത്തി പൊങ്ങുക, നിൻപേർ വിളങ്ങുക,
നിർവ്വിഘ്നം വെൽക നിൻദാനധർമ്മം;
ഇക്കണ്ണും കൈവിടും കുണ്ഡലം ലോകത്തിൻ—
സൽകണ്ണാഭരണമായ് ലസിക്കും"

എന്നു് ആ 'ലോകബന്ധു' തന്നത്താനറിയാതെ പറഞ്ഞുപോയി. തന്നെ പുത്രവാനാക്കിത്തീർത്ത കണ്ണനെ വീണ്ടും വീണ്ടും പിൻതിരിഞ്ഞുനോക്കിക്കൊണ്ടു മുന്നോട്ടേക്കു നീങ്ങുന്ന ആനന്ദബാഷ്പാകുലേക്ഷണനായ കർമ്മസാക്ഷിയുടെ രൂപം വായനക്കാരുടെ മനോദൃഷ്ടിയിൽ പ്രതിബിംബിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് കവി കണ്ണാഭരണം അവസാനിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്. പ്രസ്തുത കൃതി, ഉള്ളൂരിന്റെ നാമധേയത്തെ കാവ്യലോകത്തിൽ അനശ്വരമാക്കിത്തീർത്തിട്ടുണ്ടു്.

പരിതഃസ്ഥിതികളുടെ സമ്മർദ്ദം പിൽക്കാലത്തു് ഉള്ളൂരിനെ പുരാണങ്ങളിലെ സാങ്കൽപ്പികലോകത്തിൽനിന്നു് യഥാർത്ഥലോകത്തിലേയ്ക്കു് ഇറക്കിക്കൊണ്ടുവന്നു. എന്നിട്ടും ചരിത്രപുരുഷന്മാരുടെ ത്യാഗശീലം, വീര്യം, പൗരുഷം, പിതൃഭക്തി, രാജഭക്തി, ഭ്രാതൃസ്നേഹം മുതലായ വിശിഷ്ടഗുണങ്ങളെ വർണ്ണിച്ചു ഉപബൃംഹിപ്പിക്കാനേ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. വായനക്കാരുടെ ഹൃദയത്തിൽതട്ടുന്ന തരത്തിലുള്ള മർമ്മപ്രധാനങ്ങളായ ഭാഗങ്ങളും തിരഞ്ഞെടുത്തു് അവയെ ഭാവോജ്ജ്വലങ്ങളാക്കി അവതരിപ്പിക്കുന്നതിൽ ഉള്ളൂർ വിജയിച്ചു എന്നു പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ല. യുക്തിവാദങ്ങളുടെ പ്രവാഹം, ഉല്ലേഖങ്ങളുടെ ബാഹുല്യം, ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുടെ സമൃദ്ധി എന്നിവ മിക്കപ്പോഴും പ്രതിപാദ്യവിഷയത്തിന്റെ ഏകാഗ്രതയെ ഭഞ്ജിക്കുന്നതാ

യിട്ടാണ് അനുഭവം. എങ്കിലും, സ്വതസ്സിദ്ധമായ ഗൗരവത്തിനു ഹാനി തട്ടാതെ സൂക്ഷിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു.

ഉള്ളൂർക്കവിതയുടെ മൂന്നാമത്തെ ഘട്ടം പ്രായേണ അനാകരണാത്മകമാണ്. സാമൂഹ്യവിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി ആശാനും വള്ളത്തോളും എഴുതിയ കവിതകൾക്കു സിദ്ധിച്ച അസാധാരണമായ വിജയവും അദ്ഭുതപൂർവ്വമായ പ്രചാരവും ഉള്ളൂരിനെ അങ്ങോട്ടേയ്ക്കാകർഷിച്ചു. എന്നാൽ അത്തരം വിഷയങ്ങളിൽ അലിഞ്ഞുചേരുന്ന അനുഭവരസികതയോടെ കവിതയെഴുതാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചില്ല. പുതിയ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി ഭാവഗീതങ്ങളെഴുതാനുള്ള ഉള്ളൂരിന്റെ ശ്രമം സമുദ്ബോധി, പുഴമൊഴി, ദിക്ഷ, കൃപാലാപം, ചമ്പൂചിപ്പും, പുല്ലിന്റെ ചൊല്ല്, ഇരുമ്പിന്റെ നൈരാശ്യം, മതവും മദ്യവും, പൂമ്പാറ്റയോട് മുതലായ ഖണ്ഡകവിതകളിൽ നമുക്കു കാണാം. ഭാവഗീതങ്ങളുടെ പ്രധാനലക്ഷണമായ വികാരോച്ചുളത ഇവയിൽ വളരെ കുറച്ചേ അനുഭവപ്പെടുന്നുള്ളൂ. 'ദിക്ഷ' എന്ന കവിതതന്നെ നോക്കുക: എല്ലും തൊലിയും മാത്രം ശേഷിച്ച ഒരു ദിക്ഷാക്കാരൻ, കടവയറനായ ഒരു പണക്കാരൻ, ഇവരാണ് അതിലെ പാത്രങ്ങൾ. ദിക്ഷ മുന്നോട്ടു നീങ്ങുന്നു. ഒരു ഹോട്ടലിനടുത്തെത്തിയപ്പോൾ വണ്ടി നിർത്തിച്ചു് ധനികൻ കാപ്പികുടിക്കാൻ പോകുന്നു. "രണ്ടണ കിട്ടിയാൽ ഞാനും ഒന്നു തൊണ്ടനനയ്ക്കുമായിരുന്നു" എന്നു് സവിനയം അറിയിച്ച ദിക്ഷാക്കാരനു കിട്ടിയ മറുപടി, "ചെല്ലേണ്ട ദിക്കിലെത്തീട്ടേ ക്ഷീണിതരാൻ പാടൂ" എന്നായിരുന്നു. ഇതുകേട്ട ദിക്ഷാക്കാരൻ ലോകത്തിന്റെ ഹൃദയശൂന്യതയെപ്പറ്റി ആലോചിക്കാൻ തുടങ്ങി. അതു മുഴുവൻ കഴിഞ്ഞെത്തീട്ടേ 'മുതലാളി' കാപ്പികുടിച്ചു വരുന്നുള്ളൂ. വണ്ടിവലി തുടരുന്നു..... എതായോ ഹൃദയസ്പൃക്കായ ഒരു സംഭവമാണിതെന്നുള്ളതിൽ സംശയമില്ല. എന്നാൽ ദിക്ഷാക്കാരന്റെ പടന്നപന്തലിച്ചുപോകുന്ന വിചാരലത ആ കാവ്യത്തിന്റെ വികാരഭദ്രതയെ ആകെ ഉലച്ചുകളഞ്ഞു. തീണ്ടൽ, തൊടീൽ മുതലായ അനാചാരങ്ങളെ എതിർത്തും ഉള്ളൂർ കവിത എഴുതീട്ടുണ്ട്. അതു കുറച്ചുകൂടി ഹൃദയസ്പൃക്കായിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാം. തന്റെ മണ്ഡലംവിട്ട പ്രവർത്തിച്ച വള്ളത്തോളിന്റെ അനുഭവംതന്നെയാണ്, സാമൂഹ്യവിഷയങ്ങളും കൈകാര്യംചെയ്ത ഉള്ളൂരിനും ഉണ്ടായതു്.

ഈവക അനുഭവങ്ങളും മഹാകവിയെ ഒട്ടും അധൈര്യപ്പെടുത്തിയില്ല. യുവാക്കളോടു് എപ്പോഴും ഉപദേശിക്കാറുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥിരപരിശ്രമം അദ്ദേഹം തുടർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അതു് അദ്ദേഹത്തെ വിജയത്തിൽ കൊണ്ടുചെന്നെത്തിക്കുകയുംചെയ്തു. 'പ്രേമസംഗീത'ത്തെപ്പറ്റിയാണ് ഞാൻ സൂചിപ്പിക്കുന്നതു. 'സ്നേഹമാണഖിലസാരമൂഴിയിൽ' എന്ന തത്ത്വത്തെ മനോഹരമായി പ്രപഞ്ചനംചെയ്തിരിക്കയാണു് ആ കൃതിയിൽ. ആകർഷകമായ ആശയം, സംഗീതാത്മകമായ വൃത്തം, ഭാവനിർഭരമായ പ്രതിപാദനരീതി ഇങ്ങനെ എല്ലാ

കൊണ്ടു നോക്കിയാലും, ആധുനികമായ ഏതു ഖണ്ഡകവിതയോടും കിട നി'ൽക്കാനുള്ള കെൽപ്പ് 'പ്രേമസംഗീത'ത്തിനുണ്ട്.

"നമിക്കിലുയരാം, നടുകിൽ തിന്നാം, നൽകുകിൽ നേടീടാം;
നമുക്കു നാമേ പണിവതു നാകം നരകവുമതുപോലെ;
മനവും മിഴിയും നാവും കരവും മന്നിൻമാലകലാൻ
മഹാനന്ദകമാമസ്വർണിതമാക്കും മനുഷ്യർ ദേവന്മാർ"

എന്നിത്യാദി വരികൾ ആരേയും ആകർഷിക്കുന്നവയാണ്. ഭൂമിയെ സ്വർഗ്ഗമാക്കാൻ കഴിവുള്ള സ്നേഹത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെപ്പറ്റി എത്ര വർണ്ണിച്ചാലും ഉള്ളൂരിനു മതിവരാറില്ല.

"സ്നേഹിക്ക നാം നമ്മെ മറന്നു സാക്ഷാൽ
ദൈവത്തെയോത്തുള്ളതമിപ്രപഞ്ചം;
ഈശന്റെ പൂന്തോപ്പിതു; നീളെനീളെ
സ്നേഹാമൃതത്താലതു സിക്തമാക്കാം." —സുഖംസുഖം

"അന്യോന്യസൗഹൃദസസ്യം കൃഷിചെയ്വീ—
നന്യമെന്തുള്ളൂ മതരഹസ്യം?" —പ്രഭാതഗാഥ

ആശാന്റെയോ വള്ളത്തോളിന്റെയോ കവിതയിലില്ലാത്ത ഒരു ചിന്താസരണി—ഒരു പ്രത്യേകത—ഉള്ളൂരിന്റെ കവിതയിൽ കാണുന്നുണ്ട്. ഉത്കർഷേച്ഛയേയും സ്വാതന്ത്ര്യശീലത്തേയും പറ്റി യുവാക്കന്മാരോടുള്ള ഉപദേശമാണതു്. മനുഷ്യന്റെ എല്ലാ ഉത്കർഷങ്ങൾക്കും നിദാനമായി നിൽക്കുന്നതു് പരിശ്രമശീലമാണെന്നും, ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം പ്രയത്നിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നപക്ഷം തീർച്ചയായും വിജയം കൈവരാതിരിക്കയില്ലെന്നും, സ്വന്തം ആലസ്യത്തിന്റേയും കർമ്മവിമുഖതയുടേയും ഫലമായി വന്നുചേരുന്ന നാശങ്ങൾക്കു മറ്റുള്ളവരെ കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നതിൽ അർത്ഥമില്ലെന്നും, അദ്ദേഹം കൂടക്കൂടെ യുവാക്കളെ ഉൽബോധിപ്പിക്കുന്നു.

"പാഴരണ്യത്തിൽ പതിക്കട്ടെ പാമ്പുകൾ,
പാഷാണംകൊണ്ടു മൂടിത്തിടട്ടേ,
കനവും കഴിയും നിറയട്ടെ മദ്ധ്യത്തിൽ;
വന്യമൃഗങ്ങളുലാവിടട്ടേ,
അന്തഃകരണം തിരിച്ചുവിടും വഴി—
യന്തരമെന്നിയേ നാം തുടർന്നാൽ
എത്തും ചെന്നെത്തേണ്ട മിക്കിൽ, നവമായൊ—
രുത്തമഫലങ്ങളുപഹരിക്കുമുണ്ടാം"

എന്നു തുടങ്ങിയ വരികളിൽ നമുക്കു കാണാൻ കഴിയുന്നതു് പുതിയ

ഒരു ഉള്ളൂരിനെയാണ്—അതേ, വിപ്ലവത്തിന്റെ വീണമീട്ടുന്ന പുതിയ ഒരു ഉള്ളൂരിനെ.

ഈ ത്രിമൂർത്തികൾവഴി ഭാഷാവൃത്തങ്ങൾക്കു വൻപിച്ച പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള കാര്യവും പ്രസ്താവ്യമാണ്. എഴുത്തച്ഛനുശേഷം ഭാഷാവൃത്തങ്ങളുടെ പ്രചാരത്തിനു് ഇവരെപ്പോലെ സഹായിച്ച കവികൾ ഇടക്കാലത്തെങ്ങുമുണ്ടായിട്ടില്ല.

വള്ളത്തോളിന്റെ ശൈലീലാളിത്യം പലപ്പോഴും നമ്മെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നതു് ചെറുശ്ശേരിയെയാണു്.

അദ്ധ്യായം 19

പുതിയ തലമുറ

ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പു്

ത്രിമൂർത്തികൾക്കു ശേഷമുണ്ടായ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയനായ ഭാഷാകവി ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പാണു്. പതിനേഴാമത്തെ വയസ്സിൽ കവിതയെഴുതാൻ പേനയെടുത്ത ആ യുവാവിനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുവന്നതു് വള്ളത്തോളായിരുന്നു. വള്ളത്തോൾ അന്നു് അങ്ങനെ നൽകിയ പ്രോത്സാഹനമാണു് ധൈര്യത്തോടുകൂടി മുന്നോട്ടു പോകാൻ തന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചതെന്നു് ജി. പലപ്പോഴും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

> "നീരന്ധ്രനീലജലപൂർണ്ണമുഖത്തു
> വാരഞ്ചിടുന്ന വളർവില്ല വരച്ച മാച്ചും
> നേരറ്റ കൈവളകളാൽ ചില മിന്നൽ ചേർത്തും
> പാരം ലസിക്കുമലപ്രകൃതിക്കു കുപ്പാം"

എന്ന ശ്ലോകമായിരുന്നു ജി. യുടെ ആദ്യത്തെ കവിത. പ്രകൃതിവർണ്ണന എന്ന പഴയ കരുവിൽ വാർത്തെടുത്തതായിരുന്നിട്ടും പ്രസ്തുത പദ്യം ഭാവനയുടെ നവീനപ്രവണതയെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നു. കുറുപ്പിന്റെ ആദ്യകാല കവിതകളും മിക്കവാറും ഈ രീതിയിലുള്ളവയാണു്. 'കവനകൗതുകം' ഒന്നും രണ്ടും ഭാഗങ്ങളിൽ അവയുടെ സമാഹാരം കാണാം. ഈ പ്രകൃതിനിരീക്ഷണപാടവം ബഹുതത്തിൽ ഏകതത്തെ ദർശിക്കാനും വിശിഷ്ടങ്ങളായ ചില ആദർശങ്ങളും മനസ്സിൽ അങ്കുരിക്കാനും ഹേതുഭൂതമായിത്തീർന്നു. ഈ രണ്ടിന്റെയും പ്രേരണ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യകാലകവിതകളിൽ ധാരാളം കാണാം.

"തലപോലുമഹോ പരാർത്ഥമായി—
ച്ചിലവാക്കാൻ മടിയാത്ത സ്വാധുനെല്ലേ,
തവ ചേവടിയിൽ കുനിഞ്ഞിടട്ടേ
പടുവാം സ്വാർത്ഥപരായണൻ മനുഷ്യൻ"

—സാഹിത്യകൗതുകം ഒന്നാംഭാഗം.

"വിളഞ്ഞ പാടം" എന്ന കവിതയിലെ ഒരു ശ്ലോകമാണിത്. ഈ ആദർശപ്രതിപത്തി കവിതയിൽ ക്രമേണ വളർന്നുവരികയും കാലക്രമത്തിൽ ശുദ്ധമൂലമായി സഭാവത്തിന്റെ ഒരംശമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

ആശാന്റെ ആശയഗതിയും വള്ളത്തോളിന്റെ കലാശിൽപവും ഉള്ളൂരിന്റെ ഉല്ലേഖചാതുരിയും ആദ്യകാലത്തു ശങ്കരക്കുറുപ്പിൽ സ്വാധീനശക്തി ചെലുത്തിയിരുന്നു എന്നു് 'സാഹിത്യകൗതുകം' ഒന്നും രണ്ടും ഭാഗങ്ങളിലെ പല കവിതകളും വിളിച്ചുപറയുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ, പല അംശങ്ങളിലും അവരെ അതിശയിക്കുന്ന വ്യക്തിത്വം അന്നുതന്നെ അദ്ദേഹം പ്രദർശിപ്പിച്ചു തുടങ്ങുകയും ചെയ്തിരുന്നു. മേലുദ്ധരിച്ച 'നീരസ്സിനീലേ'ത്യാദി പദ്യത്തിൽത്തന്നെ അതിന്റെ അങ്കുരങ്ങൾ കാണാം. ദീനാനുകമ്പ, ഉച്ചനീചതകളുടെ നേർക്കുള്ള ധാർമ്മികരോഷം മുതലായി പിൽക്കാലത്തു് ജി. യിൽ തെളിഞ്ഞുകണ്ട സഭാവവിശേഷങ്ങളുടെ ചെറിയ ചെറിയ കുമ്പുകളും അക്കാലത്തെ കവിതകളിൽ കാണുന്നുണ്ടു്. തിരുവിലാമലയിൽ ജോലിയായിരുന്നപ്പോൾ ഒരു പുലയച്ചെറുക്കൻ വഴിയിൽനിന്നു് "അകലെ മാറിനിന്നു് 'ഒരു കാര്യം, ഒരു കാര്യം" എന്നു് ഉറക്കെ വിളിച്ചുചോദിക്കുന്നതു കേട്ട കവി പാടിയതു് ഇങ്ങനെയാണു്:

"ധനദേവതതന്റെ പൊൽച്ചിലമ്പിൻ
നിനദം പാടിയുറക്കിടുന്ന കാതേ!
അനഘാത്മസഹോദരന്റെ ദീനം
നിനദം നിന്നെയുണർത്തുകില്ലയെന്നോ?"

ശങ്കരക്കുറുപ്പു് ആദ്യകാലത്തുതന്നെ ദേശാഭിമാനദ്യോതകങ്ങളും പ്രേമപരങ്ങളുമായ കവിതകളും എഴുതിയിരുന്നു എന്നു് ഭാരതം വെൽവൂതാക, രാധ, ഒരു വീരവധു എന്നു തുടങ്ങി സാഹിത്യകൗതുകം ഒന്നാംഭാഗത്തിൽ കാണുന്ന കവിതകൾ തെളിയിക്കുന്നു. ഈ കാലഘട്ടത്തെ ഓർത്തുകൊണ്ടായിരിക്കാം പിൽക്കാലത്തു കവി ഇങ്ങനെ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്: "പ്രകൃതിയും പ്രേമവും ദേശാഭിമാനവുമായിരുന്ന ആരംഭത്തിൽ എന്റെ കവിതയുടെ ജീവനാഡികളെന്നു തോന്നുന്നു. പ്രകൃതിയുടെ ആകർഷണം, അതിനോടുണ്ടായ അടുപ്പം, ഇടയ്ക്കു പ്രകൃതിയുമായി അനുഭവപ്പെട്ട ഐക്യം, പ്രകൃതിക്കുള്ളിൽ അതിന്റെ പുറകിലുണ്ടെന്നു തോന്നിയിരുന്ന ചൈതന്യത്തോ

ടുത്തിച്ച ആഭിമുഖ്യം—വാസ്തവത്തിൽ ഇതെല്ലാമാണു് സാഹിത്യത്തിന്റെ ഒതുങ്ങിയ ഒരു മൂലയിൽ കടന്നിരിക്കാൻ എനിക്കു് ഇടം കണിച്ചതു്."

രണ്ടാമത്തെ ഘട്ടത്തിൽ ജി. വെറും ഒരാസ്വാദകൻ എന്ന നിലവിട്ടു പ്രകൃതിയിൽ അലിഞ്ഞുചേരുന്നു; അതിന്റെ ഒരംശമായിത്തീരുന്നു. ഉറക്കം നടിച്ചു കിടക്കുന്ന ശാന്തസാഗരത്തെ ചുംബിക്കാനായി സന്ധ്യാദേവി സോത്കണ്ഠം മുഖം കുനിക്കുന്നതും, അമൃതകിരണൻ ആകാശലക്ഷ്മിയുടെ മാറത്തു കിടന്നുറങ്ങുന്നതും, സായംസന്ധ്യയിൽ പൗരസ്ത്യദിങ്നാരി പ്രകൃതിദേവിയെ വന്ദിക്കുന്നതിനായി അതിമനോഹരമായ വെഞ്ചാമരം പതുക്കെ ഉയർത്തുന്നതും, ശരത്കാലരജനി മോഹനസപര്യങ്ങളിൽ കണ്ടു് ഉറക്കത്തിൽ പുഞ്ചിരിതൂകുന്നതും, വർഷാലക്ഷ്മി പൊൻകസവു വെട്ടിത്തിളങ്ങുന്ന ശ്യാമളപ്പുടവയുടുത്തു കാമുകനായ ദിവസേശ്വരന്റെ കണ്ണുകളിൽ നാനാവർണ്ണോജ്ജ്വലമായ വരണമാല്യം ചാർത്തുന്നതും, ഉറങ്ങിപ്പോയ പ്രകൃതിദേവിയുടെ കൈയിൽനിന്നു് അദൃശ്യമായ താലവൃന്തം താഴെ വീഴുന്നതും, മന്മഥന്റെ സൈനികവൃന്ദത്തിൽപെട്ട കാളമേഘവൃന്ദം കൈയിലെ തങ്കച്ചമ്മലും മിന്നിച്ചുകൊണ്ടു് മദോന്മത്തരായി വ്യോമവീഥിയിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നതും മറ്റും അദ്ദേഹത്തിനു കാണാൻ കഴിയുന്നതു് ഈ ഘട്ടത്തിലാണു്. പൂല്ലും പൂവും നിലാവും നക്ഷത്രവും സൂര്യനും ചന്ദ്രനുമെല്ലാം കവിയുടെ ഉറ്റ ചങ്ങാതിമാരായിത്തീരുന്നു, അക്കാലത്തു്. അദ്ദേഹം അവയുമായി അഭിമുഖസംഭാഷണം നടത്തുകയും സല്ലപിക്കയും ചെയ്യുന്നു. സഹൃദയരെ കോരിമയിർകൊള്ളിച്ച വയാണു് ജി. യുടെ അക്കാലത്തെ കവിതകൾ. പക്ഷേ, കവിതയിലും ഭൗതികവാദം മുഴങ്ങിക്കേൾക്കാൻ വെമ്പൽപൂണ്ട ചില സ്നേഹിതന്മാർ, 'നക്ഷത്രലോകത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന കവി' എന്നു പറഞ്ഞു് അദ്ദേഹത്തെ പരിഹസിക്കയാണുണ്ടായതു്.

പിന്നീടുള്ള കവിയുടെ ഗതി ഒന്നിൽനിന്നു് മറ്റൊന്നിലേയ്ക്കു് എന്ന നിലയിൽ അൽപം ദ്രുതതരമായിട്ടാണു്. കുറേക്കാലം മിസ്റ്റിക്കവിയായി നാം അദ്ദേഹത്തെക്കണ്ടു. 'പ്രകൃതിയിൽക്കൂടി അതിന്റെ പിന്നിലുണ്ടെന്നു തോന്നിയിരുന്ന ചൈതന്യത്തോടുള്ള ആഭിമുഖ്യം' അതിന്റെ വിശ്വരൂപം കാണിച്ചതു് ഈ ഘട്ടത്തിലാണു്. പ്രപഞ്ചത്തെ നയിക്കുന്ന ആ പരാശക്തിയുടെ നേരെ കവിക്കുള്ള അചഞ്ചലമായ വിശ്വാസം ഇക്കാലത്തെ കവിതകളിൽ വ്യക്തമായി നിഴലിക്കുന്നുണ്ടു്.

"ആരെ ഞാനേ പിഷിപ്പുതാ പ്രേമപുഞ്ജംതന്നെ
തീരെയില്ലെന്നോതുന്ന നാവെനിക്കവിശ്വാസ്യം
.....
തിരയൂ വേഗം തോഴ തിരയൂ, മൂളുങ്കാടിൻ
ചിരിയെഗ്ഗണിക്കാതെ; ഇല്ലതിന്നന്തസ്സാരം."

ഈ വരികളിലെ ആശയം സംശയത്തിനു് ഇടംനൽകാത്തവിധം സ്ഫടികം

പോലെ സ്ഫുടമല്ലേ? "ഞാൻ ഒരാസ്തികനാണ്"; എന്നുവെച്ചാൽ സച്ചിദാനന്ദകാളികളിലും വ്യക്തിഗതനായ ഈശ്വരനിലും വിശ്വാസമുള്ളവനെന്നർത്ഥമില്ല. പൂർണ്ണവും അനാദ്യനന്തവേദ്യവുമായ ഒരു ചൈതന്യത്തിന്റെ അപൂർണ്ണവും സ്ഥൂലവുമായ ഒരാവിഷ്കരണമാണ് പ്രപഞ്ചമെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു" എന്ന കവിയുടെ വാക്യംകൂടി മനസ്സിൽ വെച്ചുകൊണ്ടു വായിച്ചാൽ ഈ വരികൾ ശരിയായ ലക്ഷ്യത്തിൽ നമ്മെ കൊണ്ടുചെന്നെത്തിക്കാതിരിക്കയില്ല.

കുറച്ചുകൂടി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ജി. ഒരു പ്രതിരൂപാത്മകകവിയായി മാറി. ഗവർമ്മേൻറുദ്യോഗം സ്വതന്ത്രമായ അഭിപ്രായപ്രകടനത്തിനു് തടസ്സമായിത്തീർന്നതിനാൽ, ഒരു രക്ഷാമാർഗ്ഗമായി സ്വീകരിച്ചതായിരുന്നു ഈ പ്രതിരൂപാത്മകത. അക്കാലത്തെഴുതിയ ക്രൗഞ്ചകൻ, നാളെ എന്നു തുടങ്ങിയ കവിതകളിൽകൂടി വിപ്ലവത്തിന്റെ നാന്ദിയാണു് വാസ്തവത്തിൽ മുഴങ്ങിയതു്.

"ജന്മസിദ്ധമാം പദം പുണ്യലബ്ധമെന്നോർത്തു
വന്മതം ഭാവിക്കുന്നൊരുന്നതനക്ഷത്രമേ,
വെമ്പുക വിളറുക വിറകൊള്ളുക! നോക്കൂ,
നിൻ പുരോഭാഗത്തിതാ വിശ്വജേതാവാം നാളെ"

എന്നും മറ്റുമുള്ള വരികൾ എത്ര ശക്തമായ ഭാഷയിൽ കാവ്യം വിളിച്ചുപറയുന്നു! നക്ഷത്രം ഉയർന്നവർഗ്ഗത്തിന്റെയും ക്രൗഞ്ചകൻ അന്നത്തെ 'വെൺകൊറ്റക്കുട'കളുടേയും പ്രതീകങ്ങളാണെന്നു വളരെച്ചുരുക്കംപേർക്കു മാത്രമേ അന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. എന്നിട്ടും മേലധികാരികൾ ജി. യെ പിടികൂടി. കവിതകളിലെ പ്രതിരൂപങ്ങളാണ് കവിയെ ആപത്തിൽനിന്നു രക്ഷിച്ചതു്. 'ആരാമത്തിൽ' എന്ന കവിതയിലും അന്നത്തെ നിലയ്ക്കു് 'രാജദ്രോഹ'മായി വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടാവുന്ന ആശയമാണടങ്ങിയിട്ടുള്ളതു്. വേറെയും പല കവിതകളുണ്ടു്; ഈ ഇനത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്താവുന്നവയായി.

പിന്നീടു് ശങ്കരക്കുറുപ്പു് വിപ്ലവശബ്ദം മുഴക്കുന്ന സാമ്പ്രദേശീയതയുടെ കവിയായി മാറി. എതിർക്കപ്പെടേണ്ട എന്തിനേയും എതിർക്കേണ്ടതു് സാഹിത്യകാരന്റെ കടമയാണെന്നാണു് ഇന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം. 'വിപ്ലവ'ശബ്ദത്തിനു് ജി. യുടെ നിഘണ്ടുവിൽ അത്രത്തോളമേ അർത്ഥവ്യാപ്തിയുള്ളൂ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകൾതന്നെ കേൾക്കുക:

"ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ ഹൃദയസിരകളെ ബലിഷ്ഠങ്ങളാക്കുന്ന ഗാനത്തിന്റെ നിർമ്മാണം ഒരു വലിയ കാര്യമാണെന്നു് കലാകാരൻ അഭിമാനിക്കുന്നു.....സാഹിത്യം ജീവിതത്തിന്റെ ആഡംബരമല്ല; അടർശത്രുഭാവവും

കർമ്മശക്തിപ്രഭവമായ ആശയരക്തത്തെ സംഭരിക്കുകയും സംസ്കരിക്കുകയും പ്രസരിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്ന സമുദായഹൃദയംതന്നെയാകുന്നു. അതിനാൽ, ആദർശമലിനതയുടേയോ കർമ്മാലസതയുടേയോ ചിഹ്നം പ്രത്യക്ഷമാകുമ്പോഴൊക്കെ കവികൾ, ജീവിതത്തിലും പശ്ചാത്തലമായ പരിതഃസ്ഥിതിയിലും സവിശേഷമായ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. ഇല്ലെങ്കിൽ മനുഷ്യജീവിതം ജീർണ്ണിക്കും; സംസ്കാരം ക്ഷയിക്കും; മൃത്യുവിന്റെ സോദരിയായ നിദ്ര സമുദായത്തെ വിഷാദാത്മകതയും നിരാശതയും ഭയപരവശതയുംകൊണ്ടു പൊതിയുകയും ചെയ്യും."

നന്മയെ സ്നേഹിക്കുക, തിന്മയെ വെറുക്കുക ഇതാണ് ജി. യുടെ നയം. അതിൽ അദ്ദേഹത്തിനു കക്ഷിഭേദമില്ല, ദേശഭേദമില്ല, മറ്റു പരിഗണനകളും ഒന്നുമില്ല. പഴമക്കാരും പുതുമക്കാരും വലതുപക്ഷക്കാരും ഇടതുപക്ഷക്കാരും അദ്ദേഹത്തെ ബഹുമാനിക്കുന്നതു് ഇതുകൊണ്ടാണു്.

ജി. സമുദായത്തിനു് രണ്ടു വലിയ നേട്ടങ്ങൾ സംഭാവനചെയ്തിട്ടുണ്ടു്: പ്രസാദാത്മകതയും ശുഭാപ്തിവിശ്വാസവും. ക്ലേശഭൂയിഷ്ഠമായ മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ ഇച്ഛാഭംഗങ്ങളും മനോവേദനകളും അത്ര അസാധാരണമൊന്നുമല്ല. അങ്ങനെയുള്ള ഓരോ അവസരത്തിലും മനുഷ്യൻ മരണത്തെ മാടിവിളിക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ, സമുദായാന്തരീക്ഷം മലിനമാക്കുക എന്നതിൽ കവിഞ്ഞു യാതൊരു പ്രയോജനവും അതുകൊണ്ടുണ്ടാകാൻ പോകുന്നില്ല. പ്രസാദാത്മകതത്ത്വത്തിന്റെ സ്ഥിതിയോ? ജീവിതവേദനകളെ—അവ എത്രമാത്രം തീവ്രതരങ്ങളായിരുന്നാലും—ഉൾക്കരുത്തോടുകൂടി സഹിക്കയും, ആ വേദനകളുടെ ഭാരം മറ്റുള്ളവരുടെ ചുമലിൽ ഇറക്കിവെയ്ക്കാതിരിക്കാൻ ബോധപൂർവ്വം പരിശ്രമിക്കയും ചെയ്യുന്ന ചില വിശിഷ്ടവ്യക്തികളെ നാം കാണാറില്ലേ, അപൂർവ്വമായിട്ടെങ്കിലും? പ്രസാദാത്മകനായ കവിയും ഇതുതന്നെയാണു ചെയ്യുന്നതു്—ചുറ്റുമുള്ള അന്തരീക്ഷത്തിൽ മനസ്സമാധാനത്തിന്റെ വിത്തു പാകുക. സമുദായത്തിനു് ഇതു് എത്രൊരനുഗ്രഹമാണെന്നോ!

"ഏതിരയും സ്നേഹാർദ്രമാമെന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ
തിരിയിൽ ജ്വലിക്കട്ടേ ഭവ്യമാം ദുഃഖജ്വാല;
എങ്കിലും നെടുവീർപ്പിൻ ധൂമരേഖയാൽ ഘനം
പങ്കിലമാക്കില്ലെന്നും ദേവമാസ്ഥാനം വാനം
എൻ ചിതയിങ്കൽത്തന്നെയാണെ ഞാനെന്നാകിലും
പുഞ്ചിരിത്തിളക്കത്തെപ്പൂഥികൻ ഭർശിക്കട്ടെ!"

എന്ന 'നക്ഷത്രഗീത'ത്തിലെ വരികൾ ജി. യുടെ പ്രസാദാത്മകതത്ത്വത്തിനു് ഉത്തമോദാഹരണമാണു്. ജി. തന്നെയാണു് നക്ഷത്രങ്ങളിൽക്കൂടി സംസാരിക്കുന്നതു്.

ഭാരതസ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തെ പലരും സംശയദൃഷ്ടിയോടുകൂടി വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കാലത്തു് ദൃഢമായ ആത്മവിശ്വാസത്തോടുകൂടി "ഫാ വരും, വരും ന്യൂനമാട്ടിനും എൻനാടിന്റെ നാവനക്കിയാൽ ലോകം ശ്രദ്ധിക്കും കാലം വരും" എന്നു് ഉച്ചൈസ്വരം ഉദ്ഘോഷിച്ച ശങ്കരക്കുറുപ്പിന്റെ ശുഭാപ്തിവിശ്വാസത്തിനു് തെളിവുകൾ അധികം ഉദ്ധരിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആ പ്രവചനം—ഭാരതത്തിന്റെ ശബ്ദം ലോകം മുഴുവൻ ശ്രദ്ധിച്ച കേൾക്കുന്ന ഒരു കാലം വരുമെന്ന ആ പ്രവചനം — അക്ഷരംപ്രതി അനവദ്യമായിക്കഴിഞ്ഞില്ലേ, ഇപ്പോൾത്തന്നെ!

കുറുപ്പിന്റെ കവിതകളെല്ലാം ഒരുപോലെ സൂക്ഷ്മമാണെന്നു പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ല. പ്രതിപാദ്യങ്ങൾ ചിലപ്പോൾ അതിനെ കൂടുതൽ ഉർഗ്രഹമാക്കുന്നു. ചുരുങ്ങിയ വാക്കുകളിൽ പരന്ന ആശയം ഉൾക്കൊള്ളിക്കാനുള്ള കവിയുടെ നിഷ്കർഷകൂടി ചേരുമ്പോൾ എല്ലാം തികയുന്നു. "കാവ്യരചനയ്ക്കു പുറപ്പെടുന്നവനു ചില പ്രത്യേകസിദ്ധികൾ വേണ്ടിയിരിക്കുന്നതുപോലെ, കാവ്യാസ്വാദകനും ചില സിദ്ധികൾ ഉണ്ടായിരുന്നെ മതിയാവൂ" എന്നുള്ള തത്ത്വം മാത്രമേ ഇക്കാര്യത്തിൽ ഒരു സമാധാനമായിട്ടുള്ളൂ.

ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള

ശങ്കരക്കുറുപ്പിനെപ്പോലെതന്നെ കേരളീയരെ വളരെയധികം വശീകരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞ മറെറാരു കവിയാണു് ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള. ഈ ഒറ്റക്കാര്യത്തിലല്ലാതെ മറെറാരു വിഷയത്തിലും അവർ തമ്മിൽ യാതൊരു സാമ്യവുമില്ല. കുറുപ്പു ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ ചില ആദർശങ്ങളിൽ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു എന്നു നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. വികാരത്തിനു കടിഞ്ഞാനിടാൻ വേണ്ട വിചാരശീലവും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ധ്യാപകവൃത്തിയിൽ പ്രവേശിച്ചതുകൊണ്ടു് ലോകത്തെ വളരെയൊന്നും വെറുക്കാതെ ജീവിക്കാനും അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചു. ചങ്ങമ്പുഴയുടെ നില ഇതിനു നേരേ വിപരീതമായിരുന്നു. ഉറച്ച ഒരാദർശനിഷ്ഠ ചെറുപ്പത്തിലെന്നല്ല മരിക്കുന്നതുവരെ ചങ്ങമ്പുഴയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. താത്കാലികമായ വികാരത്തിനധീനനായി തോന്നിയതു പ്രവർത്തിക്കുന്ന സ്വഭാവക്കാരനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ദാരിദ്ര്യത്തിൽ ജനിച്ചു്, ദാരിദ്ര്യത്തിൽ വളർന്ന ചങ്ങമ്പുഴയ്ക്കു് ചുറ്റും കണ്ട ലോകത്തെ സ്നേഹിക്കാനല്ല വെറുക്കാനാണു് തോന്നിയതു്. സാമ്പത്തികക്ലേശംനിമിത്തം പഠിപ്പുപോലും ഇടയ്ക്കുവെച്ചു മുടക്കേണ്ടിവന്നപ്പോൾ ഈ ലോകവിദ്വേഷം ഒന്നുകൂടി വർദ്ധിച്ചു. ചുക്കാനില്ലാത്ത കപ്പൽപോലെയായി ചങ്ങമ്പുഴയുടെ ജീവിതം. ആത്മസ്നേഹിതനായ ഇടപ്പള്ളി രാഘവൻപിള്ളയുടെ അപ്രതീക്ഷിതമായ മരണം കൃഷ്ണപിള്ളയെ തകർത്തുകളഞ്ഞു.

ഈ പശ്ചാത്തലം മനസ്സിലാക്കിയാൽമാത്രമേ ചങ്ങമ്പുഴക്കവിതകൾ വേണ്ട പോലെ ആസ്വദിക്കാൻ സാധിക്കയുള്ളു.

പൂവ്വുകവികളിൽ ഒരാളേയും അനുകരിച്ചുകൊണ്ടല്ല ചങ്ങമ്പുഴ കവിത എഴുതിത്തുടങ്ങിയതു്. സ്വയം ഉദ്ഘാടനംചെയ്ത ഒരു പുതിയ സരണിയായിരുന്നു അതു്. ആശയങ്ങളെസ്സംബന്ധിച്ചു മാത്രമല്ല ഭാഷാവിഷയകമായും ഇതു തീർത്തുപറയാവുന്ന ഒരു പരമാർത്ഥമാണു്. സംസ്കൃതത്തിൽ തീരെ ഭ്രമിക്കാതെ നല്ല മലയാളഭാഷ ഉപയോഗിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. പഴയ നാടൻവൃത്തങ്ങളെ അന്ധകാരത്തിൽ നിന്നു വീണ്ടെടുത്തു തേച്ചുമിനുക്കി പ്രയോഗിക്കുന്നതായിരുന്നു ചങ്ങമ്പുഴയുടെ കൃതൽ ഇഷ്ടം. വള്ളത്തോളിന്റെ കാലംമുതൽക്കുതന്നെ ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങൾക്കു പൂർവ്വാധികം പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചുതുടങ്ങിയിരുന്നു എങ്കിലും, സാഹിത്യത്തിൽ അവയുടെ സർവ്വാധിപത്യം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതു് ചങ്ങമ്പുഴയുടെ കാലത്താണു്. സംഗീതാത്മകതയാണു് ചങ്ങമ്പുഴക്കവിതയുടെ മറെറാരു പ്രത്യേകത. നിരക്ഷരകുക്ഷികളായ ഗ്രാമീണരെപ്പോലും മയക്കി തന്നിലേക്കാകർഷിക്കാൻ ഈ സംഗീതാത്മകതയ്ക്കു സാധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മിതഭാഷിതപ്രിയം ചങ്ങമ്പുഴയ്ക്കു തീരെ വശമായിരുന്നില്ല. ചുരുങ്ങിയ വാക്കുകളിൽ പറഞ്ഞുതീർക്കാവുന്ന ചെറിയ ആശയത്തിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹം വളരെ വരികൾ വിനിയോഗിച്ചു എന്നു വരും. എത്ര ആവർത്തിച്ചാലും മതിവരാത്തവിധം ചില സുകുമാരശബ്ദങ്ങൾ ആ കവിക്കു് അത്യന്തം പ്രിയതരങ്ങളായിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഭാഷാലാളിത്യം, സംഗീതമാധുര്യം, സുകുമാരപദങ്ങളുടെ ആവർത്തനം എന്നീ മൂന്നു ഗുണങ്ങളാണു് കവിതാകാമിനിയെ കൊട്ടാരത്തിൽ നിന്നു കുടിലുകളിലേയ്ക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരാൻ ചങ്ങമ്പുഴയെ സഹായിച്ചതു്.

കവിതയുടെ ഉള്ളിലേയ്ക്കു നടന്നാൽ, മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ സങ്കീർണ്ണത മുഴുവൻ അവിടെക്കാണാം. വികാരങ്ങളുടെ വേലിയേറ്റമാണു് എവിടെയും. കവിയുടെ സ്വഭാവം തികച്ചും അവിടെ പ്രതിബിംബിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്തായിരുന്നു ആ സ്വഭാവം? ഉറച്ച ഒരു നിലപാടു് എവിടെയുമില്ല. ജീവിതത്തിനു് ആധാരമായി ഒരു പ്രത്യേകതത്ത്വശാസ്ത്രമോ ലക്ഷ്യമോ ആദർശമോ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഒന്നിനെ സ്നേഹിക്കാനോ വെറുക്കാനോ ചങ്ങമ്പുഴയ്ക്കു് അധികം സമയമോ പറയത്തക്ക കാരണമോ വേണ്ടിയിരുന്നില്ല ഇന്നു സ്നേഹിക്കും, നാളെ വെറുക്കും, മറന്നാൽ വീണ്ടും സ്നേഹിക്കും. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, അപ്പപ്പോൾ തോന്നിയതുപോലെ പറയുകയും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്ക എന്നതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവം. ഈ സ്വഭാവം കവിതയുടെ ഉള്ളടക്കത്തിൽ ഉടനീളം കാണാം.

മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളെ വശീകരിക്കാൻ കെൽപ്പുള്ള കരുണവും ശൃംഗാരവുമായിരുന്നു ചങ്ങമ്പുഴയ്ക്കു പ്രിയതരങ്ങളായ രസങ്ങൾ. ആ കവിയുടെ മിക്ക

പ്രേമഗാനങ്ങളുടേയും വിഷയം ശോകത്തിൽ മുക്കിയ വിപ്രലംഭമായിത്തീർന്നതു് അതുകൊണ്ടാണു്. സ്വാനുഭവത്തിന്റെ ചൂടറ്റുകൂടി പകർന്നപ്പോൾ ആ ഗാനങ്ങൾ ആരേയും ആകർഷിക്കാൻ കഴിവുറ്റവയായി. ഈ രസങ്ങളിൽ ഒന്നിന്റെ നിഴലാട്ടമെങ്കിലും ഏൽക്കാത്ത കൃതികൾ ചങ്ങമ്പുഴക്കവിതകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കാണുമോ എന്നു സംശയമാണു്.

താൻ പറയുന്ന കാര്യം വായനക്കാരുടെ ഹൃദയത്തിൽ അലിഞ്ഞുചേരണം എന്നു മാത്രമേ കവിക്കുദ്ദേശമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അതു പൂർണ്ണമായി ഫലിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. കവിത എഴുതുന്ന നിമിഷത്തിലെ ആത്മാർത്ഥതനിറഞ്ഞ അന്തരീക്ഷമാണു് ഇതിനു കാരണം. താൻ അപ്പഴപ്പോൾ ശരിയാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നതു് അതുപോലെ പറയുക എന്നു മാത്രമേ 'ആത്മാർത്ഥത' എന്ന വാക്കുകൊണ്ടു് ഇവിടെ അർത്ഥമുദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ഇത്തരം ആത്മാർത്ഥതയിൽ ചങ്ങമ്പുഴ മറ്റു് ഏതു കവിയുടേയും പിന്നിലായിരുന്നില്ല. ജീവിതം അനവധി നിമിഷങ്ങളുടെ സമുച്ചയമായിക്കാണാനല്ല, ഓരോ നിമിഷത്തേയും ഓരോ ജീവിതമായി കണക്കാക്കാനാണു് ചങ്ങമ്പുഴ ഒരുങ്ങിയതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിത വൈരുദ്ധ്യങ്ങളുടെ ഒരു ഘോഷയാത്രയായിത്തീർന്നതു് ഇതുകൊണ്ടാണു്.

സ്നേഹിതന്റെ ചരമം കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ മനസ്സിനെ വല്ലാതെ സ്പർശിച്ചതായി സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലൊ. ഒരു ഞെട്ടിൽവിരിഞ്ഞ രണ്ടു പൂക്കളായിരുന്നു അവർ. ചങ്ങമ്പുഴയ്ക്കു് തന്റെ ജീവിതരഹസ്യങ്ങൾ പകരാനുള്ള ഒരേഒരു ചങ്ങാതിയായിരുന്നു രാഘവൻപിള്ള. ആ കൂട്ടുംകൂടി നശിച്ചപ്പോൾ ഈ ലോകത്തിൽ ഏകാകിയായിത്തീർന്ന അനുഭവമാണു് കൃഷ്ണപിള്ളയ്ക്കുണ്ടായതു്. കൂട്ടത്ത ജീവിതാനുഭവങ്ങളും സ്നേഹിതന്റെ അത്യന്തികവിയോഗം വരുത്തിവെച്ച തീവ്രദുഃഖവും ചങ്ങമ്പുഴയെ അടിമുതൽ മുടിവരെ ഉലച്ചുകളഞ്ഞു. ഈ ഉലച്ചലാണു് ആ യുവാവിൽ ഉറങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന ഗാനഗന്ധർവ്വനെ തട്ടിയുണർത്തിയതു്. ചങ്ങമ്പുഴയുടെ നല്ല കവിതകളിൽ മിക്കതും രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു് ശാരീരികവും മാനസികവുമായ ദൗർബല്യം സംഭവിച്ച അവസരങ്ങളിലാണെന്നു് അദ്ദേഹവുമായി വളരെ അടുത്തു പരിചയമുള്ള ഒരു നിരൂപകൻ എഴുതീട്ടുള്ളതിൽ വളരെ വാസ്തവമുണ്ടായിരിക്കണം. രമണൻ അതിനു് ഒന്നാന്തരം ഒരുദാഹരണമാണു്. മലയാളികളെ ഇത്രമാത്രം ആകർഷിച്ച ഒരു കവിത അതിനു മുൻപോ പിൻപോ കേരളത്തിൽ വേറെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഏകദേശം ഒരു ലക്ഷത്തോളം കോപ്പികൾ ഇതേവരെയായി വിറ്റഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. 1120–ൽ മാത്രം ആറു തവണയായി പതിമൂവ്വായിരം കോപ്പികൾ അച്ചടിക്കേണ്ടിവന്നു. പാഠപുസ്തകമാകാത്ത ഒരു ആധുനികകൃതിക്കും സിദ്ധിക്കാത്ത ഭാഗ്യമാണിതു്. രമണനിലെ ഒന്നുരണ്ടു് ഈരടികളെങ്കിലും മനഃപാഠമാകാ

ത്ത കേരളീയർ ഉർല്ലഭമാണ്. ശൃംഗാരകരുണങ്ങളുടെ സമന്വയസമായ സമ്മേളനം, കണ്ണും കരളുർപ്പിക്കുന്ന സംഗീതമാധുര്യം, കണ്ണഞ്ചിക്കുന്ന രൂപകപ്പൊലിമ, ഹൃദയംകവരുന്ന സാരള്യം എന്നീ ഗുണങ്ങളാണ് ആ ഗ്രാമീണവിലാപകാവ്യത്തെ ഈ സമുന്നതപദവിയിലേയ്ക്ക് ഉയർത്തിവിട്ടത്.

കവിതാദേവി ചങ്ങമ്പുഴയുടെ തൂലികത്തുമ്പിൽ വന്നു നൃത്തമാടുന്ന ചില സന്ദർഭങ്ങളുണ്ട്. അത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ ആ അനുഗൃഹീതതൂലികയിൽ നിന്നും പുറപ്പെടുന്ന വരികൾ സ്വർഗ്ഗീയനിർവൃതിയെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നവയത്രെ.

"കനകച്ചിലങ്ക കിലുങ്ങിക്കിലുങ്ങി
കാഞ്ചനകാഞ്ചി കലുങ്ങിക്കലുങ്ങി,
കടമിഴിക്കോണുകളിൽ സപ്തം മയങ്ങി
കതിരുതിർപ്പൂപുഞ്ചിരി ചെഞ്ചുണ്ടിൽ തങ്ങി
.....
....
പുഞ്ചിരി പെയ്യുപെയ്യാട്ടെ നീ ലളിതേ
തുഞ്ചന്റെ തത്തയെക്കൊഞ്ചിച്ച കവിതേ
അഞ്ചിക്കുഴഞ്ഞുഴിഞ്ഞാട്ടെ ഗുണമിളിതേ
കുഞ്ചന്റെ തുള്ളലിൽ മണികെട്ടിയ കവിതേ!"

എന്തൊരു ഗാനധാരയാണിത്! എന്തൊരു മധുരപദാവലീപ്രവാഹമാണിത്? ഇതിനോടു കിടനിൽക്കുന്ന വരികൾ നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ വേറെ കാണുമോ എന്ന സംശയമാണ് കവിതാദേവിയുടെ മോഹനനൃത്തം കൺമുമ്പിൽ കണ്ടുകൊണ്ടാണ് ചങ്ങമ്പുഴ ഈ വരികൾ എഴുതിയതെന്നു തോന്നിപ്പോകും തോന്നൽ മാത്രമല്ല, വാസ്തവവും അതായിരിക്കണം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, കവിത കുറെ മുന്നോട്ടു നീങ്ങിയപ്പോൾ ആ ദേവി നൃത്തം മതിയാക്കി മടങ്ങാൻ ഭാവിക്കയാണെന്നു കവിക്കു തോന്നി. ഉടനേ അദ്ദേഹം ഹൃദയം നൊന്തു പ്രാർത്ഥിക്കയാണ്:—

"പോവുന്നോ നിൻനൃത്തം നിർത്തി നീ ദേവീ—അയ്യോ
പോവല്ലെ പോവല്ലെ പോവല്ലെ ദേവീ!"

കൺമുമ്പിൽ നിൽക്കുന്ന—അഥവാ നിൽക്കുന്നതായിത്തോന്നിയ—ഒരാളോടു നേരിട്ടു പറയുന്നതല്ല ഈ വരികൾ എന്നു വിശ്വസിക്കുക പ്രയാസമാണ്

ശരി, ഇതൊക്കെ സമ്മതിച്ചു; പക്ഷേ, സംഗീതാത്മകതകൊണ്ടാണോ കവിതയുടെ ഗുണദോഷം നിശ്ചയിക്കേണ്ടതു്? അതും ഒരു ഘടകമാണെന്നു പറയാമെന്നല്ലാതെ, അതിനെ മാത്രം മാനദണ്ഡമാക്കി ഒരു വിധി കൽപിക്കുന്നതു ശരിയാണോ? ശരിയാണെങ്കിൽ അതിനു ഗാനകല വേറെയുള്ളപ്പോൾ എന്തിനു കവിതയെ ആശ്രയിക്കണം? സംഗീതാത്മകത മാറ്റിനിർത്തിയാൽ, ആശയവൈരൂപ്യത്തിന്റെ ക്രൂരതരങ്ങളായ ചങ്ങമ്പുഴക്കവിതയിൽ നമുക്കു ഗ്രാഹ്യമായി ബാക്കിയെന്താണുള്ളതു്? ചിലപ്പോൾ കമ്മ്യൂണിസത്തെ പുകഴ്ത്തുന്നതു കാണാം; അടുത്തതന്നെ അതു 'ഇസ്'ത്തെ നരകത്തോളം ഇടിച്ചു താഴ്ത്തുന്നതു കാണാം. ഒരിടത്തു് "അരുതൊരൊറവടി മൂന്നോട്ടുവെക്കരുതവിടെ നിൽക്കനീ മാമകാനന്ദമേ!" എന്നു മദ്യത്തെ ശപിക്കുന്നതു കേൾക്കാം; മറെറാരിടത്തു് വെള്ളംചേർക്കാത്ത കള്ള കുടിക്കുന്നതിനേക്കാൾ "സ്വർല്ലോകത്തും ലഭിക്കില്ലപരിയൊരു സുഖം; പോക വേഗാന്തമേ നീ" എന്നു മദ്യത്തെ വാഴ്ത്തുന്നതു കേൾക്കാം. ഒരു ടിക്കിൽ, "മാനസത്തിന്റെ വിശപ്പിനുമാത്രമാമാമുനിശ്രേഷ്ഠന്മാർ പിച്ചതെണ്ടി" എന്നിങ്ങനെ ആർഷഭാരതത്തെ ആരാധിക്കുന്നതു കാണാം; അടുത്ത ക്ഷണത്തിൽത്തന്നെ "ജടതൻ ജൽപ്പനമായ മായ" എന്നും മറും ആർഷസംസ്കാരത്തെ അവഹേളിക്കുന്നതു കാണാം. ഒരു ടിക്കിൽ നമ്മുടെ പുരാണേതിഹാസങ്ങളെ വാനോളം പുകഴ്ത്തുന്നതു കേൾക്കാം; മറെറാരു ടിക്കിൽ അതെല്ലാം 'ചുട്ടെരിക്കാ'നുള്ള ഗർജ്ജനം കേൾക്കാം. പാവപ്പെട്ട വായനക്കാരൻ കഴങ്കുകയല്ലാതെ എന്തുചെയ്യും? ഇതു കവിതയ്ക്കു് ഉൽകർഷമോ അപകർഷമോ? "പാടിക്കഴിഞ്ഞാൽ ഒന്നു രണ്ടു നിമിഷംകൂടി തങ്ങിനിന്നിട്ടു് ആ ഭംഗികൾ എങ്ങോ പോയി പൊലിയുന്നു. അതു കാവ്യത്തിനു് അപകർഷമാണെങ്കിൽ ആ അപകർഷം ന്യൂ ശതമാനമുള്ള കൃതികൾ ചങ്ങമ്പുഴക്കവിതപോലെ വേറെ ഇല്ലതന്നെ" എന്നു് എൻ. കൃഷ്ണപിള്ള പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് തികച്ചും ആദരണീയമാണു്.

തന്റെ ജീവിതവും ആ ജീവിതത്തിന്റെ പ്രതിഫലനമായ കവിതയും ലോകത്തോടു്—അഥവാ സമുദായത്തോടു്—എന്തോ തെറ്റുചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള ഒരപരാധബോധം അവസാനകാലത്തു് കവിയെ വിടാതെ പിടികൂടിയിരുന്നു എന്നതിനു പല തെളിവുകളുമുണ്ടു്. 'പാടുന്ന പിശാചു്' എന്ന കൃതിയുടെ മുൻവശത്തെ ഒരു പേജിൽ "Call me not a poet, since 't is seeds of sin I sow" * എന്നു് അദ്ദേഹം എഴുതിച്ചേർത്തിരിക്കുന്നു.

---

* നിങ്ങൾ എന്നെ കവിയെന്നു വിളിക്കാതിരിക്കൂ; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, പാപത്തിന്റെ വിത്തു വിതച്ചവനാണു് ഞാൻ.

ആ കൃതിയിൽനിന്നു താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന വരികളിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിസമ്മതം വ്യക്തമായി കേൾക്കാം.

"ലോകോത്തരങ്ങളാമാർശരശ്മികൾ
പാകി ഞാനെന്റെ പാഴ്പാട്ടുകളിൽ,
എന്നിട്ടിരുട്ടിൽ മദിച്ചു പുളച്ചു ഞാൻ
മന്നിൽ മൃഗത്തിലും നീചമായി.
പാടി ഞാൻ നിർമ്മലപ്രേമം മധുരമായ്
തേടി നിർല്ലജ്ജമക്കാമവും ഞാൻ.
ഭാവസാന്ദ്രങ്ങളെൻ ഗാനങ്ങളിലെന്നെ
ദേവനായ്ക്കാണുകയാണു ലോകം,
ഞാനോ വെറും പിശാ,ചില്ലൽപമെങ്കിലും
മാനവത്വത്തിൻ മഹത്വമെന്നിൽ."

ചങ്ങമ്പുഴയുടെ വരികൾതന്നെയാണ് ഇവിടെ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളതെങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആരാധകന്മാർക്ക് ഇതു രസിക്കുമോ എന്നു സംശയമാണ്. അതിനുള്ള സമാധാനവും ആ കവിയുടെ വാക്കുകളിൽത്തന്നെ ഇവിടെ കുറിച്ചേക്കാം.

"സത്യം വിളിച്ചുപറഞ്ഞാലീലോകത്തിൽ
ശത്രുക്കൾ മാത്രമേ ബാക്കിയാകൂ."

ഇടപ്പള്ളി രാഘവൻപിള്ള

ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിത ചങ്ങമ്പുഴക്കവിതപോലെ വികാരനിർഭരമാണെങ്കിലും, കുറച്ചുകൂടി ചിന്താപ്രധാനമാണ്. ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ വറുതി ഈ കവിയേയും വല്ലാതെ വിഷമിപ്പിച്ചിരുന്നു. ഇതിൽനിന്നും ഉടലെടുത്ത വിഷമവും ലോകവിദ്വേഷവും അദ്ദേഹത്തെ ജീവിതനൈരാശ്യത്തിന്റെ വക്കുവരെ എത്തിക്കയും ചെയ്തു. താഴ്വശസന്ദർഭങ്ങളിലാണ്,

"മരണമേ, മമ സ്വാഗതം! ഭ്രുവിൽ മേ—
ലമരണമെന്നതാശിപ്പതില്ല ഞാൻ.
ധരണിയാമിരുൾക്കണ്ണിൽനിന്നൊന്നേക്കും
ശരണമേകുക ശാശ്വതാനന്ദമേ!"

"മൃത്യോ, നിൻനാമം സ്മരിക്കുമ്പോളെന്താണെൻ—
ചിത്തമിതേറാം തുടിച്ചിടുന്നു?

അതങ്കസിന്ധുവിലാണ്ടുപോമീയെനി—
ക്കാലംബം നീയല്ലാതാരു വേറെ?"

എന്നും മറ്റും അദ്ദേഹം പാടാറുണ്ടായിരുന്നതു്. ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും, ഒരാശാദീപം ആ ജീവിതത്തെ നിലനിത്തിപ്പോന്നു. ആടർശസ്നേഹത്താൽ ഉദ്ദീപ്തമായിരുന്ന ആ ദീപനാളം. അതു പെട്ടെന്നണഞ്ഞതോടുകൂടി രാഘവൻപിള്ളയുടെ ജീവിതവും പൊലിഞ്ഞു. മറ്റു ജീവതയാതനകളെല്ലാം വിസ്മരിച്ചിട്ടാണു് ആ കലാകാരൻ അതുവരെ കഴിച്ചുകൂട്ടിയതു്. നിഗ്രഹമെങ്കിലും അഭികാമ്യമായ ഒരു ലക്ഷ്യം ആശ്വാസപ്രദമായിട്ടുണ്ടായിരുന്നല്ലൊ. ആ ലക്ഷ്യത്തിൽ ദൃഷ്ടിയുറപ്പിച്ചിരുന്നപ്പോൾ ലോകം മുഴുവൻ പ്രകാശമാനമായി അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി. ആ പ്രകാശത്തിന്റെ പൊൻകതിരുകളാണു് അക്കാലത്തെ കവിതകളിലും പ്രകാശം വീശിയതു്.

"സത്യസൗന്ദര്യത്തിൽ സൗന്ദര്യസ്വരൂപകം
നിസ്സീമസ്നേഹത്തിൻ നൃത്തരംഗം,
ശാരദാകാശത്തിൽ ശാന്തിതൻ ശാശ്വത—
പൂരം പുരട്ടുമെൻ പുണ്യപുഞ്ജം,
ആനന്ദമന്ദിരമാകുമത്താരകം,
ഞാനെന്നിൽകാണുമെൻ ഭാഗ്യദീപം,
.....
നീലാംബരത്തിങ്കലേയ്ക്കു നിഗ്രഹമായ്
നീളുമെന്നേകാന്തഗാനമെല്ലാം
അക്ഷയമാകുമാ നക്ഷത്രത്തിന്നായി—
ട്ടർപ്പിച്ചിട്ടുന്ന ഞാനാത്തമോദം"

എന്നു തുടങ്ങുന്ന വരികളിൽ മുഴങ്ങിക്കേൾക്കുന്നതു് ആ പ്രത്യാശാദേവതയുടെ മോഹനങ്ങളായ കാൽച്ചിലമ്പൊലികളാണു്. തന്റെ ലക്ഷ്യം എന്നെന്നേക്കുമായി കണ്ണുകളിൽനിന്നു മറഞ്ഞപ്പോൾ ആ യുവാവിനു ലോകം അന്ധകാരാവൃതമായി. അതോടെ ആ ജീവിതനൗക നൈരാശ്യപ്പാറയിൽ തട്ടി നാമാവശേഷമാകയും ചെയ്തു.

ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട ക്ഷണപ്രഭയുടെ പ്രകാശലേശമൊഴിച്ചാൽ രാഘവൻപിള്ളയുടെ ജീവിതം ആദ്യവസാനം വിഷാദാത്മകമായിരുന്നു. അതിന്റെ നിഴലാട്ടം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിൽ കാണുകയും ചെയ്യാം. പ്രേമനൈരാശ്യത്തെപ്പറ്റിയാണു് അധികം പാടിയിട്ടുള്ളതു്. വേറെ എന്തോ ചില ചിന്തകളും അദ്ദേഹത്തെ പീഡിപ്പിച്ചിരുന്നുവെന്നു് താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന

വരികളിൽനിന്നുഗ്രഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതെന്തൊക്കെയാണെന്ന് ആക്കറിയാം?

"ആദർശജീവിതം പാടിനടക്കുന്ന
മാദ്ദശരെത്തമേൽ സുസ്ഥിരരാകിലും,
കാരുണ്യമറ്റ പരിതഃസ്ഥിതികഠിനൻ
ക്രൂരദംഷ്ടയ്ക്ക വിധേയരായ്ടണം."

നാലപ്പാട്ടു നാരായണമേനോൻ

വള്ളത്തോളിന്റെ രചനാശൈലിപവും കുമാരനാശാന്റെ ആശയഗാംഭീര്യവും കൈകോർത്തുനിൽക്കയാണ് നാലപ്പാട്ട നാരായണമേനോനിൽ. തത്വചിന്ത അങ്കുരാവസ്ഥയിൽ ആവിർഭവിച്ച കവിയിൽ അനുക്രമം അടിയുറപ്പിക്കയായിരുന്നു എന്നു കാണാൻ പ്രയാസമില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യകാലകൃതികളിലൊന്നായ സുലോചനയിൽ വീരകരുണങ്ങളുടെ വിളയാട്ടമാണ് കാണുന്നതു്. എങ്കിലും കഥാഗതിയനുസരിച്ച് "പരമശിവവിലാസങ്ങളിന്നാരറിഞ്ഞു?" എന്ന ചോദ്യത്തോടുകൂടി ആ കൃതി അവസാനിക്കുന്നു. ലോകരഹസ്യങ്ങളെസ്സംബന്ധിച്ച ഈ പ്രശ്നം കവിയുടെ ഹൃദയാന്തർഭാഗത്തുനിന്നായിരിക്കണം പുറപ്പെട്ടതു്. അതേപ്രശ്നം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന "ലൈറ്റ് ഓഫ് ഏഷ്യ" നാലപ്പാടനെ പ്രത്യേകം ആകർഷിച്ചതു് ഇതുകൊണ്ടായിരിക്കാം. ആ കൃതിയുടെ തർജ്ജമ (പൗരസ്ത്യദീപം) അവസാനിച്ച കാലത്തു് അദ്ദേഹം ലോകരഹസ്യങ്ങളേയും സുഖദുഃഖങ്ങളുടെ അനിശ്ചിതതത്തെയുംപറ്റി അഗാധമായി ചിന്തിച്ചുതുടങ്ങിയിരുന്നു. ജീവിതസങ്കീർണ്ണതയെ ചിത്രീകരിക്കുന്ന വിക്ടർ യൂഗോവിന്റെ 'പാവ'ങ്ങളുമായുള്ള പരിചയം ഈ ചിന്താഗതിയെ ഒന്നുകൂടി ഗഹനമാക്കി. പ്രിയതമയുടെ ചരമം കത്തുന്ന തീയിൽ നെയ്യൊഴിച്ചു. ഇങ്ങനെയാണ് നാലപ്പാടൻ തത്വചിന്തയിൽ മുഴുകിയതു്. 'കണ്ണനീർത്തുള്ളി'യിൽ കവി പ്രപഞ്ചരഹസ്യത്തെ വിശകലനം ചെയ്യുന്ന ഒരു വേദാന്തിയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

"അനാത്മജ്ഞാതമവർണ്ണനീയ—
മീലോകഗോളം തിരിയുന്ന മാർഗ്ഗം;
അതിങ്കലെങ്ങാണൊരിടത്തിരുന്നു
നോക്കുന്ന മർത്യൻ കഥയെന്തറിഞ്ഞു?"

എന്നിങ്ങനെയാണ് ആ ചിന്ത അവസാനിക്കുന്നതു്. പരമരഹസ്യം കണ്ടെത്താനായി പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഉള്ളറകളിൽ തുറന്നുനോക്കാൻ പുറപ്പെട്ട

ഈഷ്ടീശ്വരന്മാരെല്ലാം ഇതുപോലെ അത്ഭുതപരവശരായി പിൻതിരിയുകയായിരുന്നല്ലൊ. 'ചക്രവാളത്ത'ിലെ തത്ത്വചിന്ത ശാസ്ത്രവുമായി കൂടുതൽ സമീപിക്കുന്നു.

"അല്ലെങ്കിലേതൊരു മൺതരിക്കുള്ളിലു—
മില്ലാത്തതൊന്നുമില്ലെങ്ങുമെങ്കിൽ,
ഈയൊരു കാൽക്ഷണത്തിങ്കലൊതുങ്ങാതെ—
യില്ലൊരു കാലാന്തരവുമെങ്കിൽ,
ഇപ്പുരാണവും ബ്രഹ്മാണ്ഡമൊക്കയു—
മെപ്പോഴുമിങ്ങു ഞാൻ പുൽകിനിൽപ്പൂ."

ഇത്തരം വരികളുടെ ഭാരം താങ്ങാൻ സാധാരണവായനക്കാർ അശക്തരായിത്തീരുന്നു. അതവരുടെ കുറ്റമല്ല. ലളിതമധുരവും ഭാവബന്ധുരവുമായ സുലോചനയിൽനിന്നു് വളരെ ഉയർന്നതാണു് ഈവക കൃതികളുടെ നില. "നാലപ്പാടന്റെ പദ്യകൃതികളെ മൂന്നായി തരംതിരിക്കാം: പണ്ഡിതന്മാർക്കൊന്നുപോലെ രസിക്കാവുന്നവ, പണ്ഡിതന്മാർക്കു സവിശേഷം ആസ്വദിക്കാവുന്നവ, പണ്ഡിതന്മാർക്കുമാത്രം സ്വാദുവായാവുന്നവ" എന്നുള്ള കെ. കെ. രാജാവിന്റെ അഭിപ്രായം അക്ഷരംപ്രതി അനുവർത്തമാണു്.

ബാലാമണിഅമ്മ

മാതുലന്റെ തത്ത്വചിന്ത പാരമ്പര്യമുറയ്ക്കുള്ള ഭാഗിനേയിയിലേയ്ക്കും പകർന്നിട്ടുണ്ടു്. അധികം ആഴത്തിൽ കടന്നുചെല്ലുന്നില്ലെന്നേയുള്ളൂ. സ്ത്രീസഹജമായ മാർദ്ദവം ആ ചിന്താഗതിയിലും വ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സ്ത്രീത്വത്തിന്റെ നാനാവശങ്ങളിലേയ്ക്കു് എത്തിനോക്കുന്നവയാണു് ആ കവയിത്രിയുടെ കൃതികളിൽ മിക്കവയും. അമ്മ, കുടുംബിനി എന്ന നിലകളിൽ സ്ത്രീകൾക്കുള്ള ചുമതലകളെ അവർ കലാസൗഭഗത്തോടുകൂടി വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കാലാന്തരത്തിൽ ആ കവിത പതുക്കെ ഒന്നു വഴിതിരിയുന്നു; ചില പുരുഷചിന്തകളിലേയ്ക്കു ചായുന്നു. എന്നെന്നും അമ്മയും കുടുംബിനിയുമായി കഴിഞ്ഞാൽ മതിയോ? അതിനപ്പുറം വല്ലതുമുണ്ടോ? ഉണ്ടെന്നാണു് ബാലാമണിഅമ്മയുടെ അഭിപ്രായം. ഭാവനയിൽ, ധർമ്മമാർഗ്ഗത്തിൽ, പ്രഭാകരം മുതലായ സമാഹാരങ്ങളിൽനിന്നു് ഇതു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടു്. 'പ്രേമോപഹാരം' എന്ന ഖണ്ഡകവിതയിലെ രണ്ടു വരികൾ ശ്രദ്ധിക്കുക:

"എൻപ്രിയ, തുടരുന്നു ഞാനുമെന്നുടെയുറുമാലും,—
നിന്നുൾകരളതിൽത്തന്നെയനിശം രമിക്കുന്നു."

അതേ, ബാലാമണിഅമ്മ തന്റെ ജീവിതേശ്വരനു സമർപ്പിക്കാനായി ഒരു 'ഉറുമാൽ' തയാറാക്കുകയാണു്. എത്ര ശ്രദ്ധിച്ചാലും അവക്കു തൃപ്തി വരുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടാണെന്നു് അവർ വ്യക്തമാക്കുന്നു:

"വല്ലതും പിഴയൊന്നു—വളവോ വൈരൂപ്യമോ—
വന്നുപോകൊല്ലാ മമ പ്രേമോപഹാരത്തിന്മേൽ."

ബാലാമണിഅമ്മയുടെ ജീവിതത്തെ എന്നപോലെ കവിതയേയും സംബന്ധിക്കുന്നതാണു് ഈ അഭിപ്രായം. എന്തെങ്കിലും ന്യൂനത—അതെത്ര നിസ്സാരമായിരുന്നാലും—അവക്കു സഹിക്കാൻ വയ്യ. ഒടുവിലൊടുവിലെഴുതിയ കവിതകളിൽ വികാരവിചാരങ്ങളുടെ സമഞ്ജസസമ്മേളനത്തോടൊപ്പം രചനാഭംഗിയും ഒത്തിണങ്ങുന്ന കാഴ്ച വായനക്കാർക്കു കാണാം. ഭാവഗീതപ്രസ്ഥാനത്തിനു് ഈടുറ്റ സംഭാവനകൾ നൽകാൻ സാധിച്ച കവയിത്രികളിൽ ബാലാമണിഅമ്മയെപ്പോലെ കേരളത്തിൽ വേറെയില്ല.

കുറിപ്പുറവും വെണ്ണിക്കുളവും

ഒരു കാരണവരേയും ഒരു അനന്തരവനേയുംപറ്റിയാണു് ഇനി പറയാനുള്ളതു്. പ്രായംകൊണ്ടു നോക്കിയാൽ കുറിപ്പുറത്തു കേശവൻനായരെ കാരണവരും വെണ്ണിക്കുളം ഗോപാലക്കുറുപ്പിനെ അനന്തരവനും ആക്കുന്നതിൽ അനൗചിത്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ശയ്യാസുഖത്തിലും പടഭാഡംബരത്തിലും വളരെ മനസ്സിരുത്തുന്നവരാണു് രണ്ടുപേരും. ഒരു ചെറിയ കരടുപോലും തടയുന്നതു് രണ്ടുപേർക്കും ഇഷ്ടമല്ല. ഭാഷാരീതിയിൽ കുറിപ്പുറം വള്ളത്തോളിനേയും, വെണ്ണിക്കുളം ചങ്ങമ്പുഴയേയുമാണു് അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നതു്. വള്ളത്തോൾക്കളരിക്കാരുടെ മധുരമായ മണിപ്രവാളരീതിയാണു് കുറിപ്പുറത്തിന്റെ കവിതയിൽ; ഭാഷാലാളിത്യവും സംഗീതാത്മകതയും കലർന്ന ലളിതപദാവലിയാണു് വെണ്ണിക്കുളത്തിന്റെ കൃതികളിൽ. രണ്ടു വ്യക്തികളുടേയും ജീവിതത്തിലെ ശാന്തതയും ലാളിത്യവും പ്രസന്നതയും അവരുടെ കൃതികളിലും കാണാം. രണ്ടുപേർക്കുമില്ല വികാരാവേശവും എടുത്തുചാട്ടവും. ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ അവർ കാണുന്നില്ലെന്നില്ല. എന്നാൽ ശാന്തമായ രീതിയിൽ മാത്രമേ ആവക കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റിയും അവക്കു പ്രതിപാദിക്കാൻ കഴിയുന്നുള്ളൂ.

ഗ്രാമത്തിൽ ഒതുങ്ങിജീവിച്ചു് പ്രകൃതിസൗന്ദര്യം ആസ്വദിക്കുന്നതിലാണു് കുറിപ്പുറം ജീവിതാനന്ദം കണ്ടെത്തിയതു്. ഏറണാകുളം മഹാരാജകലാശാലയിലെ ഉദ്യോഗത്തിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞ അവസരത്തിൽ, ജാഥകളിൽനിന്നും വിപ്ലവങ്ങളിൽനിന്നും ഒഴിഞ്ഞു് പ്രകൃതിസുന്ദരമായ നാട്ടിൻപുറത്തു പ്രശാന്തജീവിതം നയിക്കാനാണു് താൻ ഇഷ്ടപ്പെട്ടതെന്നു് അദ്ദേഹം പറയുകയു

ണ്ടായി. ഈ വാസന 'ഗ്രാമീണകന്യക'യിൽ നല്ലപോലെ തെളിഞ്ഞു കാണാം.

"നാട്യപ്രധാനം നഗരം ദരിദ്രം,
നാട്ടിൻപുറം നന്മകളാൽ സമൃദ്ധം;
കാട്ടിൻനടുക്കോ കടലിന്നകത്തോ
കാട്ടിത്തരുന്നു വിധി രത്നമെല്ലാം."

ഈ പദ്യത്തിൽ ഗ്രാമപ്രദേശത്തോടുള്ള സ്നേഹം മാത്രമല്ല, നഗരജീവിതത്തോടുള്ള വെറുപ്പും കവി സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. കാശ്യപാശ്രമത്തിലെ പ്രഭാതം, ആരണ്യകന്റെ ആത്മഗതം, ഭിക്ഷുവിന്റെ അലഃഭാവം മുതലായ കൃതികളിലും കവിയുടെ ഈ മനഃസ്ഥിതി പ്രതിബിംബിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉത്തമങ്ങളായ ആദർശങ്ങളും പരിപാവനമായ ജീവിതരീതിയുമാണ് മനസ്സമാധാനത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗമെന്നും അതിനു് ആശ്രമനിയന്ത്രണശീലം അപരിഹാര്യമാണെന്നും അദ്ദേഹം പല കവിതകളിലും സൂചിപ്പിക്കുന്നു. 'മനോരഥം' എന്ന കവിതയിലെ ഒരു ശ്ലോകമാണ് താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതു്:

"അനോപമക്ഷേമപദം തിരഞ്ഞിടും
വിനോദമുൾക്കൊണ്ടൊരു ലോകയാത്രയിൽ
മനോഹരത്താൽ നിയമിച്ചു നേർക്കു പോം
മനോരഥം മർത്ത്യനെ വാനണയ്ക്കുമേ."

55-ാമത്തെ വയസ്സിൽ വിപ്ലവം പേടിച്ചു് ഉഗാണ്ടാട്ടിലേയ്ക്കു പോയിട്ടും, ചില കടുത്ത ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ അവിടെയും ചെന്നു് കുറിപ്പുകാരന്റെ മനസ്സിനെ പിടിച്ചുലച്ചതായി കാണുന്നുണ്ട്. അതിന്റെ ഫലമായിട്ടായിരിക്കണം, അദ്ദേഹം 'എന്റെ ഇന്നത്തെ ചിന്തകൾ' എന്ന കവിതയെഴുതിയതു്.

"കവികൾ കൃശമെന്നു വാഴ്ത്തീടുമുദരത്തിൽ—
ക്കവിയും വലുപ്പമാർന്നുള്ളൊരു ഭവനത്തിൽ?
എത്രതാൻ നിറച്ചാലുമുടനേ കാറുപോയ
പത്തുപോലതു കാണാം പിന്നെയും നിറയ്ക്കണം.
അത്തരം വയറുകളഞ്ചാറുമഞ്ചും കോടി
മൊത്തത്തിലിന്നാട്ടിലിന്നാത്തിപൂണ്ടമരുന്നു;
അഹന്ത! മനുഷ്യരായ് പറയപ്പെട്ടീ നമ്മു—
ളാമർത്ത്യവർഗ്ഗത്തോടു മാപ്പിനായിരക്കുക!

ഉർഭിക്ഷം ഉരവസ്ഥയുണ്ടാക്കീ, ഉരാഗ്രഹി
ഉർഭഗൻ കരിഞ്ചന്തകൊണ്ടതു വലുതാക്കി;
നിത്യമിന്നച്ചന്തയിൽ നാഴിനെല്ലിനുവേണ്ടി—
സ്സത്യധർമ്മങ്ങളും വിൽപ്പോരല്ലി നാം മിക്കപേരും?"

നേരിട്ടു കാണാനിടയായ ഗ്രാമീണരുടെ കഷ്ടപ്പാട് ലോലഹൃദയനായ കവിയെ വല്ലാതെ വേദനിപ്പിച്ചിരിക്കണം. അങ്ങനെ മനസ്സു പ്രക്ഷുബ്ധമായിരുന്നിട്ടും സഹജമായ ശാന്തത കവിയെ വിട്ടുപിരിയുന്നില്ല. എന്നാൽ,

"തലയ്ക്കുമീതേ വയറെന്നു വന്നു;
കീഴ്മേൽ മറിഞ്ഞു നിലയാകമാനം;
വളന്നൊരീയന്ധതയിങ്കൽനിന്നു
ലോകത്തെ നീ കാക്കുക ലോകബന്ധോ!" (ഇരുട്ടിൽ)

എന്നു് ഒരിക്കൽ പ്രസ്താവിച്ച കവിതന്നെയാണു് ഇതും എഴുതിയതെന്നോർത്താൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനോഗതിയിൽ വന്ന മാറ്റം നമുക്കെളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാകും.

ശാന്തതയിൽ രണ്ടു പേരും തുല്യരാണെങ്കിലും, വികാരജനകതത്തിൽ വെണ്ണിക്കുളത്തിന്റെ കവിത ഒരടി മുന്നോട്ടാണു്. അതു പൊട്ടിച്ചിരിപ്പിക്കയോ പൊട്ടിക്കരയിക്കയോ ചെയ്കയില്ല. മുഖം പുഞ്ചിരികൊണ്ടു് അൽപമൊന്നു വികസിപ്പിച്ചു എന്നു വരും; അല്ലെങ്കിൽ, കണ്ണുകളെ പതുക്കെ ഒന്നു നനച്ചു എന്നു വരും; അത്രമാത്രം. 'രൂപമോ രൂപയോ' എന്ന കവിതയിൽ, രൂപം മോഹിച്ചു് ഒടുവിൽ രൂപകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെട്ട ഒരു യുവാവിന്റെ കഥയാണു് വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതു്. വിവാഹത്തെപ്പറ്റി ആലോചിച്ചുതുടങ്ങിയ അവസരത്തിൽ "കല്യാണിയേറ്റം വെളുത്തപെണ്ണാകണം, കണ്ടാൽ കൊതിക്കുന്ന കണ്ണായിരിക്കണം" എന്നൊക്കെയാണു് അയാൾ മനോരാജ്യം കണ്ടതു്. കൂട്ടുകാരോടെല്ലാം അയാൾ അതിനെപ്പറ്റി പ്രസംഗിക്കയും ചെയ്തു. എന്നിട്ടോ?

"കല്യാണഘോഷം കഴിഞ്ഞവാറാളകം
ചൊല്ലിയതെന്തെന്നുമാത്രം കഥിച്ചിടാം:
'ഉണ്ടായിരിക്കുമിപ്പെണ്ണിന്റെ താതനു
കണ്ടങ്ങളും പണ്ടങ്ങളൊട്ടേറെയെങ്കിലും,
നോക്കിയാലാർക്കും വെറുപ്പുതോന്നീടുമീ—
ക്കാക്കക്കറുമ്പിക്കുമുണ്ടായി വല്ലഭൻ.' "

വളരെയധികം ആദർശം പ്രസംഗിക്കയും സമയം വരുമ്പോൾ പണത്തിനു പ്രാധാന്യം കൽപിക്കയും ചെയ്യുന്ന ആളുകളെയാണു് കവി ഇവിടെ കളിയാ

ക്കീട്ടുള്ളതു്. അവസാനത്തെ വരികൾ വായനക്കാരെ സ്മേരമുഖരാക്കുമെന്നുള്ളതിൽ എന്താണു് സംശയം?

വായനക്കാരെ മറെറാരുതലത്തിൽ വികാരാധീനരാക്കാൻ കെൽപുള്ളതാണു് 'അഭയാർത്ഥികേന്ദ്രത്തിൽ' എന്ന കവിത. ജവഹർലാൽനെഹ്രു ആദ്യമായി അഭയാർത്ഥികേന്ദ്രം സന്ദർശിക്കുന്നതാണു് സന്ദർഭം. അവിടെ കണ്ട കാഴ്ച അദ്ദേഹത്തെ തരളഹൃദയനാക്കി. ആ ഭാരതസാരഥിയുടെ തൊണ്ടയിടറി. അദ്ദേഹം അവരെ സമാധാനിപ്പിച്ചു; 'ഇൻഡ്യയുടെ കഴിവുമുഴുവൻ നിങ്ങളെ ശ്രുശ്രൂഷിക്കാൻ വിനിയോഗിക്കു'മെന്നു വാഗ്ദാനംചെയ്തു. ഇതെല്ലാം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ 'ചിന്നിയ മുടിയോടും ചെങ്കടിയ നേത്രങ്ങളോടും ക്രുടിയ' ഒരു 'മിന്നലുടലാൾ' ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചുവത്രെ:

"ആയിക്കാരെ മാറോടുമുമ്പേ ഭാരതം വീതംവെച്ച
ദീർഘചിന്തകന്മാരോടൊന്നു ഞാൻ ചോദിക്കട്ടെ:
രണ്ടായിപ്പിളർക്കവേ, ചെഞ്ചോര പഞ്ചാബിങ്ക—
ലൂണ്ടാകാതിരിക്കുമെന്നോർത്തുപോയ്, ഇല്ലേ, നിങ്ങൾ?"

എന്തൊരു ചോദ്യമാണിതു്! ക്രുത്തുമൂത്ത ഈ അസ്രുമോചു് പണ്ഡിറ്റ്ജിയുടെ ഹൃദയം പിളർന്നിരിക്കണം. ദീർഘചിന്തകർ, രണ്ടായിപ്പിളർക്കുക എന്നീ പദങ്ങളുടെ ശക്തി പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണു്. എന്തായിരുന്നു ഈ ചോദ്യത്തിന്റെ ഫലം? കവിതന്നെ പറയട്ടെ:

"ലജ്ജയാൽ, ശോകാവേശാൽ, കനിഞ്ഞതന്നാണാട്യ—
മാജ്ജവഹരലാലിൻ താഴാത്തശീർഷം താനേ."

മധുരപദങ്ങളും തിരഞ്ഞെടുത്തു പ്രയോഗിക്കുന്നതിലും കവിതയിൽ സംഗീതരസം കലർത്തുന്നതിലും വെണ്മണിക്കളത്തിനുള്ള പാടവത്തിനുക്രുടി ഒരുദാഹരണംകൂടി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. 'പുഞ്ചിരിക്കുശേഷം' എന്നതാണു് കവിത. അലക്കുകാരൻ കേശവൻ, ഭാര്യ വളരെക്കാലം പകുതിപ്പട്ടിണികിടന്നു സമ്പാദിച്ച ഒരു പവനുംകൊണ്ടു് അവർക്കുവേണ്ടി ഒരു മാല വാങ്ങാൻ വീട്ടിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്നതും, യാദൃച്ഛികമായി കണ്ട ഒരു വിനോദശാലയിൽ കയറി നൻതകിയുടെ നൃത്തത്തിൽ ഭ്രമിച്ചു പവൻ അവർക്കു സമ്മാനിച്ചു് 'അണ്ടികളത്തെ അണ്ണാനെപ്പോലെ' വീട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങുന്നതുമാണു് അതിലെ

കഥ. നൃത്തശാലയേയും നർത്തകിയേയും കവി അവതരിപ്പിക്കുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്:

"മൃദംഗമംഗള'ണമിമ്മി'നാദം മുഴങ്ങി താളത്തിൽ
പദങ്ങൾവെച്ചു പലവിധഭംഗിയിലിളകുരംഗാക്ഷി
കറങ്ങിയാടി കംബളവിരിയിൽ കാർകേശം ചിന്നി--
പ്പറന്ന പച്ചച്ചെടിയിലുഷാവും പൂമ്പാറയ്ക്കാപ്പം.
ചരിഞ്ഞു സുന്ദരി തെന്നിത്തെന്നിത്തെറിച്ചുനിങ്ങുമ്പോൾ
നിറഞ്ഞു സന്തോഷാരവപൂരം നർത്തനനിലയത്തിൽ.
കലാഗ്രഹണത്തിൻ കയ്യിൽത്തെരുതെരെ വന്നപതിക്കുകയായ്
കരാംഗുലീയം, മാല്യം, നാണ്യം, പൂത്തുകിലോരോന്നും."

ഈ വിഭ്രമത്തിനിടയിൽ പെട്ടുപോയതുകൊണ്ടാണ് അലക്കുകാരനും പവൻ വലിച്ചെറിഞ്ഞുകൊടുത്തത്. വെണ്ണിക്കുളത്തിന്റെ ഈ വർണ്ണന വായിക്കുന്നവരും ചെറിയ ഒരു വിഭ്രമത്തിൽ അകപ്പെട്ടുപോകുമെന്നു തോന്നുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ വിശ്വമോഹിനിയായ ആ നർത്തകിയുടെ ചിത്രം വായനക്കാരുടെ മനോമുകരത്തിൽ വ്യക്തമായി പ്രതിബിംബിപ്പിക്കത്തക്കവണ്ണം അത്രമാത്രം ഹൃദയഹാരികളായിട്ടുണ്ട് ഈ വരികൾ.

വൈലോപ്പിള്ളി

ആരേയും അനുകരിക്കാതെ കവിതാരചനയിൽ പ്രകടിപ്പിച്ച പുതിയ ചില പ്രവണതകൾകൊണ്ട് സ്വന്തം വ്യക്തിത്വം സ്ഥാപിക്കാൻ കഴിഞ്ഞ ഒരു കവിയാണ് വൈലോപ്പിള്ളി ശ്രീധരമേനോൻ. ശാസ്ത്രീയമായ ചിന്താഗതിയാണ് മറുള്ളവരിൽനിന്ന് അദ്ദേഹത്തെ അകറ്റുന്ന പ്രധാന ഘടകം. പ്രേമത്തേയോ കരുണത്തേയോ അദ്ദേഹം വെറുക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ, നിരർത്ഥകങ്ങളും അനർത്ഥകാരികളുമായ പ്രേമഗാനങ്ങളുടെ രചന ഉത്തമ കവിതയുടെ ലക്ഷണമായി അദ്ദേഹം കരുതുന്നില്ല. മനുഷ്യന്റെ ദുർബല്യങ്ങളെ ക്ഷമിക്കാൻ അദ്ദേഹം സന്നദ്ധനാണ്. പക്ഷേ, മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ പേരിൽ ആ ദുർബലതകളെ വെച്ചുപുലർത്തുന്നതിനോടോ അവയ്ക്കു വളംവെച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനോടോ യോജിക്കാൻ അദ്ദേഹം തയ്യാറില്ല. അദ്ദേഹം പറയുന്നതു ശ്രദ്ധിക്കുക:

"ഞാൻ ജീവശാസ്ത്രം ഐച്ഛികമായെടുത്തു പഠിച്ചതു് എന്റെ കാവ്യഭാവനയെ സാരമായി ബാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. സങ്കൽപങ്ങളെ, അവ

എത്ര മോഹനങ്ങളായിരുന്നാലും, അനിയന്ത്രിതമായി പിൻതുടരാൻ ശാസ്ത്രീയമായ സത്യബോധം എന്നെ അനുവദിക്കാറില്ല. പ്രകൃതിയിൽ വിശപ്രപഞ്ചയത്തിന്റെ മിടിപ്പും പരമാത്മാവിന്റെ മുഖവും കാണുന്ന പ്രകൃത്യുപാസകന്മാരായ കവികളുണ്ട്. എനിക്ക് ആ ദർശനം നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആ ഹൃദയത്തിലും മുഖത്തും അതിരറ്റ വാത്സല്യവും അന്ധമായ ക്രൂരതയും ഞാൻ കാണുന്നു. പുള്ളിമാനിന്റെ പിറകെ പുലിയേയും വസന്തവായുവിൽ വസൂരിരോഗാണുക്കളേയും ദർശിക്കാതിരിക്കാൻ എനിക്കു സാദ്ധ്യമല്ല..... ഞാനടക്കമുള്ള സാധാരണക്കാരനിൽ, അഥവാ പച്ചമനുഷ്യനിൽ, ഉത്തമപ്രവണതകളോടൊപ്പം അന്തർല്ലീനമായിക്കിടക്കുന്ന പൈശാചികവാസനകളെ മനസ്സിലാക്കുവാനും ഒരുപക്ഷേ പൊറുക്കുവാനും സാധിക്കുമെന്നല്ലാതെ, ഇന്നു് അത്രയധികം വിലപ്പോകുന്ന 'മനുഷ്യത്വം' എന്നൊരു ഭൂതപദത്തിന്റെ പേരിൽ ആ അധമവാസനകളെ നീതീകരിക്കുവാൻ എനിക്കു സാധിക്കുകയില്ല .....എല്ലാ കലകളുടേയും ശാസ്ത്രങ്ങളുടേയും ചരിത്രകഥകളുടേയും ലക്ഷ്യം, അല്ലെങ്കിൽ ഫലം, മനുഷ്യപരമ്പരയിലൂടെയുള്ള സാംസ്കാരികപരിണാമം ത്വരിതപ്പെടുത്തുക എന്നതാണു്."

ദീർഘമായ ഒരു പ്രബന്ധത്തിൽക്കൂടിമാത്രം വ്യക്തമാക്കാൻ കഴിയുന്ന ചില തത്ത്വങ്ങളാണു് വൈലോപ്പിള്ളി ചുരുങ്ങിയ വാക്കുകളിൽ ഇവിടെ പ്രകാശിപ്പിച്ചതു്. ഈ മിതഭാഷിത്വം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിലുമുണ്ടു്. ചുരുങ്ങിയ വാക്കുകളേ ഉപയോഗിക്കയുള്ളൂ എന്ന നിർബന്ധം, കൽപനകളുടെ നവീനതയും നൈരന്തര്യവും, ശാസ്ത്രീയചിന്താഗതിയുടെ സമ്മർദ്ദം— ഈവക കാരണങ്ങളാൽ ചിലപ്പോൾ ഗ്രഹിക്കുക കടുപ്പമാറില്ലെന്നില്ല.

കവിതാരീതി കാണുന്നതിനായി വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ 'സർപ്പക്കാടി'ലേയ്ക്കു നമുക്കു് ഒന്നെത്തിനോക്കാം. കവിയുടെ ബാല്യത്തിൽ നടന്ന കഥയാണു്. ഒരിക്കൽ വീട്ടിലെ സർപ്പക്കാവിൽ "കൈത്തിരി കോൽത്തിരി മഞ്ഞൾപ്പൊടി കുരിയ്ക്കും മലരും കദളിപ്പഴവും" മറ്റും വെച്ചു നിവേദിക്കുന്നതു കണ്ടു് കവി അമ്മൂമ്മയോടു് ചോദിച്ചു, അതെന്തിനാണെന്നു്. സർപ്പത്താന്മാരെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു നീണ്ട കഥ അമ്മൂമ്മയിൽക്കൂടി പുറത്തുചാടി. കുട്ടി (കവി) യുടെ വിചാരം മുഴുവൻ സർപ്പങ്ങളെപ്പറ്റിയായി. ഒരുദിവസം സർപ്പക്കാട്ടു കാണാൻ പുറപ്പെട്ടു.

"നാണത്തിന്റെ കൂടുകൾപോൽ പങ്ങി നി—
ടക്കും കൊച്ചുകളുക്കോഴികളൊരു
പാണൽക്കൊമ്പിൻ നിഴലിൽ ചാര—
ത്തീപ്പൊരി ചിന്നും പുള്ളിൻകണ്ണുകൾപോൽ"

ഇതൊക്കെയല്ലാതെ ഒറ്റ സർപ്പത്തെപ്പോലും അവിടെയെങ്ങും കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. എന്നാൽ, രാത്രി ഭയങ്കരമായ സർപ്പസംഗമങ്ങളത്രേ. എല്ലാം "പാർവ്വണചന്ദ്രഫണങ്ങളിണങ്ങിയ പൊന്മുടിച്ചൂടിയ മണിനാഗങ്ങളാ"ത്തന്നെ. കൂട്ടി ഞെട്ടിയുണർന്നു.

".....പിന്നെപ്പുലരിയി–
ലങ്ങു പുഴക്കരെ രാഞ്ചിയെട്ടത്തൊരു
വണ്ണാത്തിക്കിളിമാത്രം പാടി"

കവി സർപ്പക്കാവു വെട്ടിത്തെളിയിച്ചു് തെങ്ങിൻതൈകളും അടയ്ക്കാമരവും വെച്ചുപിടിപ്പിച്ചു. ഇതാണു് കഥ. സർപ്പക്കാവിനെപ്പറ്റി ആളുകൾക്കു പലതരം അന്ധവിശ്വാസങ്ങളും വെച്ചുപുലർത്തുന്നുവെന്നു് തെളിയിക്കയാണല്ലോ ഇതിന്റെ ഉദ്ദേശം. അതുമാത്രമേ ഒരു സാധാരണവായനക്കാരനു മനസ്സിലാവൂ. കവിക്കു വേറെ ചിലതുകൂടി പറയാനുണ്ടു്: "ആ കുളക്കോഴികളും പുള്ളും യഥാക്രമം അന്ധവിശ്വാസത്തിന്റെ നിശ്ചലപരപ്പുകളിൽ പരതിനടക്കുകയോ പതിയിരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന ഭീരുക്കളേയും മാമൂൽവാദികളേയും സൂചിപ്പിക്കും എന്നുകൂടി ഞാൻ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. അതുപോലെ 'പിന്നെപ്പുലരിയിൽ' എന്നു തുടങ്ങുന്ന വരികളിൽ പ്രഭാതത്തിന്റെ ലഘുചിത്രമെഴുതാൻ മാത്രമല്ല, 'പക്ഷേ, അവിടെ സർപ്പദേവന്മാരല്ല ഏതാനും പുഴക്കോഴിമാത്രമാണുണ്ടായിരുന്നതു്—ഒരു വണ്ണാത്തിക്കിളിക്കു് കൊത്തിവിഴുങ്ങി ചൂളംവിളിക്കുന്ന കവണ്ണം നിസ്സാരങ്ങളും' എന്നതും കൊള്ളിച്ചു്, മൂഢവിശ്വാസംകൊണ്ടു് കാടുകയറിയ ഭാവനയെ വെട്ടിത്തിരുത്താനാണുകൂടിയാണു് ഞാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളതു്." മേൽവിവരിച്ച ലക്ഷണങ്ങളിൽ മിക്കതും ഈ ഉദാഹരണത്തിൽ കാണാം.

പള്ളത്തു രാമൻ

കുമാരനാശാനോടൊപ്പം സാഹിത്യരംഗത്തു പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു നല്ല കവിയാണു് പള്ളത്തു രാമൻ. പ്രകൃതിവർണ്ണനയിൽ തുടങ്ങി, സമുദായരംഗത്തു കടന്നു്, വീരാപദാനങ്ങളെ പുകഴ്ത്തി, ഇടയ്ക്കു് 'രാവണപക്ഷം' പിടിച്ചു്, ഒടുവിൽ അരിവാളും ചുറ്റികയും കൈക്കൊണ്ടുചെയ്തു് അദ്ദേഹം ജീവിതയാത്ര അവസാനിപ്പിച്ചു. ആ കവി വളരെ വേഗത്തിൽ വിസ്മരിക്കപ്പെട്ടവരികയാണു് ഇപ്പോൾ. കവിതയുടെ ഗുണംമാത്രം നോക്കുന്നപക്ഷം ഒരിക്കലും ഈ നില വരാൻപാടില്ലാത്തതാണു്. ആശാനെപ്പോലെതന്നെ പള്ളത്തുരാമനും സമരവീര്യം തുളുമ്പുന്ന പല ഗാനങ്ങളും നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടു്; സാമുദായികമായ അവശതയുടെ നേരെ ചന്ദ്രഹാസം ഇളക്കീട്ടുമുണ്ടു്.

പിന്നെ എങ്ങനെ ഇതു സംഭവിച്ചു? ഒന്നിലും ഉറച്ചുനിൽക്കാതെ—ശരിയായ ഒരു ലക്ഷ്യത്തിൽ ദൃഷ്ടിയുറപ്പിക്കാതെ—കാറ്റിന്റെ ഗതിയനുസരിച്ച് തോണി അഴിച്ചുവിട്ടതുകൊണ്ടായിരിക്കാം, ആ കവിയുടെ പേരിനും 'ഉറപ്പു' കിട്ടാതെപോയതു് എന്ന നിഗമനത്തിലെത്തിച്ചേരാനേ നമുക്കു കഴിയുന്നുള്ളൂ.

വി. കൃഷ്ണിരാമൻനായർ

പാശ്ചാത്യനാഗരികതയോടും ഭൗതികചിന്താഗതിയോടുമുള്ള കടുത്ത വിദ്വേഷവും ഭാരതസംസ്കാരത്തോടുള്ള അതിരറ്റ ആദരവുമാണ് കൃഷ്ണിരാമൻനായരുടെ കവിതയിലെ കേന്ദ്രവിന്ദു. ഇത്രമാത്രം കൽപനാസമ്പന്നരായ കവികൾ കേരളത്തിൽ അധികമില്ല. പക്ഷേ, ആ കൽപനകളെക്കൊണ്ടു് എന്തൊക്കെയാണു് ചെയ്യിക്കേണ്ടതെന്നു് കവി ചിലപ്പോൾ വിസ്മരിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു. വളരെയധികം എഴുതിക്കൂട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും കേരളീയഹൃദയങ്ങളിൽ കുടിയുറപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള വരികൾ അക്കൂട്ടത്തിൽ അധികമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും, ആശയങ്ങളുടെ വിശുദ്ധി, ഭാഷയുടെ ലാളിത്യം, സംസ്കാരത്തോടുള്ള ബഹുമാനം മുതലായ കാരണങ്ങളാൽ കൃഷ്ണിരാമൻനായരുടെ കവിത പ്രശംസയെ അർഹിക്കുന്നു.

മറ്റു കവികൾ

കവികളുടെ നിലയിൽ ഇനിയും വളരെപ്പേരെപ്പറ്റി പറയേണ്ടതായിട്ടുണ്ടു്. ശൃംഗാരത്തിൽ തുടങ്ങി ബഹുമുഖമായ ലോകപരിചയത്തോടൊപ്പം ശാഖോപശാഖമായി വളർന്നു് വിഷയവൈവിധ്യത്തിൽ മറ്റാരുടേയും പിന്നിൽ നിൽക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലാത്തവിധം അനേകം കായ്കുങ്കളെപ്പറ്റി ബഹുരൂപങ്ങളായ കവിതകളെഴുതിയ സർദ്ദാർ കെ. എം. പണിക്കർ, അന്തർമ്മുഖത നിമിത്തമുള്ള അഗാധത വേണ്ടുവോളമുണ്ടെങ്കിലും ആഡംബരഭ്രമം തീരെയില്ലാതെ ഗീതകങ്ങൾ രചിക്കുന്ന കെ. കെ. രാജാ, പഴമയേയും പുതുമയേയും ഇണക്കി സാമൂഹ്യബോധത്തോടുകൂടി കവിതയെഴുതുന്ന വി. വി. കെ. നമ്പ്യാർ, ദേശാഭിമാനവിജൃംഭണംകൊണ്ടു കല്ലിലും കരടിലും തുണിലും തുരുമ്പിലും കേരളത്തിന്റെ വളർച്ചയെ സപ്രമാണം കാണുന്ന പാലാ നാരായണൻനായർ, ഭാവഗാനങ്ങളുടെ ചർവ്വിതചർവ്വണംകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെട്ടിരുന്നാൽപോരെന്നു കരുതി ആഖ്യാനാത്മകങ്ങളായ കവിതകളിൽക്കൂടി പുതിയ

പരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തി വിജയം കൈവരിച്ച എൻ. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ മുതലായവർ ഒന്നാംപന്തിയിൽത്തന്നെ ഇരിക്കാൻ അർഹതയുള്ളവരാണു്.

പല നല്ല ഭാവഗാനങ്ങളുടേയും കർത്താവായ എൻ. ഗോപാലപിള്ള, ടഗോർകവിതാസ്വാദരസികനായ വി. ഉണ്ണിക്കൃഷ്ണൻനായർ, മാർക്സിയൻ ചിന്താഗതിയിൽകൂടി കവിതയെഴുതുന്ന കെടാമംഗലം പപ്പുക്കുട്ടി, വാച്യത്തേക്കാൾ വ്യംഗ്യംകൊണ്ടു കാവ്യംകാണാൻ ശ്രമിക്കുന്ന പി. ഭാസ്കരൻ, പ്രേമഗാനങ്ങളോടൊപ്പം സമരഗാനങ്ങളുടെ രചനയിലും വിജയം കൈവരിക്കുന്ന എം. പി. അപ്പൻ, നോക്കുന്നിടത്തെല്ലാം വെളിച്ചംമാത്രം കാണുന്ന നാലാങ്കൽ കൃഷ്ണപിള്ള, സമകാലികപ്രശ്നങ്ങളുടെ നേരെ കണ്ണടയ്ക്കാൻ കഴിയാത്ത ഇടശ്ശേരി ഗോവിന്ദൻനായർ, സ്വന്തം സമുദായത്തിലെ യാഥാസ്ഥിതികത്വത്തേയും ലോകത്തിന്റെ ഹൃദയശൂന്യതയേയും വെല്ലുവിളിക്കുന്ന അക്കിത്തവും ഒളപ്പമണ്ണയും ഓ. എം. അനുജനും, സ്ഥിതിസമത്വത്തിനും സമുദായത്തിലെ മാലിന്യം തുടച്ചുനീക്കുന്നതിനുംവേണ്ടി തൂലികാഖഡ്ഗമേന്തിയ ഓ. എൻ. വി. കുറുപ്പും വയലാർ രാമവർമ്മയും, ആദ്ധ്യാത്മികവും സദാചാരപരവുമായ കവിത രചിക്കുന്നതിൽ പ്രത്യേകം താൽപര്യം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന മേരി ജോൺതോട്ടം മുതലായവർ മലയാളത്തിലെ കാവ്യശാഖയെ പോഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരാകുന്നു. കടത്തനാട്ടു് കെ. മാധവിയമ്മ, സുഗതകുമാരി, മേരി ജോൺ കൃത്താട്ടുകളും, മുതുക്കുളം പാർവ്വതിയമ്മ, പാലാ ഗോപാലൻനായർ, മലേഷ്യാ രാമകൃഷ്ണപിള്ള, തൈക്കാട്ടു ചന്ദ്രശേഖരൻനായർ, സി. ജെ. മണ്ണമ്മൂട്ടു്, ടി. എൻ. ഗോപിനാഥൻനായർ, തിരുനല്ലൂർ കരുണാകരൻ തുടങ്ങിയവർ എഴുതി മുന്നോട്ടു വന്നുകൊണ്ടിരിക്കയാണു്.

ജാതീയമായി അനുഭവപ്പെട്ട അവഗണനയാൽ വിജൃംഭിതാഭിമാനനായി 'ഉദ്യാനവിരുന്നി'ലൂടെ വിപ്ലവകാഹളം മുഴക്കിയ കെ. പി. കുറുപ്പൻ, താഴ്ന്ന ജാതിക്കാരെപ്പറ്റി എന്തെങ്കിലും പറയാൻ ആരും ക്ലേശിക്കാതിരുന്ന കാലത്തു് കരുംബ, തേവൻ, അണിഞ്ചൻ മുതലായ ഹരിജനസമുദായാംഗങ്ങളെ നായകന്മാരാക്കി ലഘുകാവ്യങ്ങൾ നിർമ്മിക്കാൻ ധൈര്യപ്പെട്ട എം. ആർ. കൃഷ്ണവാര്യർ, മിന്നാമിനുങ്ങിനെപ്പോലെ ക്ഷണപ്രഭനായിരുന്ന എങ്കിലും ആ സന്ധിപകാലത്തേയ്ക്കു് സ്വന്തം ഭാവനകൊണ്ടു് സാഹിത്യാന്തരീക്ഷത്തെ പ്രകാശമാനമാക്കിയ കല്ലന്മാർതൊടി രാവുണ്ണിമേനോൻ, കവിരാമായണവാല്മീകത്തിലും മറ്റും അനേകം മഹാരഥന്മാരോടു് ഒറ്റയ്ക്കു നിന്നു പൊരുതുമൂലൂർ എസ്സ്. പത്മനാഭപ്പണിക്കർ, വള്ളത്തോൾകമ്പനിയിലെ ഒരു പ്രമുഖാംഗമായിരുന്ന വള്ളത്തോൾ ഗോപാലമേനോൻ മുതലായ കവികൾ കഴിഞ്ഞ തലമുറയിൽപ്പെട്ടവരാണെങ്കിലും, ത്രിമൂർത്തികൾക്കുശേഷം പേരെടുത്തവരാകയാൽ അവരെ സ്മരിക്കാനും നമുക്കു് ഈ അവസരംതന്നെ വിനിയോഗിക്കാം.

അദ്ധ്യായം 20

ഉപന്യാസശാഖ

ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രചാരത്തിനുശേഷമാണ് ഈ ശാഖ ഇവിടെ പൊട്ടിമുളച്ചതു്. നാനാവിഷയപ്രതിപാദകങ്ങളായ പ്രബന്ധങ്ങൾക്കുപുറമേ ഗ്രന്ഥവിമർശനപരങ്ങളായ ഉപന്യാസങ്ങളേയും ഈ ഇനത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്താം. സാരൂപസാദൃശ്യംകൊണ്ടു മാത്രമല്ല ഇങ്ങനെ ചെയ്യേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നതു്. ഗ്രന്ഥവിമർശങ്ങൾ മാത്രം ഉൾക്കൊള്ളിച്ചുകൊണ്ടുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ ഭാഷയിൽ ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങിയതു് ഈ അടുത്തകാലത്തു മാത്രമാണ്. മറ്റു വിഷയങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഗ്രന്ഥനിരൂപണങ്ങളും ഉൾപ്പെടുത്തി 'ഉപന്യാസസമാഹാര'ങ്ങൾ പുറത്തിറക്കുകയായിരുന്നു പണ്ടത്തെ പതിവു്. ഇന്നും ആ രീതി തീരെ നിലച്ചു എന്നു പറയാറായിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടുംകൂടിയാണ് ലേഖനങ്ങളും ഗ്രന്ഥനിരൂപണങ്ങളും 'ഉപന്യാസശാഖ' എന്ന തലക്കെട്ടിൽ ഒരേ അദ്ധ്യായത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്താമെന്നുവെച്ചതു്.

പഴയ തലമുറ

കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ പാഠപുസ്തകങ്ങളിൽ ചേർക്കാൻ വേണ്ടി ചില ലഘുപ്രബന്ധങ്ങൾ എഴുതുകയുണ്ടായി. ഇന്നത്തെ നിർവ്വചനമനുസരിച്ചു നോക്കിയാൽ അവ പ്രബന്ധം എന്ന ഇനത്തിൽ ഉൾപ്പെടുകയില്ല. വിദ്യാവിനോദിനിമാസികയുടെ ആവിർഭാവകാലത്താണ് നവീനതയുടെ ഏകദേശച്ഛായയെങ്കിലുമുള്ള ചില ഉപന്യാസങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതു്. സി. പി. അച്യുതമേനവനായിരുന്നു ലേഖകൻ. നികുതി, മൂലധനം, കടൽവ്യവസായം, പണം എന്നുതുടങ്ങി സാമ്പത്തികവും വ്യവസായികവുമായ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്ന അനേകം ലേഖനങ്ങൾ അന്നു പുറത്തുവന്നു. കാവ്യം, നാടകം, അലങ്കാരം എന്നിത്യാദി സാഹിത്യവിഷയകങ്ങളായ പ്രബന്ധങ്ങളും അക്കൂട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. വേങ്ങയിൽ കുഞ്ഞിരാമൻനായനാർ, പള്ളിയിൽ ഗോപാലമേനോൻ എന്നുതുടങ്ങിയ ചില ലേഖകന്മാരും വിദ്യാവിനോദിനിയിലെ എഴുത്തുകാരായിരുന്നു. രസികരഞ്ജിനി, മംഗളോദയം എന്നീ മാസികകളുടെ ആവിർഭാവകാലത്തു പ്രബന്ധകർത്താക്കന്മാരുടെ സംഖ്യ വളരെ വർദ്ധിച്ചു. വിഷയവൈവിദ്ധ്യവും കൂടിവന്നു. ആ മാസികകളിലെ ഉപന്യാസങ്ങ

ളിൽ പലതും തിരഞ്ഞെടുത്ത പിൽക്കാലത്ത പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടതാണ് 'ഗദ്യമാലിക' മൂന്നു ഭാഗം. അപ്പൻതമ്പുരാന്റെ ലേഖനങ്ങളും മാത്രം ഉൾക്കൊള്ളിച്ചുകൊണ്ട് 'മംഗളമാല' എന്ന പേരിൽ മറെറാരു ഗ്രന്ഥപരമ്പരയും (അഞ്ചു ഭാഗം) പ്രകാശിപ്പിക്കയുണ്ടായി. തമ്പുരാന്റെ ഉപന്യാസങ്ങളും കൂടുതൽ വ്യക്തിതാത്പര്യമുള്ളവയാണ്. 'മഷിക്കടൽ', 'എന്റെ പ്രാതഃസ്നാനം' തുടങ്ങിയ ഉപന്യാസങ്ങളിൽ ഭാഷയുടെ ശുദ്ധിയും ശൈലിയുടെ സൗന്ദര്യവും പ്രതിപാദനരീതിയുടെ സൗകുമാര്യവും തെളിഞ്ഞുകാണാം. അന്നത്തെ ഉപന്യാസമെഴുത്തുകാരിൽ തലയെടുപ്പുള്ള മറെറാരാളാണ് എം. ശേഷഗിരിപ്പട്ട.

പുതുമയിലേയ്ക്ക്

ആധുനികതാത്തെ തികച്ചും പ്രതിനിധാനംചെയ്യുന്ന പ്രബന്ധങ്ങളും ആദ്യമായി എഴുതിത്തുടങ്ങിയതു് ആർ. ഈശ്വരപിള്ളയാണ്. ഗ്രന്ഥപാരായണത്തിൽ അത്യന്തം ഉൽസുകനായിരുന്ന അദ്ദേഹം ആംഗലഭാഷയിൽനിന്നു ലഭിച്ച പ്രേരണയുടെ ഫലമായിട്ടെഴുതിയവയാണ് അവയിൽ മിക്കതും. ഗഹനങ്ങളായ വിഷയങ്ങളെ സുഗ്രഹമായ രീതിയിൽ പ്രതിപാദിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. 'വിപത്തിന്റെ ഫലങ്ങളും മധുരങ്ങളോ?', 'നിയമവും നിയമനിർമ്മിതിയും' എന്നിത്യാദി ലേഖനങ്ങളും ഇതിനു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രബന്ധങ്ങളും മിക്കതും 'ചിന്താസന്താനം' എന്ന പേരിൽ ഏഴു ഭാഗങ്ങളായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രബന്ധരചനയിൽ ഈശ്വരപിള്ളയുടെ അനന്തരാവകാശിയാണ് കെ. ആർ. കൃഷ്ണപിള്ള. സാഹിത്യം, ശാസ്ത്രം, വിമർശം എന്നിങ്ങനെ പല വിഷയങ്ങളെപ്പററി അദ്ദേഹമെഴുതിയ ലേഖനങ്ങളിൽ ഒട്ടുമിക്കതും 'പ്രബന്ധങ്ങൾ' എന്ന ഗ്രന്ഥപരമ്പരയിൽ (നാലുഭാഗം) കാണാം. ശാസ്ത്രീയ വിഷയങ്ങളെ ലളിതമായി പ്രതിപാദിക്കാനുള്ള കഴിവു് മലയാളഭാഷയ്ക്കില്ലെന്നു വാദിക്കുന്നവരോടുള്ള ഒരു വെല്ലുവിളിയാണ് കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ 'ഭാരവും വലുപ്പവും' എന്ന ലേഖനം

ധാരാളം ഉപന്യാസങ്ങളെഴുതിയ മറു രണ്ടു സാഹിത്യകാരന്മാരാണ് മൂക്കോത്തു കുമാരനും കെ. സുകുമാരനും. പ്രാണികളെപ്പററി എഴുതാൻ രണ്ടുപേർക്കും പ്രത്യേകമായ വാസനയുണ്ടായിരുന്നു. മൂക്കോത്തിന്റെ 'കാകൻ' പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ചില പ്രാണികളെപ്പററി സുകുമാരനെഴുതിയ ലേഖനങ്ങളും 'പ്രാണിവംശചരിതം' എന്ന പേരിൽ പുസ്തകമായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പുരോഗമനാത്മകമായ ചിന്താഗതിയെ അവലംബിച്ചു പല ഉപന്യാസങ്ങളെഴുതിയ നല്ല ഒരു പ്രബന്ധകാരനാണ് കുറിപ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള

വിഷയത്തെപ്പറ്റി ക്രമങ്കഷമായി പഠിച്ചതിനശേഷമേ അദ്ദേഹം പേന കൈയിലെടുക്കാറുള്ളൂ. പ്രബന്ധങ്ങൾ വായിച്ചുകഴിയുമ്പോൾ എന്തെങ്കിലും പുതിയ ഒരു വിജ്ഞാനശകലം തനിക്കധീനമായി എന്നു വായനക്കാരനു തോന്നാതിരിക്കയില്ല. വിമർശരശ്മി, വിചാരവിപ്ലവം, നിരീക്ഷണം, നവദർശനം എന്നീ പുസ്തകങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മിക്ക ഉപന്യാസങ്ങളും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

പി. ശങ്കരൻനമ്പ്യാരും ഈ ശാഖയിൽ സഫലമായി പ്രവർത്തിച്ച ഒരാളാണ്. ആംഗലസാഹിത്യവുമായുള്ള ദൃഢപരിചയത്തിന്റെ അതി പ്രസരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രബന്ധങ്ങളിൽ കാണാം. നമ്പ്യാരുടെ ഏതാനും ലേഖനങ്ങളുംമാത്രം സമാഹരിച്ചുവയാണ് സാഹിത്യനിഷ്കർഷം, മകരന്ദമഞ്ജരി, സാഹിത്യവും സംസ്കാരവും എന്നീ കൃതികൾ. പ്രസംഗതരംഗിണിയുടെ മൂന്നു ഭാഗങ്ങളും, കഴമ്പുള്ള വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രൗഢമായ രീതിയിൽ പ്രബന്ധങ്ങളും നിർമ്മിക്കാനുള്ള പി. കെ. നാരായണപിള്ളയുടെ പാടവത്തിനു സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്നു. ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പിന്റെ 'ഗദ്യോപഹാരം', 'മുത്തും ചിപ്പിയും' എന്ന പുസ്തകങ്ങളും കലയുടെ നാനാമുഖങ്ങളെ സ്പർശിക്കുന്ന ഏതാനും പ്രബന്ധങ്ങളുടെ സമാഹാരമാണ്. എം. ആർ. ബാലകൃഷ്ണവാരിയരുടെ 'പ്രബന്ധമഞ്ജരി' എന്ന ഗ്രന്ഥപരമ്പരയിലും (അഞ്ചു ഭാഗം) പല നല്ല ഉപന്യാസങ്ങളും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. എം. രാജരാജവർമ്മ, കെ. എം. പണിക്കർ, ഡോക്ടർ കെ. എം. ജോർജ്, ഡോക്ടർ എസ്. കെ. നായർ, ഡോക്ടർ കെ. ഭാസ്കരൻനായർ, പി. അനന്തൻപിള്ള, ഡോക്ടർ കെ. ഗോദവർമ്മ, ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി, പൂത്തേഴത്തു രാമമേനോൻ, എസ്സ്. ഗുപ്തൻനായർ, കെ. എസ്സ്. എഴുത്തച്ഛൻ, വടക്കുംകൂർ രാജരാജവർമ്മ, പി. ഭാസ്കരൻപിള്ള, ശ്രീനാട്ട കുഞ്ഞൻപിള്ള, കെ. എൻ. എഴുത്തച്ഛൻ എന്നു തുടങ്ങി പ്രസ്തുത ശാഖയിൽ പ്രവർത്തിച്ചവരും പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരുമായ എഴുത്തുകാരുടെ സംഖ്യ വളരെ വലുതാണ്.

വിനോദപ്രാധാന്യമുള്ള കൃതികൾ

ഇതുവരെ വിവരിച്ച ജനത്തോടു വളരെ അടുപ്പമുള്ളതാണ് ഹാസ്യച്ഛായ കലർന്ന ലേഖനങ്ങളും. രണ്ടിനേറെയും മൂലകുടുംബം ഒന്നാണല്ലൊ. നാട്ടെഴുത്തച്ഛന്മാർ, മരിച്ചാലത്തെ സുഖം എന്നിത്യാദി പ്രബന്ധങ്ങളിൽക്കൂടി വേങ്ങയിൽ കുഞ്ഞിരാമൻനായനാരാണ് ഈ പ്രസ്ഥാനം ഭാഷയിൽ അവതരിപ്പിച്ചതെന്നു തോന്നുന്നു. വളരെക്കാലത്തേയ്ക്ക് ആർംസ്സ്ഖൊരമില്ലാതെ കിടന്ന ആ സരണിയിൽക്കൂടി പിന്നീടു നടന്ന ആദ്യത്തെ ആൾ ഈ. വി. കൃഷ്ണപിള്ളയാണ്.

ഈ. വി. അക്കാലത്തിൽ ഒരസാധാരണസൃഷ്ടിയായിരുന്നു. ചിരിക്കാനും ചിരിപ്പിക്കാനുംവേണ്ടിയുള്ളതായിരുന്നു ആ ജീവിതം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകൾ മാത്രമല്ല ചേഷ്ടകളും ആരേയും ചിരിപ്പിക്കുന്നവയായിരുന്നു. ഏതു കാര്യവും എന്തു സംഭവവും ഹാസ്യത്തിന്റെ കണ്ണാടിയിൽക്കൂടിമാത്രമേ ആ സരസനു കാണാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നുള്ളൂ. നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ തീരെ നിസ്സാരവും വളരെ സാധാരണവുമായ ഏതു വിഷയവും ഈ. വി യുടെ കൈയിൽ കിട്ടിയാൽ ആളുകളെ പൊട്ടിച്ചിരിപ്പിക്കാനുള്ള വക അദ്ദേഹം അതിൽനിന്നുണ്ടാക്കിക്കൊള്ളും. കാക്കി ധരിച്ച കണ്ടക്ടർ കുട്ടിയും, കാണാപ്പാഠമാക്കിയ കൃതജ്ഞതാപ്രസംഗവും മറ്റും നമ്മെ പൊട്ടിച്ചിരിപ്പിക്കുന്നതു് അങ്ങനെയാണു്. ചിലപ്പോൾ അദ്ദേഹം സ്വയം കളിയാക്കുന്നതു കാണാം. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, ഈ. വി. യുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ജീവിതംതന്നെ ഒരു മുഴുത്ത ചിരിയായിരുന്നു. ഗദ്യസാഹിത്യത്തിലെ കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ എന്ന പേരു് ഈ. വി. ക്കു വളരെ യോജിക്കും. 'ചിരിയും ചിന്തയും' എന്ന ലേഖനസമാഹാരം വായിക്കുന്ന സഹൃദയന്മാർ ഇക്കാര്യത്തിൽ എന്നോടു യോജിക്കാതിരിക്കയില്ല.

രണ്ടാമതായി ഓർമ്മയിൽ വരുന്നതു് സഞ്ജയന്റെ പേരാണു്. 'കേരളപത്രിക'യുടെ എട്ടാംപേജു് തീറുവാങ്ങിക്കൊണ്ടാണു് അദ്ദേഹം അരങ്ങത്തു പ്രവേശിച്ചതു്. പിന്നീടു് വിശ്വരൂപം, സഞ്ജയൻ എന്നപേരുകളിൽ രണ്ടു മാസികകൾ നടത്തി. ഒടുവിൽ കുറേക്കാലം മാതൃഭൂമിയിലും വിഹരിക്കയുണ്ടായി. രംഗം ഏതായാലും വായനക്കാരുടെ ചിരിക്കു വ്യത്യാസമൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. സഞ്ജയന്റെ ഹാസ്യരസപ്രതിപത്തി പ്രാദേശികവിഷയങ്ങളിൽ ഒതുങ്ങിയാണു് കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്നതു് എന്നു പറയുക വയ്യ. ദേശകാലഭേദമെന്യേ ആരേയും ചിരിപ്പിക്കത്തക്ക വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റിയും അദ്ദേഹം ധാരാളം എഴുതീട്ടുണ്ടു്. ഒന്നു സമ്മതിക്കാം: പൊട്ടിച്ചിരിയല്ല പുഞ്ചിരിയാണു് അതു വായിച്ചാൽ നമുക്കുണ്ടാവുക. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിഹാസം താരതമ്യേന സംസ്കൃതവും സഭ്യവുമായിരുന്നു എന്നുമാത്രമേ അതിൽനിന്നു തെളിയുന്നുള്ളൂ. 'സഞ്ജയൻ' എന്ന ഗ്രന്ഥപരമ്പരയുടെ നാലു ഭാഗങ്ങളും ഈ വാസ്തവം നിങ്ങളെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തും *

---

* 'മലയാളത്തിലും പ്രധാനപ്പെട്ട മറ്റു ഭാഷകളിലുമുള്ള ഹാസ്യസാഹിത്യവിഭാഗത്തെപ്പറ്റി വിജ്ഞേയങ്ങളായ പല ലേഖനങ്ങളും' ഉൾക്കൊള്ളിച്ചുകൊണ്ടു മാതൃഭൂമിക്കാർ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ 'ഹാസ്യപ്രകാശം' എന്ന 'സഞ്ജയൻ സ്മാരകഗ്രന്ഥം', സ്മർയ്യപുരുഷന്റെ ബഹുമുഖമായ വ്യക്തിത്വത്തിനു പുറമേ ഹാസ്യസാഹിത്യശാഖയുടെ പല വശങ്ങളേയും വിശദീകരിച്ചു കാണിക്കുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല, 'മലയാളസാഹിത്യത്തിലെ സന്മാന്യമല്ലാത്ത ഒരു വിഭാഗത്തിനു് ശാശ്വതമായ ഒരു സംഭാവന നൽകുകകൂടി ചെയ്യുന്നുണ്ടു്.'

പുത്തേഴത്തു രാമമേനോൻ ഈ സരണിയിൽക്കൂടി കുറേദൂരം സഞ്ചരിച്ചു വെങ്കിലും ഒടുവിൽ ഇതരമാർഗ്ഗങ്ങളിലേയ്ക്കു മാറിക്കളയുകയാണുണ്ടായതു്. അദ്ദേഹം ചെയ്തിടത്തോളമുള്ള ശ്രമത്തിന്റെ ഫലം ചവറുകൊട്ട, പരിഹാസത്തിലൂടെ, എണ്ണക്കുടം, കാമൂപ്പാഷ് മുതലായ കൃതികളിൽ കാണാം. ഈ. എം. കോവൂർ എഴുതിയ ഏതാനും ഹാസ്യലഘുനിബന്ധങ്ങളും കാറുപിടിച്ച തോണി, ക്രത്തമ്പലം, നഖലാളനങ്ങൾ, പള്ളിയുണത്തൽ, സൽക്കാരം മുതലായ കൃതികളിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ. വി. യുടെ മരണശേഷം മലയാളമനോരമ ആഴ്ചപ്പതിപ്പിന്റെ പ്രവർത്തകനായിരുന്ന പി. ഓ. ഏബ്രഹാമും പ്രസ്തുത വിഷയത്തിൽ കുറെയൊക്കെ പ്രവർത്തിച്ചുനോക്കി. ആവക ലഘുനിബന്ധങ്ങളടങ്ങിയ സമാഹാരമാണു് രണ്ടെണ്ണമുള്ളി മഷി, വഴിത്തണലുകൾ, സരസനിരീക്ഷണങ്ങൾ എന്നീ കൃതികളിൽ കാണുന്നതു്. ഈ വിഷയത്തിൽ ഇന്നു നിരന്തരം പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരാളാണു് പി. കെ. രാജരാജവർമ്മ. ചിലപ്പോൾ അശ്ലീലതയിൽ കാൽവെച്ചുപോകുന്നു എന്ന ഒരാക്ഷേപം അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി ചിലർക്കുണ്ടു്. പഞ്ചുമേനവനേറയും കുഞ്ചിയമ്മയുടേയും സഹായത്തോടുകൂടി രാജരാജവർമ്മയുടെ വായനക്കാരെ ധാരാളം ചിരിപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്നുണ്ടെന്നു സമ്മതിച്ചേ തീരൂ. ശ്രീമതി കുഞ്ചി, പ്രസിഡണ്ടു കുഞ്ചി, കുഞ്ചിയമ്മയും പഞ്ചുമേനവനും (മൂന്നുഭാഗം), എരുവും പുളിയും, ലഘുഭക്ഷണം, തുപ്പൂതുപ്പൂ മുതലായവ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ നിബന്ധസമാഹാരങ്ങളാണു്.

സീതാരാമൻ, സി. ആർ. കേരളവർമ്മ (മാതൃഭൂമിയിലെ വിക്രമൻ), ആനന്ദക്കുട്ടൻ, ഡി. സി. കിഴക്കേമുറി, കെ എസ്സ്. കൃഷ്ണൻ, വേളൂർ കൃഷ്ണൻകുട്ടി മുതലായ മറു ചുരുക്കം ചിലരുംകൂടി ഈ ശാഖയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നവരായിട്ടുണ്ടു്. ശ്രോതാക്കളെ ചിരിപ്പിക്കാനുള്ള കഴിവു് നമ്മുടെ ഇടയിൽ വളരെ ചുരുക്കംപേർക്കുമാത്രമല്ലേ കാണാറുള്ളൂ? ആ സ്ഥിതിക്കു് ഹാസ്യകൃതികളും എഴുതുന്നവരുടെ എണ്ണം വളരെവളരെ ചുരുങ്ങുന്നതിൽ എന്താണുള്ളതം!

വിമർശനസാഹിത്യം

മറു പലടത്തും നാം സ്മരിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള വിദ്യാവിനോദിനിയുടേയും സി. പി. അച്യുതമേനോന്റേയും പേരുകൾതന്നെയാണു് വിമർശനസാഹിത്യത്തെപ്പറ്റി പറയുമ്പോഴും ആദ്യമായി ഓർക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നതു്. മുഖം നോക്കാത്ത നിരൂപണമായിരുന്നു വിദ്യാവിനോദിനിയുടേതു്. ചില നിരൂപണങ്ങൾ ഗ്രന്ഥകാരന്മാരെക്കൊണ്ടു് എന്നെന്നേക്കുമായി പേന താഴെവെയ്പിച്ചു; മറുചിലതു് ചില വമ്പന്മാരുടെ സർവ്വകലാശാലാപരീക്ഷകസ്ഥാനം

'പൂജ്യ'മാക്കി. രസികരഞ്ജിനിക്കും ഭാഷാപോഷിണിക്കും മംഗളോദയത്തിനും ഇക്കാര്യത്തിൽ പറയത്തക്കവണ്ണം ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മയാണ് ശാസ്ത്രദൃഷ്ടിയിൽക്കൂടി ഗ്രന്ഥനിരൂപണത്തെ വീക്ഷിച്ച ഒന്നാമത്തെ ആൾ. കാന്തരതാരകം വ്യാഖ്യാനത്തോടുകൂടി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച നളചരിതത്തിന്റെ മുഖവുരയിലും ചില പുസ്തകങ്ങൾക്കെഴുതിയ അവതാരികകളിലും ഈ വീക്ഷണഗതി പ്രതിഫലിച്ചിട്ടുണ്ട്. കേരളപാണിനിയുടെ ശിഷ്യന്മാരായ പി. കെ. നാരായണപിള്ളയും, കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ളയും അന്നത്തെ പേരുകേട്ട മറ്റു രണ്ടു വിമർശകന്മാരാണ്. എഴുത്തച്ഛൻ, ചെറുശ്ശേരി, നമ്പ്യാർ എന്നീ 'മൂന്നു കവി'കളെപ്പറ്റി സാഹിത്യപഞ്ചാനനൻ നടത്തിയ പഠനം നിരൂപണസരണിയിൽ പുതിയ വെളിച്ചം വീശാൻ പര്യാപ്തമായിരുന്നു. കവിയുടെ കാലനിർണ്ണയം, കവിതയിലെ രസനിർണ്ണയം, ഇതരകൃതികളുമായുള്ള താരതമ്യം മുതലായ പല പുതിയ അംശങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിരൂപണങ്ങൾ. വിവാദവിഷയമായ സംഗതികളിൽ പൂർവ്വപക്ഷത്തെ യുക്തിയുക്തമായി ഖണ്ഡിച്ച് അടിയുറച്ചുള്ള ഒരു നിഗമനത്തിൽ എത്തിച്ചേരുന്നതിൽ തന്റെ അളിഭാഷകത്വം ആ നിരൂപകനെ വളരെ സഹായിക്കയുണ്ടായി. രാമകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ തൂലിക നിശിതവും നിരൂപണങ്ങൾ സി. വി. യുടേതുപോലെതന്നെ മുഖനോക്കത്തെവയും ആയിരുന്നു എങ്കിലും, ആ നിരൂപണങ്ങളിൽ ചിലപ്പോൾ വ്യക്തിവിദ്വേഷത്തിന്റെ നിഴൽ വീശിയിരുന്നു. ധർമ്മരാജാ, ബാലാകലേശം എന്നീ കൃതികളുടെ നിരൂപണങ്ങൾ ഇതിനു ദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നു.

അപ്പൻതമ്പുരാൻ, വള്ളത്തോൾ, ഉള്ളൂർ, വടക്കുംകൂർ, ഡി. പി. ഉണ്ണി, സി. എസ്സ്. നായർ, സി. അന്തപ്പായി എന്നു തുടങ്ങി അക്കാലത്തെ നിരൂപണസരണിയിൽക്കൂടി വേറെ ചിലരും സഞ്ചരിക്കയുണ്ടായി. അവരിൽ ആരുടെയും കാലടിപ്പാടു് ഇന്നു തെളിഞ്ഞുകാണാനില്ല. ഒന്നിലോ ഖണ്ഡനം, അല്ലെങ്കിൽ മണ്ഡനം, അതുമല്ലെങ്കിൽ അസഹനം, ഇതൊന്നുമല്ലെങ്കിൽ ഉദ്ഘോഷണങ്ങളുടെ ഘോഷയാത്ര ഇങ്ങനെ പോകുന്നു നിരൂപണങ്ങളെല്ലാം. കാവ്യംഎന്നയത്തെ സ്പർശിച്ചുകൊണ്ടുള്ള നിരൂപണരീതി രാജരാജവർമ്മയ്ക്കു ശേഷവും വളർന്നുവന്നില്ല.

ഈ നിലയ്ക്കു് ഒരു മാറ്റംവരുത്തിയതു് ഏ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ളയാണു്. പാശ്ചാത്യചിന്താഗതിയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ അദ്ദേഹം ഇവിടത്തെ നിരൂപണരീതി അടിമുതൽ മുടിവരെ പരിഷ്കരിച്ചു. പക്ഷേ, ശാസ്ത്രീയതയുടെ പങ്കു് അൽപം കൂടിപ്പോയില്ലേ എന്നു സംശയം. അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം, ആധുനിക നിരൂപണങ്ങൾ ശുഷ്കങ്ങളാണെന്നു നമുക്കു തോന്നുന്നതു്. കെടാമംഗലം പപ്പുക്കുട്ടിയുടെ കടത്തുവഞ്ചി, ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പിന്റെ നിമിഷം, ചങ്ങമ്പുഴ

യുടെ സ്പന്ദിക്കുന്ന അസ്ഥിമാടം മുതലായ കാവ്യങ്ങൾക്ക് അദ്ദേഹമെഴുതിയ അവതാരികകൾ നിരൂപകതത്ത്വത്തിന്റെ നികഷോപലങ്ങളത്രെ.

എം. പി. പോൾ, ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി എന്നിവരാണ് പ്രഥിതന്മാരായ മറ്റു രണ്ടു നിരൂപകന്മാർ. സാഹിത്യം ജീവിതത്തോടു ദൃഢബന്ധമുള്ളതായിരിക്കണമെന്ന തത്ത്വത്തിൽ അടിയുറച്ചു നിന്നുകൊണ്ടാണ് രണ്ടുപേരും ഗ്രന്ഥങ്ങളെ വിമർശിച്ചിട്ടുള്ളത്. മാറുന്ന ആദർശങ്ങളിലൂടെ മാറാത്ത നിഗമനങ്ങളിൽ എത്തിച്ചേരാൻ മുണ്ടശ്ശേരിക്കുള്ള കഴിവ് അസാധാരണമാണ്. മാറ്റൊലി, അന്തരീക്ഷം, രൂപഭദ്രത, വായനശാലയിൽ (മൂന്നുഭാഗം), കരുണ—ഒരു നിരൂപണം എന്നിവയാണ് മുണ്ടശ്ശേരിയുടെ നിരൂപണവിഷയകങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവ. എം. പി. പോൾ നിരൂപണങ്ങൾ കുറച്ചേ എഴുതീട്ടുള്ളൂ. നിരൂപണത്തിന്റെ അധിഷ്ഠാനതത്ത്വങ്ങളെപ്പറ്റിയാണ് ധാരാളം എഴുതീട്ടുള്ളത്. അത്തരം കൃതികളിൽ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു നല്ല നിരൂപണങ്ങളും കാണാം. 'സാഹിത്യരചന ചതുരംഗംപോലെ ഒരു വിനോദം മാത്രമായിരുന്ന കാലം കഴിഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു' എന്ന് സാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷപീഠത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടു ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹം പറയുകയുണ്ടായി. നിരൂപണത്തിന്റെ പോക്ക് എങ്ങനെയിരിക്കുമെന്ന് ഏകദേശം ഇതിൽനിന്നൂഹിക്കാമല്ലോ. മുണ്ടശ്ശേരിയുടേതുപോലെ നിശിതമല്ല പോളിന്റെ സ്വരം. ജീവിതത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ശാന്തശീലം എഴുത്തിലും പ്രതിഫലിച്ചതായിരിക്കാം. ഗ്രന്ഥകാരന്റെ വലുപ്പംനോക്കി കായ്ം തുറന്നുപറയാൻ മടിച്ചിരുന്നില്ലെന്നതിനു് ഭൂരിഭാഗരായപ്പറ്റിയുള്ള നിരൂപണംതന്നെ നല്ല ദൃഷ്ടാന്തമാണ്.

പേരെടുത്തുപറയേണ്ട മറ്റൊരു നിരൂപകൻ കുട്ടിക്കൃഷ്ണമാരാരാണ്. ഏതു കൊടുങ്കാറ്റിലും തെല്ലും ഉലയാതെ തല ഉയർത്തി നിൽക്കാനുള്ള തന്റേടം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ട്. പ്രാചീനതയിൽ അടിയുറച്ചാണ് നിൽക്കുന്നതെങ്കിലും, നവീനതയുടെ നേരേ കണ്ണടയ്ക്കുന്ന സ്വഭാവം മാരാക്കില്ല. കലയുടെ മൗലികതത്ത്വങ്ങളെ അദ്ദേഹം വളരെ വിലമതിക്കുന്നു. മറ്റുള്ളവരുടെ ശ്രദ്ധ ക്ഷണിക്കുവേണ്ടി അവയെ വളച്ചൊടിക്കാൻ ആ നിരൂപകൻ ഒരുങ്ങാറില്ല. മുഴിഞ്ഞ ചിന്തയുടെ ഫലമായി തനിക്കു ശരിയാണെന്നു തോന്നിയതു് അദ്ദേഹം ധൈര്യത്തോടുകൂടി വിളിച്ചുപറയും. പഴയതായതുകൊണ്ടു മാത്രം ഒന്നിനെ ബഹുമാനിക്കയില്ല. 'ഭാരതപര്യടനം' ഇതിനു ദൃഷ്ടാന്തമാണ്. രാജാങ്കണം, സാഹിത്യസല്ലാപം, കൈവിളക്ക് മുതലായ കൃതികളും മാരാരുടെ നിരൂപകതത്ത്വത്തിന്റെ മാനദണ്ഡങ്ങളാണ്.

നല്ല നിരൂപകന്മാർ ഇതിനു പുറമേയും നമുക്കു ധാരാളമുണ്ട്. ബി. എ–യ്ക്കും എം. എ–യ്ക്കും മലയാളം ഐച്ഛികമായി നിശ്ചയിച്ചതോടുകൂടി ഭാഷാസാഹിത്യത്തെ ആംഗലസാഹിത്യവുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്താനുള്ള സൗകര്യം വർദ്ധിച്ചിരിക്കയാണു്. ഇതിന്റെ ഫലമായി നിരൂപണരീതി ദിവസംപ്രതി എന്നപോലെ പുതുമയിലേയ്ക്കു നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കായ്ംകുറുന്നുപറയാനുള്ള ധൈര്യവും പണത്തേക്കാൾ വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. എസ്സ്. ഗുപ്തൻനായർ, ഡോക്ടർ കെ. എം. ജോർജ്ജ്, പി. ദാമോദരൻപിള്ള, എം. എസ്. ദേവദാസ്, സി. ജെ. തോമസ്സ്, എം. കൃഷ്ണൻനായർ, ഏ. ഡി. ഹരിശർമ്മ, പി. ഏ. വാരിയർ, കെ. സുരേന്ദ്രൻ, ഉള്ളാട്ടിൽ ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായർ, എം. ശ്രീധരമേനോൻ, സുകുമാർ അഴീക്കോട്, കെ. എൻ. എഴുത്തച്ഛൻ എന്നിങ്ങനെ തുടങ്ങി അനേകമാളുകൾ ഇന്നു നിരൂപണരംഗത്തു സജീവമായി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്. എല്ലാവരുടേയും നിരൂപണങ്ങൾ സമാഹരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. സമാലോചന, മുന്തിരിച്ചാറു്, മീപാന്തികം, വിലയിരുത്തൽ, സാഹിത്യസമീക്ഷ, മധുപക്കം, മഹത്സന്നിധികൾ, കാവ്യാസ്വാദനം, ശ്രുതരേഖ, രമണനും മലയാളകവിതയും, സീതാകാവ്യം, കിരണങ്ങൾ എന്നിവ സമാഹരിക്കപ്പെട്ടവയിൽ ചിലതു മാത്രമാണു്.

പി. കെ. ബാലകൃഷ്ണന്റെ 'ചന്തുമേനോൻ—ഒരു പഠനം' എന്ന പുസ്തകം ഈ ഇനത്തിൽ പ്രത്യേകം എടുത്തുപറയേണ്ട ഒന്നാണു്. "ചന്തുമേനവനെ സാഹിത്യപരമായ വലുപ്പമല്ല തുടക്കത്തിൽ എന്നെ അദ്ദേഹത്തിലേക്കാകർഷിച്ചതു്. സ്വന്തം സാഹിത്യത്തേക്കാൾ വളരെ വലുതാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യക്തിത്വം" ഈ അഭിപ്രായത്തിൽ അടിയുറച്ചുനിന്നുകൊണ്ടു് എഴുതിയതാണു് പ്രസ്തുത കൃതി. ഇതിൽ അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു് പുതിയ ഒരു സമീപനരീതിയാണു്.

അദ്ധ്യായം 21

ചരിത്രശാഖ

ദേശചരിത്രം, ജീവചരിത്രം, ആത്മകഥ, തൂലികാചിത്രങ്ങൾ, യാത്രാവിവരണം എന്നിവ ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്താം. പാശ്ചാത്യരുമായുണ്ടായ സമ്പർക്കത്തിനുശേഷമാണ് നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിൽ ഇങ്ങനെ പുതിയ ഒരു ശാഖ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടത്.

ദേശചരിത്രം

കേരളോത്പത്തി എന്ന പേരിൽ പലരും പല പുസ്തകങ്ങളും എഴുതീട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവയിൽ ചരിത്രത്തേക്കാൾ ഐതിഹ്യാംശത്തിനാണ് പ്രാധാന്യം കൽപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ചരിത്രസ്പർശമുള്ള സ്റ്റോറുമാനുവലുകൾ തിരുവിതാംകൂറിലും കൊച്ചിയിലും മലബാറിലും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതെല്ലാം ഇംഗ്ലീഷിലാണ്. വൈയ്ക്കം പാച്ചുമൂത്തതിന്റെ തിരുവിതാംകൂർചരിത്രമാണ് ഭാഷയിലുണ്ടായ ഒന്നാമത്തെ സ്വതന്ത്രചരിത്രഗ്രന്ഥം. അന്നത്തെ മഹാരാജാവിന്റെ പ്രീതിക്കുവേണ്ടി രാജാക്കന്മാരുടെ പരമ്പരാക്രമത്തെ വിവരിക്കുന്ന രീതിയിൽ എഴുതിയ ഒരു ചരിത്രസംക്ഷേപം മാത്രമാണത്. പിൽക്കാലത്തുണ്ടായ കെ. പി. പദ്മനാഭമേനോന്റെ കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രം കുറച്ചുകൂടി വിസ്തൃതമാണ്. രേഖകളും പ്രമാണങ്ങളും അതിൽ ധാരാളം ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. കെ. സി. മാനവിക്രമരാജാ പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയ മലബാർഗസറ്റിയർ മലബാറിന്റെ ചരിത്രത്തിലേക്കു നേരിയ വെളിച്ചം വീശുന്നു. ആർ. നാരായണപ്പണിക്കരുടെ തിരുവിതാംകൂർചരിത്രവും സ്മരണാർഹമാണ്.

അടുത്ത കാലം വരെ കേരളം മൂന്നായി ഭാഗിക്കപ്പെട്ടാണല്ലോ കിടന്നിരുന്നത്. തന്നിമിത്തം വിഭാഗീയമായ ചില ചരിത്രങ്ങളും മാത്രമേ ഇവിടെ ഉണ്ടാകാനിടയായുള്ളൂ. രാജാധിപത്യം നിലനിന്നിരുന്നതിനാൽ, വളരെ കരുതലോടുകൂടി മാത്രമേ ചരിത്രകാരന്മാർക്കു കാര്യങ്ങളും രേഖപ്പെടുത്താൻ സാധിച്ചിരുന്നുമുള്ളൂ. ഈ ന്യൂനത അന്നത്തെ മിക്ക ചരിത്രങ്ങളിലും പ്രതിഫലിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സംപൂർണ്ണമായ കേരളചരിത്രം ഇനി ഉണ്ടാകേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. ആ സമ്പൂർണ്ണതയിലേയ്ക്കു യാത്രചെയ്യാൻ സഹായിക്കുന്ന ഉപകരണങ്ങളെന്ന നിലയ്ക്കുമാത്രമേ ഇതുവരെയുണ്ടായ ചരിത്രകൃതികളെ ഗണിക്കാൻ നിവൃത്തിയുള്ളു. ആ നിലയിൽ അവ അഭിനന്ദനാർഹങ്ങളുമാണു്. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ പ്രാചീനമലയാളം, കറുപ്പംവീട്ടിൽ ഗോപാലപിള്ളയുടെ കേരളമഹാചരിത്രം, ആറ്റൂർ കൃഷ്ണപിഷാരടിയുടെ കേരളചരിത്രം, എം. ആർ. ബാലകൃഷ്ണവാര്യരുടെ പ്രാചീനകേരളം, തുരനാട്ടു കുഞ്ഞൻപിള്ളയുടെ പ്രാചീനകേരളം, ഇളങ്കുളം കുഞ്ഞൻപിള്ളയുടെ കേരളചരിത്രത്തിലെ ഇരുളടഞ്ഞ ഏടുകളും ചില കേരളചരിത്രപ്രശ്നങ്ങളും, സെയ്ക്കമഹമ്മദിന്റെ ചരിത്രകേരളം, ഈ. എം. ശങ്കരൻനമ്പൂരിപ്പാടിന്റെ കേരളം, കെ. എം. പണിക്കരുടെ കേരളസ്വാതന്ത്ര്യസമരം മുതലായവ ഇക്കൂട്ടത്തിൽപ്പെടുന്നു.

ലോകചരിത്രത്തേ പൊതുവേയും ഇൻഡ്യാചരിത്രത്തെ പ്രത്യേകിച്ചും സംബന്ധിക്കുന്ന ചില കൃതികളും ഭാഷയിലുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. എം. രാജരാജവർമ്മയുടെ ലോകാലോകവും, കെ. വി. ഗോപാലമേനോന്റെ ലോകചരിത്രവും, കെ. ദാമോദരന്റെ ഇൻഡ്യയുടെ ആത്മാവും, സി. അച്യുതമേനോന്റെ സോവിയറ്റ്നാടും, വൈയ്ക്കം ചന്ദ്രശേഖരൻനായരുടെ ഇൻഡ്യയും ചൈനയും സ്വതന്ത്രകൃതികളെന്ന നിലയിൽ കൂട്ടത്തിൽ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു. ലോകാലോകം നാലുഭാഗങ്ങളിലായി ലോകചരിത്രം ഒട്ടുമുക്കാലും സംക്ഷേപിക്കാൻ ഗ്രന്ഥകർത്താവിനു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ഗോപാലമേനോന്റെ ലോകചരിത്രം രണ്ടുഭാഗം മാത്രമേ പുറത്തുവന്നിട്ടുള്ളു. ഉപനിഷത്തുകളുടെ കാലം മുതൽക്കുള്ള ഇൻഡ്യയെ മാർക്സിയൻചിന്താഗതിയിൽക്കൂടി വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടെഴുതപ്പെട്ടതാണു് 'ഇൻഡ്യയുടെ ആത്മാവു്". ഇൻഡ്യയെ കണ്ടെത്തൽ, വിഭക്തഭാരതം, ലോകചരിത്രസംഗ്രഹം (എച്ചു്. ജി. വെൽസ്), ഇൻഡ്യാചരിത്രാവലോകം മുതലായവ ഇംഗ്ളീഷിൽനിന്നു കിട്ടിയ സമ്പാദ്യങ്ങളാണു്.

ജീവചരിത്രം

കേരളവർമ്മയുടെ 'മഹച്ചരിതസംഗ്രഹ'മാണു് ജീവചരിത്രശാഖയിൽ ആദ്യമുണ്ടായ കൃതി. ചില പാശ്ചാത്യരുടെ ചരിത്രസംക്ഷേപങ്ങളാണു് അതിനിടങ്ങിയിരുന്നതു്. 'നമ്മുടെ മഹാന്മാർ' എന്ന തലക്കെട്ടിൽ മലയാളമനോരമയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട ചില നീണ്ട ലേഖനങ്ങളും ലഘുഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ രൂപത്തിൽ പിന്നീടു പുറപ്പെട്ടതാണു് രണ്ടാമത്തെ പടി. കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ, ചിത്രമെഴുത്തുകോയിത്തമ്പുരാൻ മുതലായ കേരളീയരായിരുന്ന ആ 'മഹാന്മാർ'. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ആവശ്യത്തെ പുരസ്കരിച്ചു്

ആർ. കേളുനായരും മറ്റും രചിച്ച ലഘുജീവചരിതങ്ങളുണ്ടായതു് മൂന്നാമത്തെ ഘട്ടത്തിലാണു്. റാണി ലക്ഷ്മീഭായി, കേരളവർമ്മ, ടിവാൻ ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ മുതലായ കേരളീയരും ഗ്ളാഡ്സൺ, മോണിയർ വില്യംസ് തുടങ്ങിയ വിദേശീയരും ആയിരുന്ന അന്നത്തെ ചരിതനായകന്മാർ. സ്വാമി വിവേകാനന്ദൻ, നെപ്പോളിയൻ ബോണപ്പാർട്ട് എന്നിങ്ങനെ അപൂർവ്വം ചില പൂർണ്ണജീവചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളും ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നു ഭാഷയിലേയ്ക്കു പകർന്നതു പിന്നീടാണു്. ഇതുപൊക്കെ കഴിഞ്ഞിട്ടും കേരളീയരായ സാഹിത്യകാരന്മാരെപ്പറ്റി ശരിയായ ഒരു ജീവചരിത്രമെഴുതാൻ ആരും ഒരുങ്ങിയില്ല. ഭാഷാപോഷിണി, സാഹിത്യസമാജം, സാഹിത്യപരിഷത്തു് മുതലായ സ്ഥാപനങ്ങളും ഇതിനുവേണ്ടി ശ്രമിക്കാതിരുന്നില്ല. എന്നാൽ നല്ല ഒരു പ്രസാധകനായിരുന്ന തോമസ്പോളിനാണു് അക്കാര്യത്തിൽ സഫലമായി പ്രവർത്തിക്കാനുള്ളഭാഗ്യമുണ്ടായതു്. ഇംഗ്ലീഷിലെ 'മെൻ ഓഫ് ലെറേഴ്സ്' രീതിയെ അനുകരിച്ചു് എട്ടു ജീവചരിത്രങ്ങളും അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. മൂക്കോത്തുകുമാരൻ (ചന്തുമേനോൻ, വേങ്ങയിൽ കുഞ്ഞിരാമൻനായർ), എ. ഡി. ഫരിശർമ്മ (ഒടുവിൽ കുഞ്ഞുകൃഷ്ണമേനോൻ, പന്തളത്തു തമ്പുരാൻ), കുന്നത്തു ജനാർദ്ദനമേനോൻ (കുമാരനാശാൻ, വി. സി. ബാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കർ, കോയിപ്പള്ളി പരമേശ്വരക്കുറുപ്പു് (കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ), ടി കെ. രാമമേനോൻ (ഉണ്ണായിവാരിയർ) എന്നിവരാണു് ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാർ. ഇന്നത്തെ കണ്ണുകൊണ്ടു നോക്കിയാൽ ഈ ജീവചരിത്രങ്ങളും ലക്ഷണയുക്തങ്ങളല്ലായിരിക്കാമെങ്കിലും, അന്നവരെ മനുഷ്യപാദം സ്പർശിക്കാതെ കിടന്നിരുന്ന ആ കാന്താരത്തിൽ കടക്കാൻ ഒരു ഈടുറപ്പിച്ച വെട്ടിയുണ്ടാക്കിയവരെന്ന നിലയിൽ ഈ ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ അഭിനന്ദനമർഹിക്കുന്നു. പത്തുമുപ്പതു സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ സംക്ഷിപ്തജീവചരിത്രങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളിച്ചുകൊണ്ടു് 'സാഹിത്യപ്രണയികൾ' എന്ന പേരിൽ ആറു ഭാഗങ്ങളടങ്ങിയ മറെറാരു ഗ്രന്ഥപരമ്പരയും തോമസ്പോളും പ്രസിദ്ധീകരിക്കയുണ്ടായി.

സാഹിത്യകാരന്മാർ ജീവചരിത്രങ്ങൾക്കു വിഷയമാവുക പിന്നീടു സാധാരണമായി. എ. ഡി. ഫരിശർമ്മ (രണ്ടു സാഹിത്യനായകന്മാർ, കെ. സി. കേശവപിള്ള, കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസ്മാപ്പിള, ടി. കെ. രാമമേനോൻ (ചാത്തുക്കുട്ടിമന്നാടിയാർ, സി. എസ്സ്. ഗോപാലപ്പണിക്കർ), പി. അനന്തൻപിള്ള (കേരളപാണിനി), എം. ആർ. ബാലകൃഷ്ണവാര്യർ (കേരളവർമ്മദേവൻ, കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ), എൻ. ബാലകൃഷ്ണൻനായർ (വി. കൃഷ്ണൻതമ്പി, സാക്ഷാൽ സി. വി.), വടക്കുംകൂർ രാജരാജവർമ്മ (ഉള്ളൂർ മഹാകവി), കെ. ഭാസ്കരപിള്ള (സഹോദരിമാനി), കിട്ടുണ്ണിനായർ (മഹാകവി വള്ളത്തോൾ), പള്ളിപ്പാട്ടു കുഞ്ഞുകൃഷ്ണൻ (നമ്മുടെ സാഹിത്യകാരന്മാർ എന്ന ഗ്രന്ഥപരമ്പര),

പി. കെ. പരമേശ്വരൻനായർ (സാഹിത്യപഞ്ചാനനൻ, സി. വി. രാമൻപിള്ള) ആർ. മാധവപ്പൈ (എം. ശേഷഗിരിപ്രഭു) എന്നിവരാണ് ആ വിഷയത്തിൽ ഗണ്യമായവിധം പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളത്. പരമേശ്വരൻനായരുടെ കൃതികൾക്കു കൂടുതൽ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു. "കഴിയുന്നതും പ്രാമാണികമായ രേഖകളെ ആസ്പദമാക്കി നായകന്മാരുടെ ജീവിതം ഓരോ പടിയും കടന്നു പോയതിന്റെ അനുക്രമമായ ചരിത്രം ആവിഷ്കരിക്കാനാണ് ഗ്രന്ഥകാരൻ യത്നിച്ചിട്ടുള്ളത്." ഭാസ്കരപിള്ളയുടെ 'സ്വദേശാഭിമാനി'യും പ്രാമാണിക രേഖകളെക്കൊണ്ടും സത്യസന്ധമായ പ്രസ്താവനകളെക്കൊണ്ടും ചരിത്രാംശങ്ങളുടെ പരിപൂർണ്ണതകൊണ്ടും ലക്ഷണയുക്തമായ ഒരു ജീവചരിത്രമായിട്ടുണ്ട്.

എൻ. ബാലകൃഷ്ണൻനായരുടെ 'രാജാ രവിവർമ്മ', സി. നാരായണപിള്ളയുടെ 'ചങ്ങമ്നാശ്ശേരി', പി. കെ. മാധവന്റെ 'ടി. കെ. മാധവൻ', വി. സി. ജോജ്ജിന്റെ 'നിധീരിക്കൽ മാണിക്കത്തനാർ', പറവൂർ കെ. ഗോപാലപിള്ളയുടെ 'കുഞ്ഞൻപിള്ളച്ചട്ടമ്പി', മൂക്കോത്തു കുമാരന്റെ 'ശ്രീനാരായണഗുരു', പന്നിശ്ശേരി നാണുപിള്ളയുടെ 'നീലകണ്ഠതീർത്ഥപാദസ്വാമി', ഡോക്ടർ കെ. എം. ജോജ്ജിന്റെ 'സാധുകൊച്ചുഞ്ഞൂ' എന്നിവ സാഹിത്യേതരരംഗങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിച്ച ഏതാനും കേരളീയരുടെ ജീവചരിത്രങ്ങളാണ്. വിവേകാനന്ദൻ, സ്വാമിരാമതീർത്ഥൻ, മഹാത്മാഗാന്ധി, ഭഗവാൻ ബുദ്ധൻ, അരവിന്ദൻ മുതലായ ഭാരതീയമഹാന്മാരെപ്പറ്റിയുള്ള ജീവചരിത്രങ്ങളും നമുക്കു ലഭിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഗോഖലെ, തിലകൻ, സരോജിനി, സി. വി. രാമൻ, ശിവജി തുടങ്ങിയവരെപ്പറ്റി രണ്ടും മൂന്നും ഗ്രന്ഥങ്ങൾവീതം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. വിദേശികളെപ്പറ്റിയും ഈയിടെ ചില നല്ല ജീവചരിത്രങ്ങൾ ഭാഷയിലുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ബർനാഡ്ഷാ, ഷൈചറർസർ, ഐൻസ്റ്റയിൻ, വാഗ്ഭടയർ, മാക്സിംഗോർക്കി, ഫ്ളോറൻസ് നൈറ്റിങ്ഗെയിൽ, മിൽട്ടൻ, സ്റ്റാലിൻ, അഗ്നേസ്സ്പാതിരി മുതലായവരാണ് ചരിത്രനായകന്മാർ. കെ. പി. ശങ്കരമേനോനും കെ. ടി. ഗോവിന്ദമേനോനുംകൂടി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച 'വിശ്വസാഹിത്യശിൽപികൾ' വിഷയത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകൊണ്ടു സവിശേഷമായ പരിഗണനയെ അർഹിക്കുന്നു. നോബൽസമ്മാനത്തിനു അർഹരായ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ജീവചരിത്രസംക്ഷേപങ്ങളാണ് പ്രസ്തുത കൃതിയിലെ ഉള്ളടക്കം.

ദേശചരിത്രങ്ങളുടേയും ജീവചരിത്രങ്ങളുടേയും അംശങ്ങൾ കൂടിക്കലർന്നവയാണ് കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണിയുടെ ഐതിഹ്യങ്ങൾ. മറ്റു തെളിവുകളൊന്നെങ്കിൽ, ഈ ഐതിഹ്യങ്ങൾ ചരിത്രകാരന്മാരെ സഹായിച്ചേക്കും. എട്ടു ഭാഗങ്ങളടങ്ങിയ ഐതിഹ്യമാലയും കേരളകവികൾ ഒന്നാംഭാഗവും ശങ്കുണ്ണി

എഴുതിയ അത്തരം പ്രബന്ധങ്ങളുടെ സമാഹാരരൂപത്തിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളാകുന്നു.

ആത്മകഥ

ആത്മപ്രശംസയുടെ വകഭേദമാണെന്നു വിചാരിച്ചിട്ടോ എന്തോ അടുത്തകാലംവരെ 'ആത്മകഥ'യെഴുതാൻ ആരും മുന്നോട്ടു വന്നിരുന്നില്ല. അടിയുറച്ച സത്യസന്ധതയും അഭ്യാസംകൊണ്ടു സിദ്ധിച്ച ആത്മനിയന്ത്രണശീലവും ഉള്ളവർക്കു മാത്രമേ 'ആത്മകഥാ'കഥനത്തിൽ വിജയം സമ്പാദിക്കാൻ കഴിയൂ. ഏതു ഭാഷയിലും നല്ല ആത്മകഥകൾ ഉർല്ലഭമായിക്കാണുന്നതു് ഇതുകൊണ്ടാണു്.

പാശ്ചാത്യത്തുതാണു് ഈ മാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടി ആദ്യമായി സഞ്ചരിച്ച ആൾ. 'കേരളകൗമുദി'യുടെ അവതാരികയിൽ കോവുണ്ണി നെടുങ്ങാടിയുടെ ഒരാത്മകഥാസംക്ഷേപം ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ ഇതു രണ്ടും 'ആത്മകഥ'കളാണെന്നു പറയാമെന്നേയുള്ള. ആത്മകഥയുടെ ലക്ഷണം കുറേക്കൂടി യോജിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കൃതിയാണു് ബി. കല്യാണിയമ്മയുടെ വ്യാഴവട്ടസ്മരണകൾ. ഭർത്താവിന്റെ നാടുകടത്തൽ ആ സാദ്ധ്വിയിൽ ഉളവാക്കിവിട്ട വികാരപരമ്പരകൾ അതിൽ ഓളംവെട്ടുന്നുണ്ടു്. കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള എഴുതിയ 'എന്റെ നാടുകടത്തൽ' വ്യാഴവട്ടസ്മരണകളിലെ സംഭവങ്ങൾക്കു ശേഷമുള്ള കഥകളെയാണു് പ്രാധാന്യേന വിവരിക്കുന്നതു്. ഇവയ്ക്കു പുറമേ, ആർ. ഈശ്വരപിള്ളയുടെ 'സ്മരണകൾ', സാഹിത്യപഞ്ചാനനന്റെ 'സ്മരണമണ്ഡലം', ഈ. വി. കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ 'ജീവിതസ്മരണകൾ', വി. ഏ. കേശവൻനായരുടെ 'ഇരുമ്പഴികൾക്കുള്ളിൽ', മിസ്സിസ്സ് എം. പി പോളിന്റെ 'സ്മരണകൾ', കെ. കെ. രാജാവിന്റെ 'സ്മൃതിമാധുര്യം' എന്നു തുടങ്ങി ചുരുക്കം ചില കൃതികൾ മാത്രമേ ഈ ഇനത്തിൽ നമുക്കു കിട്ടിയിട്ടുള്ള.

ഇവിടെ പേരു പറയാത്തതായി നാലു പ്രധാന കൃതികൾ ബാക്കിയുണ്ടു്. കെ. പി. കേശവമേനോന്റെ കഴിഞ്ഞകാലം, സർദാർ കെ. എം. പണിക്കരുടെ ആത്മകഥ, സി. കേശവന്റെ ജീവിതസമരം, മന്നത്തുപദ്മനാഭന്റെ ജീവിതസ്മരണകൾ ഇവയാണു് ആ നാലു പുസ്തകങ്ങൾ. സംഭവബഹുലവും ബഹുമുഖവുമായ ജീവിതത്തിന്റെ സത്യസന്ധമായ ചിത്രീകരണമാണു് 'കഴിഞ്ഞകാല'ത്തിൽ കാണുന്നതു്. സ്വന്തം ദുർബലതകളേയും കുറവുകളേയും വെട്ടിത്തുറന്നു പറയാൻ ഗ്രന്ഥകാരൻ മടിക്കുന്നില്ല. വായനക്കാരിൽ വിശ്വാസ്യതയും ബഹുമാനവും ജനിക്കാൻ ഇതു ഹേതുഭൂതമായിത്തീരു

കയും ചെയ്യുന്നു. സർദാറിന്റെ 'ആത്മകഥ'യിൽക്കൂടി ആ വ്യക്തിയുടെ ലോകവ്യാപിയായ ജീവിതത്തിന്റെ ഒരു ലഘുചിത്രം ദൃശ്യമാകുന്നു. ആ ജീവിതത്തിലെ ഉദ്ഗതരങ്ങളായ സംഭവങ്ങളുടെ പരമ്പരയും എവിടെയുമുള്ള വിജയാശ്ലിഷ്ടതയും വായനക്കാരെ അമ്പരപ്പിക്കുന്നു. സി. കേശവന്റേയും മന്നത്തു പദ്മനാഭന്റേയും ആത്മകഥകളും സമകാലികസംഭവങ്ങളും സമകാലികവ്യക്തികളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടവയുമാണ്. രണ്ടു സമുദായങ്ങളുടെ ഇക്കഴിഞ്ഞ അരനൂറ്റാണ്ടുകാലത്തെ സജീവമായ ചരിത്രം ആ കൃതികളിൽ പ്രതിബിംബിച്ചിട്ടുണ്ട്.

കെ. സി. മാമൻമാപ്പിള, ഐ. സി. ചാക്കോ, സി. വി. കുഞ്ഞുരാമൻ മുതലായവർ ജീവിതസ്മരണകളും എഴുതിവന്നിരുന്നു. മുഴുവനായിട്ടുണ്ടോ എന്നറിഞ്ഞുകൂടാ. കെ. വാസുദേവൻമൂസ്സതും (കെ. വി. എം.), കേശവദേവും ഓരോ ആത്മകഥ എഴുതിത്തുടങ്ങീട്ടുണ്ട്.

ഇതരഭാഷകളിൽനിന്നു തർജ്ജമചെയ്യപ്പെട്ട നിലയിലും നമുക്ക് ഏതാനും നല്ല ആത്മകഥകളും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. മഹാത്മജിയുടെ 'എന്റെ സത്യാന്വേഷണപരീക്ഷകൾ', ജവഹർലാൽ നെഹ്റുവിന്റെ 'ആത്മകഥ', രവീന്ദ്രനാഥടാഗോറിന്റെ 'ജീവിതസ്മൃതി', വിജയലക്ഷ്മി പണ്ഡിറിന്റെ 'എന്റെ ജയിൽദിനങ്ങൾ', മാക്സിം ഗോർക്കിയുടെ 'പരിശീലനം'വും 'സർവ്വകലാശാലകൾ'ും, ടെൻസിങ്ങിന്റെ 'ഹിമവ്യാപ്തി', ആൽബർട്ട് ഷൈറ്റ്സന്റെ 'എന്റെ ജീവിതവും ചിന്തയും', മിസ്സസ് റൂസ്വെൽറ്റിന്റെ 'ഇതു ഞാനോർക്കുന്നു', ഹെലൻ കെല്ലറുടെ 'എന്റെ ജീവിതകഥ' എന്നിവ അവയിൽ പ്രാമുഖ്യം അർഹിക്കുന്നു.

തൂലികാചിത്രങ്ങൾ

ഇനിയും നല്ലപോലെ വേരുറച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ഒന്നാണ് തൂലികാചിത്രപ്രസ്ഥാനം. ജീവചരിത്രങ്ങളോട് വളരെ അടുപ്പമുണ്ടായിരുന്നിട്ടും ആ ശാഖയ്ക്കു സിദ്ധിച്ചതിൽ പത്തിലൊരുഭാഗം വളർച്ചപോലും ഇതിനുണ്ടായിട്ടില്ല. ചിത്രരചനയ്ക്കു കൂടുതൽ കലാബോധം വേണമെന്നുള്ളതുതന്നെയായിരിക്കാം ഇതിനു കാരണം.

മഹാജേന്ദ്രനാഥടാഗോർ എന്ന തൂലികാനാമത്തിൽ ഈ. വി. കൃഷ്ണപിള്ളയാണ് ഇത്തരം ചിത്രങ്ങൾ ആദ്യമായി വരച്ചുതുടങ്ങിയതു്. ലേഖകന്റെ സഹജമായ ഫലിതം ആ ചിത്രങ്ങളെ ഒരുതരം കാർട്ടൂണുകളാക്കിത്തീർത്തു. 'തൂലികാചിത്രങ്ങൾ' എന്ന പേരിൽ അവ സമാഹരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

സി. നാരായണപിള്ളയും പൊൻകുന്നം വക്കിയും ചില നേതാക്കന്മാരുടെ ചിത്രങ്ങളാണു വരച്ചതു്. എ. ജി. ഗാർഡ്നറായിരുന്നു ഇവരുടെ മാസ്റ്റർശി. ഒന്നാമന്റെ ചിത്രങ്ങൾ 'പോയ തലമുറ'യിലും രണ്ടാമന്റേതു് 'തൂലികാചിത്ര'ങ്ങളിലും കാണാം. കേരളീയസാഹിത്യകാരന്മാരിൽ ചിലരുടെ രസികൻചിത്രങ്ങൾ വരച്ചവരാണു് വി. വി. യും (വള്ളത്തോൾ വാസുദേവമേനോൻ) വക്കം അബ്ദുൽകാദറും എസ്സു്. കെ. നായരും. തേച്ചുമിനുക്കിയ വാക്യങ്ങളും നർമ്മബോധത്തിന്റെ മേൻപൊടിയും വി. വി. യുടെ ചിത്രങ്ങളെ ക്ലൃപ്തങ്ങളാക്കുന്നു (രംഗമണ്ഡപം, മാരാരും ക്ലൃപ്തരും). അബ്ദുൽകാദർ കായ്മാതൃപ്രസക്തനാണു്. വസ്തുവ്യക്തികളുടെ ഉള്ളുറയുടെ താക്കോൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈയിലാണെന്നുതോന്നും ചില വിവരണങ്ങൾ വായിച്ചാൽ. (തൂലികാചിത്രങ്ങൾ, ചിത്രദർശിനി). എസ്സു്. കെ. നായർ കണ്ട കായ്യും ഭംഗിയായി പറയുന്നു (ഞാൻകണ്ട സാഹിത്യകാരന്മാർ).

ജൂലിയൻ എന്ന തൂലികാനാമത്തിൽ പി. ഭാസ്കരൻപിള്ള വരച്ച ചിത്രങ്ങൾ ആ തൂലികാനാമത്തിൽത്തന്നെയാണു് സമാഹരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. എഴുതിയകാലത്തു് അവ ചിലരെയൊക്കെ ക്ഷോഭിപ്പിക്കയുണ്ടായി. ആരേയും ക്ഷോഭിപ്പിക്കാത്ത തൂലികാചിത്രങ്ങളാണു് ടാറാപുരം സുകുമാരൻറേതു്. മാർട്ടവാംശമാണു് അതിൽ ക്ലൃപ്തർ. പത്തു കഥാകാരന്മാർ, പത്തു കവികൾ എന്ന രണ്ടു സമാഹാരങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വകയായി പുറത്തുവന്നു കഴിഞ്ഞു. നിരൂപകന്മാരെപ്പറ്റിയുള്ള വേറൊരു പത്തും തയാറായിട്ടുണ്ടു്. മാടശ്ശേരി മാധവവാര്യരുടെ 'എഴുത്തുകാരും എഴുത്തുകാരും' എന്ന കൃതിയും തൂലികാചിത്രങ്ങളുടെ വർഗ്ഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്താം.

യാത്രാവിവരണം

ഈ ഇനത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു പുസ്തകത്തെപ്പറ്റി (വർത്തമാനപുസ്തകം) മുൻപൊരദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതുകഴിഞ്ഞുണ്ടായ സഞ്ചാരവിവരണങ്ങളിൽ ആദ്യത്തേതു് ജി. പി. പിള്ളയുടെ 'ലണ്ടനാം പാരീസ്സി'മാണു്. കെ. പി. കേശവമേനോന്റെ ബിലാത്തിവിശേഷം അതിനുശേഷമുണ്ടായതാണെങ്കിലും, ഭാഷാശൈലിയിലും പ്രതിപാദനസൗകുമാര്യത്തിലും മുന്നിട്ടു നിൽക്കുന്നു. പിൽക്കാലത്തു് പല ആവശ്യങ്ങൾക്കായി പലരും ലോകസഞ്ചാരത്തിൽ ഏർപ്പെടുകയും അവരിൽ ഒരുവിധം സാഹിത്യാഭിരുചിയുള്ളവരൊക്കെ തങ്ങളുടെ സഞ്ചാരാനുഭവങ്ങളെ രേഖപ്പെടുത്താൻ ആരംഭിക്കയുംചെയ്തു. മിസ്സസ്സു് കുട്ടൻനായരുടെ 'ഞാൻകണ്ട യൂറോപ്പു്', ഈരാളിൽവുഗ്സ്സിന്റെ 'ഞാൻകണ്ട അമേരിക്ക', കെ. എം. പണിക്കരുടെ 'ആപൽക്കരമായ യാത്ര',

എൻ. ജെ. നായരുടെ 'ഭ്രപ്രക്ഷിണവൃത്താന്തം', കെ. പി. കേശവമേനോന്റെ 'ഭൂതവും ഭാവിയും', സി. ബി. കുമാറിന്റെ 'ലണ്ടൻകത്തുകൾ', എ. കെ. ഗോപാലന്റെ 'ഞാൻ ഒരു പുതിയലോകം കണ്ടു', ആനി ജോസഫിന്റെ 'റഷ്യയിൽ', അന്നമ്മ വെള്ളാപ്പള്ളിയുടെ 'ഞങ്ങൾ യൂറോപ്പിലൂടെ', മൊയ്തു ഹാജിയുടെ 'ഞാൻകണ്ട അറേബ്യ' മുതലായവ ഇങ്ങനെ ഉണ്ടായ കൃതികളാണ്.

സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ എസ്സ്. കെ. പൊറ്റക്കാടാണ് കൂടുതൽ വിദേശസഞ്ചാരം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ യാത്രാവിവരണങ്ങളിൽ അനുഭവരസികത തെളിഞ്ഞുകാണാം. യൂറോപ്പ്, സോവ്യറ്റ്നാട്, ആഫ്രിക്ക, ഇൻഡോനേഷ്യ മുതലായ രാജ്യങ്ങളിലെ കഥകളും സരസമായി വിവരിക്കുന്ന ഒരുഡസനോളം പുസ്തകങ്ങളും അദ്ദേഹം ഭാഷയ്ക്കു സമ്മാനിച്ചു കഴിഞ്ഞു. * തെക്കുകിഴക്കനേഷ്യയും ജപ്പാനും, ആഫ്രിക്ക ആഫ്രിക്ക, അപ്പുറത്തെ അമേരിക്ക എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കർത്താവായ കെ. സി പീറ്ററുടെ നാമധേയവും ഈ അവസരത്തിൽ സ്മരണീയമാണ്.

ഡോക്ടർ സി. ആർ നാരായണൻ, ഡോക്ടർ കെ. രാഘവൻപിള്ള, ഡോക്ടർ കെ. ഭാസ്കരൻനായർ, ഡോക്ടർ ശ്രീകൃഷ്ണശർമ്മ, ഡോക്ടർ കെ. കുഞ്ഞുണ്ണിരാജാ മുതലായവർ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുവേണ്ടി വിദേശങ്ങളിലേയ്ക്കു പോയവരും അന്നത്തെ സ്ഥാനം അനുഭവങ്ങളെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പകർത്തിയവരുമാണ്. (പുസ്തകങ്ങളും യഥാക്രമം: അമേരിക്കയിലേക്ക് ഒരു യാത്ര, എന്റെ ലണ്ടൻജീവിതം, പുതുമയുടെ ലോകം, ജർമ്മൻ കത്തുകൾ, ലണ്ടനിൽ), ഇൻഡ്യയിൽതന്നെ നടത്തിയ പര്യടനങ്ങളുടെ ചരിത്രം രേഖപ്പെടുത്തിയവരും ധാരാളമുണ്ട്. കാശ്മീർ, യാത്രാസ്മരണകൾ (എസ്. കെ പൊറ്റക്കാട്ട്), കിഴക്കൻ പാകിസ്ഥാനിൽ, സൗദ്യജനത (എ. കെ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ള), എന്റെ തീർത്ഥയാത്ര (തിരവത്തു് അമ്മാളുഅമ്മ), ബദരീനാഥയാത്ര (തിരവത്തു് അമ്മിണിഅമ്മ), എന്റെ ബഞ്ചാസുയാത്ര (കാഞ്ഞിപ്പയ്യൂർ ശങ്കരൻ നമ്പൂരിപ്പാട്ട്), ഒരു മലയാളി കണ്ട ഇൻഡ്യ (സി. ആർ. നാരായണൻ), ഹിമഗിരിവിഹാരം (സ്വാമി തപോവനം), ഒരു തീർത്ഥയാത്ര (ടി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ), എന്റെ കാശിയാത്ര (എസ്സ്. ശങ്കരവാര്യർ), ഒരു ഹിമാലയ

---

* (1) ഇന്നത്തെ യൂറോപ്പ്, (2) ഇൻഡോനേഷ്യൻ ഡയറി (രണ്ടുഭാഗം), (3) കാപ്പിരികളുടെ നാട്ടിൽ, (4) നൈൽ ഡയറി, (5) സിംഹഭൂമി (രണ്ടുഭാഗം), (6) പാതിരാസൂര്യന്റെ നാട്ടിൽ, (7) മലയാനാടുകളിൽ, (8) സോവ്യറ്റ് ഡയറി (രണ്ടുഭാഗം), (9) ബാലിദ്വീപ്.

യാത്ര (മാധവനാർ), കൈലാസയാത്ര (വനഭിക്ഷു), ഉണരുന്ന ഉത്തരേൻഡ്യ (എൻ. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ), തക്ഷശിലായാത്ര (വി. ആർ. പരമേശ്വരൻപിള്ള) മുതലായ കൃതികൾ അങ്ങനെയുണ്ടായവയാണ്. പൊറക്കാടിനും കൃഷ്ണവായ്ക്കും ബാലകൃഷ്ണപിള്ളയ്ക്കും മാത്രമേ പുതിയ വീക്ഷണഗതിയിൽക്കൂടി കായ്ങ്ങൾ നോക്കിക്കാണാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ. ഹയാൻസാങ്ങിന്റെ ഭാരതയാത്ര, മാർക്കോപോളോവിന്റെ സഞ്ചാരകഥകൾ, കോൺടിക്കിയാത്ര എന്നിങ്ങനെ പരിഭാഷാരൂപത്തിലും ചില നല്ല സഞ്ചാരകഥകൾ നമുക്കു കിട്ടീട്ടുണ്ട്. മലയാളികൾക്കു സഞ്ചാരത്തിലും സാഹിത്യത്തിലുമുള്ള വാസന വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന കാലമായതുകൊണ്ട്, യാത്രാവിവരണഗ്രന്ഥങ്ങൾ ധാരാളം ഉണ്ടാകാനുള്ള ലക്ഷണങ്ങളാണു കാണുന്നതു്.

അദ്ധ്യായം 22

പ്രമാണഗ്രന്ഥങ്ങൾ

ആധുനികശാസ്ത്രം, ദർശനങ്ങൾ, പുരാണേതിഹാസങ്ങൾ, ഭാഷാശാസ്ത്രം, സാഹിത്യം മുതലായ വിഷയങ്ങളെസ്സംബന്ധിച്ചു ഭാഷയിലുണ്ടായിട്ടുള്ള പ്രമാണഗ്രന്ഥങ്ങളെപ്പറ്റിയാണു് ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ പറയാനുദ്ദേശിക്കുന്നതു്.

ആധുനികശാസ്ത്രം

വിദ്യാവിനോദിനി, രസികരഞ്ജിനി മുതലായ പഴയ മാസികകൾ പരിശോധിച്ചാൽ ശാസ്ത്രീയവിഷയങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള ചില ലേഖനങ്ങൾ കാണാം. അവയൊന്നും പുസ്തകരൂപത്തിലായിട്ടില്ല. ആ രീതിയിലുള്ള ആദ്യത്തെ ശ്രമം നടന്നതു് ഡോക്ടർ കെ. കൃഷ്ണൻപണ്ടാലയും ടി. കെ. കൃഷ്ണമേനോനുംകൂടി 'മലയാളശാസ്ത്രപാഠാവലി'എന്ന ഗ്രന്ഥപരമ്പര പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോഴാണു്. പണ്ടാലയുടെ രസതന്ത്രപ്രവേശിക, മാവേലിക്കര ഉദയവർമ്മതമ്പുരാന്റെ പ്രവേശിക എന്നീ രണ്ടു പുസ്തകങ്ങൾ മാത്രമേ ആ ഗ്രന്ഥാവലിയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടുള്ളൂ. എം. രാജരാജവർമ്മയാണു് പിന്നീടു് അക്കാര്യത്തിൽ ഗണ്യമായി പ്രവർത്തിച്ച ഒരാൾ. നവീനശാസ്ത്രപീഠിക, വിഹായസവിഹാരം, അന്തരീക്ഷപ്രപഞ്ചം, സസ്യശാസ്ത്രം, ജീവശാസ്ത്രം എന്നിത്യാദി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അദ്ദേഹം ഭാഷയ്ക്കു സംഭാവനചെയ്തു. എസ്സ്. ബാലരായണാചാരിയും എസ്. സുബ്രഹ്മണ്യശർമ്മ ചേർന്നു രചിച്ച രസതന്ത്രബോധിനി, കെ. ആർ. കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ പാശ്ചാത്യശാസ്ത്രവൃത്താന്തം, പി. തങ്കമ്മയുടെ നക്ഷത്രമണ്ഡലം, മുണ്ടശ്ശേരിയുടെ വിജ്ഞാനോപഹാരം, ടി. കെ. ജോസഫിന്റെ വൈദ്യുതീവിലാസവും സൂര്യസാമ്രാജ്യവും, എം. പി. പാക്കോവിന്റെ റേഡിയോയും ദൂരവീക്ഷണവും, ഒ. എം. ചെറിയാന്റെ മനസ്സിന്റെ മാനങ്ങൾ, പി. എൻ. മൂസ്സതിന്റെ മനഃശാസ്ത്രം, എം. ആർ. ബാലകൃഷ്ണവാര്യരുടെ വ്യോമയാനം, മാത്യു എം. കുഴവേലിയുടെ ആകാശസഞ്ചാരം മുതലായവ ശ്രദ്ധേയങ്ങളായ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളാണു്.

ഇന്നു് ആധുനികശാസ്ത്രത്തെപ്പറ്റിയുള്ള നവീനവിജ്ഞാനം ഭാഷയിലേയ്ക്കു പകർത്തുന്നതിൽ ബദ്ധശ്രദ്ധരായിരിക്കുന്ന വ്യക്തികളിൽ ഡോക്ടർ കെ. ഭാസ്കരൻനായർ, എസ്സ്. പരമേശ്വരൻ, എം. ബാലരാമമേനോൻ

എം. സി. നമ്പൂരിപ്പാട്ട്, പി. ടി. ഭാസ്കരപ്പണിക്കർ, ഡോക്ടർ സി. ആർ. നാരായണൻ മുതലായവരാണ്. ഇവരുടെ വകയായി (1) ആധുനിക ശാസ്ത്രം, പരിണാമം, ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഗതി, (2) ആധുനികജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം, പ്രപഞ്ചശക്തി, ശാസ്ത്രസരണി, ശാസ്ത്രസൗധം, (3) ശാസ്ത്രദീപ്തി, പ്രപഞ്ച ചരിതം, (4) സയൻസിന്റെ വികാസം, സയൻസിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ, ഭൂമിയുടെ ആത്മകഥ, ശാസ്ത്രദൃഷ്ടിയിലൂടെ, (5) സയൻസിന്റെ സന്ദേശം, ശാസ്ത്രപരിചയം, (6) ശാസ്ത്രീയോപന്യാസങ്ങൾ, അത്ഭുതകരമായ ആകാശം മുതലായ പല ഉത്തമഗ്രന്ഥങ്ങളും ഭാഷയ്ക്കു കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞു. ഇനിയും പലതും അടുത്തുതന്നെ കിട്ടുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യാം.

മറ്റു ശാസ്ത്രങ്ങൾ

ഉറുപ്പിക, ധനശാസ്ത്രതത്ത്വങ്ങൾ, ധനശാസ്ത്രപ്രവേശിക, നാണയ പ്രശ്നം എന്നീ കൃതികൾ ധനശാസ്ത്രശാഖയിലേയ്ക്ക് കെ. ദാമോദരന്റെവക സംഭാവനകളാണ്. ടി. സി. ശങ്കരമേനോന്റെ നികുതിശാസ്ത്രം, പി. എൻ. മൂസ്സതിന്റെ ധനശാസ്ത്രം എന്നിവ ഏതദ്വിഷയകങ്ങളായ മറ്റു രണ്ട് അമൂല്യഗ്രന്ഥങ്ങളാകുന്നു. കൊച്ചി ഭാഷാപരിഷ്കരണക്കമ്മിറ്റിയിൽനിന്നു പ്രസിദ്ധീകരിച്ച കൗടല്യന്റെ അർത്ഥശാസ്ത്രം (പരിഭാഷകൻ കെ. വി. എം.) ഏതു ഭാഷയ്ക്കും അഭിമാനിക്കാവുന്ന ഒരു കൃതിയാണ്.

കൃഷി, പരസ്പരസഹായം, സ്ഥിതിസമത്വവാദം, രാഷ്ട്രവിജ്ഞാനം എന്നീ വിഷയങ്ങളെസ്സംബന്ധിച്ചും ചില പുസ്തകങ്ങൾ ഭാഷയിലുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. കൃഷിവിഷയങ്ങൾ (ഐ. സി ചാക്കോ), കൃഷിതത്ത്വങ്ങൾ (എസ്സ്. ഏ. പിള്ള), കൃഷിശാസ്ത്രം രണ്ടുഭാഗം (ജെ. വി. അക്കരപ്പറമ്പിൽ), സഹകരണ മാഹാത്മ്യം (കെ. മാധവക്കുറുപ്പ്), 'സഹകരണദീപിക'യും 'സഹകരണപ്രവേശിക'യും (ആർ. മാധവപ്പൈ), പരസ്പരസഹായപ്രസ്ഥാനം (സി. നാരായണൻ), സോഷ്യലിസം (സി. ജെ. തോമസ്സ്), ഇൻഡ്യയും സോഷ്യലിസവും (കെ ദാമോദരൻ), സോഷ്യലിസം എന്തിന്? (മൂലം: ജയപ്രകാശ നാരായൺ. പരിഭാഷ: പി. നാരായണൻനായർ), രാഷ്ട്രവിജ്ഞാനം (കെ. ഏ. ദാമോദരമേനോൻ), ഭരണഘടനകൾ (എം. പ്രഭ), നമ്മുടെ ഭരണഘടന (കോന്നിയൂർ നരേന്ദ്രനാഥ്), പൗരന്മാരും ഭരണഘടനയും (മൂലം: എം. രത്നസ്വാമി, പരി: എം. കെ. മാധവൻനായർ) സംഗീതചന്ദ്രിക (ആറ്റൂർ കൃഷ്ണപ്പിഷാരടി) മുതലായവ അതാതു വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി നമുക്കു കിട്ടിട്ടുള്ള പ്രമാണഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ചിലതു മാത്രമാണ്.

കന്നുകാലിസംരക്ഷണം, കോഴിവളർത്തൽ, തേനീച്ചവളർത്തൽ, കേരളത്തിലെ പക്ഷികൾ, നമ്മുടെ പക്ഷികൾ, പ്രാണിവംശചരിത്രം, തയ്യൽശാസ്ത്രം, സൂത്രശാസ്ത്രം, കൈത്തറി, ചെറുകിടരാസവ്യവസായങ്ങൾ എന്നു തുടങ്ങി ശാസ്ത്രത്തിന്റെ മറ്റു ശാഖകളിലേയ്ക്ക് വെളിച്ചംവീശുന്നവയായിട്ടും ചില നല്ല ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഭാഷയിലുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

വിദ്യാഭ്യാസം മാതൃഭാഷയിൽക്കൂടിയായിരിക്കണമെന്ന അഭിപ്രായം, പല ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടേയും ആവിർഭാവത്തിനു കാരണമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ആവശ്യത്തിനായി ആധുനികശാസ്ത്രത്തിന്റെ പല ശാഖകളിലും അനേകം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇപ്പോൾത്തന്നെ ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളെന്ന നിലയിൽ അവയ്ക്ക് അപൂർണ്ണതയുണ്ടായിരിക്കാമെങ്കിലും, പൂർണ്ണതയിലേയ്ക്കുള്ള യാത്രയിൽ അവയും നമ്മെ സഹായിക്കുന്നുണ്ടല്ലൊ.

ദർശനങ്ങൾ

ഉപനിഷത്തുകളും മറ്റുമാണ് ഈ വാക്കുകൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. പി. കെ. നാരായണപിള്ളയും മഹോപാദ്ധ്യായൻ രാമൻപിള്ളയും കൂടി തർജ്ജമചെയ്ത ഉപനിഷത്തുകൾ ഇക്കൂട്ടത്തിൽ പ്രാമുഖ്യമർഹിക്കുന്നു. ഏ. കൃഷ്ണനെമ്പ്രാന്തിരിയുടെ ദശോപനിഷത്തുകൾ, ഡോക്ടർ എൽ. ഏ. രവിവർമ്മയുടെ ഉപനിഷത്ത്രയം എന്നിവയും ഗണനീയങ്ങളത്രെ. ആധുനികശാസ്ത്രത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ ഉപനിഷത്തത്ത്വങ്ങളെ വ്യാഖ്യാനിക്കാനാണ് ഡോക്ടർ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളതു്. വള്ളത്തോളിന്റെ ഋഗ്വേദതർജ്ജമ, രാഹുൽസാങ്കൃത്യായന്റെ മൂലത്തിൽനിന്നു പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയ 'വിശ്വദർശനങ്ങൾ'ക്കും 'ദർശനരേഖ'യും (പരി: യഥാക്രമം പി. എം. കുമാരൻനായർ, കെ. വി. മണലിക്കര) എന്നീ കൃതികളും ഇവിടെ സ്മരണീയമാണ്. ഋഗ്വേദം പൂർണ്ണരൂപത്തിൽ പരിഭാഷപ്പെടുത്തീട്ടുള്ള ഭാരതീയഭാഷകൾ കുറച്ചേയുള്ളൂ. ആസ്ഥിതിക്ക് വള്ളത്തോളിന്റെ ശ്രമം പ്രത്യേകിച്ചും അഭിനന്ദനീയമാണ്.

പുരാണേതിഹാസാദികൾ

കൊട്ടങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാന്റെ മഹാഭാരതതർജ്ജമ, വള്ളത്തോളിന്റെ വാല്മീകിരാമായണതർജ്ജമ ഇവയെപ്പറ്റി മുൻപു പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പിന്നീട് ബി. വി. ബുക്കഡിപ്പോക്കാർ പുരാണങ്ങളിൽ പലതും തർജ്ജമചെയ്യിച്ച പ്രസിദ്ധീകരിക്കയുണ്ടായി. വള്ളത്തോൾ, കുറിപ്പുറത്തു

കേശവൻനായർ, കെ. വി. എം. എന്നിവരായിരുന്നു തജ്ജമക്കാർ. ശ്രീമദ്ഭാഗവതം വൃത്താനുവൃത്തമായി തജ്ജമചെയ്തതു് പെരുമനം കൃഷ്ണയ്യരാണു്. കൊട്ടങ്ങല്ലൂർ കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ ഗദ്യാരീതിയിൽ ഭാഗവതം മുഴുവൻ തജ്ജമചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. 'മുഴങ്ങോട്ടുവിള'യുടെ വകയായി ഭാഗവതത്തിനു മൂന്നാമതൊരു തജ്ജമയും ഉണ്ടു്. അദ്ധ്യാത്മരാമായണം, കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണിയും ഏ. കെ. കുഞ്ഞൻരാജാവും വൃത്താനുവൃത്തമായി തജ്ജമചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഭഗവദ്ഗീതാവ്യാഖ്യാനങ്ങൾക്കു കണക്കില്ല. കെ. എം., ഡോക്ടർ എൽ. ഏ. രവിവർമ്മ, പി. ഗോപാലൻനായർ, അനന്തനാരായണശാസ്ത്രി, പി. ശേഷാദ്രി എന്നിവരുടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ ക്ലേശകരങ്ങളും വിജ്ഞേയങ്ങളുമാകുന്നു. സ്കാന്ദപുരാണം, രാമായണമഞ്ജരി (രണ്ടിന്റേയും പരിഭാഷകൻ: ഒട്ടുവിൽ ശങ്കരൻകുട്ടിമേനോൻ), ഭാരതമഞ്ജരി (പല കവികൾ) മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളും മലയാളത്തിലേയ്ക്കു തർജ്ജമചെയ്യപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ദേവീഭാഗവതം, നാരായണീയം എന്നീ കൃതികൾക്കു് ഒന്നിലധികം തജ്ജമകളും വ്യാഖ്യാനങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്.

ഭാഷാശാസ്ത്രം

ഈ പദംകൊണ്ടു വിവക്ഷിക്കുന്നതു് ഭാഷയുടെ ഉത്പത്തിവികാസാദികളെപ്പറ്റി വിവരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളെയാണു്. പ്രസ്തുത ശാസ്ത്രശാഖ ഭാഷയിൽ ഇനി വളരേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. വിരലുകൊണ്ടെണ്ണാവുന്ന ഏതാനും ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മാത്രമേ ഇതുവരെയായി ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള. കേരളപാണിനീയത്തിന്റെ പീഠികയിൽ ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മയാണു് ഇക്കാര്യത്തിൽ ഗണപതിക്കു കുറിച്ചതു്. ഡോക്ടർ കാൾഡ്വെലിനെ അനുകരിച്ചു് അദ്ദേഹം ചിലതൊക്കെ രേഖപ്പെടുത്തി. എന്നാൽ ആ വിഷയത്തിൽ സവിസ്തരമായ ഒരു പഠനം നടത്തി ശാസ്ത്രീയമായ രീതിയിൽ ആദ്യമായി ഒരു ഗ്രന്ഥം നിർമ്മിച്ചതു് എടമരത്തു വി. സെബാസ്റ്റ്യനാണു്. 'ഭാഷാശാസ്ത്രം' എന്നാണു് ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പേരു്. ശബ്ദശാസ്ത്രവിഷയകമായി പാശ്ചാത്യഭാഷകളിലുണ്ടായ അനേകം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പരിശോധിച്ചു് ഏതദ്ദേശഭാഷകളിൽനിന്നു് നമുക്കു പരിചിതങ്ങളായ ഉദാഹരണങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചും സ്വന്തം അനേഷണഫലങ്ങളുടെ ചില പുതിയ മതങ്ങളെ ആവിഷ്കരിച്ചും എഴുതിയതാണു് പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥം. രണ്ടു ഭാഗങ്ങളിലായി ആകെ 14 അദ്ധ്യായങ്ങൾ ഇതിലടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഈ പുസ്തകം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതു് 1097—ലാണു്.

ഡോക്ടർ എൽ. ഏ. രവിവർമ്മയുടെ ആര്യദ്രാവിഡഭാഷകളുടെ പരസ്പരബന്ധം, പ്രാചീനകേരളലിപികൾ എന്നിവയാണു് പിന്നീടു

പുറത്തുവന്ന രണ്ടു കൃതികൾ. ഇവയും ഭാഷാശാസ്ത്രവുമായി വിദൂരബന്ധമുള്ള വയാണു്. ദ്രാവിഡഭാഷകളിൽ—പ്രത്യേകിച്ചു മലയാളത്തിൽ—ഉള്ള മിക്ക പദങ്ങളുടേയും മൂലം സംസ്കൃതത്തിൽ കണ്ടുപിടിക്കാൻ പ്രയാസമില്ലെന്നു തെളിയിക്കാനുള്ള ഒരു ശ്രമമാണു് ഒന്നാമത്തെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ. മലയാളത്തിലെ അനേകം നാമപദങ്ങൾക്കും ക്രിയാപദങ്ങൾക്കും സംസ്കൃതവുമായി സ്പഷ്ടമോ അസ്പഷ്ടമോ ആയ സാമ്യമുണ്ടെന്നു് പല ഉദാഹരണങ്ങളെക്കൊണ്ടും ആദ്യേഹം തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ഡോക്ടർ കെ. ഗോദവർമ്മയുടെ 'കേരളഭാഷാവിജ്ഞാനീയം' (ഒന്നാം ഭാഗം) ശ്രദ്ധേയമായ മറെറാരു ഗ്രന്ഥമാണു്. രണ്ടാംഭാഗം എഴുതിക്കഴിയുന്നതുവരെ ഗ്രന്ഥകാരൻ ജീവിച്ചിരുന്നു എന്നുവരികിൽ, ഭാഷാശാസ്ത്രത്തെസ്സംബന്ധിച്ചു സംപൂർണ്ണവും വിജ്ഞേയവുമായ ഒരു പ്രമാണഗ്രന്ഥം ഭാഷയ്ക്കു ലഭിക്കുമായിരുന്നു.

ആറൂർ കൃഷ്ണപിഷാരടിയുടെ മലയാളഭാഷയും സാഹിത്യവും, ഇളങ്കുളം കുഞ്ഞൻപിള്ളയുടെ കേരളഭാഷയുടെ വികാസപരിണാമങ്ങൾ, ഐ. സി. ചാക്കോവിന്റെ ചില ശബ്ദങ്ങളും അവയുടെ ശുദ്ധാർത്ഥങ്ങളും എന്നിവയും ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ ചില വശങ്ങളെ പരാമർശിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളാണു്.

സാഹിത്യചരിത്രം

ഭാഷയിൽ ആദ്യമായുണ്ടായ പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയുടെ മലയാളഭാഷാചരിത്രത്തിന്റെ കായ്യം മുൻപു സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ചരിത്രരേഖകളോ കവികളേയും ഗ്രന്ഥങ്ങളേയും സംബന്ധിച്ചുള്ള വിവരങ്ങളോ സമ്പാദിക്കാൻ സൗകര്യം കുറഞ്ഞിരുന്ന അക്കാലത്തു് ഒരു ഭാഷാചരിത്രം നിർമ്മിക്കാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടുകയും അന്നത്തെ കാലസ്ഥിതിയനുസരിച്ചു് അതിൽ വിജയം നേടുകയുംചെയ്ത ഗോവിന്ദപ്പിള്ള തീർച്ചയായും അഭിനന്ദനാർഹനത്രെ. പിൽക്കാലത്തു ചെറുതും വലുതുമായി പല സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളും ഭാഷയിലുണ്ടായി. പി. ശങ്കരൻനമ്പ്യാരുടെ മലയാളസാഹിത്യചരിത്രസംഗ്രഹം, ആറൂർ കൃഷ്ണപിഷാരടിയുടെ ഭാഷാസാഹിത്യചരിത്രം, ചേലനാട്ടു് അച്യുതമേനോന്റെ പ്രതിക്ഷിണം, കെ എൻ. ഗോപാലപിള്ളയുടെ സാഹിത്യചരിത്രം, വെള്ളായ്ക്കൽ നാരായണമേനോന്റെ ഭാഷാചരിത്രം, പി. ജെ. തോമസ്സിന്റെ ക്രിസ്ത്യാനിസാഹിത്യചരിത്രം, ടി. എം. ചുമ്മാറിന്റെ പദ്യസാഹിത്യചരിത്രവും ഭാഷാഗദ്യസാഹിത്യചരിത്രവും, മാടശ്ശേരി മാധവവാര്യരുടെ കുഞ്ചന്റെ ശേഷം, പി. കെ. പരമേശ്വരൻനായരുടെ ആധുനികമലയാളസാഹിത്യവും മലയാളസാഹിത്യചരിത്രവും, എൻ. കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ കൈരളിയുടെ കഥ

എന്നിവ ചെറിയ ചരിത്രങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽപെടുന്നു. വെള്ളായ്ക്കൽ നാരായണമേനോന്റെ ഭാഷാചരിത്രം ലക്ഷ്മീഭായിയിൽ തുടർച്ചയായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കയായിരുന്നു. 12–ാമദ്ധ്യായംവരെ മാത്രമേ എഴുതീട്ടുള്ളു. ദീർഘമായ ആ അദ്ധ്യായം മുഴുവൻ മഹാകവി തോലനെപ്പറ്റി വിസ്തരിച്ചു പറയാൻ വിനിയോഗിച്ചിരിക്കയാണു്. ഭാഷയുടെ ഉത്പത്തി, വളർച്ച മുതലായവയെപ്പറ്റി ശാസ്ത്രീയമായി വിവരിക്കുന്നതാണു് ആറൂരിന്റെ കൃതി. ആളും ആധുനികശൈലിയിലേയ്ക്കു കടന്നിട്ടില്ല. പരമേശ്വരൻനായർ പുതിയ ഒരു സമ്പ്രദായരീതിയാണു് രണ്ടു കൃതികളിലും സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. നവീനചിന്താഗതിയിൽക്കൂടി സാഹിത്യത്തെ സ്വതന്ത്രമായി വിലയിരുത്തുന്ന 'ആധുനികമലയാളസാഹിത്യ'ത്തിൽ എഴുത്തച്ഛൻ മുതൽക്കുള്ള സാഹിത്യചരിത്രം സംക്ഷേപിച്ചു വിവരിച്ചിരിക്കയാണു്. പ്രസ്ഥാനമുറയ്ക്കുള്ള സാഹിത്യത്തെ വിഭജിച്ചു് ആരംഭംമുതൽ ഇന്നുവരെയുള്ള ചരിത്രം ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞിരിക്കയാണു് 'മലയാളസാഹിത്യചരിത്ര'ത്തിൽ. 'കൈരളിയുടെ കഥ' അതേപേരിൽ കുട്ടികളെ ഉദ്ദേശിച്ചു് ആദ്യം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്ന ഒരു പുസ്തകത്തിന്റെ വികസിതരൂപമാണു്. ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ ചരിത്രം അതിൽ ചുരുക്കി വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. സാഹിത്യത്തിൽ അതാതുകാലത്തുണ്ടായ പരിവർത്തനങ്ങളെ യുക്തിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പരിശോധിക്കാൻ ഗ്രന്ഥകാരൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഉത്തരഭാഗം പൂർവ്വഭാഗത്തെ അപേക്ഷിച്ചു് താരതമ്യേന കുറെ അധികം വിസ്തൃതമായിപ്പോയി. വിഷയവിവരവും സൂചികയുംകൂടി ചേർത്തിരുന്നു എന്നുവരികിൽ വായനക്കാർക്കു് അതൊരു സഹായമാകുമായിരുന്നു. സാഹിത്യചരിത്രം എന്ന പേരിൽ പ്രത്യേകം പുസ്തകമൊന്നും എഴുതീട്ടില്ലെങ്കിലും, തദ്വിഷയകമായി വളരെയൊക്കെ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരാളാണു് ഇളങ്കുളം കുഞ്ഞൻപിള്ള. ഭാഷയും സാഹിത്യവും നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ, ഭാഷയുടെ വികാസപരിണാമങ്ങൾ മുതലായ കൃതികളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തദ്വിഷയകമായ ശ്രമത്തിന്റെ മാതൃക കാണാം. വടക്കുങ്കൂർ രാജരാജവർമ്മയുടെ സംസ്കൃതസാഹിത്യചരിത്രവും ഭാഷയ്ക്കു് ഒരു നേട്ടംതന്നെയാണു്.

ചെറിയ ചരിത്രങ്ങളെപ്പറ്റിയാണു് ഇതുവരെ പറഞ്ഞതു്. ആർ. നാരായണപ്പണിക്കരുടെ കേരളഭാഷാസാഹിത്യചരിത്രം, ഉള്ളൂരിന്റെ കേരളസാഹിത്യചരിത്രം എന്നീ ബൃഹദ്ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രത്യേകപരിഗണനയെ അർഹിക്കുന്നു. ഭാഷാസാഹിത്യവിഷയകമായി എന്തെങ്കിലും പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ള എല്ലാവരെയുംപറ്റി—ഇന്നു ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരുൾപ്പെടെ—കിട്ടാവുന്നിടത്തോളം വിവരങ്ങൾ ശേഖരിച്ചു് രേഖപ്പെടുത്തുകയാണു് പണിക്കർ ചെയ്തതു്. ഉള്ളൂരാകട്ടെ, ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരെ വിട്ടുകയും കേരളത്തിലെ സംസ്കൃത

സാഹിത്യചരിത്രംകൂടി ഉൾപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയുടെ ശേഷം സമ്പൂർണ്ണമായ ഒരു സാഹിത്യചരിത്രമെഴുതാൻ ആദ്യമായി ശ്രമിച്ചതു് ആർ. നാരായണപ്പണിക്കരാണു്. ഏഴു വാല്യങ്ങളിലായി അദ്ദേഹം അതെഴുതിത്തീർത്തു. ആദ്യത്തെ രണ്ടുമൂന്നു വാല്യങ്ങളിൽ പ്രകടമായ ക്ഷമയും ഗവേഷണചാതുരിയും പിന്നീടും തുടർന്നിരുന്നെങ്കിൽ ആ ചരിത്രം ഇന്നത്തേക്കാൾ പ്രയോജനകരമാകുമായിരുന്നു. ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന സാഹിത്യകാരന്മാരെപ്പറ്റി പരാമർശിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ള ന്യൂനത പറയാമെങ്കിലും, ഉള്ളൂരിന്റെ കേരളസാഹിത്യചരിത്രം താരതമ്യേന സമ്പൂർണ്ണമാണു്. പി. കെ. പരമേശ്വരൻനായർ പറയുന്നതുപോലെ, "ഗ്രന്ഥകാരന്മാരേയും അവരുടെ കൃതികളേയും അവലംബമാക്കിയാണു് ഉള്ളൂരിന്റെ പോക്കെങ്കിലും, സമഗ്രവും വിശദവുമായ പഠനം, സനിഷ്കർഷമായ പ്രതിപാദനം, അപൂർവ്വഗ്രന്ഥങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള പരാമർശം, സാഹിത്യസുരഭിലമായ ഭാഷാഢ്യത്വം എന്നിവകൊണ്ടു് ആകർഷകമായ ഒരു ഗ്രന്ഥമായിട്ടുണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യചരിത്രം." *

കോട്ടയം സാഹിത്യപ്രവർത്തകസഹകരണസംഘത്തിന്റെ ശ്രമഫലമായി ഡോക്ടർ കെ. എം. ജോർജ്ജിന്റെ പ്രസാധകത്വത്തിൽ ഈയിടെ പ്രസിദ്ധീകൃതമായ 'സാഹിത്യചരിത്രം—പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ' എന്ന ബൃഹദ്ഗ്രന്ഥത്തിൽ പത്തൊൻപതാംശതകത്തിന്റെ തൃതീയപാദംവരെയുള്ള കാര്യങ്ങൾമാത്രമേ അടങ്ങുന്നുള്ളുവെങ്കിലും, ഒരു പുതിയ വഴികാട്ടിയായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു് ആ കൃതി. ഓരോ അദ്ധ്യായവും രചിച്ചിട്ടുള്ളതു് അതാതു വിഷയങ്ങളിൽ പ്രത്യേകം പ്രാവീണ്യം നേടീട്ടുള്ള പണ്ഡിതന്മാരാണു്. കാര്യമാത്രപ്രസക്തമായി, സാഹിത്യപിപാഠുക്കൾക്കു കൂടുതൽ പ്രയോജനകരമായ രീതിയിൽ ശാസ്ത്രീയമായ അടിസ്ഥാനത്തിൽ തയാറാക്കപ്പെട്ട പ്രസ്തുത സാഹിത്യചരിത്രം ഒരു പുതിയ കാഴ്ചപ്പാടു പ്രദാനംചെയ്യുന്നു. (ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഒന്നാംഭാഗം മാത്രമേ പുറത്തു വന്നിട്ടുള്ളു. എസ്സ്. ഗുപ്തൻനായരുടെ പ്രസാധകത്വത്തിലുള്ള രണ്ടാംഭാഗം ഉടനേ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടുമെന്നറിയുന്നു.)

സാഹിത്യമീമാംസ

പ്രസ്തുത വിഷയത്തിൽ പല ശാഖകളിലായി ധാരാളം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നമുക്കു കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കേരളപാണിനിയുടെ ഭാഷാഭൂഷണം, സാഹിത്യസാഹ്യം, വൃത്തമഞ്ജരി എന്നിവയാണു് ആധുനികരീതിയിലുള്ള

---

* മലയാളസാഹിത്യചരിത്രം.

നിരൂപണത്തിനു സഹായകമായി നമുക്കു ലഭിച്ച ആദ്യകൃതികൾ. ഭാഷാഭൂഷണത്തിലെ ചില അഭിപ്രായങ്ങളെ ഖണ്ഡനരൂപത്തിൽ വിമർശിച്ചുകൊണ്ടു് കുട്ടിക്കൃഷ്ണമാരാരെഴുതിയ സാഹിത്യഭൂഷണം, ഭാഷ കാവ്യം രസം അലങ്കാരം വിമർശനം എന്നിവയുടെ സ്വരൂപത്തെ നിരൂപണംചെയ്തു വടക്കുംകൂർ രാജരാജവർമ്മ രചിച്ച സാഹിത്യസർവ്വസ്വം, കാവ്യസാമാന്യലക്ഷണങ്ങൾ വിവരിക്കുന്ന പി. കൃഷ്ണൻനായരുടെ കാവ്യജീവിതവൃത്തി, രസാലങ്കാരാദികളെ സ്പർശിക്കുന്ന ആറൂരിന്റെ ഭാഷാഭൂഷണം, ധ്വന്യാലോകത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി പി. കൃഷ്ണൻനായർ നിർമ്മിച്ച കാവ്യാലോകം എന്നിവ പൗരസ്ത്യാലങ്കാരികന്മാരുടെ വീക്ഷണഗതിയെ തെളിയിക്കുന്ന ലക്ഷണഗ്രന്ഥങ്ങളാണു്. കാവ്യനാടകാദികളെ സമഗ്രമായി സ്പർശിക്കുന്ന സംസ്കൃതത്തിലെ 'സാഹിത്യദർപ്പണം' എന്ന ലക്ഷണഗ്രന്ഥം പദാനുപദമായി മലയാളത്തിൽ തർജ്ജമചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. കൊച്ചി ഭാഷാപരിഷ്കരണക്കമ്മിറ്റിക്കാരാണു് അതു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളതു്. പാശ്ചാത്യാലങ്കാരികന്മാരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽക്കൂടിയുള്ള കാവ്യനിരൂപണത്തിനു മാർഗ്ഗദർശനം ചെയ്യുന്നവയാണു് കെ. എം. പണിക്കരുടെ കവിതാതത്ത്വനിരൂപണം, എം. പി. പോളിന്റെ സൗന്ദര്യനിരീക്ഷണം, മുണ്ടശ്ശേരിയുടെ കാവ്യപീഠിക, പി. എം. ശങ്കരൻനമ്പ്യാരുടെ സാഹിത്യലോചനം എന്നീ കൃതികൾ.

ഗദ്യശാഖയെ സ്പർശിക്കുന്ന നിരൂപണഗ്രന്ഥമാണല്ലൊ സാഹിത്യസാഹ്യം. കുട്ടിക്കൃഷ്ണമാരാരുടെ മലയാളശൈലി, ഏ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ രൂപമഞ്ജരിയും നോവൽപ്രസ്ഥാനങ്ങളും, എം. പി. പോളിന്റെ നോവൽസാഹിത്യവും ചെറുകഥാപ്രസ്ഥാനവും, ശൂരനാട്ടു കുഞ്ഞൻപിള്ളയുടെ സാഹിത്യപ്രകാശിക എന്നിത്യാദി കൃതികളേയും ഈ ശാഖയിൽ ഉൾപ്പെടുത്താം. അപ്പൻതമ്പുരാന്റെ ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളും ദശാപരിണാമങ്ങളും, കുട്ടിക്കൃഷ്ണമാരാരുടെ വൃത്തശിൽപം എന്ന രണ്ടു കൃതികളും മാത്രമേ, വൃത്തമഞ്ജരിക്കു പുറമേ, ഛന്ദശ്ശാസ്ത്രപ്രതിപാദകങ്ങളായി ഉണ്ടായിട്ടുള്ള.

അഭിനയകലയെസ്സംബന്ധിച്ചുണ്ടായ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പൗരസ്ത്യനാടകലക്ഷണങ്ങളെ വിസ്തരിച്ചു വിവരിക്കുന്ന ശർമ്മാസഹോദരന്മാരുടെ 'നാടകപ്രവേശിക'യും പാശ്ചാത്യനാടകങ്ങളെപ്പറ്റി വിശദമായി വിവരിക്കുന്ന മേക്കൊല്ല പരമേശ്വരൻപിള്ളയുടെ 'നവീനനാടകാദർശ'വും പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു. സി. ജെ. തോമസ്സിന്റെ ഉയരുന്ന യവനിക, കാട്ടുമാടം നാരായണന്റെ സോഫോക്ലിസ്സിനൊരു മുഖവുര എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഈ അവസരത്തിൽ സ്മരണീയങ്ങളാണു്.

കഥകളിയെപ്പററിയുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ വളരെയുണ്ട്. മാത്തൂർ കുഞ്ഞുപിള്ളപ്പണിക്കരുടെ കഥകളിപ്രകാശിക, കുമാരപ്പണിക്കരുടെ കഥകളിപ്രവേശിക, കെ. എം. കരുക്കളുടെ കഥകളിപ്രദീപിക, പി. കൃഷ്ണൻനായരുടെ ആട്ടക്കഥ അല്ലെങ്കിൽ കഥകളി, ജി. കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ 'കേരളീയനൃത്യകല' യും 'കഥകളി'യും, കെ. എൻ. ഗോപാലപിള്ളയുടെ കഥകളിദീപിക, ഡാൻസർ ഗോപിനാഥന്റെ 'അഭിനയാങ്കുര'വും 'കഥകളിനടന'വും, കെ. പി. എസ്സ്. മേനോന്റെ കഥകളിരംഗം, വനബാലഗോപാലന്റെ നൃത്യദർപ്പണം, ഐ. പി. രാമൻമേനോന്റെ കഥകളി—ഇതെല്ലാം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ആ ഇനത്തിൽ ഇതിനകം ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

'ചതുഷ്ഷഷ്ടികലകൾ' എന്നു സാധാരണമായി പറയാറുണ്ടെങ്കിലും, അവ ഏതൊക്കെയാണെന്നു് അധികംപേർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ. എം. കെ. കരുക്കളുടെ 'കലാവിജ്ഞാനവിവരണം' 64 കലകളെപ്പററി വിസ്തരിച്ചു വിവരിക്കുന്ന ഒരു നല്ല പ്രമാണഗ്രന്ഥമാണു്.

വ്യാകരണവും നിഘണ്ടുക്കളും

പാശ്ചാത്യമിഷനറിമാരാണു് ഇക്കാര്യത്തിൽ ആദ്യമായി പ്രവർത്തിച്ചതു്. അവരുടെ വകയായി അനേകം നിഘണ്ടുക്കളും വ്യാകരണങ്ങളും ഉടലെടുക്കുകയുണ്ടായി. പക്ഷെ, വിദേശികളുടെ ആവശ്യത്തെയാണു് അവ പ്രധാനമായി ലക്ഷീകരിക്കുന്നതു്. എന്നുമാത്രമല്ല, അവയിൽ മിക്കതും ചരിത്രകാരന്മാർപോലും കാണാത്തവയുമാണു്. നമുക്കു കാണാൻസാധിച്ചിട്ടുള്ളവയിൽ ഏറ്റവും പ്രാചീനമായ വ്യാകരണവും നിഘണ്ടുവും ഡോക്ടർ ഗുണ്ടർട്ടിന്റേതാണു്. വ്യാകരണം വളരെക്കാലത്തേയ്ക്കു് സ്കൂളുകളിൽ പാഠപുസ്തകമായിരുന്നു. രാജരാജവർമ്മയുടെ വ്യാകരണപാഠാവലി നടപ്പിൽ വന്നതിനുശേഷമാണു് ആ 'മലയാളഭാഷാവ്യാകരണം' ലുപ്തപ്രചാരമായിത്തീർന്നതു്. ഒരു കേരളീയന്റെ വകയായി നമുക്കു ലഭിച്ച ഒന്നാമത്തെ വ്യാകരണം റവ: ജോഷ്വാമാത്തന്റെ 'മലയാഴ്മയുടെ വ്യാകരണ'മാകുന്നു. തിരുവിതാംകൂർഗവർമ്മേണ്ടിൽനിന്നു നല്ല ഒരു തുക സംഭാവനചെയ്തു് ഗ്രന്ഥകാരനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. ശാസ്ത്രീയമായ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നിർമ്മിതമായ ആദ്യത്തെ വ്യാകരണം 'കേരളപാണിനീയ'മാണു്. ശബ്ദശോധിനി, മദ്ധ്യമവ്യാകരണം എന്നു തുടങ്ങി വേറെ ചില വ്യാകരണങ്ങളും രാജരാജവർമ്മ നിർമ്മിച്ചു. സംസ്കൃതവ്യാകരണനിയമങ്ങളെ മലയാളത്തിൽ വിവരിക്കുന്ന 'മണദീപിക'യും രാജരാജവർമ്മയുടെ ഒരു വ്യാകരണഗ്രന്ഥമാണു്. ബാലവ്യാകരണം, വ്യാകരണാദർശം, വ്യാകരണമിത്രം എന്നീ കൃതികളുടെ കർത്താവായ എം. ശേഷഗിരിപ്രഭുവിന്റെ നാമധേയവും കേരളീയവൈയാകരണന്മാരുടെ കൂട്ട

ത്തിൽ സ്മരണീയമത്രെ. പാണിനിയുടെ സൂത്രങ്ങൾക്ക് ഐ. സി. ചാക്കോ എഴുതിയ വിശദവും വിസ്തൃതവും ആയ വ്യാഖ്യാനമാണ് 'പാണിനീയ പ്രദ്യോതം.'

ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ നിഘണ്ടുവിനെപ്പറ്റി പറഞ്ഞല്ലൊ. ബയിലി, കോളിൻസ് എന്നിവരും ഓരോ നിഘണ്ടു നിർമ്മിച്ചു എങ്കിലും ശാസ്ത്രീയത യിൽ അവയ്ക്കു ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ അടുത്തെത്താൻപോലും കഴിഞ്ഞില്ല. ഗുണ്ടർട്ടിനു ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിലുണ്ടായിരുന്ന അഗാധജ്ഞാനം ആ ശബ്ദകോശത്തിൽ നല്ലപോലെ നിഴലിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു നൂറ്റാണ്ടു കഴിഞ്ഞിട്ടും അതിനേക്കാൾ മെച്ചപ്പെട്ട ഒരു ശബ്ദകോശം നിർമ്മിക്കാൻ മറ്റൊരാൾക്കു സാധിച്ചിട്ടില്ല. കേരളഗവർമ്മേണ്ടിൽനിന്നു നിയമിച്ചിട്ടുള്ള ലെക്സിക്കൻവകുപ്പ് ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ മാതൃകയാണ് അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നറിയുന്നു. ഉദ്ധരണങ്ങ ളിലും മറ്റും കാലോചിതമായ പല പരിഷ്കാരങ്ങളും വരുത്താനും അവയ്ക്ക് ഉദ്ദേശമുണ്ട്. ആ ബൃഹച്ഛബ്ദകോശം ഭാഷയ്ക്ക് ഒരു വലിയ നേട്ടമായിത്തീരുമെന്നു പ്രത്യക്ഷിക്കാം.

പര്യായനിഘണ്ടു, സംഖ്യാശബ്ദനിഘണ്ടു, സംശയനിഘണ്ടു, നാനാർത്ഥനിഘണ്ടു, പോക്കറ്റ്നിഘണ്ടു, പുരാണകഥാനിഘണ്ടു, ഹിന്ദി–മലയാള നിഘണ്ടു, അപശബ്ദശോധിനി, ഇംഗ്ലീഷ്–മലയാളംനിഘണ്ടു, മലയാ ളം–ഇംഗ്ലീഷ്നിഘണ്ടു, സംസ്കൃത-മലയാളനിഘണ്ടു, മലയാളം– സംസ്കൃതനിഘണ്ടു എന്നു തുടങ്ങി അനേകം ശബ്ദകോശങ്ങളും ഭാഷയിലു ണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ശ്രീകണ്ഠേശ്വരം ജി. പദ്മനാഭപിള്ളയുടെ ശബ്ദതാ രാവലി, ആർ. നാരായണപ്പണിക്കരുടെ നവയുഗനിഘണ്ടു, കുന്നങ്കുളത്തുകാ രുടെ എ. ആർ. പി. നിഘണ്ടു, ഠറി. രാമലിംഗംപിള്ളയുടെ ഇംഗ്ലീഷ്– മലയാളനിഘണ്ടുവും ശൈലീനിഘണ്ടുവും, വടക്കുംകൂർ രാജരാജവർമ്മയുടെ ഭാഷാശൈലീപ്രദീപം, ശ്രീരാമവിലാസക്കാരുടെ ഇംഗ്ലീഷ്–മലയാള നിഘണ്ടു, കാണിപ്പയ്യൂർ ശങ്കരൻനമ്പൂരിപ്പാടിന്റെ സംസ്കൃത–മലയാള നിഘണ്ടു എന്നിവയാണ് കൂട്ടത്തിൽ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതു്.

സാങ്കേതികനിഘണ്ടുക്കൾ

ശാസ്ത്രീയവിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി എന്തെങ്കിലും എഴുതാൻ പുറപ്പെട്ടവർക്ക് ഒരു വലിയ പ്രതിബന്ധമായി നിൽക്കുന്നതു് സാങ്കേതികശബ്ദങ്ങളുടെ അഭാവമാണ്. എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ, കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള, ഐ. സി. ചാക്കോ, അപ്പൻതമ്പുരാൻ, എം. രാജരാജവർമ്മ തുടങ്ങിയവർ ഈ ന്യൂനത

പരിഹരിക്കാൻ ചില ശ്രമങ്ങൾ ആരംഭിച്ചിരുന്നു. ഒന്നും ഫലത്തിലെത്തിച്ചേർന്നില്ല. ടി. കണാരൻ എഴുതി ജോസഫ് മൂളിയൽ പരിഷ്കരിച്ച് 1899–ൽ ബാസൽമിഷ്യൻപ്രസ്സിലച്ചടിച്ച 'A Glossary of technical terms' എന്ന ചെറുപുസ്തകമാണ് ഭാഷയിൽ ഒന്നാമതായുണ്ടായ സാങ്കേതിക നിഘണ്ടു. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ചില ശാഖകളെസ്സംബന്ധിച്ച് മദ്രാസ് ഗവർമ്മെന്റിൽനിന്നും തിരുവിതാംകൂർസർവ്വകലാശാലയിൽനിന്നും പ്രസിദ്ധീകരിച്ച സാങ്കേതികശബ്ദകോശങ്ങളും എം. നാരായണനും പി. കെ. കോരുവുംകൂടി എഴുതിയ 'ഇംഗ്ലീഷ്–മലയാളസാങ്കേതികനിഘണ്ടു'വും മാത്രമേ അതിനു ശേഷം ഇതേവരെയായി ഉണ്ടായിട്ടുള്ളൂ.

UNIVERSITY LIBRARY
9 OCT 1964
MADRAS

അദ്ധ്യായം 23

പലവക

പത്രങ്ങളും മാസികകളും

ഭാഷയുടെയും സാഹിത്യത്തിന്റെയും പുരോഗതിയിൽ ഇവിടത്തെ ആനുകാലികപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുള്ള സംഭാവന കുറച്ചൊന്നുമല്ല. മലയാളമനോരമയിലെ 'കവിപംക്തി'യെപ്പറ്റി മുൻപു പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. പ്രതിദിനപ്പത്രങ്ങളുടെ ആവിർഭാവത്തിനുശേഷം കമ്പിവാർത്തകളും മറ്റും വളരെവേഗം പരിഭാഷപ്പെടുത്തേണ്ട ആവശ്യം നേരിട്ടപ്പോൾ പല പുതിയ വാക്കുകളും ശൈലികളും രൂപമെടുത്തു. വിലയേറിയ പല പ്രബന്ധങ്ങളും വിമർശങ്ങളും വാരാന്ത്യപ്പതിപ്പുകൾ ആഴ്ചപ്പതിപ്പുകൾ എന്നിവയിൽക്കൂടി ആവിർഭവിച്ചു. നമുക്കു കിട്ടീട്ടുള്ള നോവലുകളിൽ പലതും ആനുകാലിക പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിൽക്കൂടി പുറത്തുവന്നവയാണ്. പത്രങ്ങളുടെ വാർഷിക പ്പതിപ്പുകൾവഴി അനവധി ചെറുകഥകളും ഏകാങ്കങ്ങളും ഗ്രന്ഥവിമർശങ്ങളും ഗവേഷണപ്രബന്ധങ്ങളും ഖണ്ഡകവിതകളും സാഹിത്യത്തിലേയ്ക്കു മുതൽക്കൂട്ടായിക്കിട്ടീട്ടുണ്ട്. മാസികകളുടെ സേവനവും നിസ്സാരമല്ല. ഭാഷയിലെ ഒന്നാമത്തെ നാടകം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതുതന്നെ ഒരു മാസികയിൽക്കൂടിയാണെന്നു നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. വിദ്യാവിനോദിനിയിൽ ഖണ്ഡശഃ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടവയാണ് പഴയ മണിപ്രവാളനാടകങ്ങളിൽ മിക്കതും. പി. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ നടത്തിയ കവനകൗമുദി, ആറൂരിന്റെ രസികരഞ്ജനി, കടത്തനാട്ട് ഉദയവർമ്മത്തമ്പുരാന്റെ കവനോദയം, അപ്പൻതമ്പുരാൻ പ്രസാധനംചെയ്ത പ്രാചീനഗ്രന്ഥമാല മുതലായ ആനുകാലികപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾവഴി ഭാഷയ്ക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള സഹായവും അനൽപമാണ്.

ഭാഷാപോഷിണിസഭ

മലയാളമനോരമയിലെ 'കവിപംക്തി'യിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട കവികളെയെല്ലാം ഒരിടത്തു സമ്മേളിപ്പിക്കുന്നതിനായി കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസ്മാപ്പിള ആരംഭിച്ച 'കവിസമാജ'മാണ് പിന്നീട് ഭാഷാപോഷിണിസഭയായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടത്. കോട്ടയം, തൃശൂർ, തിരുവനന്തപുരം, തലശ്ശേരി, കോഴിക്കോട്, വൈക്കം മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലായി സഭയുടെ എട്ടുപത്തു സമ്മേളനങ്ങളും നടന്നു. സഭയിൽനിന്നു നടത്തിയ കവിതാപരീക്ഷകളും സമ്മാനവാഗ്ദാനങ്ങളും പല സൽഗ്രന്ഥങ്ങളുടേയും ഉത്ഭവത്തിനു കാരണമായി. ഗംഗാവതരണം, ദേവീവിലാസം മുതലായ നാടകങ്ങളും, ആസന്നമരണചിന്താശതകം മുതലായ ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളും, ഭാഷാനാരായണീയം മുതലായ പുസ്തകങ്ങളും ഇങ്ങനെ ഉണ്ടായവയത്രെ. സഭയുടെ ജിഹ്വയായി ആദ്യം ത്രൈമാസികമായും പിന്നീട് മാസികയായും പ്രസിദ്ധീകരിച്ച 'ഭാഷാപോഷിണി' ബഹുമുഖമായ സാഹിത്യപ്രവർത്തനത്തിനു കളമൊരുക്കി. 'കവിപംക്തി'യിലും മനോരമയിലും ഭാഷാപോഷിണിയിലും എഴുതാനായി പേനയെടുത്ത പലരും പിൽക്കാലത്തു പ്രശസ്തസാഹിത്യകാരന്മാരായിത്തീർന്ന കഥ സുപ്രസിദ്ധമാണ്.

ഭാരതവിലാസസഭയും മറ്റും

മാളിയമ്മാവു കഞ്ഞുവറീതാരംഭിച്ച ഭാരതവിലാസസഭ, എസ്സ്. ടി. റെഡ്യാരുടെ ഉത്സാഹത്തിൽ ഉടലെടുത്ത വിദ്യാഭിവർദ്ധിനിസഭ, അപ്പൻതമ്പുരാന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ തുടങ്ങിയ കൊച്ചി സാഹിത്യസമാജം, മംഗലോദയക്കാരുടെ ഉത്സാഹത്തിൽ ജന്മമെടുത്ത അപ്പൻതമ്പുരാൻസ്മാരകസമാജം, വടക്കുംകൂർ രാജരാജവർമ്മപ്രഭൃതികളുടെ ശ്രമത്തിൽ നടന്നുവന്ന സന്മാർഗ്ഗപോഷിണിസഭ എന്നു തുടങ്ങി പല സമാജങ്ങളും പിൽക്കാലത്തു ജന്മമെടുക്കുകയുണ്ടായി. പക്ഷേ, ഭാഷാപോഷിണിസഭയെപ്പോലെ കാര്യക്ഷമമായി എന്തെങ്കിലും പ്രവർത്തിക്കാൻ കഴിയാതെ മിക്കതും നാമാവശേഷമായിത്തീരുകയാണുണ്ടായതു്.

സാഹിത്യപരിഷത്തു്

ഇടപ്പള്ളി കുഞ്ഞുരാജാവിന്റെ ഉത്സാഹത്തിൽ 1102-ൽ ആവിർഭവിച്ചതാണു് 'സമസ്തകേരള സാഹിത്യപരിഷത്തു്.' കമ്പനിറഗുലേഷനനുസരിച്ചു് 1107-ൽ അതു കൊച്ചിയിൽ രജിസ്റ്റർചെയ്യപ്പെട്ടു. അപ്പൻതമ്പുരാൻ, വള്ളത്തോൾ, ഉള്ളൂർ, മള്ളൂർ, പി. കെ. നാരായണപിള്ള, മൂക്കോത്തു കുമാരൻ മുതലായവരാണു് മെമ്മോറാണ്ടത്തിൽ ഒപ്പിട്ടതു്. പരിഷത്തിന്റെ

വകയായി 1108–ൽ ആരംഭിച്ച ത്രൈമാസികം, കാലാന്തരത്തിൽ മൈമാസികമായി. ഇപ്പോൾ മാസികയായി നടന്നുവരുന്നു. ഭാഷയുടേയും സാഹിത്യത്തിന്റേയും സർവ്വതോമുഖമായ അഭിവൃദ്ധിയാണ് പരിഷത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. ഇക്കഴിഞ്ഞ 33 കൊല്ലങ്ങൾക്കിടയ്ക്ക് കേരളത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലായി 27 വാർഷികസമ്മേളനങ്ങൾ നടന്നുകഴിഞ്ഞു. എറണാകുളത്തുവെച്ചു നടന്ന 'രജതജൂബിലിസമ്മേളനം' മുതൽ ഇതര ഭാരതീയഭാഷകളിലെ സാഹിത്യകാരന്മാരെക്കൂടി ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി പരസ്പരം ആശയവിനിമയത്തിനു സൗകര്യം സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ട്. പരിഷത്തിന്റെ വകയായി ഒരു മുദ്രണാലയവും സഹകരണസംഘവും ബുക്സ്റ്റാളും നടന്നുവരുന്നു.

പുരോഗമനസാഹിത്യസമിതി

1937–ൽ തൃശ്ശൂർവെച്ചാരംഭിച്ച ജീവത്സാഹിത്യസമ്മേളനമാണ് ഏഴു വർഷത്തിനുശേഷം പുരോഗമനസാഹിത്യസമിതിയായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടത്. 'മനുഷ്യത്വമാണ് ജീവത്സാഹിത്യത്തിന്റെ ആദർശം; മനുഷ്യപുരോഗതിയാണ് ലക്ഷ്യം' ഇതായിരുന്നു സമിതിയുടെ മുദ്രാവാക്യം. എം. പി. പോൾ, ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി, കുറ്റിപ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള, പി. കേശവദേവ്, തകഴി ശിവശങ്കരപ്പിള്ള, എം. എസ്. ദേവദാസ്, പൊൻകുന്നം വക്കി, സി. അച്യുതക്കുറുപ്പ് മുതലായവരായിരുന്നു പ്രധാനപ്രവർത്തകന്മാർ. കേരളത്തിലെ എഴുത്തുകാരുടെ ചിന്താഗതിയെ പുതിയ ഒരു പന്ഥാവിലേയ്ക്കു തിരിച്ചുവിട്ട പ്രസ്ഥുത സമിതി സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ പ്രധാനമായ സ്ഥാനം അർഹിക്കുന്നു. എന്നാൽ കാലാന്തരത്തിൽ ഉള്ളിലുണ്ടായ പിളർപ്പു സമിതിയെ ദുർബ്ബലമാക്കിത്തീർത്തു. കമ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടിയുടെ ശാസനയ്ക്കു കീഴ്പ്പെട്ട സാഹിത്യം നിർമ്മിക്കാനുള്ള ഒരു സ്ഥാപനമാണ് അതെന്നുള്ള കാരണം പറഞ്ഞ് എം. പി. പോൾ, മുണ്ടശ്ശേരി, തകഴി, കേശവദേവ്, കുറ്റിപ്പുഴ മുതലായവർ സംഘടനയിൽനിന്നു വിട്ടുമാറി. പിന്നീടു നടന്ന സമ്മേളനങ്ങളിലും വലിയ വടംവലികളും ആശയസംഘട്ടനങ്ങളും ഉണ്ടായതിനാലോ എന്തോ ഇന്ന് ആ സ്ഥാപനം സജീവമായി പ്രവർത്തിച്ചുകാണുന്നില്ല.

സഹകരണസംഘങ്ങൾ

താരതമ്യേന ദരിദ്രരായ ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ പ്രസാധകന്മാരുടെ ചൂഷണത്തിനു വിധേയരായി കഴിഞ്ഞുകൂടേണ്ടിവന്ന ദുരവസ്ഥ സാഹിത്യത്തിന്റെ പുരോഗതിക്കു വലിയ ഒരു വിഘാതമായ്ട്ടാണ് വർത്തിച്ചിരുന്നതു്. ഇതിനു് ഒരു പരിഹാരമുണ്ടാക്കണമെന്ന ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി 1945–ൽ ആരംഭിക്കപ്പെട്ടതാണ് കോട്ടയം സാഹിത്യപ്രവർത്തകസഹകരണസംഘം. സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ നന്മയെ ലക്ഷ്യമാക്കിയുള്ള ഇത്തരം സംഘടന, കേരളത്തിൽ മാത്രമല്ല ഭാരതം ഒട്ടാകെ നോക്കിയാലും ഒന്നാമത്തേതായിരുന്നു. ഇൻഡ്യയിൽ

മറ്റൊരു ഭാഷയിലും കിട്ടുന്നതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ 'റോയൽറ്റി' ഗ്രന്ഥകാരന്മാർക്ക് ആ സംഘത്തിൽനിന്നു കിട്ടിവരുന്നുണ്ട്. അംഗങ്ങളെല്ലാം സാഹിത്യകാരന്മാർതന്നെയാകയാൽ സംഘത്തിന്റെ ആഭായത്തിലെ അംശവും അവർക്കു ലഭിക്കുന്നു. പ്രസാധനവിഷയത്തിൽ കേരളം അതിനുമുൻപു് ഒരിക്കലും കാണാത്ത പരിഷ്കാരമാണു് പ്രസ്തുത സംഘം നടപ്പിൽവരുത്തിട്ടുള്ളതു്. 'യുദ്ധവും സമാധാനവും', 'സാഹിത്യചരിത്രം—പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ', 'അമരം പാരമേശ്വരി' എന്നു തുടങ്ങി പതിനായിരക്കണക്കിനു രൂപ ചെലവുവരുന്ന ഉത്തമങ്ങളായ ബൃഹദ്ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഭാഷയിലുണ്ടായതും പുനഃപ്രകാശനം ചെയ്യപ്പെട്ടതും ഈ സഹകരണസംഘമുണ്ടായതുകൊണ്ടു മാത്രമാണു്. 1957-ൽ ആവിർഭവിച്ച സാഹിത്യപരിഷത്സഹകരണസംഘവും ഇക്കാര്യത്തിൽ മാതൃകാപരമായി പ്രവർത്തിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. വേറെയും ചില സാഹിത്യസഹകരണസംഘങ്ങൾ പിൽക്കാലത്തുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ചിലതു് പുതുതായി ആരംഭിക്കാൻ ഭാവമുള്ളതായും അറിയുന്നു.

മറ്റു ചില സ്ഥാപനങ്ങൾ

സാഹിത്യ അക്കാദമി, റേഡിയോനിലയങ്ങൾ, ഗ്രന്ഥശാലാപ്രസ്ഥാനം മുതലായവയും സാഹിത്യപോഷണത്തിൽ പല ഒത്താശകളും ചെയ്യുവരുന്നു. കേന്ദ്രസാഹിത്യ അക്കാദമിക്കു പുറമേ കേരളത്തിനു പ്രത്യേകമായും ഒരു അക്കാദമി ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. അവ രണ്ടും ഗ്രന്ഥങ്ങളെഴുതിച്ചും അർഹതയുള്ള വ്യക്തികളെ പാരിതോഷികംകൊണ്ടു ബഹുമാനിച്ചും സാഹിത്യത്തെ സഹായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ആകാശവാണിയിൽക്കൂടി പ്രക്ഷേപണംചെയ്യപ്പെടുന്ന ഏകാങ്കങ്ങളും ചർച്ചകളും മറ്റും പരോക്ഷമായിട്ടെന്നല്ല പ്രത്യക്ഷമായിത്തന്നെ സാഹിത്യത്തെ പോഷിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. ഏകാങ്കസമാഹാരങ്ങളിൽ പലതും ആ വഴിയിൽക്കൂടി കിട്ടിയവയാണെന്നു നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞല്ലൊ. ഗ്രന്ഥശാലാപ്രസ്ഥാനം ആരംഭിച്ചതിനുശേഷം മലയാളികളുടെ പാരായണാഭിരുചി വളരെ വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു് ഇതിന്റെ ഫലമായി പണ്ടു് ഒരു പുസ്തകത്തിന്റെ ആയിരം കോപ്പി ചെലവാകാൻ പത്തും ഇരുപതും കൊല്ലം വേണ്ടിവന്നിരുന്നതിന്റെ സ്ഥാനത്തു് ഇപ്പോൾ [illegible] കൊല്ലം മതി എന്ന നില വന്നുചേർന്നിരിക്കുന്നു [illegible] രുകൊല്ലത്തിനുള്ളിൽത്തന്നെ രണ്ടും മൂന്നും പതി[illegible]

MUL
227396

ഉപസംഹാരം

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, മലയാളസാഹിത്യം ഇന്നു വളരെവേഗത്തിൽ മുന്നേറുകയാണു്. ഭാരതത്തിലെ മറ്റൊരു സാഹിത്യത്തോടും കിടനിൽക്കാനുള്ള കഴിവു് ഇന്നു നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിനുണ്ടു്. അധികം താമസിക്കാതെ പ്രഥമസ്ഥാനത്തിനുള്ള അർഹതയും അതു കൈയ്യടക്കുമെന്നു നമുക്കു പ്രതീക്ഷിക്കാം.

227396
032:0N5
J94

സൂചിക

പേജ്

അക്കബർ 121, 141
അകനാനൂറു് 38, 55
അക്കരപ്പക്കി, ജെ. വി. 200
അക്കിത്തം 181
അച്ചടിയന്ത്രം 98, 99, 101
അച്യുതക്കുറുപ്പു്, സി. 211
അച്യുതമേനോൻ, കാത്തുള്ളിൽ 135
,, കാരാട്ടു് 121
,, ചേലനാട്ടു് 203
,, ടി. സി. 105
,, സി. 191
,, സി. പി. 103, 105, 182, 186, 187
അച്ഛൻ (നാടകം) 110
അച്ഛനും മകളും 151
അഞ്ചുതമ്പുരാൻപാട്ടു് 49
അഞ്ചു ലഘുനാടകങ്ങൾ 110
അജ്ഞാതവാസം (നാ.) 105
അടുക്കളയിൽനിന്നു് അരങ്ങത്തേയ്ക്കു് 107
അത്ഭുതകരമായ ആകാശം 200
അദ്ധ്യാത്മരാമായണം 54, 74, 75, 77
,, തർജ്ജമ 202
അനന്തൻപിള്ള, പി. 181, 192
അനന്തനാരായണശാസ്ത്രി 202
അനന്തപുരവർണ്ണനം 57
അനുജൻ, ഒ. എം. 181
അനുജൻ നമ്പൂരിപ്പാടു് 113
അനുരാധ 122
അന്തപ്പായി, സി. 187
അന്തരീക്ഷം 188
അന്നമ്മ വെള്ളാപ്പിള്ളി 197
അന്നാകരേനിന 122
അന്യാപദേശശതകം 142

പേജ്

അനേഷിച്ചു കണ്ടെത്തിയില്ല 120
അപ്പൻ, എം. പി. 181
അപ്പൻതമ്പുരാൻ 44, 110, 113, 121, 124, 183, 187, 206 209, 210
അപ്പർ 25
അപ്പനെട്ടങ്ങാടി 111
അപ്പുറത്തെ അമേരിക്ക 196
അപ്പൂപ്പൻ (നാ.) 110
അപ്ഫന്റെ മകൾ 115
അബ്ദുൾഖാദർ, വക്കം 196
അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളം 141, 143
അഭിനയാങ്കുരം 207
അംബ 109
അംബരീഷോപാഖ്യാനം 97
അംബോപദേശം 61
അമരം തമിഴ്ക്കുത്തു് 30
അമരം പാരമേശ്വരി 212
അമരുകശതകം 142
അമൃതമഥനം (കൈ. ക.) 94
അമേരിക്കയിലേയ്ക്കു് ഒരു യാത്ര 197
അമ്മ (നാടകം) 110
,, (നോവൽ) 122
അമ്മാളുഅമ്മ, തരവത്തു് 197
അമ്മിണിഅമ്മ ,, 197
അയ്യനരിതനാർ 38
അല്ലോസ്സുപാതിരി 98
,, (ജീ. ച.) 193
അർത്ഥനിരൂപണം 199
അർത്ഥശാസ്ത്രം 96
അല്ലൻപോ 123
അവൻ വീണ്ടും വരുന്നു 109
അവന്റെ സ്മരണകൾ 116
അശോകമൗര്യൻ 17
അശോകവനികാങ്കം 97
അശ്വതിതിരുനാൾ 83

പേജ്

അഷ്ടപദി 80
അഹല്യാമോക്ഷം (കൈ. ക.) 94
അഹിംസ 114
അറിയപ്പെടാത്ത മനുഷ്യ ജീവികം 131
ആകാശസഞ്ചാരം 199
ആംഗലസാമ്രാജ്യം 140
ആചാരി, എൻ. കെ. 108
ആഞ്ചലോ ഫ്രാൻസിസ് 98
ആട്ടക്കഥ, 54 ദിവസം 102
ആട്ടപ്രകാരം 60, 97
ആത്മകഥ 194, 195
ആത്മപോഷിണി 103
ആദിത്യവർമ്മ 63
ആധുനികജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം 200
ആധുനികമലയാള സാഹിത്യം 86, 203, 204
ആധുനികശാസ്ത്രം 200
ആനന്ദമഠം 122
ആനന്ദക്കുട്ടൻ 186
ആനിജോസഫ് 122, 197
ആപൽകരമായ യാത്ര 196
ആഫ്രിക്ക ആഫ്രിക്ക 197
ആമിന 131
1128–ൽ ക്രൈം 27 109
ആയില്യംതിരുനാൾ 140
ആരോമൽചേകവർ 49
ആരോമുണ്ണി 49
ആൾക്കൂവേണ്ടി 108, 117
ആഴ്ച്ചാവിഡഭാഷകളുടെ പരസ്പരബന്ധം 202
ആലത്തൂർ മണിപ്രവാളം 59
ആശ്ചര്യചൂഡാമണി 40, 69, 104
ആസന്നമരണ ചിന്താശതകം 135, 210
ആൻറണി, പി. ജെ. 108
ആൻറിഗണി 111
ആറാംബോംബ് 107
ആറൂർ താമ്രശാസനം 33
ഇടനാടൻപാട്ട് 49

പേജ്

ഇടശ്ശേരി 110, 181
ഇട്ടിരാരിശ്ശമേനോൻ 83
ഇണപ്രാവുകൾ 119
ഇതു ഞാനോക്കുന്നു 195
ഇതു ഭൂമിയാണു് 108
ഇൻഡോനേഷ്യൻഡയറി 197
ഇൻഡ്യയും ചൈനയും 191
ഇൻഡ്യയും സോഷ്യലിസവും 200
ഇൻഡ്യയുടെ ആത്മാവു് 191
ഇൻഡ്യയെ കണ്ടെത്തൽ 191
ഇൻഡ്യാചരിത്രാവലോകം 191
ഇന്നത്തെ യൂറോപ്പു് 197
ഇരുളേഖ 114, 115
ഇബ്സൺ 108, 111
ഇരയിമ്മൻതമ്പി 83
ഇരവികേരളവർമ്മ 62
ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ളപ്പോരു് 49, 50
ഇരുട്ടിനുമുൻപു് 110
ഇരുമ്പഴികൾക്കുള്ളിൽ 194
ഇർവിങ് 123
ഇസ്രായേൽവംശം 139
ഇളംകോവടികൾ 36, 43
ഈശ്വരപിള്ള, ആർ. 183, 194
ഈശ്വരപിള്ള വിചാരിപ്പുകാർ 102
ഈസ്റ്റുലിൻ 121
ഉണരുന്ന ഉത്തരേൻഡ്യ 198
ഉണ്ണായിവാരിയർ 81, 82
,, (ജീ. ച.) 192
ഉണ്ണിക്കൃഷ്ണൻനായർ, വി. 122, 181
ഉണ്ണിച്ചിരുതേവീചരിതം 59, 61
ഉണ്ണിയച്ചീചരിതം 59, 61, 62
ഉണ്ണിയാടീചരിതം 59
ഉണ്ണിയാർച്ച 49
ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം 59, 60, 63, 142
ഉത്തരഭാരതം 139
ഉത്തരരാമചരിതം (നാ) 69, 104
ഉത്തരരാമായണം (കിളി.) 74
,, ഗദ്യം 97
ഉത്തംതിരുനാൾ 102

പേജ്

ഉദയഭാനു 120
ഉദയവർമ്മ, കടത്തനാട്ട് 209
,, കോലത്തുനാട്ട് 65, 66
,, മാവേലിക്കര 199
ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രി 69
ഉദ്ദാലകൻ 104
ഉമാകേരളം 139, 143, 145
ഉമാവിവാഹം 105
ഉമ്മാച്ചു 119
ഉയരുന്ന യവനിക 206
ഉലകുടൈപെരുമാൾപാട്ട് 49
ഉലക്ക 117
ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപ്പ് 122
ഉള്ളൂർ 28, 44, 52, 53, 60, 64, 70, 96, 109, 139, 142, 144, 145, 154–158, 160, 187, 204, 205, 210
ഉള്ളൂർ മഹാകവി (ജീ. ചു.) 192
ഉറുപ്പിക 200
ഋഗ്വേദതർജ്ജമ 201
ഋതുമതി 107
എണ്ണക്കടം 186
എണ്ണിച്ചുട്ട അപ്പം 110
എബ്രഹാം, പി. ഒ. 186
എബ്രായക്കുട്ടി (നാ.) 105
എന്റെ കാശിയാത്ര 197
എന്റെ ജീവിതകഥ 194
എന്റെ ജീവിതവും ചിന്തയും 194
എന്റെ ജെയിൽദിനങ്ങൾ 195
എന്റെ തീർത്ഥയാത്ര 197
എന്റെ നാടുകടത്തൽ 194
എന്റെ പഞ്ചാബ്യയാത്ര 197
എന്റെ ലണ്ടൻജീവിതം 197
എന്റെ സത്യാന്വേഷണപരീക്ഷകൾ 195
എം. ആർ കെ. സി. 114, 125
,, യുടെ ചെറുകഥകൾ 125
എരുവും പുളിയും 186
എലക്ട 111
എഴുത്തച്ഛൻ, കെ. എൻ. 184, 189
എഴുത്തച്ഛൻ, കെ. എസ്. 184
എഴുത്തുകാരും എഴുത്തുകാരും 196
ഏകാങ്കമണ്ഡലം 110
ഏകാദശീമാഹാത്മ്യം 77
ഏഴാമത്തുകളി 48
ഐവാൻഹോ 121
ഒതേനൻ 49
ഒഥെല്ലോ 104, 111
ഒരു കത്ത് 151
ഒരു തീർത്ഥയാത്ര 197
ഒരു നേർച്ച 145
ഒരു മലയാളി കണ്ട ഇൻഡ്യ 197
ഒരു രാത്രി 131
ഒരു വിലാപം (വി. സി.) 136, 137
,, (സി. എസ്സ്.) 136, 137
ഒരു ഹിമാലയയാത്ര 197
ഒളപ്പമണ്ണ 181
ഒറവങ്കരരാജൻ 135
ഓടയിൽനിന്നു 117
ഓലപ്പീവക്കുത്ത് 43, 48
കടത്തുവഞ്ചി 187
കണാരൻ ടി 209
കണ്ണൻമേനോൻ 115
കണ്ണകിത്തോറ്റം 47, 48
കണ്ണശ്ശപ്പണിക്കർ 54, 57
കണ്ണശ്ശഭാഗവതം 54
കണ്ണശ്ശഭാരതം 54
കണ്ണശ്ശരാമായണം 54, 58
കണ്ണിങ്ഹാം 18
കണ്ണിലെ കരട് 122
കണ്ണനീർത്തുള്ളി 171
കഥകളി 207
കഥകളിദീപിക 207
കഥകളിനടനം ,,
കഥകളിപ്രകാശിക ,,
കഥകളിപ്രദീപിക ,,
കഥകളിപ്രവേശിക ,,
കഥകളിരംഗം ,,
കഥാബീജം 109
കഥാസൗധം 125

	പേജ്
കന്നടിയാൻപാട്ട്	49
കന്നകാലിസംരക്ഷണം	201
കന്യക	109
കപാലകുണ്ഡല	122
കപിലൻ	38
കപ്പിങ്ങാട്ട നമ്പൂരി	83
കബീർദാസ്	73
കമണ്ഡലു	110
കമ്പർ	39
കമ്മാരൻനായർ	95
കരിയാറിൽ മൽപ്പാൻ	99
കരുണ	148
കരുണ—ഒരു നിരൂപണം	188
കരുണാകരൻ, തിരുനല്ലൂർ	181
കരുണാകരമേനോൻ, ഇട്ടപ്പള്ളി	122
കൽഹണീയം	155
കലഹിനീദമനകം	104
കലാമണ്ഡലം	83, 154
കലാവിദ്യാവിവരണം	207
കല്യാണപ്പാട്ട്	48, 49
കല്യാണമൽ	113
കല്യാണസൗഗന്ധികം (ആ. ക.)	81
,, (കൈ. ക.)	94
കല്യാണിഅമ്മ, ടി. സി.	122
,, ബി	123, 194
കല്യാണീനാടകം	105
കല്ലിക്കോട്ട നമ്പൂരി	83
കല്ലൂർ നമ്പൂരി	83
കവനകൗതുകം	159, 160
കവനകൗമുദി	209
കവനോദയം	209
കവിതക്കേസ്സ്	106
കവിതാതത്ത്വനിരൂപണം	206
കവിസമാജം	210
കളമ്പാട്ട്	48
കളരിവിദ്യ	97
കള്ളിച്ചെല്ലമ്മ	120
കഴിഞ്ഞകാലം	194
കറുപ്പൻ കെ. പി.	181
കാകൻ	183

	പേജ്
കാകസന്ദേശം	63
കാട്ടുതാറാവു്	111
കാണിപ്പാട്ട്	45
കാത്യായനൻ	17
കാന്താരതാരകം	144, 187
കാപ്പിരികളുടെ നാട്ടിൽ	197
കാമമഥനം (ചമ്പു)	71
കാമുകൻ	126
കാമൂഫ്ളാഷ്	186
കാർത്തികതിരുനാൾ	83
കാൽവരിയിലെകൽപപാദപം	107
കാലകേയവധം	81
കാലദീപം	97
കാവ്യജീവിതവൃത്തി	206
കാവ്യപഠിക	206
കാവ്യാലോകം	,,
കാവ്യാസ്വാദനം	189
കാശ്മീർ	197
കാർമ്മേഡൽ	27, 202
കാളിദാസൻ	19, 141
കാളിയമർദ്ദനം (കൈ. ക)	94
,, (ചമ്പു)	71
കാളീചരിതം (കൈ. ക.)	94
കാറുപിടിച്ച തോണി	186
കിങ്ങ്ലിയർ	104, 111
കിട്ടുണ്ണിനായർ, കുറിപ്പുറം	192
കിരണങ്ങൾ	189
കിരാതം പ്രബന്ധം	71
കിർമ്മീരവധം (ആ. ക.)	81
കിഴക്കെ പാകിസ്ഥാനിൽ	197
കിഴവനും കടലും	122
കീചകവധം (കൈ. ക.)	94
,, (മ. പ്ര.)	56
കുചേലകഥ (കിളി.)	95
കുചേലവൃത്തം (ചമ്പു)	71
,, (വ. പാ.)	89
കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ	83, 86—89, 93, 95, 114, 132, 134, 139, 185, 187
,, (ജീ. ച.)	192

പേജ്

കഞ്ചന്റെ ശേഷം 203
കഞ്ചെണ്ണിരാജാ 192, 197
കഞ്ചുതമ്പിമാർ 114
കഞ്ഞൻപിള്ള, ഇളകുളം 28, 29, 96, 191, 203, 204
,, ശൂരനാട് 184, 191, 206
കഞ്ഞൻരാജാ, ഏ. കെ. 202
കഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ 104, 105, 124, 135, 201
,, (ജീ. ചാ.) 192
കഞ്ഞിരാമൻനായനാർ 124, 182, 184
,, (ജീ. ചാ) 192
കഞ്ഞിരാമൻനായർ, പി. 180
കഞ്ഞിരാമമേനോൻ, സി. 103, 125
കഞ്ഞുകൃഷ്ണൻ, പള്ളിപ്പാട് 192
കഞ്ഞുകൃഷ്ണമേനോൻ, ഒട്ട, 105, 124, 126, 135
,, (ജീ. ചാ.) 192
കഞ്ഞുപിള്ളപ്പണിക്കർ, മാന്നൂർ 207
കഞ്ഞുരാമൻ, സി. വി. 195
കഞ്ഞുവറീത്, മാളിയമ്മാവ് 210
കുട്ടൻനായർ, സി. (മിസ്സസ്) 196
കുട്ടിക്കൃഷ്ണൻ, പി. സി. 108, 116, 119, 131
കുട്ടിക്കൃഷ്ണമാരാർ 188, 206
കുന്ദലത 111, 114
കുമർ, സി ബി. 197
കുമാരൻ, മൂക്കോത്ത് 124, 125, 183, 192, 193, 210
കുമാരൻനായർ, പി. എം. 201
കുമാരനാശാൻ 144—148, 157—159, 171, 178
,, (ജീ. ചാ.) 192
കുമാരപിള്ള, കൈനിക്കര 107
കുമാരപ്പണിക്കർ 207
കുരവള്ളത്ത് 43
കുരുക്കൾ, കെ. എം. 207
കുലവാണിയൻ 38
കുലശേഖരആഴ്വാർ 38, 39

പേജ്

കുളത്തൂരയ്യർ 192
കുറവർപാട്ട് 49
കുറുപ്പ്, ആർ. എസ്സ്. 108, 109, 119, 131
,, ഒ. എൻ. വി. 181
കുറുപ്പില്ലാക്കളരി 106
കുറവും ശിക്ഷയും 122
കൃത്തമ്പലം 186
കൃഷി 123
കൃഷിതത്ത്വങ്ങൾ 200
കൃഷിവിഷയങ്ങൾ 200
കൃഷിശാസ്ത്രം 200
കൃഷ്ണകാന്തന്റെ മരണപത്രം 122
കൃഷ്ണഗാഥ 65—68, 70, 74, 93, 99
കൃഷ്ണഗീതി 80
കൃഷ്ണചൈതന്യൻ 73
കൃഷ്ണൻ, കെ. എസ്സ്. 186
കൃഷ്ണൻകുട്ടി, വേളൂർ 186
കൃഷ്ണൻതമ്പി, വി. 122
,, (ജീ. ചാ) 192
കൃഷ്ണൻനായർ, എം. 189
,, പി. 206, 207
,, പൂജപ്പുര 108
കൃഷ്ണനാട്ടം 80
കൃഷ്ണനെയ്ത്തുതിരി 201
കൃഷ്ണപിഷാരടി, ആറൂർ 28, 191, 200, 203, 206, 209
കൃഷ്ണപിള്ള, ഇ. വി 106, 126, 184, 185, 194, 195
,, എൻ. 108, 109, 168, 203
,, എൻ. കെ 114, 115
,, കുറിപ്പുഴ 183, 211
,, കെ. ആർ. 183, 199
,, ചങ്ങമ്പുഴ 164—169, 173, 187
,, ജി. 207
,, നാലാങ്കൽ 181
കൃഷ്ണമേനോൻ, കപ്പന 113

	പേജ്
കൃഷ്ണമേനോൻ, ടി. കെ.	197, 199
കൃഷ്ണയ്യർ, പെരുമനം	202
കൃഷ്ണരാജാ, ഇടപ്പള്ളി	210
കൃഷ്ണലീല (കിളി.)	77
" (കൈ. ക.)	94
" (തുള്ളൽ)	88
" (പാന)	79
കൃഷ്ണവാര്യർ, എൻ. വി.	181, 193
" എം. ആർ.	181
" ചുനക്കര	104
" പി. വി.	135, 209
കൃഷ്ണാജ്ജുനസംവാദം	95
കെനിൽവർത്തു്	121
കേതനൻ	26
കേരളം	191
കേരളകൗമുദി	194
കേരളചരിതം	191
കേരളചരിത്രത്തിലെ ഇരുള	
ടഞ്ഞ ഏടുകൾ	191
കേരളത്തിലെ പക്ഷികൾ	201
കേരളപത്രിക	185
കേരളപാണിനി	66, 148,
	187, 205
" (ജീ. ചാ.)	192
കേരളപാണിനീയം	207
കേരളപുത്രൻ	113
കേരളപുഷ്പമാ	101
കേരളഭാഷയുടെ	
വികാസപരിണാമങ്ങൾ	203
കേരളഭാഷാവിജ്ഞാനീയം	203
കേരളഭാഷാസാഹിത്യചരിത്രം	204
കേരളമഹാചരിതം	191
കേരളമിത്രം	103
കേരളവർമ്മ (കോട്ടയം)	77
" (പന്തളം)	139
" (ജീ. ചാ)	192
" (വ. കോ.)	34, 83, 102,
	103, 121, 135, 140,
	142, 143, 182, 191
" സി. ആർ.	186

	പേജ്
കേരളവർമ്മദേവൻ	192
കേരളവർമ്മരാമായണം	77
കേരളവിലാസ് പ്രസ്സ്	102
കേരളസാഹിത്യചരിത്രം	39, 44,
	204, 205
കേരളസിംഹം	113, 114
കേരളസ്വാതന്ത്ര്യസമരം	191
കേരളാരാമം	99
കേരളീയനൃത്യകല	207
കേരളേശ്വരൻ	113
കേരളോത്പത്തി	101
കേശവദേവ്, പി.	108, 110, 116,
	117, 127, 131, 195, 211
കേശവൻ, സി.	194, 195
കേശവൻനായർ, കുറിപ്പുറം	105,
	173, 174, 202
" വി. ഏ.	122, 194
കേശവപിള്ള, കെ.	114
" കെ സി	83, 105,
	135, 136, 139, 142
" (ജീ. ചാ.)	192
കേശവമേനോൻ, കെ. പി.	194,
	196, 197
കേശവീയം	139, 143
കേളീസൗധം	126
കൈത്തറി	201
കൈരളിയുടെ കഥ	203, 204
കൈലാസയാത്ര	198
കൈവിളക്ക്	188
കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രം	190
കൊച്ചി സാഹിത്യസമാജം	192, 210
കൊച്ചീപ്പൻമാപ്പിള	105, 107
കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ	105, 139,
	202
കൊച്ചുസീത	151
കൊടിയ വിരഹം	71
കൊട്ടാരക്കരത്തമ്പുരാൻ	80, 81
കൊന്തയിൽനിന്നു	
കരിശ്രീലേയ്ക്ക്	119
കോകസന്ദേശം	63

പേജ്

കോട്ടയത്തുതമ്പുരാൻ 81
കോണത്തിക്കിയാത്ര 198
കോരു പി. കെ. 209
കോവിലൻ 130
കോവുണ്ണി നെടുങ്ങാടി 26, 35, 102, 194
കോവൂർ, ഇ. എം. 111, 131, 185
കോഴിവളത്തൽ 201
കൗടല്യന്റെ അർത്ഥശാസ്ത്രം 200
ക്രമദീപിക 97
ക്രിസ്തീയസാഹിത്യചരിത്രം 203
ക്ലൈമൻറ് പാതിരി 98
കചില്ലർകോച്ച് 42
ഗംഗാവതരണം 105, 210
ഗജേന്ദ്രമോക്ഷം ചമ്പു 71
ഗണപതി 151
ഗണപതിപ്രാതൽ 88
ഗണിതയുക്തിഭാഷ 100
ഗദ്യമാലിക 183
ഗദ്യോപഹാരം 184
ഗീതഗോവിന്ദം 80
ഗുണ്ടർട്ട് 17, 27, 101, 207, 208
ഗുപ്തൻനായർ 110, 184, 189, 205
ഗുരുക്കൾ, എം. കെ. 207
ഗുരുദക്ഷിണപ്പാട്ട് 95
ഗൃഹ്യസൂത്രങ്ങൾ 39
ഗോദവർമ്മ, ഡോക്ടർ 28, 184, 203
ഗോദാനം 122
ഗോപാലക്കുറുപ്പ്, വെണ്ണിക്കുളം 173, 175, 177
ഗോപാലൻ, എ. കെ. 197
ഗോപാലൻനായർ, പാലാ 181
" പി. 202
ഗോപാലപിള്ള, എൻ. 181
" കുറുപ്പംവീട്ടിൽ 191
" കെ. എൻ. 203, 207

പേജ്

ഗോപാലപിള്ള കെ. പറവൂർ 193
" വി. 123
ഗോപാലപ്പണിക്കർ, സി. എസ്സ്. 124
" (ജി. ച.) 192
ഗോപാലാമേനോൻ, കെ. വി. 191
" പള്ളിയിൽ 182
" വള്ളത്തോൾ 181
ഗോപിനാഥൻ, ഡാൻസർ 207
ഗോപിനാഥൻനായർ ടി. എൻ. 108, 109, 111, 131, 181
ഗോപിനാഥറാവു 53
ഗോവിന്ദക്കുറുപ്പ്, സി. 122
ഗോവിന്ദൻ, എം. 108
ഗോവിന്ദൻകുട്ടി, എൻ. 132
ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായർ, യു. 189
ഗോവിന്ദപ്പിള്ള, കുമ്മനം 139
" പി. 33, 66, 102, 103, 105, 203, 205
ഗോവിന്ദമേനോൻ, കെ. ടി. 193
ഗോശ്രീശാമിത്യചരിതം 139
ഗ്രാമവൃക്ഷത്തിലെ കയിൽ 148
ഗ്രാമീണകന്യക 174
ചക്കീചങ്കരം 105
ചക്രപാണിവാര്യർ, എം. 106
ചക്രവാളം 171
ചങ്ങനാശേരി (ജി. ച.) 193
ചഞ്ചലകുമാരി 122
ചടയപ്പൻ 39
ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ 191
" (ജി. ച.) 193
ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകി 147, 148
ചന്തുമേനോൻ 114, 115
" (ജി. ച) 192
ചന്തുമേനോൻ ഒരു പഠനം 189
ചന്ദ്രമുഖീവിലാസം 106
ചന്ദ്രശേഖരൻനായർ, തൈക്കാട്ട് 181
" വൈക്കം 191
ചന്ദ്രാലയം 121
ചന്ദ്രോത്സവം 59, 63, 64, 68

പേജ്

ചരിത്രകേരളം 191
ചവറുകൊട്ട 186
ചാക്കോ, എം. വി. 199
" പൈ. സി. 195, 200, 203, 208
ചാണക്യൻ 96
ചാത്തനാർ 38
ചാത്തുക്കുട്ടിമന്നാടിയാർ 104, 105, 135
" (ജീ. ച) 192
ചാരുദത്തൻ 143
ചിത്രഗുപ്തവിജയം 77
ചിത്രദർശിനി 196
ചിത്രയോഗം 139, 145
ചിത്രോദയം 139
ചിന്താസന്താനം 183
ചിരിയും ചിന്തയും 185
ചില കേരളചരിത്രപ്രശ്നങ്ങൾ 191
ചിലപ്പതികാരം 36—38, 43, 47
ചില ശബ്ദങ്ങളും അവയുടെ ശുദ്ധാർത്ഥങ്ങളും 203
ചീരാമൻ 52
ചുമ്മാർ ടി. എം. 203
ചെങ്കുട്ടുവൻ 36—38, 43, 47
ചെന്തമിഴ് മാസിക 53
ചെമ്മീൻ 116
ചെല്ലപ്പൻനായർ, എൻ. പി. 107, 108, 132
ചെല്ലൂർനാഥോദയം 71
ചെറിയാൻ, ഒ എം. 199
ചെറിയാൻമാപ്പിള, കട്ടക്കയം 139
ചെറുകഥാപ്രസ്ഥാനം 206
ചെറുകാട് 108
ചെറുകിടരാസവ്യവസായങ്ങൾ 201
ചെറുശ്ശേരി 65—68, 79, 9-, 132, 159, 187
ചേരമാൻപെരുമാൾ 39, 113
ചേരമാൻപെരുമാൾ നായനാർ 38
ജനമേജയൻ 111

പേജ്

ജനാർദ്ദനമേനോൻ, കുന്നത്ത് 80, 192
ജയദേവകവി 80
ജർമ്മൻകത്തുകൾ 197
ജാനകീപരിണയം 104
ജീവൽസാഹിത്യസമ്മേളനം 211
ജീവശാസ്ത്രം 199
ജീവിക്കാൻ മറന്നുപോയ സ്ത്രീ 130
ജീവിതസമരം 194
ജീവിതസ്മരണകൾ 194
ജീവിതസ്മൃതി 195
ജൂലിയൻ 196
ജേതാക്കൾ 108
ജൈനേന്ദ്രകുമാർ 122
ജൈമിനിസൂത്രങ്ങൾ 39
ജോജ്ജ്, കെ. എം. ഡോ. 29, 53, 110, 184, 189, 193, 205
" വി. സി. 193
ജോജ്ജുമാത്തൻ 102
ജോസഫ് പിറേ 101
" ഒ. പി. 131
" ടി. കെ. 199
" മുണ്ടശ്ശേരി 119, 184, 188, 199, 206, 211
" മൂളിയൽ 209
ജ്ഞാനപ്പാന 78, 79
ജ്ഞാനമുത്തുമാല 99
ജ്ഞാനസംബന്ധർ 25
ഞങ്ങൾ യൂറോപ്പിലൂടെ 197
ഞാൻ ഒരു പുതിയലോകം കണ്ടു 197
ഞാൻ കണ്ട അമേരിക്ക 196
ഞാൻ കണ്ട അനേഭ്യ 197
ഞാൻ കണ്ട യൂറോപ്പ് 196
ഞാൻ കണ്ട സാഹിത്യകാരന്മാർ 196
ഞാറുപാട്ട് 45
ടി. കെ. സി. വടുതല 132
ഡി. സി. കിഴക്കേമുറി 186
ഡോൺ ശാന്തമായൊഴുകുന്നു 112

പേജ്

തകഴി 107, 116, 120, 126, 127, 211
തക്ഷശീലായാത്ര 198
തങ്കമ്മ, പി. 199
തച്ചുശാസ്ത്രം 201
തരംഗരംഗം 110
തലയോട്ട് 120
താക്കറേ 123
താലപുഷ്കരം 122
തിക്കൊടിയൻ 108
" ന്റെ ഏകാങ്കങ്ങൾ 110
തിരുക്കുറൾഭാഷ 97
തിരുവായ്മൊഴിയുര 56
തിരുവിതാംകൂർചരിത്രം 190
തിരുവിശൈപ്പാവു് 38
തുക്കാറാം 73
തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ 34, 54, 68, 73, 79, 86, 95, 132, 159, 187, 204
തുളസീദാസ് 73
തുളസീമാഹാത്മ്യം 94
തൂക്കുമറിയിൽ 110
തൂലികാചിത്രങ്ങൾ 196
തൂവലും തൂമ്പയും 108
തെക്കൻകാറ്റു് 119
തെക്കൻപാട്ടുകൾ 49
തെക്കുകിഴക്കനേഷ്യയും ജപ്പാനും 197
തൈക്കൈലനാഥോദയം 71
തേനീച്ചവളർത്തൽ 201
തൊണ്ടുകാരി 110
തൊൽക്കാപ്പിയം 16
തൊൽക്കാപ്പിയർ 20
തോട്ടി 119
തോട്ടിയുടെ മകൻ 116
തോമസ്, പി. ജെ. 203
" പെരുന്ന 132
" സി. ജെ. 109, 111, 189, 200, 206
തോമസ് പോരം 192
തോമ്മാക്കത്തനാർ 99

പേജ്

തോലമഹാകവി 60, 204
തോറ്റില്ല 107
ത്രിപുരദഹനം (കാവ്യം) 40
" (ചമ്പു) 71
ദക്ഷയാഗം (കൈ. ക.) 94
" (ചമ്പു) 71
ദർശനരേഖ 201
ദശോപനിഷത്തുകൾ 201
ദാമോദരച്ചാക്യാർ 62
ദാമോദരൻ, എൻ. കെ. 122
" കെ. 191, 209
ദാമോദരൻപിള്ള, പി. 184, 189, 196
ദാമോദരമേനോൻ, കെ. ഏ. 200
ദിവാകരൻപോററി 122
ദിവാസ്വപ്നം 152
ദീപാന്തികം 189
ദുരവസ്ഥ 147
ദുർയ്യോധനൻ 110
ദുർഗ്ഗേശനന്ദിനി 122
ദൂതവാക്യം (കൈ. ക.) 94
" (പാന) 95
" (പ്രബന്ധം) 33, 99
ദൂരവീക്ഷണം 199
ദേവജി ഭീമജി 103
ദേവദാസ്സ്, എം. എസ്സ്. 189, 211
ദേവസ്യ, പ്രവിത്താനം 139
ദേവീമാഹാത്മ്യം ഗദ്യം 97
ദേവീവിലാസം 105, 210
ദൈവയോഗം 142, 143
ദൊരശ്ശിണി 115
ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളും ദശോപരിണാമങ്ങളും 206
ധനതത്വശാസ്ത്രനിരൂപണം 102
ധനശാസ്ത്രം 200
ധനശാസ്ത്രതത്വങ്ങൾ 200
ധനശാസ്ത്രപ്രവേശിക 200
ധർമ്മമാർഗ്ഗത്തിൽ 172
ധർമ്മരാജാ 112, 113, 187
ധൂമകേതുവിന്റെ ഉദയം 113, 114

	പേജ്
നക്ഷത്രമണ്ഡലം	199
നഖലാളനങ്ങൾ	186
നടി	117
നടുവത്തുനമ്പൂരിമാർ	135
നന്തനാർ	130, 131
നമ്പൂരിപ്പാട്ട്, ഒ. എം. സി.	200
നമ്പ്യാർ, വി വി. കെ.	180
നമ്മുടെ പക്ഷികൾ	201
നമ്മുടെ ഭരണഘടന	200
നമ്മുടെ മഹാന്മാർ	191
നമ്മുടെ സാഹിത്യകാരന്മാർ	192
നരകത്തിൽനിന്നു്	120
നരേന്ദ്രനാഥ്, കോന്നിയൂർ	200
നല്ല ഭൂമി	122
നവഭർശനം	184
നവയുഗനിഘണ്ടു	208
നവീനനാടകാഭർശം	200
നവീനശാസ്ത്രപീഠിക	199
നളചരിതം (ആ ക.)	82, 144, 187
„ (നാടകം)	104
„ (പാന)	79, 95
„ (മ: പ്ര.)	139
നളചരിതസാരശോധന	101
നളിനി	147
നളോദയം	40
നളോപാഖ്യാനം	97
നസ്രാണിദീപിക	103
നാഗാനന്ദം (കിളി.)	77
നാടകത്രയം	109
നാടകപ്രവേശിക	206
നാടോടിപ്പാട്ടുകൾ	44, 50
നാണയപ്രശ്നം	200
നാണുപിള്ള, പന്നിശ്ശേരി	193
നായർ, എൻ. ജെ	197
„ എം ആർ.	111, 185
„ എസ് കെ.	111, 184, 196
„ സി. എസ്സ്	187
നാരായണകുരുക്കൾ	120
നാരായണഗുരു	145

	പേജ്
നാരായണൻ, എം.	209
„ ഐ. എസ്സ്.	123
„ കാട്ടുമാടം	200
„ കാശ്ശർ	122
„ സി.	200
„ സി. ആർ.	197, 200
നാരായണൻനമ്പ്യാർ, കെ. സി.	135
നാരായണൻനായർ, പാലാ	180
„ പി.	200
നാരായണപിള്ള, (നടൻ)	104, 105
„ പി. കെ.	89, 184, 187, 194, 202, 210
„ സി	110, 193, 196
നാരായണപ്പണിക്കർ, ആർ	122, 190, 204, 205, 208
നാരായണപ്പുതുവാൾ	113, 124, 125
നാരായണമേനോൻ, കണ്ണൂർ	105, 135
„ നാലപ്പാട്ട്	122, 171
„ വെള്ളായ്ക്കൽ	203, 204
നാരായണീയം ചമ്പു	71
നാലു കഥകൾ	125
നാലുകെട്ട്	120
നികുതിശാസ്ത്രം	200
നിഘണ്ടുകൾ	208
നിങ്ങളെന്നെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റാക്കി	108
നിണമണിഞ്ഞ കാൽപാടുകൾ	120
നിന്ദിതരും പീഡിതരും	122
നിമിഷം	187
നിരീക്ഷണം	184
ന ഴൽക്കുത്തുകഥ	48
നീലകണ്ഠതീർത്ഥപാദർ	193
നീലകണ്ഠപ്പിള്ള, കാശ്ശർ	110, 128
നൃത്യദർപ്പണം	207
നെഹ്രുവിന്റെ ആത്മകഥ	194
നേരും നുണയും	109, 110
നൈൽ ഡയറി	197
നോവൽപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ	206

പേജ്

നോവൽസാഹിത്യം 206
പടപ്പാട്ട് (കിളി.) 77
പഞ്ചപർവ്വങ്ങൾ 98
പഞ്ചരാത്രം 104
പഞ്ചുമേനവനും കുഞ്ചിയമ്മയും 186
പണിക്കർ, കെ. എം. 81, 109, 111, 113, 115, 180, 184, 191, 194, 195, 196, 206
പണ്ടത്തെ പാച്ചൻ 106
പണ്ടാരി, ഡോക്ടർ 199
പതിറ്റുപ്പത്ത് 36
പത്തു കലാകാരന്മാർ 196
പത്തു കവികൾ 196
പദ്മനാഭക്കുറുപ്പ്, അഴകത്ത് 139
പദ്മനാഭൻ, ടി. 132
" മന്നത്ത് 194, 195
പദ്മനാഭനുണ്ണി, ഡി. 187
പദ്മനാഭപിള്ള, കൈനിക്കര 107
" ജി. 208
പദ്മനാഭപ്പണിക്കർ, മൂലൂർ 181
പദ്മനാഭമേനോൻ, കെ. പി. 190
പദ്യസാഹിത്യചരിത്രം 203
പനമ്പാരനാർ 16
പപ്പുക്കുട്ടി, കെടാമംഗലം 181, 187
പമ്മൻ 132
പരമജ്ഞാനവിളക്കം 97
പരമാണുചരിതം 200
പരമാണുശക്തി 200
പരമാർത്ഥസാരം 100
പരമേശ്വരക്കുറുപ്പ്, കോയിപ്പള്ളി 192
പരമേശ്വരൻ, എസ്സ്. 199
പരമേശ്വരൻനായർ, എം. 132
" പി. കെ. 86, 150, 193, 203—205
പരമേശ്വരൻപിള്ള, എൻ. 114
" മേക്കൊല്ല 206
" വി. ആർ. 198
പരസ്പരസഹായപ്രസ്ഥാനം 200
പരിണാമം 200
പരിമളം 121
പരിശീലനം 195
പരിഹാസത്തിലൂടെ 186
പല്ലവരാജാക്കന്മാർ 32
പശ്ചിമതാരക 102
പള്ളിപ്പാട്ടുകൾ 49
പള്ളിയുണർത്തൽ 186
പറങ്കിപ്പടയാളി 113, 114
പഴഞ്ചൊൽമാല 101
പഴശ്ശിരാജാവ് 81, 113, 114
പാച്ചുമൂത്തത് 102, 190, 194
പാടുന്ന പിശാച് 168
പാഠപുസ്തകക്കമ്മിറ്റി 102, 140
പാഠമാല 101
പാണർപാട്ട് 49
പാണിനീയപ്രദ്യോതം 208
പാണ്ഡവോദയം 139
പാതിരാവും പകൽവെളിച്ചവും 120
പാതിരാസ്സൂര്യന്റെ നാട്ടിൽ 197
പാന്ഥോറാറം 48
പാപികൾ 120
പാരിജാതഹരണം 71
പാർവ്വതിഅമ്മ, മുതുകുളം 181
പാവങ്ങൾ 122, 171
പാശ്ചാത്യശാസ്ത്രവൃത്താന്തം 199
പാറപ്പുറം 120
പാറപ്പുറത്ത് 120, 130
പിള്ള, എസ്സ്. ഏ. 200
" ജി. പി. 196
പിള്ളപ്പെരുമാൾ 39
പുതിയിക്കൽ തമ്പാൻ 83
പുത്തൻപാന 98
പുത്രമയുടെ ലോകം 197
പുത്രകാമേഷ്ടി (കിളി.) 77
പുനംനമ്പൂരി 64, 65, 68—71
പുരോഗമനസാഹിത്യസമിതി 211
പുലയർപാട്ട് 46
പുറനാനൂറ് 16, 38
പുറപ്പാടും വെൺപാമാലൈ 38
പൂച്ചചരിതം (കൈ. ക.) 94

പേജ്

പൂന്താനംനമ്പൂരി 78, 79, 95
പൂന്തോട്ടംനമ്പൂരി 132
പൂരക്കളിപ്പാട്ട് 48
പൂരപ്രബന്ധം 133, 134
പെണ്ണൂഴത്തുനാട്ട് 106
പെരിപ്ലസ്സ് 17
പെരുമാറംതിരുമൊഴി 38
പെരുവഴിയിലെ പ്രേതം 121
പേരകത്തിയം 55
പൊലിഞ്ഞ ദീപം 109
പൊറാക്കാട്ട്, എസ്സ്. കെ. 110, 116, 118, 127, 128, 131, 197, 198
" ഡി. എം. 132
പോയ തലമുറ 196
പോരിം 122
" എം. പി 123, 188, 206, 211
" എം. പി. (മിസ്സിസ്സ്) 194
പൗരനും ഭരണഘടനയും 200
പൗരസ്ത്യദീപം 171
പ്രണയക്കമ്മീഷൻ 106
പ്രണയജാംബവാൻ 107
പ്രണയപ്രതികാരം 121
പ്രതിമ 107
പ്രദക്ഷിണം 203
പ്രധാനമന്ത്രി 108
പ്രബന്ധങ്ങൾ 183
പ്രബന്ധമഞ്ജരി 184
പ്രബോധചന്ദ്രോദയം 104, 144
പ്രഭ, എം. 200
പ്രഭാകരമിശ്രൻ 39
പ്രഭാങ്കരം 172
പ്രരോദനം 148
പ്രവേശിക 199
പ്രസംഗതരംഗിണി 184
പ്രസിദ്ധങ്ങളായ കഞ്ചി 186
പ്ലൂട്ടാർക്കിന്റെ ചരിതം 95
പ്രാചീനകേരളം 191
പ്രാചീനകേരളലിപികൾ 202

പേജ്

പ്രാചീനഗ്രന്ഥമാല 209
പ്രാചീനമലയാളം 191
പ്രാണിവംശചരിതം 183, 201
പ്രിയവിലാപം 136, 137
പ്രേതങ്ങൾ 110
പ്രേമചന്ദ് 122
പ്രേമലേഖനം 131
പ്രേമവൈചിത്ര്യം 107
പ്രേമസംഗീതം 155, 156
പ്രേമസാഗരം 122
പ്രേമാമൃതം 115
പ്രേമാശ്രമം 122
പ്രൊമെത്യൂസ് 111
ഫിൽഡിങ്ങ് 123
ഫൗസ്റ്റ് 131
ബകവധം (ആ. ക.) 81
ബങ്കിംചന്ദ്രചാറ്റർജി 122
ബദരീനാഥയാത്ര 197
ബധിരവിലാപം 149
ബന്ധന...അനിരുദ്ധൻ 149, 151
ബലാബലം 109
ബാണഭട്ടന്റെ ആത്മകഥ 122
ബാണയുദ്ധം ചമ്പു 51
ബാദരായണാചാരി 199
ബാലകൃഷ്ണൻ, പി. കെ. 189
ബാലകൃഷ്ണൻനായർ, എൻ 192, 193
ബാലകൃഷ്ണപിള്ള, ഏ 110, 122 126, 187, 206
" ഏ. കെ 197, 198
ബാലകൃഷ്ണപണിക്കർ, വി. സി. 135—137
" (ജീ. ചി.) 192
ബാലകൃഷ്ണവാര്യർ, എം. ആർ. 184, 191, 192, 199
ബാലരാമവർമ്മ 114
ബാലവ്യാകരണം 207
ബാലാകലേശം 187
ബാലാഭ്യസനം 102
ബാലാമണിഅമ്മ 172, 173
ബാലിചരിതം 197

പേജ്

ബാല്യകാലസഖി 117—119
ബിലാത്തിവിശേഷം 196
ബുക്കാനൻ 18
ബൃഹസ്പതിവാക്യം 95
ബൈയിലി, ബെഞ്ചമിൻ 101
ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം (കണ്ണശ്ശൻ) 30
,, (കിളി.) 77
,, (ഗദ്യം) 97
ഭഗവദ്ഗീത 54, 55
ഭഗവദ്ഭക്തൻ 105
ഭഗവൽസ്തോത്രങ്ങൾ 145
ഭഗ്നഭവനം 109
ഭട്ടതിരി, എം. പി. 107
ഭട്ടതിരിപ്പാട്ട്, വി. ടി. 107, 129
ഭദ്രകാളിപ്പാട്ട് 48
ഭദ്രോത്പത്തി 94
ഭരണഘടനകൾ 200
ഭവത്രാതൻനമ്പൂരി 115, 129
ഭവദാസൻ 39
ഭാഗവതം 24, 80, 99
,, (ഏകാദശം) 95
,, (ഗദ്യം) 97
,, (തർജ്ജമ) 202
ഭാരതം (കിളി.) 74, 75, 77
ഭാരതചമ്പു 70, 71
ഭാരതപര്യടനം 188
ഭാരതമഞ്ജരി 202
ഭാരതമാല 54
ഭാരതരമണൻ 110
ഭാരതവിലാസസഭ 211
ഭാവനയിൽ 172
ഭാഷയും സാഹിത്യവും നൂറാണ്ടുകളിൽ 204
ഭാഷയുടെ വികാസ പരിണാമങ്ങൾ 204
ഭാഷാകുമാരസംഭവം 143
ഭാഷാകൗടലീയം 96
ഭാഷാഗദ്യസാഹിത്യചരിത്രം 203
ഭാഷാചരിത്രം 203, 204
ഭാഷാദർപ്പണം 206

പേജ്

ഭാഷാനാരായണീയം 210
ഭാഷാനൈഷധചമ്പു 71
ഭാഷാപോഷിണി 103, 124, 187, 192, 210
ഭാഷാഭ്രഷ്ടനം 143, 205
ഭാഷാശാസ്ത്രം 202
ഭാഷാശൈലീപ്രദീപം 208
ഭാഷാസാഹിത്യചരിത്രം 203
ഭാസി, തോപ്പിൽ 108
ഭാസ്കരൻ, പി. 181
ഭാസ്കരൻനായർ, കെ. 184, 197, 199
ഭാസ്കരപിള്ള, കെ. 192
ഭാസ്കരപ്പണിക്കർ, പി. ടി. 200
ഭാസ്കരമേനോൻ 121
ഭൂതരായർ 113
ഭൂതവും ഭാവിയും 197
ഭൂപ്രകൃതിനിർണ്ണയവൃത്താന്തം 197
ഭൂമിയുടെ ആരംഭകഥ 200
ഭ്രാന്താലയം 117
മകരന്ദമഞ്ജരി 184
മഗ്ദലനമറിയം 151
മംഗളമഞ്ജരി 145
മംഗളമാല 183
മംഗളോദയം 182, 187
മണലിക്കര, കെ. വി. 122, 201
മണിമുകുത്തോരാരം 47
മണിമേഖല 38
മണ്ണാൻപാട്ട് 48
മണ്ണാമ്മൂട്ട്, സി. ജെ. 181
മതുരൈകാഞ്ചി 20
മത്തവിലാസം 97
മത്തായിമാസ്റ്റർ 110
മധുപക്കം 189
മനശ്ശാസ്ത്രം 199
മനസ്സിന്റെ മാനദണ്ഡം 199
മനുഷ്യരും നടികളും 123
മന്ത്രാങ്കം 97
മന്ദൻഗുരുക്കൾ, മാടായി 139
മയിലാട്ടംകുന്ന് 119

പേജ്

മയൂരസന്ദേശം 142
മരിക്കാനും പിറക്കാനും പേടി 110
മലബാർഗസറ്റിയർ 190
മലയർപാട്ട് 49
മലയവിലാസം 144
മലയാനാട്ടുകളിൽ 197
മലയാളഭാഷയും സാഹിത്യവും 203
മലയാളഭാഷാചരിത്രം 102, 203
മലയാളഭാഷാവ്യാകരണം 207
മലയാളമനോരമ 103, 134, 186, 191, 210
മലയാളരാജ്യം 101
മലയാളശാകുന്തളം 141
മലയാളശൈലി 206
മലയാളസാഹിത്യചരിത്രം 204
മലയാളസാഹിത്യചരിത്ര സംഗ്രഹം 203
മലയാളി 103
മലയാഴ്മയുടെവ്യാകരണം 102, 207
മഹച്ചരിതസംഗ്രഹം 191
മഹത്സന്നിധികർം 189
മഹാകവി വള്ളത്തോൾ (ജീ. ച.) 192
മഹാഭാരതം 17, 154, 155
" (തർജ്ജമ) 135, 201
മള്ളൂർ 211
മരിയാമ്മ 105, 107
മഴമംഗലം നമ്പൂരി 71
മാക്ബത്തു് 104
മാണിക്കത്തനാർ (ജീ. ച.) 193
മാണിക്യവാചകർ 25
മാതംഗലീല 100
മാതൃദത്തൻ 39
മാതൃഭൂമി 130, 185
മാത്യു കുഴവേലി 199
മാത്യു ലൂക്കു് 122
മാധവക്കുറുപ്പു്, കെ. 200
മാധവൻ, ടി. കെ. (ജി. ച.) 193
" പി. കെ. 193
മാധവൻനായർ, എം. കെ. 200
മാധവനാർ 198

പേജ്

മാധവപ്പണിക്കർ 54, 55
മാധവപ്പൈ, ആർ. 193, 200
മാധവവാര്യർ, മാടശ്ശേരി 196, 203
മാധവിഅമ്മ 181
മാധവിക്കുട്ടി 132
മാനവിക്രമരാജാ 80, 190
മാപ്പിളപ്പാട്ടുകർം 49
മാമൻമാപ്പിള 195
മാമാങ്കോത്സവാരണം 77, 80
മാരാരും കുട്ടരും 196
മാർക്കണ്ഡേയപുരാണം 77
മാർക്കോപോളോവിന്റെ സഞ്ചാരകഥകർം 198
മാത്താണ്ഡവർമ്മ (നോ.) 112
" (മ രാജാവു്) 83, 89, 92, 112, 114
മാലയുടെ മാല 131
മാലതീമാധവം 104
മാവാരതംപാട്ട് 48
മാളവികാഗ്നിമിത്രം 143
മാറൊലി 188
മിന്നൽപ്രണയം 107
മിസ് ചെറിയാന്റെ മരണം 131
മുകുന്ദമാല 38, 40
മുദ്രാരാക്ഷസം 104
മുത്തും ചിപ്പിയും 184
മുന്തിരിച്ചാറു് 189
മുന്നാട്ടുവീരൻ 110
മുരുകൻ 123
മൂല്യയുക്തൽഭവനം 111
മൽക്കുരാജ് ആനന്ദ് 123
മുഹമ്മദ്, എൻ. പി. 132
" കെ. ടി. 108, 132
മുഹമ്മദ്ബഷീർ 109, 116, 117, 119, 129, 131
മുഴങ്ങോട്ടുവിള 201
മൂഷകപഷ്ഠാന 95
മൂടുപടം 118
മൂസ്സതു്, പി. എൻ. 199, 200
മൃഗം 109

പേജ്

മേഘസന്ദേശം 141
മേനോൻ, കെ. പി. എസ്. 207
മേവാഡിന്റെ പതനം 110
മേരി ജോൺ, ക്രിത്താട്ടുകളം 181
,, തോട്ടം 181
മേഴത്തോളഗ്നിഹോത്രി 39
മൊയ്യഹാജി 197
മോഹവും മുക്തിയും 107
യക്ഷിപറമ്പ് 120
യശ്പാൽ 122
യാത്രാസ്മരണകൾ 197
യാപ്പുരങ്കലം 51
യുദ്ധവും സമാധാനവും 122, 212
യുധിഷ്ഠിരവിജയം കാവ്യം 40
,, (വ്യാഖ്യാനം) 97
യൂഡിപ്പസ്സ് 111
യോഗപഞ്ചശതം 59
രഘുവംശം 17, 19
രഘുവീരവിജയം 139
രഘുസംഭവം (കൈ. ക.) 94
രംഗമണ്ഡപം 196
രണഭിടങ്ങഴി 116
രണ്ടുള്ളി മഷി 186
രണ്ട സാഹിത്യനായകന്മാർ 192
രത്നമ്മദേവിലക്ഷിത് 122
രമണനും മലയാളകവിതയും 189
രമേശ്ചന്ദ്രദത്ത് 122
രവിവർമ്മ, എൽ. എ. 201, 202
രവീന്ദ്രനാഥടാഗോർ 122
രസതന്ത്രപ്രവേശിക 199
രസതന്ത്രബോധിനി 199
രസികരഞ്ജിനി 103, 182, 187, 199
രസികരത്നം 209
രാഘവകവി 64
രാഘവൻപിള്ള ഇടപ്പള്ളി 164, 166, 169, 170
,, കെ. (ഡോ:) 197
രാഘവപ്പിഷാരടി 83, 95
രാഘവാഭ്യുദയം 139
രാജരത്നാവലീയം (ചമ്പു.) 71
രാജരാജവർമ്മ, എം. 136, 184, 191, 199
,, എ. ആർ. 28, 29, 140, 141, 143, 144, 187, 202, 207
,, പി. കെ. 186
,, വടക്കുംകൂർ 139, 184, 187, 192, 206, 208, 210
രാജശേഖരചക്രവർത്തി 33
രാജസൂയം (കൈ. ക.) 94
രാജാ, കെ. കെ. 171, 180, 194
രാജാങ്കണം 188
രാജാരവിവർമ്മ 193
രാജ്യദ്രോഹി 122
രാമകൃഷ്ണൻ, മലയാറൂർ 131
രാമകൃഷ്ണപിള്ള, കെ. 107, 110
,, (മലേഷ്യാ) 181
,, (സ്വദേശാഭിമാനി) 103, 120, 187, 194
രാമക്കുറുപ്പ് മൻഷി 105
രാമക്കൈമൾ 114
രാമചന്ദ്രവിലാസം 139
രാമചരിതം 51—55, 58—60, 66, 68
രാമൻ, പള്ളത്ത് 179
രാമൻനമ്പീശൻ, ടി. 113
രാമൻനമ്പൂരി, ഇ. വി. 145
രാമൻനായർ, വെട്ടൂർ 131
രാമൻപിള്ള, എൻ. 201
,, സി. വി. 103, 106, 112, 115
രാമനാട്ടം 80, 81
രാമപാണിവാദൻ 83
രാമപുരത്തുവാര്യർ 89, 92, 93, 95
രാമപ്പണിക്കർ 30, 54, 55
രാമമേനോൻ, ഐ. പി. 207
,, ടി. കെ. 192
,, പുത്തേഴത്ത് 184, 186
രാമരാജബഹദൂർ 112
രാമലിംഗംപിള്ള, ടി. 208

പേജ്

രാമവർമ്മ (കൊച്ചി) 71, 97
,, വയലാർ 181
രാമായണം 24, 81, 99
,, (കിളി:) 68
,, (തമിഴ്) 97
രാമയണചമ്പു 60, 66, 69, 70
രാമായണമഞ്ഞ്ജരി 202
രാമാശ്വമേധം 77
രാവുണ്ണിമേനോൻ, കല്ലന്മാർ 181
രാഷ്ട്രവിജ്ഞാനം 200
രാസക്രീഡ (കൈ കു.) 94
,, (ചമ്പു) 71
രുക്മാംഗദചരിതം 139
രുക്മിണീസ്വയംവരം 93, 94
രൂപഭദ്രത 181
രൂപമഞ്ഞ്ജരി 206
രൂപരേഖ 189
ലക്ഷണാസംഗ്രഹം 105
ലക്ഷ്മീകല്യാണം 105
ലക്ഷ്മീദാസൻ 40
ലക്ഷ്മീസ്വയംവരം 94
ലഘുഭക്ഷണം 186
ലണ്ടൻകത്തുകൾ 197
ലണ്ടൻകൊ...രഹസ്യങ്ങൾ 122
ലണ്ടനിൽ 197
ലണ്ടനും പാരീസ്സും 196
ലളിതാംബികാഅന്തർജനം 129
ലീല 146
ലീലാതിലകം 50—52, 56—64, 70, 72, 97
ലീലാശുകൻ 40
ലോകചരിത്രം 19
ലോകചരിത്രസംഗ്രഹം 191
ലോകാലോകം 191
വഞ്ചീശവംശം 139
വടക്കൻപാട്ടുകൾ 45, 49
വനഗോപാലൻ 207
വനഭിക്ഷു 198
വയസ്സരമൂസ്സ് 83
വരദാനം 122

പേജ്

വരരുചി 39
വരിക്കുത്തു് 43
വക്കി, പൊൻകുന്നം 108, 129, 196, 211
,, മുട്ടത്തു് 119, 132
വർത്തമാനപുസ്തകം 99, 196
വള്ളത്തോൾ 109, 139, 144, 149—155, 158, 159, 165, 171, 173, 187, 201, 210
വറുഗീസ്സ്, ഈരാളിൻ 196
വറുഗീസ്മാപ്പിള, കണ്ടത്തിൽ 103—105, 219
,, (ജീ. ച.) 192
വഴിത്തണലുകൾ 186
വായനശാലയിൽ 188
വാരിയർ, പി. ഏ. 189
,, പി. ആർ. 123
,, പി. എസ്സ്. 106
വാല്മീകിരാമായണം മൂലം 17, 19, 54, 69, 75
,, (കിളി.) 77
,, (തജ്ജമ) 145, 201
വാവർസ്വാമിപ്പാട്ടു് 48
വാസന്തികസപ്തം 104
വാസുദേവ്, ഏങ്ങൂർ 108
വാസുദേവൻനായർ, എം. ടി. 120, 132
വാസുദേവൻമൂസ്സതു്, കെ. 195, 200, 202
വാസുദേവഭട്ടതിരി 40
വാസുദേവമേനോൻ, (വി. വി.) 195
വാഴപ്പിള്ളിശാസനം 33
വാറൻ 18
വി. കെ. എൻ. 132
വിക്രമോർവ്വശീയം 104
വിചാരവിപ്ലവം 184
വിജ്ഞാനമഞ്ഞ്ജരി 102
വിജ്ഞാനോപഹാരം 199
വിദ്യാഭിവർദ്ധിനിസഭ 210

പേജ്

വിദ്യാവിനോദിനി 103, 124, 182, 186, 199, 209
വിദ്യാവിലാസിനി 102, 103
വിദ്വാൻ കോയിത്തമ്പുരാൻ 83
വിധിവിലാസം 122
വിഭക്തഭാരതം 191
വിമർശരശ്മി 184
വിരുതൻശങ്കു 121
വിലയിരുത്തൽ 189
വിവേകാനന്ദൻ, ജി. 110, 120, 132
വിശക്കുന്ന കരിങ്കാലി 108
വിശാഖംതിരുനാൾ 103
വിശാഖവിജയം 140
വിശ്വദർശനങ്ങൾ 201
വിശ്വരൂപം 185
വിശ്വസാഹിത്യശിൽപ്പികൾ 193
വിഷകന്യ 118
വിഷവൃക്ഷം 122
വിഷുക്കണി 151
വിസ്മൃതി 106
വിഹായസവിഹാരം 199
വീരമ്മിണ്ടനായനാർ 38
വീട്ടിലും പുറത്തും 122
വീണപൂവ് 146
വീരകേരളവർമ്മ 83
വീരചോഴിയം 55
വീരൻ 108
വീരമാർത്താണ്ഡൻ 144
വീരരാമവർമ്മ 52
വീരശൃംഖല 152
വൃത്തമഞ്ജരി 66, 143, 205, 206
വൃത്തശിൽപം 200
വൃഷപുരമാഹാത്മ്യം 95
വെങ്കിട്ടരമണി 123
വെട്ടത്തുതമ്പുരാൻ 83
വെണ്മണിനമ്പൂരിമാർ 61, 132—135
വെനീസ്സിലെ വ്യാപാരി 104

പേജ്

വെറും കോവിൽ 122
വേണാട്ടടികൾ 38
വേണീസംഹാരം 104
വേതാളചരിതം 95
വേദവിഹാരം 139
വേദാന്തസാരം 77
വേലൻപാട്ട് 49
വേലുത്തമ്പിദളവാ (നാ.) 107
,, (നോവൽ) 114
വേലുപ്പിള്ള, ടി. കെ. 115
വേഷങ്ങൾ 107
വൈദ്യൻവിലാസം 199
വൈരാഗ്യചന്ദ്രോദയം 77
വൈശാഖമാഹാത്മ്യം 94, 95
വൈശികതന്ത്രം 59, 61
വ്യാകരണമിത്രം 207
വ്യാകരണോദ്ഭവം 207
വ്യാസോൽപത്തി 79
വ്യാഴവട്ടസ്മരണകൾ 194
വ്യോമയാനം 199
ശക്തൻതമ്പുരാൻ 94
ശക്തിഭദ്രൻ 40
ശങ്കരക്കുറുപ്പ്, ജി. 110, 159—164, 184, 187
ശങ്കരൻകുട്ടിമേനോൻ, ഒട്ട. 202
ശങ്കരൻനമ്പൂരിപ്പാട്, ഈ. എം. 191
,, കാണിപ്പയ്യൂർ 197, 208
ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ, പി. 184, 203
,, പി. എം. 206
ശങ്കരനാരായണൻ, പുളിമൂട്ടിൽ 109
ശങ്കരപ്പണിക്കർ 54
ശങ്കരപ്പിള്ള, ജി. 108
ശങ്കരമേനോൻ, കെ. പി. 193
,, ടി. സി. 200
ശങ്കരവാര്യർ, എസ്സ്. 197
ശങ്കുണ്ണി, കൊ. 104, 105, 135, 193, 202
ശങ്കുണ്ണിക്കൈമൾ 95
ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ, എം. പി. 122
ശബ്ദതാരാവലി 208

	പേജ്
ശബ്ദരത്നാവലി	208
ശരച്ചന്ദ്രമാരാർജി	122
ശർമ്മ, ആർ. സി.	122
ശർമ്മാസഹോദരന്മാർ	206
ശാകുന്തളം (കൈ. ക.)	94
" (നാടകം)	82, 103, 104
" (സംഗീതം)	106
ശാരദ	115
ശാരദാദേവി, ഈ. കെ.	122
ശാസ്ത്രംപാട്ട്	48
ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഗതി	200
ശാസ്ത്രദീപിക	,,
ശാസ്ത്രദൃഷ്ടിയിലൂടെ	,,
ശാസ്ത്രപരിചയം	,,
ശാസ്ത്രസരണി	,,
ശാസ്ത്രസൗധം	,,
ശാസ്ത്രോപന്യാസങ്ങൾ	,,
ശിവകഥ	94
ശിവരാത്രിമാഹാത്മ്യം (കണ്ണ.)	54, 57
" (കിളി.)	77
ശിഷ്യനും മകനും	151, 153
ശീവോള്ളി നമ്പൂരി	135
ശുകസന്ദേശം	40
ശുപ്പു ശുപ്പു	186
ശേഷഗിരിപ്രഭ	183, 207
" (ജീ. ച)	193
ശേഷാദ്രി. പി.	202
ശൈലിനിഘണ്ടു	208
ശൗരികഥ	40
ശ്രീകണ്ഠൻനായർ, സി. എൻ.	132
ശ്രീകൃഷ്ണകർണ്ണാമൃതം	40, 78
ശ്രീകൃഷ്ണചരിതം	139
ശ്രീകൃഷ്ണഭൂ	79
ശ്രീകൃഷ്ണശർമ്മ	197
ശ്രീധരൻനമ്പി	95
ശ്രീധരമേനോൻ, എം.	189
" വൈലോ.	177, 178
ശ്രീനാരായണഗുരു (ജീ. ച.)	193
ശ്രീപത്മനാഭദാസൻ	114
ശ്രീപുരാണം	56

	പേജ്
ശ്രീമതി കുഞ്ചി	186
ശ്രീയേശുവിജയം	135
ശ്രീശങ്കരാചാര്യർ	40
ശ്രൗതസൂത്രങ്ങൾ	39
ഷാജിഹാൻ	110
ഷെർലോക്ക് ഹോംസ്	121
സംക്ഷേപവേദാർത്ഥം	98
സംഗീതചന്ദ്രിക	200
സംഗീതശാസ്ത്രം	97
സംഘക്കളി	47
സംയുക്തി	102
സഞ്ജയൻ (മാസിക)	185
സത്കാരം	186
സത്യകീർത്തിചരിതം	121
സത്യനാമം	102
സത്യനാലകാഹളം	102
സത്യവേദഖേടം	102
സദാചാരബോധം	101
സദാനന്ദൻ, എസ്. എൽ. പുരം	108
സദാരാമ	105
സന്താനഗോപാലം (കൈ. ക.)	94
" (നാ.)	105
" (പാന.)	79
സന്ധ്യ	110
സമ്മാർഗ്ഗപോഷിണിസഭ	210
സഭാമംഗളം	23
സമരകവി	110
സമാലോചന	189
സയൻസിന്റെ വികാസം	200
സയൻസിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ	,,
സയൻസിന്റെ സന്ദേശം	,,
സരയൂഗീതി	122
സരസനിരൂപണങ്ങൾ	86
സരസ്വതിഅമ്മ, കെ.	129, 130
സരളാരാമവർമ്മ	132
സർപ്പപ്പാട്ട്	46
സർവ്വകലാശാലകൾ	195
സസ്യശാസ്ത്രം	199
സഹകരണദീപിക	200
സഹകരണപ്രവേശിക	,,

പേജ്

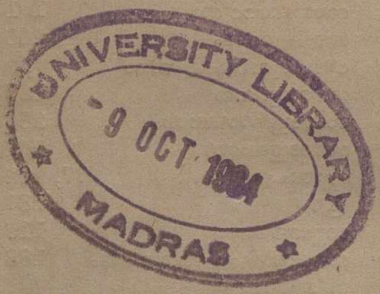
സഹകരണമാഹാത്മ്യം ,,
സഹദേവവാക്യം 95
സാക്ഷാൽ സി. വി. (ജീ. ചി.) 192
സാങ്കേതികനിഘണ്ടുക്കൾ 208
സാധുകൊച്ചുഞ്ഞു് 193
സാഹിത്യസർവ്വസ്വം 206
സാഹിത്യഅക്കാദമി 212
സാഹിത്യചരിത്രം 203
സാഹിത്യചരിത്രം—പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ 205, 212
സാഹിത്യദർപ്പണം 206
സാഹിത്യനിഷ്കൂടം 184
സാഹിത്യപഞ്ചാനനൻ (ജീ. ചി.) 193
സാഹിത്യപരിഷത്തു് 192, 211
സാഹിത്യപരിഷത്തു് സഹകരണസംഘം 212
സാഹിത്യപ്രകാശിക 206
സാഹിത്യപ്രണയികൾ 192
സാഹിത്യപ്രവർത്തകസഹകരണസംഘം 211
സാഹിത്യഭ്രഷ്ടണം 206
സാഹിത്യമഞ്ജരി 151
സാഹിത്യലോചനം 206
സാഹിത്യവും സംസ്കാരവും 184
സാഹിത്യസമീക്ഷ 189
സാഹിത്യസല്ലാപം 188
സാഹിത്യസാഹ്യം 143, 205
സി. വി. രാമൻപിള്ള (ജീ. ചി.) 193
സിംഹളരാജചരിതം 102
സിംഹഭൂമി 197
സിതാകാവ്യം 189
സീതാരാമൻ 186
സുകുമാർ, അഴീക്കോടു് 189
സുകുമാരകവിമഞ്ജരി 126
സുകുമാരൻ, കെ. 125, 183
,, ടാഗോർപുരം 123, 132, 196
സുഖദ 122
സുഗതകുമാരി 181
സുജനാനന്ദിനി 103

പേജ്

സുജാതോദ്വാഹം 145
സുന്ദരമൂർത്തി 25, 38
സുന്ദരികളും, സുന്ദരന്മാരും 119
സുന്ദരീസ്വയംവരം 95
സുബ്രഹ്മണ്യൻപോറ്റി 122, 135, 136
സുബ്രഹ്മണ്യയ്യർ, എസ്സ്. 199
സുബ്രഹ്മണ്യശതകം 144
സുഭദ്രാർജ്ജുനം 105
സുഭദ്രാഹരണം 79, 94
സുരേന്ദ്രൻ 108, 189
സുലോചന 171
സൂത്രശാസ്ത്രം 201
സൂനഹരോസ് 98
സൂരദാസ് 73
സൂര്യസാമ്രാജ്യം 199
സെബാസ്റ്റ്യൻ, എടമരം 202
സൈനുമുഹമ്മദ് 191
സേവാസദനം 122
സൈമൺ, കെ. വി. 139
സോഫോക്ലിസ്സിനു് ഒരു മുഖവുര 206
സോവിയറ്റ് ഡയറി 197
സോവിയറ്റ്നാട്ടു് 191
സോഷ്യലിസം 200
സോഷ്യലിസം എന്തിനു് ,,
സൗന്ദര്യജനകത 197
സൗന്ദര്യനിരീക്ഷണം 206
സൗന്ദര്യലഹരി 144
സ്കാന്ദപുരാണം 77, 202
സ്ത്രീ 131
സ്നേഹലത 115
സ്പന്ദിക്കുന്ന അസ്ഥിമാടം 188
സ്മരണകൾ (എം. പി. പോൾ) 194
സ്മരണമണ്ഡലം 194
സ്മൃതിമാധുര്യം ,,
സ്വദേശാഭിമാനി (ജീ. ചി.) 193
,, (നാടകം) 108
,, (പത്രം) 103
സ്വപ്നവാസവദത്തം 104

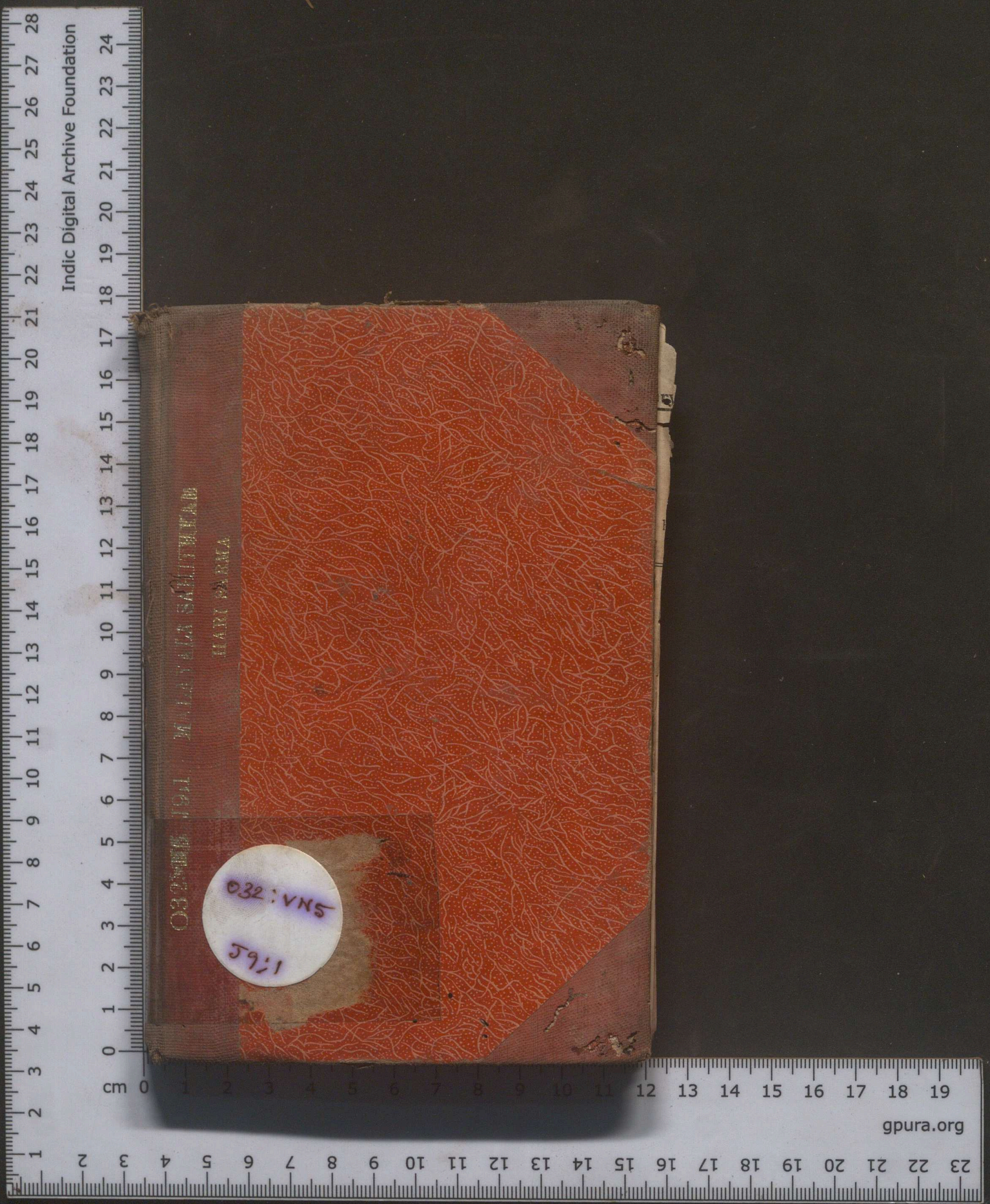
	പേജ്
സഹ്ഗ്ഗുതൻ	120
സ്വാമിതപോവനം	197
ഹരിനാമകീർത്തനം	74
ഹരിപ്രസാദ് ചൗരസ്യ	122
ഹരിശർമ്മ	189, 192
ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ	107
ഹയ്യക്ഷമാസ സമരോത്സവം	77
ഹാത്തോൺ	123
ഹാംലെറ്റ്	104
ഹാസ്യപ്രകാശം	185
ഹിമഗിരിവിഹാരം	197
ഹിമവ്യാഘ്രം	194
ഹുമയൂൺകബീർ	123

	പേജ്
ഹ്യൂയാൻസാങ്ങിന്റെ ഭാരതയാത്ര	198
ഹേമലത	115
ഹോട്ടൻസ് മലബാറിക്കസ്	98
റഷ്യയിൽ	197
റാണി ഗംഗാധരലക്ഷ്മി	17
റാഫി, പോഞ്ഞിക്കര	110, 1[illegible] 131, 13[illegible]
റെഡ്യാർ, എസ്. ടി.	21[illegible]
റേഡിയോ	199
റേഡിയോനാടകങ്ങൾ	110
റൗഡി	117
ൻറുപ്പുപ്പാക്കൊരാ നേണ്ടാന്ന	117, 118

29/2/64

5 FEB 1985

032 : VNS
J9:1
Indic Digital Archive Foundation
gpura.org